

Giới thiệu Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ

Tình yêu của cô kéo dài một thời gian khó ai mà có thể tưởng tượng nổi, thế nhưng cuối cùng tình cảm ấy cũng chẳng thể nào đi tới đích được?

Chẳng phải hai người yêu nhau lắm mà, mọi người rất kỳ vọng vào tình yêu đó cơ mà?

Cô tìm mọi cách để giành được tình yêu của mình, bằng mọi thủ đoạn nhưng cô đâu có biết rằng, đã có một người luôn quan tâm lo lắng cho cô ở một phương trời nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trong nhà giam nữ.

Một người đàn ông bước chân trầm ổn, vững trãi đi đến nơi này. Hắn mặc một bộ âu phục nhãn hiệu nổi tiếng Dior, cẳng làm tôn lên dáng người thon dài, cao ngất của hắn, hắn đeo một cặp kính râm màu đen. Khuôn mặt hắn tuấn lãng yêu mị, nhưng thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Hắn ngồi xuống, chờ người đi ra.

Một lát sau, nữ cảnh sát dẫn một cô gái mặc quần áo tù nhân đi tới. Cô gái nhìn thấy người đàn ông này, đáy mắt có khiếp sợ, căm hận, thần sắc trở nên dị thường, nhưng rất nhanh, cô gái đã lấy lại bình tĩnh, đáy mắt khôi phục thanh tĩnh, không có 1 tia dao động.

"Cô có khỏe không?" Tiếng nói trầm thấp mang ý quan tâm truyền tới tai cô gái qua điện thoại.

Cho dù ở đây không có gương, nhưng cô cũng biết, giờ phút này, chắc chắn sắc mặt cô vô cùng tiêu sái, tóc tai tán loạn, nhìn không có một chút tinh thần nào, làm sao có thể nói là khỏe được? Huống hồ, trong nhà giam, tù nhân như cô làm sao có được đãi ngộ tốt như khi ở bên ngoài? Ngược lại, hắn một thân hăng hái, phấn chấn; cho dù hắn che giấu rất tốt, nhưng cô cũng biết, tâm tình của hắn chắc chắn vô cùng thư sướng, ôm được mỹ nhân về nhà, hắn chuẩn bị tổ chức hôn lễ vô cùng long trọng, rực rỡ; vợ sắp cưới lại đang mang thai, có thể nói là song hỷ lâm môn.

Miệng nở nụ cười yếu ớt: "Nhờ phúc của anh, tôi tốt lắm."

Người đàn ông kia nói: "Nghe cô nói như vậy, tôi cùng Phương Phương cũng an tâm rồi."

Đúng vậy, bọn họ phải an tâm rồi, nhìn cô bây giờ như thế này, làm sao còn có thể phá hư tình cảm của bọn họ?

"Lúc nào kết hôn, chớ quên mời tôi uống một ly rượu mừng." Tâm sớm đã chết lặng, cho dù hắn nhắc tới Cố Phương Phương, muốn kích thích cô, cô cũng không còn tức giận.

Hắn sững sờ, không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, gật đầu: "Nhất định."

"Tốt, hôm nay anh đến thăm tôi có chuyện gì sao?" Khẩu khí* của cô có chút không kiên nhẫn.

*khí phách, thái độ của một người toát ra thông qua lời nói.

Hắn cười nói: "Đương nhiên là đến thăm cố nhân, sắp tới còn là người thân, nhân tiện mang vài thứ cho cô."

Nói lời cảm tạ, cô lại hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Nghe khẩu khí của cô, dường như là hy vọng tôi nhanh biến đi?" Hắn tự nhiên biết điều này, nhưng giả ngu hỏi: "Cô chán ghét tôi như vậy?"

"Tôi không chán ghét anh, lại càng không hận anh." Ngữ khí của cô toát ra như không chút nào để ý. "Chân thành mong ước anh cùng em họ tôi trăm năm hảo hợp, bách đầu giai lão."

"Cám ơn."

Hắn vốn định chọc tức cô một phen, nhưng không thể tưởng tượng được cô lại bình tĩnh như vậy, thần sắc chẳng hề để ý, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút thất bại.

Ở chung lâu như vậy, người đàn ông này, cô đã sớm hiểu rõ, hắn lòng dạ hẹp hòi, sao cô lại không biết? Nhìn trên mặt hắn hiện lên biểu tình có chút thất bại, cô thấy cao hứng vô cùng.

"Đúng rồi, còn hai tháng nữa Phuong Phuong sẽ sinh, cũng không thể sinh hoạt vợ chồng, anh giải quyết như thế nào?" Cô bỗng nhiên khó hiểu hỏi.

"Cô còn không biết sao?" Hấn nhủu mày. "Biết rõ còn cố hỏi."

"Nga, tôi quên mất, thiếu gì đàn bà vây quanh anh đâu nhĩ." Cô nghiêm túc nói: "Anh như vậy, nếu Phuong Phuong đang dưỡng thai mà biết sẽ như thế nào?"

"Vợ mang thai, đàn ông bên ngoài tìm đàn bà giải quyết, vô cùng bình thường." Hấn nhún nhún vai, nói ra những lời kinh hãi với vẻ đương nhiên. Hấn luôn luôn trọng dục, không nhận được phải tìm người giải quyết, cũng là chuyện thường tình.

Trước kia cô vẫn luôn sống trong mộng do chính mình tạo dựng, sau khi vào tù, cô thanh tỉnh, đối với người đàn ông trước mắt cô hoàn toàn tuyệt vọng, hết hy vọng, nghe hấn nói như vậy, cô tin rằng, cuộc sống của hấn và em họ cô sau này sẽ vô cùng phấn khích.

"Ừ, cũng đúng." Cô gật gù đầu. "Chỉ cần không cho cô ấy biết là được."

"Cho dù biết thì thế nào, tôi cũng sẽ dễ dàng dỗ được cô ấy." Hấn cười nói.

"Hóa ra đây là tình yêu của anh dành cho Phuong Phuong." Cô khẽ cười nói.

"Tình yêu của tôi ra sao, không cần cô đến nghi ngờ." Hấn nghiêm mặt nói: "Nhưng còn cô ở nhà giam, phải biết chiều cố chính mình."

"Anh còn có thể quan tâm tôi?"

Hấn khinh thường nói, trong mắt tràn đầy chán ghét: "Bớt tự mình đa tình đi, nếu cô không phải là chị họ của Phuong Phuong, tôi cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn người như cô một cái."

"Đúng vậy, tôi đương nhiên không thể bằng cô ấy rồi, ôn nhu thiện lương." Cô tự giễu cười. "Bất quá, chúng ta ở chung bảy năm, một chút tình cảm cũng không có sao?"

"Không có." Hấn trả lời sạch sẽ lưu loát. "Tôi không rảnh, không cần phải nghĩ những chuyện vô bổ đã qua."

Quả thế, vừa rồi chỉ là cô lẩm miệng hỏi thêm một câu, nhưng, cô tin rằng, hiện tại hấn luôn miệng nói yêu Phuong Phuong, nhưng chắc không đến vài năm, Phuong Phuong cũng sẽ gặp kết cục giống cô.

"Nhìn anh cũng nhìn rồi, đã không còn sớm, anh sớm trở về với Phuong Phuong đi." Hiện tại cô lười phải nhìn hấn, người đàn ông này, cô chỉ cảm thấy ghê tởm, cho dù khuôn mặt hấn đẹp đến yêu nghiệt, đáng người vô cùng chuẩn, đối với cô hấn cũng không lên được mặt bàn.

Cô ăn một lần đau khổ, cũng đã trưởng thành rồi.

Trước kia, có người nói, trải qua vấp ngã con người ta sẽ lột xác trưởng thành, hiện tại cô đã thấm thía điều này.

"Được, cô bảo trọng." Hấn đối với cô cũng thật sâu chán ghét, năm đó, đã cùng cô nói rõ, còn cố tình không ngót dây dưa làm phiền hấn, thậm chí còn ác ý muốn phá huỷ tình yêu của hấn cùng Phuong Phuong, làm sao hấn có thể tha thứ cho người đàn bà ác độc như vậy?

"Ừ, thuận buồm xuôi gió." Nói xong đã mắt tích không còn thấy bóng dáng.

Trở lại phòng giam của mình, cô nhắm mắt lại, nhớ lại những ngày đã qua, có hạnh phúc ngọt ngào, cũng có thống khổ, nhưng tất cả, đều đã biến mất theo thời gian.

Mấy ngày sau, lại có người đến thăm cô.

Khi nhìn thấy người bên kia tầm thùy tình, Liễu Dật nhẹ nhàng hô lên, đáy mắt có một mảnh tình ý mà Liễu Nguyệt Ly nhìn không hiểu: "Chị Nguyệt Ly."

Liễu Nguyệt Ly nhìn em trai thành thực ôn trọng trước mắt, nức nở nói: "Em trai, ba mẹ có khỏe không?"

Suy nghĩ một chút, Liễu Dật nói: "Ba mẹ vẫn tốt, thân thể vẫn cường tráng."

"Vậy Hạ Thần đồng ý cho ba mẹ mượn tiền sao?" Liễu Nguyệt Ly kích động hỏi. Lúc trước, cô đi cầu xin hấn, hấn nói hấn sẽ lo chuyện này, hiện tại đã trôi qua lâu như vậy, không biết tình huống thế nào.

"Chị, chị yên tâm, ba đã có biện pháp." Liễu Dật an ủi nói: "Quan trọng nhất là chị đó, chị phải sống tốt, điều ba mẹ lo lắng nhất là chị."

"Nhưng số tiền đó không phải là con số nhỏ." Lúc trước, nếu không cùng đường, cô tuyệt đối sẽ không cầu xin người đàn ông kia, thân thích bằng hữu đã biết, còn không thể giúp đỡ nữa là? "Em gạt chị, baba căn bản không có biện pháp."

Cô rống lên một câu.

Liễu Dật trầm mặc một lát, gật gật đầu. Cô ấy trí tuệ như thế, nhưng lại bị người đàn ông kia đùa bỡn trong tay. Tình cảm che mờ mắt hai mắt, làm cho cô ấy quên hết mọi chuyện.

"Thực xin lỗi." Nước mắt cuối cùng nhịn không được chảy xuống, cô khóc thảm thiết: "Chị thực xin lỗi ba mẹ."

"Chị, chuyện này không phải là do chị sai." Liễu Dật ôn nhu nói: "Ba mẹ không hề trách chị."

"Nhưng chị tự trách chính mình, em trai, về sau em phải chăm sóc ba mẹ thật tốt." Liễu Nguyệt Ly thấp giọng nói: "Chị không còn mặt mũi nào gặp lại hai người."

"Chị, chị không nên suy nghĩ bậy bạ, ba mẹ thật sự không trách chị." Liễu Dật nói nghiêm túc. "Chị phải sống tốt, nếu chị cảm thấy có lỗi với ba mẹ, phải càng thêm bảo trọng sức khỏe, chờ sau khi ra tù, lúc đó hãy hiếu kính ba mẹ thật tốt."

Liễu Nguyệt Ly nghe xong những lời này của em trai, gật gật đầu: "Chị sẽ." Em trai cô nói đúng, cô không thể làm cho chính mình đau khổ suy sụp được.

"Nguyệt Ly, em chờ chị." Liễu Dật bình tĩnh nhìn Liễu Nguyệt Ly, thần sắc kiên định, trịnh trọng nói.

"Em là người đàn ông tốt, tương lai sẽ có một cô gái đáng giá được em yêu, chị không đáng. Chiều cổ tốt ba mẹ, chị phải đi rồi." Nói xong, xoay người rời đi. Thể xác và tinh thần sớm đã bị tàn phá không chịu nổi, không còn sức lực đi yêu, Liễu Dật là người đàn ông tốt đẹp như vậy, đáng giá có được người con gái tốt hơn cô nhiều.

Nhìn bóng dáng Liễu Nguyệt Ly đi xa, Liễu Dật càng thêm kiên định với tín niệm của chính mình.

Tối mùa hè, trời nắng gay gắt, không khí khô nóng vô cùng, lao động một ngày trở về, ăn cơm xong, mọi người đều nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Đến rạng sáng, sương khói nồng đậm khiến mọi người trong nhà tù phải tỉnh dậy, nhìn đến bên ngoài lửa bốc đầy trời, mọi người hô to cứu hỏa, rầm rập thanh âm gõ cửa phòng vang lên.

Bởi vì nhà tù cũng không có thiết bị phòng cháy đầy đủ, thỉnh thoảng xảy ra cháy lớn làm người ta trở tay không kịp, nữ cảnh sát chỉ huy nhân viên cứu hỏa, nhanh chóng dập lửa, nhưng dù sao thiết bị không đầy đủ, căn bản không có hiệu quả lớn.

Ngon lửa nhanh chóng lan tràn, cháy tới chỗ phòng giam của Liễu Nguyệt Ly, tất cả mọi người tề tập ở cửa phòng giam hò hét, hy vọng có cảnh quan mở cửa, lúc này, hầu hết mọi người đi cứu hỏa, căn bản không có ai rảnh bận tâm.

Cho dù hét đến khản khản cổ họng, như trước vẫn không có người đến.

Tại thời điểm mọi người tuyệt vọng, bọn họ thấy nhân viên cứu hỏa chạy đến, nhìn thấy tình huống này, lập tức có người đi gọi nhân viên trông coi mở cửa, để mọi người rời xa đám cháy.

Liễu Nguyệt Ly thừa dịp cục diện đang hỗn loạn vì đám cháy lớn, lặng lẽ rời đi, đi ra ngoài.

Đối với tình hình trông coi trong nhà giam, Liễu Nguyệt Ly cũng không quen thuộc, chỉ dựa theo trực giác đi về phía trước.

Đây là một cơ hội, cô phải gặp lại ba mẹ một lần. Lúc em trai cô đến, y theo tình yêu thương ba mẹ dành cho cô, làm sao hai người có thể không đến? Rõ ràng là đã xảy ra chuyện, không muốn để cô lo lắng.

Phía sau một mảnh biển lửa, cô bất chấp tất cả, chỉ muốn gặp ba mẹ một lần. Chỉ có duy nhất tín niệm đó trong đầu, cô thật cẩn thận né tránh tuần tra bảo vệ, đến khi thấy cửa nhà giam, cô thoáng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cô tránh trong một góc âm u, chăm chú nhìn tình huống bên ngoài.

Giờ phút này, đại bộ phận mọi người đi cứu hỏa, chỉ có một người canh giữ. Cô suy tư một lát, đã có mưu kế.

Cô chạy tới, thờ hồng học nói với người bảo vệ: "Cứu mạng——"

Người bảo vệ mặt không chút thay đổi nói: "Chuyện gì?"

"Có một người ở cùng phòng tôi bị bỏng, xin anh cho phép tôi gọi điện thoại kêu xe cứu thương."

Liễu Nguyệt Ly điềm đạm đáng yêu nói.

"Được, cô đi theo tôi."

Liễu Nguyệt Ly đi theo sau người bảo vệ, thời điểm đi tới cửa, cầm lấy băng ghế, lấy hết sức lực từ khi bú sữa mẹ đến nay đập cái ghế vào ót của hắn.

Sau đó, Liễu Nguyệt Ly vội vàng chạy ra bên ngoài.

Chạy đi ra, Liễu Nguyệt Ly cũng không biết rõ phương hướng, chỉ bằng một cỗ tín niệm, ra sức chạy về phía trước.

Chuyện thứ nhất cô phải làm là thay bộ quần áo tù nhân này ra, nhưng nhà giam ở vùng ngoại thành, không có một bóng người, cho dù có, cô cũng không thể hỏi mượn quần áo người ta.

Chạy không biết bao lâu, theo ngọn đèn đường rớt cục cô cũng nhìn thấy một nhà, quần áo phơi ở sân phía sau nhà, cô dùng sào trúc móc lấy một bộ quần áo, cũng chẳng quần áo có ẩm ướt hay không, nhanh nhẹn thay.

Lại chạy một giờ, Liễu Nguyệt Ly đã thở không ra hơi, ngồi ở ven đường nghỉ ngơi.

Cô không dám nghỉ ngơi lâu lắm, tiếp tục chạy về phía trước.

Rốt cục ở thời điểm hùng đông, cô đến nội thành, vận khí của cô vô cùng tốt, đến thành phố cô biết.

Cô vẫn chạy như trước, bởi vì cô rất nóng vội, khẩn cấp muốn đến gặp ba mẹ.

Nhưng ở một ngã tư đường, 2 làn đường đều đang có đèn đỏ, một người lái xe bởi vì một nhóc không nhìn thấy, hơn nữa buổi sáng cũng rất ít xe, hấn cũng không có chú ý.

Đến khi một người tự nhiên chạy ra giữa đường, hấn muốn phanh xe cũng không phanh kịp.

Bi kịch đã xảy ra.

Liễu Nguyệt Ly nằm trong vũng máu, miệng lẩm bầm những câu sấm hối với ba mẹ.

Ba mẹ, nếu có kiếp sau, con vẫn nguyện ý làm con gái của ba mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Liễu Nguyệt Ly nghĩ rằng cô đã chết, đến khi cô mở to mắt, nhìn cảnh vật trước mắt, sao lại quen thuộc như vậy, đây là phòng ngủ của cô.

Tại sao có thể như vậy?

Tầm mắt vừa chuyển, nhìn cánh tay trái của mình đang cầm ống truyền nước, cô bị làm sao vậy?

Nhìn thấy di động trên bàn, cô cố sức vươn tay ra cầm lấy, nhưng khi nhìn thấy thời gian trên màn hình, cô chấn kinh rồi, hiện tại là tháng 10 năm 2005, cũng chính là bảy năm trước, năm cô 20 tuổi, mới cùng Hạ Thần quen biết được nửa tháng, may mắn tất cả mọi chuyện còn kịp thay đổi.

Cô trọng sinh sống lại vào thời điểm 7 năm trước.

Trước kia, tình huống trọng sinh này cô đã đọc được trên tiểu thuyết, không ngờ rằng, chuyện này lại xảy ra ở trên người cô.

Cô phải quý trọng cơ hội ông trời cho lần này, cùng ba mẹ hưởng thụ cuộc sống vui vẻ khoái hoạt, còn phải trả thù tên cặn bã Hạ Thần.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên những sỉ nhục cùng thương tổn mà hấn đã gây ra cho cô.

Bất quá, hiện tại dường như cô đang bị bệnh, cần thận hồi tưởng một chút, thời điểm cô 20 tuổi xác thực bị bệnh, là phát sốt, ba mẹ biết cô không thích bệnh viện, nên mời bác sĩ riêng về nhà khám bệnh cho cô.

Kiếp trước, cô chỉ biết hưởng thụ sự sủng ái của ba mẹ, chưa bao giờ nghĩ tới san sẻ âu lo giúp ba mẹ, cho đến khi ngồi tù, cô mới hiểu rõ mọi việc. Trên thế giới này, chỉ có ba mẹ làm mọi việc cho con cái không oán, không hối hận, không cầu hỏi báo, chỉ hy vọng con cái sống tốt, nhưng cô lại sa vào tình yêu mù quáng, không nghe lời ba mẹ, khư khư cố chấp bỏ đi sống cùng hoa hoa công tử Hạ Thần. Chung quy, rơi vào kết cục thảm bại như vậy cũng là do cô, kiếp này, cô phải chăm sóc thật tốt ba mẹ, hiếu kính hai người, để hai người yên tâm an hưởng lúc tuổi già.

"Nguyệt Ly, con tỉnh?" Di Trương bảo mẫu nhẹ nhàng đi tới, thấy cô mở to mắt, nhẹ giọng hỏi.

"Dạ." Liễu Nguyệt Ly gật gật đầu. "Di Trương, con muốn uống nước."

"Ừ, để đi lấy cho con một ly nước."

Di Trương rót một ly nước còn hơi nóng đưa cho cô, dặn dò nói: "Có chút nóng, chậm rãi uống."

"Cám ơn dì Trương." Liễu Nguyệt Ly tiếp nhận, nói cảm tạ.

Nghe vậy, dì Trương ngây ngẩn cả người, bà đã làm bảo mẫu trong nhà này từ nhỏ, tiểu thư được coi như ngọc minh châu trong lòng ba mẹ, vô cùng sủng ái, nhưng cũng vì vậy mà dường thành tính tình kiêu ngạo, xảo quyệt, không coi ai ra gì, đối với người làm, chưa bao giờ biết nói lời cảm ơn, lần đầu nghe tiểu thư nói như vậy, trong lòng bà được an ủi, giống như khi tiểu thư còn nhỏ.

Dì Trương hiền lành nói: "Đây là chức trách của dì, con không cần nói lời cảm tạ."

Phản ứng của dì Trương, cô tự nhiên xem ở đáy mắt, trước kia thật sự là cô rất kiêu ngạo, xem nhẹ sự thương yêu, che chở của người nhà và bạn bè đối với cô, bây giờ cô nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ, cô muốn bù đắp thật tốt cho người thân trong gia đình.

"Tiểu thư nằm xuống nghỉ ngơi đi, dì sẽ không quấy rầy con."

"Vâng."

Bỏ xuống tất cả suy nghĩ rồi rảm trong đầu, hiện tại tất cả mọi việc đều tốt đẹp, tâm trạng vui mừng, cô dần dần đi vào giấc ngủ.

Chạng vạng, Liễu Nguyệt Ly tỉnh lại, phát hiện di động có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là Hạ Thần gọi tới. Nếu là trước kia, khẳng định rằng cô sẽ cảm động sự quan tâm ân cần của hắn, hiện tại thấy rõ mọi việc, trong lòng cô sớm đã không còn chút dao động nào, chỉ cảm thấy chán ghét.

Cô gửi tin nhắn cho hắn: Chúng ta chia tay đi.

Giây lát sau, chuông điện thoại reo vang, suy nghĩ một chút, cô nghe máy, sớm hay muộn cũng phải nói rõ ràng với hắn.

"Alo."

"Nguyệt Ly, sao tự nhiên em lại nói chia tay?" Tiếng nói hướm hơi thờ lưo mạnh của chàng trai truyền đến, ngay sau đó, đã là vẻ mặt ủy khuất. "Chẳng lẽ, em còn chưa tin là anh thật lòng với em sao?"

Tin anh cái quỷ gì, Liễu Nguyệt Ly trong lòng rít gào, giọng điệu cũng là bình thản: "Tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp."

"Em chưa cùng anh tiếp xúc nhiều, sao em biết là không thích hợp?"

Tên cận bã này vẫn cứ nói lảm nhảm, hỏi nhiều lại dứt không được, trước kia cô yêu hắn, nghe hắn nói cảm thấy rất êm tai, hiện tại là vô tận chán ghét. "Tôi đang bị sốt, không rảnh cùng anh nhiều lời, đến lúc khỏe lại, tôi trở lại trường học rồi nói sau."

"Cái gì, em bị ốm?" Hạ Thần phản ứng rất lớn. "Anh lập tức đến nhà em xem em thế nào."

"Không cần, tôi cần nghỉ ngơi." Liễu Nguyệt Ly giọng điệu lộ ra không kiên nhẫn. "Tôi cúp máy đây."

Hạ Thần vẫn còn muốn nói tiếp, nhưng chỉ nghe được thanh âm tút tút vang lên, gọi lại lần nữa, trả lời hắn là tiếng nói của nhân viên tổng đài báo điện thoại đã tắt máy.

Thờ dãi, lại mở điện thoại ra gọi: "Giúp tôi đưa chín mươi chín đóa hoa hồng đến nhà XX phố XX, gửi tặng Liễu Nguyệt Ly tiểu thư."

"Vâng, thưa Hạ tiên sinh."

Cô gái nhỏ bị bệnh, phát ra tiểu tính tình cũng là bình thường, hắn muốn dỗ cho cô hết giận.

Liễu Dật biết Liễu Nguyệt Ly phát sốt, không thêm ăn gì, nên xuống bếp nấu riêng một bát cháo băm thịt cho cô.

Dì Trương nhìn hắn bận rộn, cười nói: "Tiểu thư có vị hôn phu như thiếu gia, là phúc khí của cô ấy."

Dù sao vẫn là thiếu niên 18 tuổi, nghe dì Trương nói như vậy, mặt liền đỏ lên, "Dì đừng nói đùa."

"Đúng rồi, thiếu gia, hôm nay tiểu thư nói cảm ơn tôi." Dì Trương hưng phấn nói: "Như lúc tiểu thư còn nhỏ."

"Phải không?" Lấy sự hiểu biết của hắn đối với cô, trừ phi đồi tính, nếu không, cô kiêu ngạo như không tước, đối với người làm có bao giờ mở miệng nói lời cảm ơn, thậm chí đối với ba mẹ cô cũng cực kỳ ít nói ra những lời như vậy.

"Đúng vậy, sau khi tiểu thư tỉnh lại, giống như có điểm thay đổi." Dì Trương gật đầu khẳng định nói.

"Ừm, con đã biết, con đưa cháo cho chị ấy ăn." Liễu Dật thấy cháo đã nhừ, bước chân nhẹ nhàng mang lên lầu.

Gõ gõ cửa, thấp giọng nói: "Chị, em nấu cháo mang lên cho chị đây."

"Ừ, vào đi."

Liễu Dật bung cháo, ngồi vào bên giường cô, hỏi: "Chị, cháo vừa nấu xong vẫn còn nóng, để em đút cho chị."

Liễu Nguyệt Ly nhìn Liễu Dật càng lớn thân hình càng cao ngất, mặt mũi tuấn lãng, cười nói: "Tốt."

Liễu Dật múc muỗng đầu tiên, dùng môi thổi thổi cho bớt nóng, đưa đến bên miệng cô: "Nếu vẫn nóng, phải nói cho em."

"Ừm." Liễu Nguyệt Ly cười gật gật đầu, từ từ ăn.

"Ăn rất ngon." Liễu Nguyệt Ly không chút khách khí khen, miệng nở rộ một nụ cười tươi như hoa. "Chị còn muốn."

"Tốt." Vừa rồi Di Trương nói Nguyệt Ly thay đổi, hần còn không tin tưởng lắm, hiện tại nghe cô nói, nhìn thấy biểu tình cô như vậy, hần tin. Hần đút cho cô ăn là chuyện thường, nhưng cô rất ít nói chuyện, đối với trù nghệ của hần, cô chỉ biết soi mói, nếu vừa lòng, cô cũng không nói lời nào.

Giờ phút này, hần thật cao hứng, bởi vì một câu ca ngợi đơn giản của cô. Ngày đầu tiên hần tiến vào nhà này hần đã muốn chăm sóc cho cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô, hần đã đánh mất trái tim mình cho cô rồi, nhưng cô rất kiêu ngạo, đối với hần, lúc mới đầu cô khinh bỉ chán ghét. Theo tuổi lớn lên, cô đã biết đến mặt tốt của hần, cô mới thật lòng xem hần là em trai.

Dù cho điều này cũng không phải là điều hần muốn, nhưng so với bị cô chán ghét dẫu sao vẫn tốt hơn nhiều.

Trong chốc lát, bát đã muốn thấy đáy, Liễu Dật ôn nhu hỏi: "Chị, còn muốn ăn nữa sao?"

"Ừm, chị còn muốn ăn." Đối với việc hiện tại có thể lại được ăn đồ ăn do hần tự mình nấu cho cô, đối với người đã chết một lần như cô mà nói, là vô cùng trân quý. Trước kia, cô không biết quý trọng hần, lần này được trọng sinh, cô sẽ dựa theo ý muốn của cha mẹ, cùng hần kết hôn, người một nhà vui vui về về sống cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

"Chị chờ một lát, để em đi lấy." Tâm trạng vui mừng phấn khởi, Liễu Dật xuống lầu lấy cháo cho Liễu Nguyệt Ly ăn.

Một bát cháo đơn giản, có thể nhìn thấy cô nở nụ cười tươi tắn, trong lòng hần vui sướng không nói lên lời. Di Trương nhìn thấy vẻ mặt hần lúc này, cũng nhìn không được tò mò hỏi hai câu.

Trả lời qua loa vài câu, Liễu Dật liền bước nhanh lên phòng Liễu Nguyệt Ly.

Liễu Nguyệt Ly hưởng thụ sự chiều chuộng cẩn thận của Liễu Dật, trong lòng ấm áp.

Ăn no, Liễu Nguyệt Ly đột nhiên nghĩ đến hiện tại Liễu Dật đang ôn thi, hần hiện tại đang học cấp ba, sang năm sẽ thi đại học, chương trình học là không thể trễ nải.

"Em trai, mau trở về phòng học bài."

Đôi mắt đen bóng sáng trong như ngọc của Liễu Dật không giấu nổi niềm vui sướng: "Vâng, chị hãy nghỉ ngơi cho khỏe."

Nhìn những biến hóa trên khuôn mặt Liễu Dật, cô tự nhiên thấu hiểu hết, hần đối với cô rất tốt, có lẽ để cho cô hình thành thói quen được hần chăm sóc, nghĩ đến những việc này đều là việc hần nên làm. Hơn nữa, chính cô cũng trầm mê lưu luyến trong sự ôn nhu chăm sóc của hần, nhưng cô lại đối xử với hần hời hợt, không quan tâm, là cô không tốt. Cho dù vậy thì bây giờ cô cũng không thể lập tức tỏ ra quan tâm, chỉ có thể tiến hành tâm ngấm từ từ, cô sợ sẽ hù dọa hần mất, dù sao lập tức chuyển biến quá lớn, sẽ làm cho người ta nghi ngờ.

Thật sự là hần cam tâm tình nguyện được chiều chuộng, chăm sóc cho cô. Nguyên nhân thâm kín nhất, là hần yêu cô. Liễu Dật, kiếp này, chúng ta nhất định có thể hạnh phúc cùng một chỗ. Xác định tốt phương hướng trong tương lai, tâm tình cô cũng an ổn hơn rất nhiều.

Di Trương bỗng nhiên gõ cửa, làm cho cô thu hồi suy nghĩ. "Di Trương, vào đi."

Di Trương cười đi đến. "Tiểu thư, cửa hàng bán hoa có người đưa tới chín mươi chín đóa hoa hồng, gửi tặng cho tiểu thư."

Liễu Nguyệt Ly không hề nghĩ ngợi, liền kiên quyết nói: "Giúp ta trả lại." Không cần phải nói cũng biết là Hạ Thần đưa tới, đối với tất cả những gì của hần, cô hận không thể tránh thật xa, làm sao lại dám nhận. Kiếp trước, cô rất ngốc, tin vào lời thề thốt của hần, tưởng rằng hần thật tình, tất cả những điều cô làm chung quy cũng chỉ là công dã tràng.

Di Trương có chút khó xử: "Nói thế nào cũng là một mảnh tâm ý của người ta."

"Con không cần, đi cứ trả lại đi." Cô nói to hơn, tiếng nói mang theo vài phần lãnh ý hơn so với hồi nãy. Di Trương thở dài, xuống lầu nói với người vừa giao hoa.

Làm nhân viên cửa hàng bán hoa, đi giao hoa lại bị khách trả lại, lát nữa chắc chắn sẽ bị khiển trách, huống hồ, những lần giao hoa trước kia, khách hàng đều nhận, lần này như thế nào lại không nhận đây? Tuy rằng buồn bực, nhưng hấn vẫn phải cực lực khẩn cầu: "Dì này, bà hãy nói giúp tôi một tiếng với Liễu Nguyệt Ly tiểu thư."

"Tiểu thư nhà tôi nói không muốn là không muốn." Di Trương nói xong, trực tiếp đuổi người ra ngoài.

Nhân viên cửa hàng bán hoa bất đắc dĩ, đành phải gọi điện thoại cho Hạ Thần: "Hạ thiếu gia, Liễu tiểu thư không nhận hoa ngài tặng, phải làm sao bây giờ?"

Hạ Thần đang tán tỉnh với một mỹ nhân nóng bỏng, bị điện thoại gọi đến quấy rầy, lập tức nổi bão, trực tiếp trút lên người tên nhân viên cửa hàng bán hoa, tên nhân viên tuy rằng ủy khuất, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, người ta là nhân vật tai to mặt lớn, hấn đắc tội không nổi.

"Mặc kệ thế nào, đều phải đem hoa gửi tặng cho cô ấy, nếu không, tôi sẽ thay đổi cửa hàng khác." Hạ Thần trực tiếp nói ngắn gọn. Việc nhỏ thế này, còn phải gọi điện làm phiền hấn, thật sự là phé vật.

Phát tiết xong, Hạ Thần về mặt ôn hoà tiếp tục cùng mỹ nhân tâm tình.

Tên nhân viên phát điên, đầu bốc khói, mặt mũi xám xịt quay trở lại.

Di Trương đứng ở cửa nhìn thấy tên nhân viên cửa hàng bán hoa vừa đi đã quay trở lại, lần này Di Trương không mở cửa cho hấn đi vào, trước hết bà phải lên hỏi tiểu thư một lần nữa, nhưng phỏng chừng đáp án vẫn giống lúc trước, dù sao tiểu thư nói một là một, sẽ không dễ dàng thay đổi điều gì bao giờ.

Nghe xong lời Di Trương nói, Liễu Nguyệt Ly trực tiếp hạ lệnh, về sau bất kể vật gì nếu là do Hạ Thần đưa tới, đều không được nhận, lập tức trả lại. Di Trương trong lòng buồn bực, mấy ngày trước vẫn tốt, sao tự nhiên lại biến thành như vậy? Có phải hai người gây xích mích cãi nhau? Dù có ngàn vạn nghi hoặc, bà vẫn giữ ở trong lòng, y tiểu thư chỉ thị, đối với nhân viên cửa hàng bán hoa cũng cứng rắn, nghiêm mặt đuổi khách.

Đáng thương tên nhân viên cửa hàng bán hoa, bị hai bên khách hàng mắng, trở lại cửa hàng, chắc chắn hấn sẽ bị khiển trách nặng.

Thời điểm Liễu Dật đang học bài, nghe được động tĩnh dưới lầu, đem tất cả mọi chuyện xảy ra xem ở trong mắt, nhìn Nguyệt Ly đem hoa bạn trai gửi trả lại, trong lòng hấn chỉ cảm thấy ngọt ngào giống như được ăn mật, như vậy có phải hấn sẽ có được cơ hội hay không?

Cho dù ba mẹ an bài hôn sự cho hai người bọn họ, nhưng là y theo sự yêu thương của ba mẹ dành cho Nguyệt Ly, khẳng định là sẽ tôn trọng quyết định của Nguyệt Ly, chắc chắn sẽ không ép buộc cô, chỉ khi nào hấn giành được tình yêu của cô, hấn mới có thể làm người bạn đời vĩnh viễn ở bên cạnh cô.

Nhưng hiện tại hấn mới học cấp 3, một đồng bài tập rồi việc học còn không xong, Nguyệt Ly có bạn trai, hấn không trách cô, cô không thương hấn cũng không sao, hấn tin tưởng, tương lai có một ngày, cô sẽ yêu hấn. Hiện tại chỉ hy vọng rằng, hấn có thể nhanh chóng thi đại học xong, như vậy hấn mới có thể hoàn toàn tự do theo đuổi cô theo đúng ý nguyện.

Tâm tình sang sáng, học bài tự nhiên là đạt được hiệu quả cao.

7 giờ tối, bà Liễu đã trở lại, chuyện thứ nhất chính là hỏi thăm bệnh tình của con gái yêu.

Di Trương nói rõ từng chi tiết mà bà biết.

Bà Liễu gật gù đầu, liền lên lầu nhìn Liễu Nguyệt Ly.

Bước chân của bà rất nhẹ, sợ quấy rầy đến con gái yêu.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, thấy con gái đã khôi phục, hai má hồng nhuận, cái trán cũng không còn nóng, tâm trạng bà cũng thả lỏng xuống, buổi tối cũng có thể ngủ ngon không cần lo lắng nhiều nữa.

Vuốt ve hai má của con gái, động tác của bà thực ôn nhu, rất nhẹ, một lần lại một lần, dường như vĩnh viễn sẽ không đủ.

Bà cùng chồng bà lúc còn trẻ cùng nhau tập trung xây dựng sự nghiệp, hơn ba mươi tuổi mới sinh con, đối với con gái yêu, hai vợ chồng bà tự nhiên sùng con gái lên tận trời.

Đây là lễ vật tốt nhất mà ông trời ban cho bọn họ.

Tuy rằng không có con trai, nhưng bà nhận nuôi đứa bé Liễu Dật từ nhỏ, để hấn làm bạn bên cạnh con gái bà, mưa dầm thấm lâu, để hai đứa bồi dưỡng tình cảm dần dần. Nhưng hiện tại sự tình vượt qua dự đoán của bà, con gái thích người khác, tuy rằng ngoài miệng không nói phản đối, nhưng thật sự bà không hài lòng đối với chàng trai được con bé coi trọng, chàng trai kia bộ dạng nhìn rất tốt, nhưng không đáng tin, một bộ dáng hoa hoa công tử, bà phải người đi điều tra, kết quả cũng thật đúng như bà suy nghĩ. Con gái yêu của bà tốt như vậy, làm sao bà có thể chấp nhận cho con bé có quan hệ với người

như thế?

Con gái kế thừa tính tình bướng bỉnh của ba, một khi xem trọng điều gì, cũng không dễ dàng dứt ra, bà phải khuyên giải con bé như thế nào đây, mà phải làm cho con chịu ít tổn thương nhất?

Việc này, phải giải quyết nhanh chóng, dứt khoát, một khi càng lún càng sâu, càng không thể vãn hồi, phải nói như thế nào với con gái, khiến con hiểu rõ được mọi chuyện đây?

Bà rút tay về, đưa tay nhu nhu mi tâm.

Bất quá, hôm nay dì Trương nói, con bé cự tuyệt hoa hồng chàng trai kia gửi tặng, có phải ý nghĩa rằng hai đứa đang cãi nhau? Nếu có mâu thuẫn, nhất định là do thằng nhóc kia làm gì đó khiến con gái yêu mất hứng, bà nhất định phải nhân cơ hội này làm cho hai đứa không thể tiếp tục, cuối cùng chia tay chấm dứt, tuy rằng có điểm tàn nhẫn, nhưng vì tính toán cho tương lai lâu dài sau này của con gái, bà phải làm như thế.

Có lẽ hồng, tự nhiên phải bắt được, bà ra khỏi phòng, lập tức phản phó di Trương, về sau thằng nhóc kia gửi tặng cái gì đều không được nhận, và cũng không được để cho tiểu thư biết.

Hiện tại con bé đang bị bệnh, vài ngày tới cũng không đi học được, vì phòng ngừa hấn gọi điện tới tán tỉnh, bà lại dặn di Trương vụng trộm thay đổi số điện thoại của con bé, cắt liên lạc.

Bà còn phải thám tử tư, vụng trộm theo dõi, cũng chụp được ảnh hấn đang ở cùng những người khác ngoài con gái bà, có những thứ này, con bé khẳng định sẽ quyết liệt dứt khoát chia tay.

Nếu về sau con bé biết, chắc sẽ đau khổ, tuyệt vọng, hay là phản ứng lớn hơn nữa, quá trình tuy rằng khó chịu, nhưng nếu trôi qua được, sẽ là một tương lai tươi sáng.

Con gái yêu của bà, nhất định phải được sống hạnh phúc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ra khỏi phòng con gái, bà Liễu thuận tiện sang nhìn một chút Liễu Dật, hỏi han tình hình học tập hiện tại của hấn.

Làm xong những việc này, đã là tám giờ, tắm rửa xong, nằm ở trên giường xem tivi, tiêu khiển thời gian.

Ngày thứ hai, Liễu Nguyệt Ly tỉnh lại, đã là chín giờ, thấy di Trương đang kéo rèm cửa sổ ra.

Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, di Trương cười tủm tỉm đưa cho cô đồ rửa mặt, sau đó lại bụng tới bát cháo để ăn sáng, bệnh tình cô đã thuyên giảm, khẩu vị tốt hơn rất nhiều, có thể ăn nhiều hơn so với ngày hôm trước một chút.

Chờ Liễu Nguyệt Ly ăn no, di Trương hỏi: "Tiểu thư, muốn ăn cái gì nói đi biết để đi đi mua đồ nấu ăn."

Dù di Trương tay nghề nấu ăn rất tốt, nhưng cô lại muốn ăn đồ ăn do Liễu Dật nấu, nhưng ngại hấn hiện tại đang học tập bận rộn, thời gian rất quý báu, đành từ bỏ ý niệm này.

Nói với di Trương xong, Liễu Nguyệt Ly lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Di Trương, mẹ con giúp con mời bác sĩ đến khám bệnh đã mấy ngày rồi?"

Di Trương trả lời: "Ba ngày, hôm nay là ngày cuối cùng, tiểu thư đã khỏi bệnh, ngày mai là có thể không cần nữa."

Di Trương đi rồi, Liễu Nguyệt Ly bắt đầu suy nghĩ đến chuyện chia tay cùng Hạ Thần, rồi chuyện cùng một chỗ với Liễu Dật sau này.

Có thể sống lại một lần, là ông trời thương hại cô, cô không thể lãng phí thời gian trên người tên cận bã kia, cô muốn cùng Liễu Dật xây dựng một gia đình hoàn mỹ, giúp cha mẹ chia sẻ sự vụ công ty, nếu có thể, đem công ty nhà Hạ Thần kéo ngã, khiến cho hấn ném thứ tư vị ngồi tù giống cô lúc trước.

Cô học chuyên ngành kinh tế tài chính, ý muốn ban đầu chính là giúp đỡ, chia sẻ công việc giúp ba mẹ, nhưng từ khi bắt đầu yêu đương cùng Hạ Thần, cô bỏ bê việc học, hiện tại cô không thể như vậy, cô muốn một lần nữa học tập thật nghiêm túc.

Cô nằm ở trên giường, vừa vặn không có việc gì làm, liền cầm lấy sách giáo trình ôn tập đọc qua một lượt.

Đến giữa trưa, Liễu Dật tan học về nhà, thấy Liễu Nguyệt Ly đang bị bệnh lại chăm chú đọc sách, không khỏi đau lòng: "Chị, chị hiện tại đang bị bệnh mới khỏi, không được đọc sách quá lâu."

Khép sách lại, Liễu Nguyệt Ly nhìn hần mỉm cười: "Em không cần lo lắng, chị không có việc gì làm, nên đọc sách giết thời gian."

Nhìn khuôn mặt sáng lạn tươi cười của cô, Liễu Dật không khỏi thần người, thấy biểu hiện ý lại vào hần của cô tối hôm qua cùng với nụ cười sáng lạn hiện giờ, tuy rằng cô coi hần là em trai, nhưng dù sao không phải em trai ruột, bao nhiêu năm nay, điều này làm hần thấy mới lạ chưa kịp thích ứng. Trước kia chỉ một mực chờ đợi cô nở nụ cười ngọt ngào với hần, bây giờ cô đối với hần quan tâm, ý lại, làm cho hần có chút không dám tin, thoáng như đang đặt mình ở trong mộng.

"Đờ người ra làm gì?" Liễu Nguyệt Ly khẽ cười nói.

Khuôn mặt tuấn tú đỏ sậm, nói chuyện có chút lắp bắp: "Không có gì, chị."

Đoán chừng hần vừa tan học về, Liễu Nguyệt Ly quan tâm hỏi: "Em vừa tan học về, đã ăn cơm chưa?"

Thấy cô chủ động quan tâm hần như thế, Liễu Dật sùng sốt, một lát mới lấy lại phản ứng, lắc đầu nói: "Còn không có."

"Vậy để chị kêu di Trương bưng đồ ăn lên, chúng ta cùng nhau ăn." Cô thu hết biểu tình bối rối của hần vào trong mắt, trước kia cô thật sự là thực quá đáng, nhưng sau này sẽ không, cô cũng sẽ đối xử thật tốt với Liễu Dật. Liễu Nguyệt Ly ở trong lòng kiên định nói.

"Dạ."

Hai người cùng nhau ăn cơm, trong ấn tượng của Liễu Dật, đây là lần đầu tiên, trong lòng hần có chút khản trương, vẻ mặt có chút câu nệ.

"Ăn đi." Liễu Nguyệt Ly cười thúc giục. "Em đang trong thời kỳ phát triển, phải ăn nhiều chút."

Nói xong, gấp cho hần mấy khối thịt gà.

Trước kia, chỉ biết hưởng thụ những gì tốt đẹp hần dành cho cô, hiện tại cô cũng muốn hỏi đáp thâm tình của hần. Hần không phải người có trái tim bằng sắt, hần cũng cần sự quan tâm của cô, cho dù chỉ là một chút quan tâm, cũng có thể làm cho hần hưng phấn nửa ngày. Bữa cơm này, Liễu Dật ăn thật sự vui vẻ, cũng ăn được rất nhiều.

Bởi vì rất muốn cùng cô ở chung một mình nhiều hơn một chút, ngày bé, không học cùng một khóa, trở về nhà lại có các giờ học phụ đạo, thời gian bọn họ ở chung rất ít, cô hiện tại đang học đại học, hần còn học cấp ba, cô hết bệnh rồi, thời gian cô ở nhà sẽ ít hơn.

Cơm nước xong, Liễu Dật lưu luyến không muốn rời đi, từ đầu tới cuối, Liễu Nguyệt Ly đều nở nụ cười trong trẻo, cô muốn dùng hành động, khiến cho hần cảm nhận được là cô quan tâm hần.

Buổi tối, nhìn thấy mẹ đã như một đời không gặp, cô nhất thời nhịn không được ào ào rơi lệ.

Bà Liễu biết con gái luôn luôn kiên cường, mọi việc đang yên lành sao tự nhiên lại khóc, bà dùng khăn tay lau nước mắt cho con gái yêu: "Nói cho mẹ nghe, sao tự nhiên lại khóc?"

Liễu Nguyệt Ly chết đi, ước muốn lớn nhất chính là được gặp ba mẹ một lần, mà hiện tại bọn họ đều đang sống tốt cùng cô, cô tất nhiên phải kích động rồi.

"Rốt cuộc làm sao vậy, bảo bối?" Bà Liễu ôn nhu hỏi.

"Không có việc gì ạ." Cảm thấy an ổn, Liễu Nguyệt Ly nói, thanh âm nghẹn ngào. "Mẹ, ba ba đâu?"

"Ba con đi công tác, phải vài ngày nữa mới trở về." Bà Liễu vỗ vỗ lưng con gái. "Con còn chưa có nói cho mẹ biết tại sao lại khóc nhiều như vậy, có người bắt nạt bảo bối của mẹ phải không?"

"Không phải." Liễu Nguyệt Ly lắc đầu nói. "Là nhìn thấy mẹ nên kích động."

Yêu thương vuốt ve tóc con gái, bà Liễu buồn cười nói: "Bé ngọc, mẹ ngày nào cũng về nhà mà, sẽ ở bên cạnh con."

Những gì cô đã trải qua, đương nhiên không thể nói. An ổn nằm trong lòng mẹ, cô cảm thấy vô cùng ấm áp trong tình thương của gia đình.

Trần an tốt con gái, lại tỉnh tã hỏi vài chuyện, bà Liễu mới an tâm rời đi.

Ngày thứ ba, Liễu Nguyệt Ly bệnh hoàn toàn khỏi hần, liền kêu di Trương giúp cô thu thập đồ đạc, chuẩn bị buổi chiều trở về ký túc xá.

Giữa trưa, Liễu Dật trở về, thấy bóng dáng cô bận rộn, đáy lòng vừa vui vừa buồn, vui là cô hết bệnh rồi, sẽ không bị mệt nhọc nữa, buồn là, cô muốn trở lại trường học, muốn gặp cô, sẽ không dễ dàng như bây giờ. Hơn nữa, sau khi trở lại trường, không biết cô có thể lại quay lại tiếp tục với bạn trai hay không? Cho dù chia tay, cô tốt đẹp như vậy, khẳng định có rất nhiều người theo đuổi, hiện tại hần không thể ở bên cạnh cô.

Nghĩ đến điều này, đáy lòng hần đầy chua xót.

Đề nén những suy nghĩ không tốt trong lòng, hắn kêu gọi: "Chị, có cần em hỗ trợ không?"

Liều Nguyệt Ly cười nói: "Không cần, em trước ăn cơm đi, xong rồi sớm đi nghỉ ngơi, chương trình học của em nặng, chắc chắn rất mệt, ở đây có đi Trương giúp chị là được rồi."

"Vâng." Liều Dật đi nhà ăn ăn cơm.

Ăn cơm xong, Liều Dật đi qua hỏi: "Chị, buổi chiều để em đưa chị đến trường đi, dù sao chị cũng mang nhiều đồ."

Liều Nguyệt Ly vốn định đáp ứng, nhưng nghĩ đến việc buổi chiều hắn phải đi học, chỉ có thể cự tuyệt: "Buổi chiều em còn phải đi học, không cần đâu."

"Hôm nay buổi chiều em không có giờ." Liều Dật bật thốt lên nói.

Liều Nguyệt Ly hồ nghi: "Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên." Liều Dật kiên định nói.

Hắn vẫn là thiếu niên còn non nớt, hơn nữa, hắn vẫn không giỏi nói dối, cô sớm thấy được sơ hở, đáy lòng có tiếng nói ích kỷ vang lên, hy vọng hắn đi cùng cô, nhưng cuối cùng lý trí cũng chiến thắng tư tâm, hắn học cấp ba, học tập là trọng yếu.

"Em trai, vẫn nên đi học đi, em có phần tâm ý này, chị thật cao hứng." Liều Nguyệt Ly biết hắn lo lắng cái gì, bổ sung một câu. "Cuối tuần, chị sẽ về nhà."

Nói xong, Liều Nguyệt Ly tiếp tục kiểm tra đồ đạc, xem có thiếu gì hay không, xác định đã đầy đủ, vào 3h chiều, gọi Phương bá lái xe đưa cô đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trường đại học T, là trường đại học nổi danh tại thành phố này.

Nhìn hoàn cảnh quen thuộc lại có chút lạ lẫm, Liều Nguyệt Ly trong lòng cảm khái ngàn vạn, cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài.

Phương bá giúp cô chuyển xong hết hành lý, Liều Nguyệt Ly nói cảm ơn rồi để ông trở về.

Hiện giờ là 4h chiều, cô trở lại ký túc xá không thấy người nào, chắc mọi người đều đang trên lớp, cô nhanh chóng thu xếp xong đồ đạc, cầm vài cuốn tạp chí lên xem giết thời gian.

Cô nhớ rõ thời điểm học năm nhất, cô dụng công học hành, nhưng lên năm 2 đại học, bắt đầu dính đến chuyện yêu đương, sách vở đã sớm bị cô quăng lên chín tầng mây, hiện tại cô phải thay đổi mọi chuyện, hơn nữa, mới qua khai giảng một tháng, cô cùng Hạ Thần cũng chưa phát sinh chuyện gì, mọi chuyện xảy ra sau này ở kiếp trước bắt đầu chuyển biến từ thời điểm này.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, Trương Minh Minh là người đầu tiên trở về phòng, nhìn thấy Liều Nguyệt Ly đã trở lại ký túc xá, cô thật cao hứng, cô cùng Liều Nguyệt Ly là bạn thân, vừa tiến vào phòng tự nhiên không thể thiếu một phen mưa bom bão đạn quan tâm, hỏi han ân cần, làm Liều Nguyệt Ly vô cùng cảm động, hốc mắt nhất thời có chút ẩm ướt.

Kiếp trước, khi cô gặp chuyện không may hay có những lúc suy sụp, buồn phiền chỉ có Trương Minh Minh ở bên cạnh an ủi, cổ vũ cho cô đứng dậy.

Bây giờ lại được nhìn thấy Trương Minh Minh, Liều Nguyệt Ly tâm tình dao động rất lớn.

Trương Minh Minh thấy Liều Nguyệt Ly như vậy, nhéo nhéo hai má của cô: "Nhỏ ngọc, cậu khóc cái gì, thấy mình rất xúc động sao, về nhà mấy ngày mà đã nhớ mình đến vậy rồi à?"

"Ừ." Liều Nguyệt Ly gật gù đầu. "Mình rất nhớ cậu."

"Được rồi, nếu hết bệnh rồi, đêm nay đi đâu uống?" Trương Minh Minh cười hỏi.

Liều Nguyệt Ly tâm tình vững vàng hơn. "Ở đâu cũng okey."

"Được, đêm nay mình sẽ không khách khí."

Trương Minh Minh là kiểu người không nháo không vui, Liều Nguyệt Ly đã trở lại, tự nhiên tìm cô lái nhái, nói không có cô ở bên cạnh, một ngày trôi

qua gian nan như thế nào, không có cô, đau lòng đến ruột gan đứt từng khúc, muốn bao nhiêu ủy khuất thì có bấy nhiêu.

Liễu Nguyệt Ly bị Trương Minh Minh chọc cười, tiếp theo, hai người lại hàn huyên đủ thứ chuyện bát quái: ai thất tình, năm nhất tân sinh mới lên có anh nào đẹp trai...vv...vv

Hai người tán gẫu khí thế ngất trời, những người khác trở về ký túc xá cũng không muốn làm phiền.

Đến chập tối, hai người cùng đi căn tin ăn cơm.

Ăn no xong, đang muốn đi uống vài ba ly rượu, thời điểm ra khỏi cửa căn tin, Liễu Nguyệt Ly đụng phải Hạ Thần.

Hạ Thần cười tủm tỉm đi tới, nhìn Liễu Nguyệt Ly chào hỏi: "Nguyệt Ly, em đã khỏe rồi sao?"

Trương Minh Minh đối với bạn trai Liễu Nguyệt Ly vẫn luôn duy trì thái độ phản đối, nhưng ngại Nguyệt Ly thích hấn thật lòng, khuyên như thế nào cũng không nghe, đành phải lựa chọn trầm mặc. Cô cũng không muốn bởi vì một người đàn ông, mà gây xích mích đến tình cảm bạn bè.

Liễu Nguyệt Ly "Ừ" một tiếng, cũng không biết nên nói cái gì tiếp theo. Hạ Thần có khuôn mặt tuấn lãng yêu nghiệt đến mê muội người đối diện, đôi hoa đào mắt mỉm cười nhìn cô, thần sắc nhu hòa, nhưng kiếp trước cô đã chứng kiến đủ bộ mặt thật của hắn, cho dù hiện tại hắn nói dễ nghe, đầy ý quan tâm, nhu tình như thế nào, cô đều cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Hạ Thần nghi hoặc: "Đúng rồi, Nguyệt Ly có phải em đổi số điện thoại hay không, anh gọi mấy ngày nay đều không được."

"Đúng vậy." Việc này, dĩ Trương đã nói với cô, theo như di Trương, mẹ cô cũng phản đối chuyện này, cho nên mới thay đổi số điện thoại của cô.

"Số mới của em là gì?" Nói xong, hắn lưu loát lấy điện thoại ra chuẩn bị lưu lại.

Liễu Nguyệt Ly cũng không muốn cho hắn biết, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm cự tuyệt hắn, cô cũng không muốn hắn quấy rầy cô cùng Minh Minh đoàn tụ: "Quên đi, để tôi gọi cho anh."

Hạ Thần đọc số của mình, Liễu Nguyệt Ly gọi đến, Hạ Thần lưu số của cô xong, nhìn thấy cô dường như định đi chơi, liên tục dặn dò một hồi lâu, Nguyệt Ly cùng Minh Minh nghe đến lỗ tai ong ong, hắn mới an tâm rời đi.

Lời nói của hắn thật ôn nhu, dặn dò, quan tâm lo lắng đủ mọi bề, đúng chuẩn là hình tượng bạn trai hoàn mỹ, trách không được lúc trước cô lại bị hăm sâu vào trong hư tình giả ý của hắn, hắn trừ bỏ được cái túi da bên ngoài tốt, còn biết tạo niềm vui cho con gái, giăng lưới tình kín kẽ khiến người ta khó có thể thoát ra được.

Kiếp trước, cô đã thua trong tay hắn một lần, bây giờ, cô chỉ biết tránh hắn thật xa, chờ đến khi cô xây dựng được sự nghiệp đủ cường đại, sẽ thu thập hắn.

"Đi thôi." Nguyệt Ly nói với Minh Minh. "Đừng bởi vì hắn, mà ảnh hưởng tâm tình."

Trương Minh Minh thấy kỳ quái, y theo tình cảm mà Nguyệt Ly giành cho Hạ Thần, cũng sẽ không vì cảm thụ của cô mà từ chối Hạ Thần, cô thử hỏi một câu: "Có phải cậu với hắn chia tay hay không?"

Hy vọng như thế.

Liễu Nguyệt Ly cũng không tính giấu diếm người chị em tốt này: "Đúng vậy, mình đang tính cùng hắn chia tay."

"Đây là một quyết định thông minh." Minh Minh trong lòng hoan hô vui sướng, ngoài miệng cũng nở rộ một nụ cười tươi tắn thật tình.

"Có phải vì mình hay không?" Minh Minh giả vờ hỏi.

"Làm trò." Liễu Nguyệt Ly đẩy Minh Minh một cái. "Là do mình không thích hắn thôi."

"Dù sao rồi xa hắn là đúng." Trương Minh Minh giờ hai tay tán thành, nếu Nguyệt Ly cùng với hắn chia tay, đương nhiên cô muốn thêm mắm thêm muối nói xấu về Hạ Thần, mặc dù có chút khoa trương, nhưng thực tế cũng không khác nhiều lắm.

Đến quán rượu, hai người gọi rượu, tận tình uống, lo lắng Nguyệt Ly bệnh nặng mới khỏi, Minh Minh cũng không dám ép cô uống nhiều, cũng chỉ uống mấy chén, rồi sau đó hai người đi ăn cá nướng.

Nhà hàng cá nướng này cũng khá nổi tiếng, mỗi ngày buổi tối sinh viên tới đây ăn rất đông, các cô là khách quen, mới được ưu tiên một chút.

Đêm nay, các cô đều chơi tận hứng, mang theo tâm trạng vui sướng trở về ký túc xá.

Sáng sớm hôm sau, may mắn tối hôm qua trước khi đi ngủ Minh Minh có đặt báo thức, nếu không hôm nay chắc chắn các cô sẽ muộn học. Các cô đến lớp đúng lúc chuông reo đến giờ vào học.

Học xong tiết một, Liễu Nguyệt Ly vẫn chăm chú nhìn sách vở, chỗ nào là trọng điểm cần chú ý, nên gạch chân, thái độ vô cùng nghiêm túc. Trái lại

Trương Minh Minh gật gù lèm nhèm như ngủ không đủ.

Tan học, Trương Minh Minh kinh ngạc: "Nguyệt Ly, khi nào thì cậu biến thành sinh viên gương mẫu rồi đây?"

"Không có gì, dù sao sau khi tốt nghiệp, mình muốn chia sẻ giúp ba mẹ chuyện công ty." Liễu Nguyệt Ly chân thành nói.

"Tốt, đã nghĩ thông suốt chuyện sau này rồi, bạn tốt, đến khi thi, đừng quên nhắc bài cho mình." Trương Minh Minh tựa vào trên vai cô nói.

Liễu Nguyệt Ly cô vũ nói: "Được, nhưng thành tích của cậu cũng tốt, cố gắng học, khẳng định không thành vấn đề."

"Thực bội phục cậu, mình xem sách nhiều loạn cả mắt, giáo sư giảng cũng thực nhầm chán, cậu làm sao tập trung nghe giảng như thế được?" Minh Minh kỳ quái, lúc trước còn giống cô, hiện tại sao tự nhiên lại biến thành sinh viên chuẩn mực?

Liễu Nguyệt Ly đã trải qua một đời suy sụp, điều này cũng không nói với Minh Minh được, suy nghĩ một chút nói đại một lý do: "Đương nhiên là vì chính mình, xã hội bây giờ cạnh tranh kịch liệt như vậy, cho dù mình có ba mẹ lo, nhưng sau này nhiều việc bất ngờ khó lường có khi sẽ xảy ra, mình có bản lĩnh, mới có thể sống tốt, cậu thấy đúng không?"

Trương Minh Minh gật gật đầu: "Điều này cũng đúng."

Giữa trưa tan học, ở cửa căn tin nhìn thấy Hạ Thần, Nguyệt Ly bất động thanh sắc kéo Minh Minh đi nhà ăn khác.

Hạ Thần cũng kỳ quái, Nguyệt Ly rõ ràng nhìn thấy hắn, làm sao bỗng nhiên lại quay đầu đi? Bất chấp tất cả, hắn đuổi theo cô, hô: "Nguyệt Ly, chờ một chút."

Liễu Nguyệt Ly biết cô không thể tránh được, đành quay đầu lại nói chuyện với Hạ Thần: "Có chuyện gì sao?"

"Anh muốn mời em ăn cơm trưa." Ánh mắt Hạ Thần tràn ngập chờ đợi, ôn nhu như nước.

Minh Minh đã biết bọn họ sẽ chia tay, cũng không lo lắng hắn sẽ làm gì Nguyệt Ly của cô.

Những gì hắn làm tưởng chừng như hắn là một người đàn ông rất tốt, không phải có hiểu biết từ trước, cô chắc chắn sẽ bị hắn mê hoặc, nhưng ăn một lần giáo huấn đã khiến cô khắc cốt铭 tâm, nếu trước kia, Nguyệt Ly gặp sắc quên bạn, không chút do dự đáp ứng hắn, nhưng bây giờ, cô坦然 nhiên nói: "Tôi cùng Minh Minh là một thể, không thể bỏ cô ấy đi về trước."

Trương Minh Minh khoe miệng không tự giác cong lên, nở nụ cười thích thú khi người gặp họa.

Hạ Thần xấu hổ cười: "Được rồi."

Hắn liếc nhìn Trương Minh Minh một cái, mang ý rõ ràng 'cô không thấy cô là người thừa sao, biết điều thì mau mau cụp đuôi đi đi'. Hắn nghĩ cô ta sẽ thức thời, không đi làm bóng đèn, đáng tiếc, Trương Minh Minh da mặt đủ dày, hoàn toàn không nhìn Hạ Thần, cao hứng phấn chấn cùng Nguyệt Ly đi trước.

Trương Minh Minh này thật đáng ghét. Hạ Thần tức giận nguyên rủa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Hạ Thần chọn một nhà hàng Tây Âu phong cách tràn ngập lãng mạn, mọi người tới nơi này đều là tình nhân, rõ ràng đây là muốn cho Trương Minh Minh biết khó mà lui.

Trương Minh Minh trực tiếp bỏ qua ánh mắt chán ghét của Hạ Thần, cùng Liễu Nguyệt Ly nghênh ngang đi vào.

Tìm vị trí ngồi xuống, tuy rằng trong lòng không thích Trương Minh Minh đối diện, nhưng hắn vẫn phải làm đúng kiểu dáng, tỏ ra mình là người lịch sự, kiên nhẫn hỏi thăm hai người thích ăn gì.

Thiếu gia có tiền mời khách, hai người tự nhiên sẽ không quên bóc lột chết hắn.

Hai người gọi đều là những món ăn tinh mỹ đầu bảng, Hạ Thần có tiền, có thể làm cho mỹ nhân cười, tốn chút tiền, cũng không vấn đề gì. Hắn cảm thấy, hôm nay tâm tình Nguyệt Ly dường như không tốt lắm. Bằng không, cô sẽ không đối xử với hắn xa cách như vậy. Chắc là trách cứ hắn, thời điểm cô bị bệnh, hắn không đủ quan tâm cô.

Các cô ăn uống vô cùng vui vẻ sung sướng, Hạ Thần lại vô cùng buồn bực, gấp thức ăn cho Nguyệt Ly, lại luôn bị Trương Minh Minh làm bóng đèn ngăn trở, phá hư, làm hấn rất căm tức.

Liễu Nguyệt Ly so sánh với những người khác tốt hơn rất nhiều, ít nhất cô yêu hấn, sẽ không phiền nhiều đến cuộc sống phong lưu của hấn, bởi vì cô tâm tư rất đơn thuần, cũng rất dễ lừa gạt, đáng người tốt như thế, để cho người khác có được hấn thấy đáng tiếc, hấn không nghĩ sẽ buông tha cho cô gái này. Ít nhất phải làm cho nàng có thai mang con của hấn, nên hấn nhin cục tức này.

Com nước xong, Hạ Thần muốn mời Liễu Nguyệt Ly cùng nhau đi tản bộ, Trương Minh Minh lại đứng ra ngăn cản.

Liễu Nguyệt Ly vui vẻ vì có người ngăn cản tên đáng ghét này giúp cô.

Không nhìn Trương Minh Minh, Hạ Thần lại mời: "Nguyệt Ly, 9h tối nay, chúng ta cùng đi ăn cá nướng, được không?"

Trương Minh Minh đứng trước mặt Hạ Thần che chắn cho Nguyệt Ly ở phía sau, cười tủm tỉm nói: "Nguyệt Ly đi, tôi cũng đi, cậu ấy không đi, tôi cũng không đi."

Cho dù tính tình hấn tốt đến đâu, nhin này giờ cũng bạo phát, giọng nói nồng đậm bất mãn: "Trương Minh Minh chẳng lẽ cô không cảm thấy phiền sao? Cô rảnh rồi buồn chán có muốn tìm bạn trai hay không, nói kiểu người đi, tôi giới thiệu cho cô."

"Ý tốt của anh tôi nhận, nhưng tôi không thể để cho Nguyệt Ly với anh ở một mình cùng một chỗ." Trương Minh Minh gợn găng dứt khoát nói.

Hạ Thần hung tợn trừng mắt lườm Trương Minh Minh. "Tôi cũng không phải con hổ, sợ tôi ăn cô ấy sao?"

Trương Minh Minh kéo dài âm điệu: "Khó nói."

"Cô ——" Cảm thấy tức đến khó thở, Hạ Thần xoay người rời đi. Không có biện pháp, có Trương Minh Minh này vướng bận, cái gì cũng không làm được.

Nhìn hấn bị tức đến mức phải bỏ đi, hai người cười sang sảng.

Liễu Nguyệt Ly cười nói: "Minh Minh về sau coi như hộ hoa sứ giả của mình."

Trương Minh Minh vỗ ngực cam đoan: "Không thành vấn đề, mình sẽ không để cho hấn đánh chủ ý với cậu. Quan trọng nhất là cậu, tuệ nhãn thức nhân." (phải có đôi mắt nhận thức được lòng người, biết được ai tốt ai xấu)

"Yên tâm, mình hiểu được." Liễu Nguyệt Ly mỉm cười. "Thời gian không còn sớm, về ký túc xá đi."

"Ừ."

Hai người một đường nói nói cười cười đi trở về.

Trong lòng Liễu Nguyệt Ly biết cứ tiếp tục dây dưa, đối với cô mà nói, nhất định không phải chuyện tốt gì.

7 giờ tối cô hẹn Hạ Thần ra ngoài, muốn gặp hấn một lần nói rõ mọi chuyện.

Thời điểm Hạ Thần nhận được điện thoại của cô cao hứng vô cùng, lập tức đến shop quần áo mua một bộ quần áo mới, lòng tràn đầy vui mừng đi đến điểm hẹn.

Đối với hấn mà nói, gái chưa bao giờ hấn thiếu, thiếu là cảm giác mới lạ mà Liễu Nguyệt Ly cho hấn, như gần như xa, khó có thể nắm lấy, cao thủ tình trường như hấn, lúc này cũng có chút khẩn trương, chờ mong xem cô sẽ nói gì?

Hạ Thần đến sớm, khi thấy Liễu Nguyệt Ly đến một mình, tâm tình thích cực kỳ, không có bóng đèn cản đường, đêm nay thật đúng là một đêm đẹp.

Thấy cô tới gần, Hạ Thần vô cùng ga lăng đứng lên, vì cô xê dịch ghế dựa, đợi cô ngồi xuống xong, ôn nhu nói: "Muốn ăn cái gì, em gọi đi."

Liễu Nguyệt Ly thản nhiên nói: "Tôi hẹn gặp anh tối không phải để ăn cơm, chỉ muốn nói một chuyện."

Hạ Thần cười cười: "Không có gì, vậy cứ gọi đồ uống trước rồi có gì nói sau, một đường đi tới đây, chắc em cũng khát nước rồi."

"Không cần, chỉ cần vài phút của anh là được rồi." Liễu Nguyệt Ly cũng không muốn cùng hấn nói nhiều.

Hạ Thần cũng không nóng giận, gật đầu: "Em nói đi, có chuyện gì?"

Liễu Nguyệt Ly trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Chúng ta chia tay đi."

Giọng điệu rất nhạt, nhưng cũng rất kiên định.

Hạ Thần tròn tròn mắt, hấn dùng một tháng cuối cùng cũng chinh phục được cô, sao tự nhiên bỗng dưng cô lại thay đổi, trước khi cô bị bệnh, hai người

vẫn rất tốt, nhìn cô không giống nói giỡn, hần nhủu mảy: "Cho anh một lời giải thích."

Trước khi đến Liễu Nguyệt Ly đã nghĩ hết mọi việc, cô thoải mái nói: "Tôi phát hiện chúng ta không thích hợp, đầu tiên hoàn cảnh gia đình chúng ta chênh lệch, ba mẹ anh chắc rằng sẽ không đồng ý để chúng ta lui tới, tôi yêu đương là vì kết hôn, mà anh chỉ muốn chơi đùa; khi anh theo đuổi tôi đồng thời còn bắt cả hai tay, theo đuổi cô gái khác, nhân phẩm của anh như thế, tôi không đề cao được. Huống hồ, làm vợ hào môn thiếu gia có khi còn phải chịu đựng cảnh chồng mình có n tình nhân bên ngoài, tôi không thể chấp nhận được, vì những việc này, chúng ta chia tay thôi."

Cô nói một chuỗi dài, hần cũng đã hiểu được .

"Anh thừa nhận, nhân phẩm anh tuy không tốt lắm, nhưng em phải tin tưởng anh, vì em anh sẽ sửa sai." Hạ Thần nghiêm mặt nói, giọng điệu thành khẩn: "Nguyệt Ly, cho anh một cơ hội, được không?"

Một câu này bao hàm vô hạn thâm tình. Đáng tiếc, cô đã không còn là cô gái ngây ngô lúc trước, đây chẳng phải hần thâm tình gì, chỉ là chiêu trò dụ dỗ gái của hần mà thôi, cô sẽ không bao giờ tin tưởng hần, bởi vì "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

"Nói một lần cuối cùng, chúng ta không có khả năng." Nói xong, đứng dậy rời đi.

Hạ Thần lập tức đuổi theo, ngăn ở phía trước: "Hãy nghe anh nói, được không?"

Liễu Nguyệt Ly trực tiếp không nhìn hần, định vòng đi qua, nhưng Hạ Thần lại không dễ dàng buông tha cô. Cô gái hần nhìn trúng, sao lại để cho cô chạy trốn.

"Nguyệt Ly, tin anh một lần, được không?"

Ánh mắt hần nhìn thẳng vào cô, ả chứa chân thành nhu tình, giọng điệu ôn nhu, tiếng nói trầm thấp, dễ dàng khiến con người ta trầm luân.

Cô cũng không phải còn trẻ không biết gì, mặc kệ hần nói cái gì, cô cũng không bao giờ thay đổi quyết định của mình, hiện tại, trong mắt cô, hần chính là cực phẩm tiện nam.

Nếu hần mọi cách dây dưa, cô cũng không khách khí: "Anh dứt ngay cho tôi, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không bao giờ tin loại người như anh, anh muốn tìm đàn bà giải sầu, bên ngoài có rất nhiều, đừng làm trò phiền tôi."

Nói xong, trực tiếp chạy đi.

Hạ Thần cũng sẽ không dễ dàng buông tay, ở phía sau hô: "Nguyệt Ly, anh sẽ chứng minh cho em xem, tình cảm anh giành cho em, nhật nguyệt chứng giám."

Một câu hô to này của hần, đưa tới không ít người đi ngang qua vậy xem, đặc biệt là nữ sinh, nhìn anh chàng đẹp trai lại si tình trước mắt, tỏ vẻ vô cùng hâm mộ với cô gái được tỏ tình kia. Liễu Nguyệt Ly sau khi nghe được, tốc độ nhanh hơn, lần đi rất nhanh. Mắt không thấy tâm không phiền.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Minh Minh đang đọc truyện dở, và lại cô nghĩ ở trong trường học, chắc không xảy ra việc gì, để Nguyệt Ly một mình nói chuyện dứt khoát thẳng thắn với Hạ Thần. Lúc đi toilet trở về, gặp Nguyệt Ly về mặt thoải mái bộ dáng nhân nhả, không xác định hỏi: "Nguyệt Ly, có thoát khỏi gã Hạ Thần kia được không?"

Liễu Nguyệt Ly cười gật gật đầu: "Dù sao mình cũng đã nói rõ ràng với hần, nếu hần vẫn lằng nhằng, mình cũng không quan tâm."

"Việc này đáng giá để mở tiệc ăn mừng nha, ngày mai cuối tuần, đi đâu chúc mừng?" Minh Minh quyết định nhanh chóng.

Nguyệt Ly nói: "Ngày mai cuối tuần, mình muốn về nhà." Cô đã đáp ứng Liễu Dật là sẽ về nhà, được ăn đồ ăn hần làm, cũng là một loại hưởng thụ.

Minh Minh không thuận theo, oán giận nói: "Cậu nhẩn tâm vứt bông hoa như mình đây ở ký túc xá một mình?"

"Không phải còn có một đồng truyện đây sao." Nguyệt Ly chỉ vào một chồng truyện xếp trên bàn. Nhắc tới điều này, Minh Minh tỉnh ngộ, lúc này cô nhìn thấy Nguyệt Ly vui quá, chỉ lo nói chuyện, thiếu chút nữa quên, lại chạy lên giường đọc truyện tiếp.

"Có trách mình lúc này không đi cùng cậu không?" Minh Minh bỗng nhiên không mặn không nhạt hỏi một câu.

Nguyệt Ly cười nói: "Làm sao có thể?" Trước kia, cô thường xuyên gặp sắc quên bạn, Minh Minh đều chỉ ngoài miệng nói oán giận, chưa từng để trong

lòng, việc nhỏ như thế này, làm sao cô lại đi so đo? Tuy rằng Minh Minh bình thường trông rất tùy tiện, trên thực tế lại rất miễn cưỡng, tất nhiên cô phải nói rõ ràng. "Việc nhỏ thế này, mình không để trong lòng."

"Vây là tốt rồi." Minh Minh thở ra một hơi. Nguyệt Ly nghĩ không sai, cô rất miễn cưỡng, cô xác thực có chút lo lắng Nguyệt Ly sẽ giận cô. Hiện tại nghe Nguyệt Ly nói như vậy, cô cũng bình thường trở lại.

Nguyệt Ly lại bổ sung một câu: "Minh Minh, mình cũng không phải là người nhỏ mọn."

"Được, vì chứng minh cậu không nhỏ mọn, chủ nhật tuần này, mời mình ăn gì đó đi."

"Không thành vấn đề."

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, Minh Minh vừa nói chuyện phiếm với cô, vừa xem truyện.

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, nhìn màn hình thấy số nhà gọi đến, Nguyệt Ly ấn nghe máy: "Alo —— "

"Chị Nguyệt Ly, là em." Tiếng nói Liễu Dật nhẹ nhàng truyền đến.

Nguyệt Ly nghe được là Liễu Dật, cũng cao hứng: "Chuyện gì, Liễu Dật?"

"Em muốn hỏi xem ngày mai chị sẽ về nhà sao?" Liễu Dật thật cẩn thận hỏi, lại tràn ngập chờ mong.

Hắn muốn chuẩn bị một bữa đồ ăn thật ngon đợi cô trở về.

"Ừm, trưa mai chị sẽ về đến nhà." Nguyệt Ly cười nói: "À, buổi tối ngày mai đi xem phim với chị được không?"

Liễu Dật trong lòng vui rạo rực, vội vàng đáp ứng: "Được, chị định xem phim gì?"

"Mai chị về rồi bàn tiếp."

"Cũng tốt."

Nguyệt Ly thuận tiện lại hỏi tình tình của hắn mấy ngày nay, cảm nhận được sự quan tâm của cô, trên mặt hắn không che giấu được vui sướng và hạnh phúc.

Vừa nhắc điện thoại lên trò chuyện mà bất tri bất giác đã hàn huyên được 20 phút, nghĩ Liễu Dật học cả ngày đã mệt mỏi, cô liền kêu cúp máy.

Gác máy, Liễu Dật mặt mày hớn hờ, di Trương nhìn thấy cũng tò mò lắm miệng hỏi hai câu, xem chuyện bọn họ phát triển như thế nào,.

Liễu Dật trả lời qua loa có lệ, liền lên lầu nghỉ ngơi.

Trong lòng hưng phấn, hắn nằm xuống lại miên man suy nghĩ, nhất thời khó ngủ được, nhiều năm qua, bọn họ gọi điện thoại, chưa bao giờ nói chuyện vượt qua 2 phút, hắn cùng cô cũng không biết phải nói gì.

Đêm nay, hắn ngủ an ổn, còn có một giấc mơ đẹp, mơ thấy hắn cùng Nguyệt Ly đang tổ chức hôn lễ.

Một đầu khác, Nguyệt Ly tắt máy, chuẩn bị đọc sách, Minh Minh lại lẩn lè dính vào cô bất quá.

"Vừa rồi cậu muốn cùng ai xem phim?" Minh Minh cười gian xảo, lộ ra một loạt răng nanh chính tề, như sẵn sàng xông lên ngoạm Nguyệt Ly một cái nếu cô dám không nói rõ ràng.

Nguyệt Ly thâm kêu không xong, lúc cô nghe điện thoại Minh Minh không phải vẫn đang đọc truyện sao, làm sao Minh Minh lại nghe thấy, y theo tính tình của Minh Minh, đêm nay nếu không nói ra, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Em trai của mình." Nguyệt Ly cũng không tính giấu diếm, huống chi cùng em trai của mình đi xem phim, cũng không có gì không thể nói.

"Vì sao không mang theo mình cùng đi?" Minh Minh biểu tình lập tức biến đổi, vẻ mặt ủy khuất nhìn Nguyệt Ly.

Được rồi, Nguyệt Ly chi tiết nói: "Hắn là em trai, cũng là bạn trai mình, vừa lòng chưa?"

Minh Minh nhất thời khó có thể tiêu hóa tin tức này, vẻ mặt khiếp sợ, há to miệng, nắm chặt tay Liễu Nguyệt Ly: "Cậu cùng em trai?"

Nguyệt Ly oán trách nói: "Đừng nghĩ bậy bạ, hắn là do ba mẹ mình nhận nuôi."

"Không nói sớm, làm mình sợ nhảy dựng." Minh Minh vỗ vỗ ngực, rốt cục cũng hiểu rõ. "Trách không được cùng với Hạ Thần chia tay, khai mau khi nào thì đã thông đồng với em trai cậu?"

"Ngại ngần. Không thể bật mí." Hiện tại cô không thể nói, bằng không khẳng định theo tính tình của Minh Minh, vừa muốn bậy bạ vừa thông suốt, đêm

nay cũng đừng muốn đi ngủ .

"Được rồi." Minh Minh cũng hiểu, đây là việc riêng của Nguyệt Ly, không muốn nói, cô cũng không miễn cưỡng, đã biết chân tướng, cô vẫn là an tâm làm trạch nữ của mình thôi.

Ngày thứ hai, Liễu Dật tỉnh lại, phát hiện hạ thân dính dính nhớp nháp, mặt nhất thời nóng lên, lập tức rời giường, thay quần áo xong, nhanh chóng đem quần áo bẩn quăng vào máy giặt.

Tối hôm qua, hần mơ thấy hình ảnh bọn họ kết hôn, còn mơ thấy lúc hai người động phòng. Nghĩ đến những cảnh kiều diễm trong mơ, mặt hần nhanh chóng đỏ lên, thâm hít sâu một hơi, để sắc mặt khôi phục như bình thường xong, hần nói với dì Trương một tiếng, rồi đi siêu thị mua đồ ăn.

Đi lòng vòng quanh siêu thị gần một giờ, mua đầy đủ thức ăn, sau khi trở về hần tự mình xuống bếp rửa sạch từng thứ, rồi chuẩn bị nấu ăn, nhìn đồng hồ cũng đã gần 10h.

Đến khi Nguyệt Ly công bao lớn bao nhỏ về đến nhà, đã ngửi thấy nồng đậm mùi thơm của thức ăn, nghĩ đến lập tức có thể ăn được đồ ăn do Liễu Dật nấu, tâm tình càng thêm thư sướng .

Nhìn thấy Nguyệt Ly, Liễu Dật lập tức giúp cô cất đồ rồi kéo cô vào phòng ăn rót cho cô ly nước rồi dọn đồ ăn lên bàn.

Đồ ăn vẫn mỹ vị như trong trí nhớ của cô, lúc Liễu Dật mười hai tuổi, tự mua sách nấu ăn về học. Khi đó, trong nhà cũng không dư dả, ba mẹ sự nghiệp vừa phát triển, không dư tiền để thuê bảo mẫu, rất nhiều lúc phải ăn ở bên ngoài, cô ăn đến ngấy, vì vậy hần chủ động vì cô học tập nấu ăn, luyện tập nhiều năm, tay nghề của hần hiện giờ phải gọi là lô hòa thuần thành.

Hai người vô cùng cao hứng ăn cơm, dì Trương nhìn thấy vậy cũng nở nụ cười thư thái.

Tiểu thư cuối cùng cũng thấy được tình cảm của Liễu Dật, hy vọng bọn họ về sau sẽ hạnh phúc mỹ mãn như vậy.

Cơm nước xong, thời gian vẫn còn sớm, hai người liền lên mạng xem một chút lịch chiếu phim.

Liễu Dật thích phim bom tấn Hollywood, mà cô thích phim tình yêu lãng mạn, sở thích khác nhau, nhưng muốn Liễu Dật vui vẻ, tranh luận vài câu, hai người quyết định cùng nhau xem phim hành động.

Nếu Nguyệt Ly kiên trì trong chốc lát, Liễu Dật chắc chắn sẽ tước vũ khí đầu hàng, nghe theo ý của cô, nhưng hiện tại cô lại thuận theo ý hần, làm cho của hần rất cao hứng, trên mặt nở nụ cười sáng lóa.

Nguyệt Ly rất ít thấy hần cười thoải mái như thế, trước kia đều là lỗi của cô, hiện tại, cô sẽ đối xử với hần thật tốt, chiều chuộng hần, chỉ giành tình cảm cho hần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cơm chiều, như trước là Liễu Dật xuống bếp, hần muốn Nguyệt Ly quen với việc ăn đồ ăn do hần nấu, tiến tới thói quen ý lại hần, tục ngữ nói, muốn bắt được tâm đàn ông, phải đi qua đường dạ dày, nhưng điều này cũng đúng với phụ nữ.

Thức ăn thơm ngào ngạt vừa ra lò, một nhà ba người ăn thật vui vẻ, mọi người đối với Liễu Dật càng xem càng vừa lòng, chỉ chờ hai đứa đến tuổi kết hôn. Dù sao người trong nhà, cái gì đều hiểu biết rõ ràng.

Sau khi ăn xong, bà Liễu cùng dì Trương đi tản bộ, Liễu Dật cùng Nguyệt Ly đi xem phim.

Đến rạp chiếu phim, hai người phân công, Liễu Dật mua vé, Nguyệt Ly đi mua đồ ăn vặt.

Phía trước xếp hàng mua vé còn khá nhiều người, Liễu Dật đợi rất lâu, rốt cục cũng đến lượt.

Mua vé xong, hần đứng tại cửa phòng chiếu chờ Nguyệt Ly.

Thời gian một phần một giây trôi qua, vẫn không thấy Nguyệt Ly đâu, Liễu Dật không thể không lo lắng, lấy điện thoại ra định gọi cho Nguyệt Ly, lại thấy cô đang chạy về phía hần.

"Sao chị đi lâu như vậy?" Liễu Dật hỏi.

Nguyệt Ly xấu hổ cười: "Chị đi dạo qua mấy cửa hàng, cho nên hơi mất thời gian." Thật ra là cô cũng không biết Liễu Dật thích gì, vì thế mỗi thứ cô đều

mua một ít, chắc hẳn ít ra cũng thích một thứ trong số này đi.

Hai người đi vào rạp chiếu phim, tìm kiếm vị trí rồi ổn định ngồi xuống.

Ngồi xuống không bao lâu, phim nhựa bắt đầu trình chiếu.

Xem được nửa giờ, Nguyệt Ly mang đồ ăn vặt ra, nhẹ giọng nói: "Mấy thứ này chị mua, muốn ăn cái gì, cứ việc lấy."

Liễu Dật không thích ăn đồ ăn vặt, nhưng không muốn phụ ý tốt của cô, tùy tay cầm một bao hạt dưa.

Nguyệt Ly đối với phim hành động, không hề hứng thú, nhưng những hình ảnh trong phim cũng đẹp mắt, mang lại hiệu quả thị giác rất tốt. Trái lại Liễu Dật xem chăm chú, cô thường thường nhìn về phía hắn, hắn cũng không chú ý.

Phim kéo dài hơn 2 tiếng, xem xong phim đã hơn chín giờ, hai người đang đứng ở cửa rạp chiếu phim chờ xe, một đạo nam âm truyền đến: "Nguyệt Ly _____"

Tiếng nói quen thuộc cỡ nào, Nguyệt Ly cũng vô cùng oán hận, không đáp lại, lẳng lặng đứng.

Lúc Hạ Thần đến gần, thấy rõ người trước mắt, ngoài Nguyệt Ly, còn có một thằng nhóc, tâm tình hắn đang nhảy nhót vui sướng nhất thời lạnh lẽo. "Hắn là ai vậy?"

Vì thoát khỏi dây dưa, Nguyệt Ly cũng không sợ, trực tiếp mở miệng nói: "Đây là bạn trai mới của tôi."

Nghe Nguyệt Ly thừa nhận hắn, Liễu Dật trong tâm vô cùng vui sướng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên như trước, nhìn không ra cảm xúc.

Hạ Thần trong lòng không thoải mái, rõ ràng hắn vất vả theo đuổi Nguyệt Ly, sao bây giờ lại tiện nghi tiểu tử này? Huống chi, hắn vì duy trì hình tượng tốt, kết giao một tháng trừ bỏ nắm tay với hôn, những cái khác hắn còn chưa kịp làm, làm gì có chuyện để cô bỏ hắn? Ít nhất cũng phải để hắn ngủ cùng cô, lúc đấy hắn sẽ quảng cô không đáng cái giá rách, trừ bỏ nỗi hận của hắn.

Khẩu khí này, hắn nuốt không trôi. Thằng nhóc bên cạnh Nguyệt Ly có cái vẻ gì, bộ dáng kém xa hắn, nhìn về ngoài tiểu tử này cũng không có khả năng nhiều tiền hơn hắn, Nguyệt Ly coi trọng hắn ở điểm gì?

Nguyệt Ly có phải tức giận hắn quan hệ cùng người khác hay không? Khẳng định là vậy rồi, nếu không cô cũng sẽ không vội vàng tìm một người kém hơn hắn nhiều đến để chọc giận hắn.

"Nguyệt Ly, là anh không tốt, không cần phải mang hắn ra để chọc giận anh." Hạ Thần vẻ mặt ôn nhu nói.

"Tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, anh đừng làm trò phiền tôi." Nguyệt Ly lạnh lùng nói, nhìn hắn là cô thấy phiền.

"Anh thật lòng với em." Hắn từng bước đến gần Nguyệt Ly, lại bị Liễu Dật cản lại.

Hạ Thần ở trước mặt phụ nữ luôn luôn ôn nhu, phóng đảng không kèm chế được, giờ phút này chống lại tình địch, ngạo khí từ trong xương bộc phát ra, khí thế cường đại, khuôn mặt vốn yêu nghiệt giờ đây âm trầm làm người ta sợ hãi.

Chống lại con người lạnh như băng của Hạ Thần, Liễu Dật không hề sợ hãi, thần sắc hắn vốn dĩ ôn hòa, giờ đây tuấn nham phiếm lãnh ý, con ngươi đen như mực ngọc ánh lên hàn quang nghiêm nghị, lạnh như lưỡi dao, cảnh cáo nói: "Nguyệt Ly hiện tại là bạn gái tôi, cách xa cô ấy một chút."

Con ngươi chứa đầy lửa giận, ngại Nguyệt Ly còn ở đây, hắn quyết định nhẫn nhịn, không nhìn Liễu Dật, Hạ Thần ánh mắt chờ mong nhìn về phía Liễu Nguyệt Ly.

"Mày tránh ra, để Nguyệt Ly nói chuyện."

Bị hắn quán quát lấy, làm cô càng ngày càng chán ghét hắn, càng ngày càng hận hắn, nghĩ đến những đau xót của kiếp trước, càng tức giận, Liễu Nguyệt Ly cả giận nói: "Anh dứt ngay cho tôi, đừng tự mình đa tình, tôi và anh không còn quan hệ gì nữa."

Nói xong, cô kéo tay Liễu Dật rồi đi.

Hạ Thần nhìn hai bóng dáng đi xa, lửa giận trong mắt càng đốt càng cháy lan rộng, tưởng rằng Hạ Thần hắn, vừa ra sinh ra đã bọc trong nhung lụa, cho tới bây giờ chỉ có hắn bắt nạt người khác, nào có ai dám bắt nạt hắn, hiện tại, Liễu Nguyệt Ly này mấy ngày hôm trước còn lòng tràn đầy vui mừng đáp ứng trở thành bạn gái hắn, bị một trận ốm, vội vàng trở mặt, khi nào thì hắn bị một đứa con gái nhục nhã đùa bỡn như vậy, Liễu Nguyệt Ly, cô chờ đấy, sớm hay muộn cô cũng sẽ hối hận, cầu tôi yêu cô.

Vứt được cái tên khắc tinh đáng ghét kia rồi, Nguyệt Ly trong lòng thư thái, vui sướng.

"Bây giờ em muốn đi đâu?" Nguyệt Ly cười nhìn Liễu Dật nói.

"Thời gian không còn sớm, trở về đi."

"Ừm."

"Chị, những gì chị vừa nói là thật à?"

Nguyệt Ly mới đi được vài bước, tiếng nói ngập ngừng, không xác định của Liễu Dật vang lên từ phía sau cô.

Cô giật mình, suy tư một lát, quay đầu nói: "Là thật, hiện tại em là bạn trai, tương lai là chồng chị."

Nghe cô nói như vậy, Liễu Dật mừng như điên, bất chấp hai người đang ở trên đường cái, sự vui sướng lớn lao kia khiến hắn quên mất sợ hãi, chạy tới, trực tiếp đem Nguyệt Ly ôm vào trong ngực, lực đạo của hắn rất lớn, dường như muốn đem cô khảm nhập vào cơ thể hắn.

"Nguyệt Ly, em không phải đang nằm mơ, đúng không?" Thật lâu sau, hắn ngáy ngốc hỏi một câu.

Nheo nhéo thất lung của hắn, Nguyệt Ly cười nói: "Là thật."

"Em thực sợ đây là một giấc mộng, tình mộng, tất cả đều là do em tự mình đa tình." Tiếng nói ảm áp trầm thấp, bao hàm vô hạn sợ hãi.

Nguyệt Ly dùng thực tế chứng minh, trực tiếp hôn lên bạc môi lạnh lạnh của hắn, làm cho hắn an tâm. Bỗng nhiên bị hành động lớn mật như vậy của Nguyệt Ly dọa, đầu óc trống rỗng, một lát sau, hắn mới lấy lại phản ứng, đáp lại nụ hôn của cô, hắn hôn trúc trắc, ngây ngô, y theo bản năng của mình, hung hăng mút vào.

Nụ hôn triển miên chấm dứt, hai người hai má đều là ửng đỏ, tim cũng bất quy tắc nhảy lên, bốn mắt nhìn nhau, đều bật cười.

Liễu Dật thế này đã hoàn toàn yên tâm, không cần bận khoản điều gì nữa, quang minh chính đại nắm tay Liễu Nguyệt Ly trở về nhà.

Dọc theo đường đi, Liễu Dật khoe miệng vẫn cong lên.

Về nhà, bà Liễu gần đây công việc bận rộn, sớm đã đi nghỉ ngơi, dì Trương đang ngồi xem tivi trong nhà.

Nhìn thấy hai người tay nắm tay trở về, trong lòng bà hiểu rằng hai người nhất định lại tiến thêm một bước.

Mới vào cửa, Nguyệt Ly định thu hồi tay, Liễu Dật bất mãn trừng mắt nhìn Nguyệt Ly.

Nhưng lọt vào trong mắt dì Trương, cái trừng mắt này lại trở thành liếc mắt đưa tình của cặp tình nhân trẻ.

Dì Trương cười hỏi: "Xem phim trở về, có đói bụng không, nếu đói để đi chuẩn bị đồ ăn khuya."

Nguyệt Ly vội đáp lại: "Không cần đâu dì, con tắm rửa xong rồi đi ngủ luôn."

Liễu Dật cũng nói với theo: "Đúng vậy, dì Trương, bây giờ đã không còn sớm, dì tuổi tác đã lớn, không nên thức đêm, đi nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừ." Dì Trương mặt mày hớn hờ trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

"Để em giúp chị tắm nước ấm."

"Dật thật tâm lý nha!" Nguyệt Ly cười nói.

"Về sau, lúc không có người hãy gọi bằng ông xã." Liễu Dật cúi người gần sát vào tai cô, nhẹ giọng nói.

Nguyệt Ly oán trách nói: "Đừng bày trò, em mới 18, bốn năm nữa mới đủ tuổi làm ông xã nhé."

"Không gọi như thế cũng được, hôn một cái, từ nay về sau hãy gọi bằng anh."

"Từ lúc thăng thần tình cảm xong, sao lại buồn nôn như vậy." Hắn bình thường đều là khiêm tốn có lẽ.

Hắn tới gần nàng: "Hôn hay không hôn?"

Còn không chờ Nguyệt Ly trả lời, hắn cúi đầu xuống ngậm lấy cánh môi mềm mại như hoa của cô, ôn nhu lại bá đạo hôn. Bàn tay to của hắn đem cô ôm

chặt vào trong ngực.

Nguyệt Ly giãy dụa nhưng vô dụng, cô đành tận tình hưởng thụ cảm giác tuyệt vời hân mang lại cho cô.

Cho dù mới hôn lần thứ 2, động tác của hân đã có tiến bộ rất lớn.

Nụ hôn chấm dứt, hai người thở hổn hển, dưới ngọn đèn màu cam, đôi mắt hạnh của cô đọng đầy nước, sáng long lanh, hai má phồng hồng, miệng hồng tình, xinh đẹp động lòng người.

Liễu Dật hận không thể lại một lần nữa hôn môi cô, cảm giác này thật sự rất mỹ diệu, trước kia hân chưa bao giờ cảm nhận được, nhưng nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, hân đành từ bỏ.

Rót cho Nguyệt Ly một ly nước uống cho bớt nóng, rồi hân vào nhà tắm giúp cô chuẩn bị sửa tắm đầy đủ để cô tắm được thoải mái.

Ngâm mình trong bồn tắm rộng lớn, hơi nước mù mịt, Nguyệt Ly chậm rãi lau thân mình. Lại không tự giác hồi tưởng một màn vừa nãy, hai má lại nóng lên, nói như thế nào cô cũng không còn là người không hiểu phong tình, thế nhưng lại thẹn thùng. Muốn dứt bỏ tạp niệm, nhưng trong đầu không ngừng nghĩ đến hình ảnh cô và hân cùng nắm tay nhau đến hết cuộc đời này.

Trong lòng cô nghĩ ngợi sâu xa, không hề biết rằng thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, cô đã tắm thật lâu rồi.

Đột nhiên lời nói đầy quan tâm của Liễu Dật truyền đến. "Nguyệt Ly, sao em tắm lâu như vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Được hân nhắc nhở, cô mới giật mình thoát ra khỏi trầm tư, cô trả lời: "Không có việc gì, lập tức xong rồi đây."

Nguyệt Ly mặc áo ngủ đi ra, nhớ tới một chuyện, nói: "Dật, hiện tại anh đang học năm cuối, không thể bởi vì tình cảm của chúng ta mà ảnh hưởng đến việc học, nếu không, đừng trách em không khách khí."

Liễu Dật cười cam đoan: "Trong lòng anh đều biết, chờ sang năm điền hồ sơ thi, anh sẽ đăng kí cùng trường với em."

"Vây được." Nguyệt Ly yên tâm. "Đi ngủ thôi."

Ngày hôm sau, Nguyệt Ly bị điện thoại của Minh Minh đánh thức.

Cô tâm không cam lòng không nguyên nghe máy, giọng điệu tất nhiên không hề tốt: "Chuyện gì?"

Minh Minh nghe ra giọng điệu không kiên nhẫn của cô, cũng không tức giận, vẫn nhắc nhở Nguyệt Ly: "Hôm nay đừng quên đã hẹn mình ăn cơm."

Nguyệt Ly giật giật môi: "Đương nhiên."

"Thời gian, địa điểm?"

Nguyệt Ly không muốn hao tâm tốn sức: "Cậu tự quyết định đi."

"Vây bây giờ đi, để mình đến nhà cậu." Minh Minh suy nghĩ một chút, nói.

"Không được." Nguyệt Ly kiên quyết cự tuyệt. "Mình còn chưa ngủ đủ."

Trách không được, vừa rồi giọng điệu ác liệt như vậy, một ý tưởng lớn mật nảy lên trong óc, Minh Minh cười có chút quỷ dị: "Có phải tối hôm qua rất kịch liệt hay không, cho nên bây giờ vẫn còn mệt? Yên tâm, mình hiểu, mình hiểu."

"Đi tìm chết." Nguyệt Ly hung tợn nói. "Đừng có vận động đầu óc suy nghĩ đến những chuyện như vậy, lại nói lung tung, hôm nay mình sẽ không mời cậu ăn nữa."

Hào hân không ăn một trước mắt, Minh Minh đáp ứng: "Ừ, được rồi. Tầm giữa trưa, mình sẽ gọi cho cậu." Về sau sẽ có cơ hội, từ từ rồi chắc chắn cô sẽ biết hết mọi chuyện.

"Ừ."

Cúp máy, Nguyệt Ly nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Tối hôm qua cô mất ngủ, luôn mơ thấy cảnh tượng cô và Dật hoan ái, hiện giờ thân mình cảm thấy rất mệt, cho nên, hiện tại đã 9h cô cũng chưa dậy nổi.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, lại nghe được tiếng đập cửa, trong lòng vạn phần oán niệm, nhưng cô cũng mở miệng hỏi: "Ai?"

"Là anh."

"Chuyện gì?"

"Em dậy đi, anh mang đồ ăn sáng vào."

"Vào đi."

Liễu Dật bưng một chén cháo bát bảo tiến vào, nhìn thấy Nguyệt Ly bộ dạng dường như ngủ không đủ, quan tâm hỏi: "Nguyệt Ly, tối hôm qua ngủ không tốt sao?"

"Ừm." Nguyệt Ly gật gật đầu.

"Có phải có chuyện gì phiền lòng hay không?" Liễu Dật thử hỏi.

"Không phải." Nguyên nhân chân thật khẳng định không thể nói, nhìn bát cháo bát bảo trong tay hắn, cô nói. "Em đang đói bụng, dứt cho em ăn."

Liễu Dật sùng nịch cười nói: "Đồ lười."

"Vậy anh có dứt cho em ăn hay không?" Nguyệt Ly nhú mày, hỏi.

"Được." Múc muỗng đầu tiên, thổi nhẹ cho bớt nóng, đưa đến bên miệng cô.

Tên thế giới này, chỉ sợ cũng chỉ có Liễu Dật sùng nịch che chở cô như vậy. Trước kia là do cô bị mờ heo dồn lên não mới đối xử không tốt với hắn, lần này cô cần phải bắt lấy hạnh phúc trước mắt, sống thật tốt.

Nguyệt Ly ăn thật sự rất chậm, làm cho Liễu Dật dứt thật lâu, cho dù như vậy, hắn vẫn cười nhẹ nhàng như trước, không hề phiền hà.

Ở trong lòng Liễu Dật, chỉ cần có thể ở chung cùng Nguyệt Ly là hắn hạnh phúc rồi.

Cuối cùng cũng ăn xong bát cháo, Liễu Dật hỏi: "Còn muốn ăn nữa không?"

Nguyệt Ly lắc đầu: "Không ăn nữa, em muốn đi ra ngoài."

"Ừm, em đi cùng người nào, đi bao lâu?" Làm bạn trai chính thức, hắn muốn quan tâm đến những việc cô làm.

Nguyệt Ly nói rõ ràng: "Cùng bạn thân của em ăn một bữa cơm, bao lâu, không xác định."

"Ừ, em đi đường cẩn thận."

"Ngày hôm qua, anh chơi một ngày, hôm nay phải học bài thật tốt."

"Được." Hắn phải hăng hái cố gắng, để ngày sau có thể sống vai cùng cô.

Có tình yêu ngọt ngào, Liễu Dật như mầm non vào mùa xuân, học cái gì đều hết sức nghiêm túc, kiến thức vào đầu cũng tốc hành.

Giữa trưa, Minh Minh ở một nhà hàng đứng chờ Nguyệt Ly.

Ở trung tâm thành phố, nhà hàng này chi phí tốt mà thức ăn đều là mỹ vị, cô đã sớm muốn đến, nhìn thời gian, vẫn chưa nhìn thấy Nguyệt Ly, cô cầm lấy di động gọi điện thoại thúc giục Nguyệt Ly: "Nguyệt Ly, cậu đi đến đâu rồi?"

"Mình đang bị kẹt xe." Nguyệt Ly buồn bực nói. Thật vất vả mới ra ngoài được một chuyến, lại bị kẹt xe, phía trước có nhiều xe nhiều như vậy, cũng không biết khi nào mới đến.

Trương Minh Minh thở dài, cầm điện thoại vừa nói chuyện vừa mắng xối xả. Sau khi nói đã đời, tâm tình khôi phục bình thường, Minh Minh bắt đầu nói chuyện bát quái. Không có biện pháp, một người chờ ở nơi này, nhàm chán muốn chết.

"Khi nào thì giới thiệu bạn trai cậu cho mình biết đây?"

"Gấp cái gì." Nguyệt Ly nói. "Hắn hiện tại đang bận học, chờ sang năm học đại học, sẽ giới thiệu cho cậu biết."

"Được rồi."

Hai người đồng kéo tây xa nói chuyện phiếm, bỗng nhiên màn hình đen ngòm, Minh Minh tức điên người, điện thoại hết pin. Mở miệng mắng vài câu, cô mới đến một cây điện thoại công cộng gọi điện cho Nguyệt Ly.

Bỗng nhiên không nghe thấy gì, dọa Nguyệt Ly chết khiếp, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hiện tại nghe Minh Minh nói như vậy, cô mới an tâm.

Xe chạy nửa giờ sau thì đến nơi, thanh toán tiền, xuống xe, chỉ thấy Minh Minh dùng vẻ mặt buồn bực lườm cô.

"Minh Minh —— "

Nghe thấy tiếng Nguyệt Ly, Minh Minh chạy vội lại đây, hôm nay thật sự lưng cô mỏi muốn chết.

"Cậu đã đến rồi." Minh Minh nhẹ nhàng thở ra.

"Ừ, bọn mình đi vào đi."

Vừa vào cửa, mùi thơm thức ăn tràn ngập mũi.

Nguyệt Ly khen: "Minh Minh, cậu chọn nhà hàng này cũng không tệ lắm."

"Tất nhiên rồi, Minh Minh mình đây đã xuất mã là phải thế, sao lại tìm một chỗ loạn thất bát tao vớ vẩn được?"

Hai người thanh toán tiền, tùy ý nhấm nháp đồ ăn.

Một bữa trưa, cứ như vậy chậm rì rì ăn, ăn xong, thời gian không sai biệt lắm, hai người đều tự đi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trở về kí túc xá, Minh Minh không ngờ lại gặp phải Hạ Thần.

Cô và anh ta không quen không biết, tất nhiên sẽ không chủ động chào hỏi.

"Trương Minh Minh, bạn chờ một chút." Cô vốn cho rằng cứ đi ngang qua như vậy nhưng không ngờ Hạ Thần lại lên tiếng.

Minh Minh dừng lại, dù sao người này cũng là người có tiền, có bối cảnh, cô không đắc tội nổi, không thể không quay đầu lại nói: "Có chuyện gì không?"

Trước kia là ý vào anh ta thích Nguyệt Ly nên sẽ không dám làm gì cô cho nên mới lớn mặt như vậy, bây giờ bọn họ đã chia tay, nếu như có thể tránh được thì tận lực tránh, tránh không được thì bình đến tướng chặn.

"Nguyệt Ly đâu?" Hắn hỏi.

"Cô ấy về nhà rồi."

Thấy anh ta không nói lời nào, Minh Minh xoay người định đi thì lại bị anh ta ngăn lại: "Đừng vội, nếu như có thời gian rảnh thì mình mời bạn uống một ly cà phê."

Giọng nói dường như hỏi ý kiến nhưng thực ra lại giống như ra lệnh, không cho phép cô từ chối.

Trong lòng thầm than một tiếng, hiện tại Nguyệt Ly không có ở đây, một mình cô không thể nào đối phó được với Hạ Thần.

Cô ra vẻ khó xử nói: "Mình còn có việc, sợ là không đi được."

Giả vờ do dự một chút, anh ta nói: "Vậy thì chúng ta nói chuyện ở đây cũng được."

"Được rồi, cậu nói ngắn gọn một chút." Minh Minh có dự cảm không lành, hy vọng có thể nhanh chóng tiễn vị ôn thần này đi.

"Mình ưu tú như vậy, cậu có biết tại sao Nguyệt Ly lại muốn chia tay với mình không?" Về mặt của hắn rất mù mờ, giọng nói khá đau khổ, dường như là đang trách cứ Nguyệt Ly không biết phân biệt tốt xấu.

"Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng." Minh Minh suy nghĩ một chút, đưa ra một câu trả lời chung chung để thuyết phục hắn. "Hạ thiếu gia ưu tú như vậy, sợ gì không có bạn gái. Trong rừng thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, cần gì cứ phải vương vấn một cành hoa? Tội gì phải vì Nguyệt Ly mà bỏ đi một rừng hoa."

Lời khuyên của cô là hy vọng anh ta bỏ ý định tiếp tục dây dưa với Nguyệt Ly đi.

Hạ Thần dĩ nhiên là hiểu được đạo lý này nhưng anh ta tưởng đây chỉ là những lời nói khách sáo, bởi vì anh ta biết rõ Trương Minh Minh nhanh nhẹn, là một người không cần thận. Thực không ngờ cô ta lại có thể nói ra những lời như thế này.

Nếu như không biết rõ những chuyện trước đây của Hạ Thần thì với tính cách của Minh Minh, cô nhất định sẽ bị bộ dáng khổ sở, si tình lúc này của hắn

làm cho cảm động. Sau đó sẽ nói tất cả những gì mình biết cho anh ta. Nhưng đáng tiếc, nhân phẩm của anh ta quá tệ, cả trường đều biết rõ, chỉ sợ chỉ có mình hắn không biết.

"Vậy cô biết những gì?" Mềm không được, vậy thì cứng rắn. Ngữ khí của anh ta lập tức trở nên lạnh lẽo khiến cho Minh Minh sợ đến nỗi ngáy ra một lúc. Minh Minh oán thăm, sắc mặt cái tên này biến đổi còn nhanh hơn lật sách, thật giống đàn bà.

Nếu biết trong lòng Minh Minh nghĩ gì, hẳn là Hạ Thần sẽ phải tức chết.

"Tôi không biết gì hết." Minh Minh dùng vẻ mặt mờ mịt không rõ để nói. Hy vọng kỹ thuật diễn của mình có thể lừa gạt anh ta.

Ý nghĩ của Minh Minh quá ngây thơ rồi, Hạ Thần biết rõ cô và Nguyệt Ly là bạn bè, nhất định cô sẽ biết gì đó. Muốn che dấu thì cũng nên tìm lí do tốt hơn.

Anh ta khinh bỉ nhìn Minh Minh một cái, trong giọng nói ẩn chứa mùi vị uy hiếp: "Tốt nhất là cô nói thật với tôi, nếu không, cô sẽ biết tay tôi."

Bị hấn đe dọa như vậy, Minh Minh lớn tiếng khóc lên, chỉ vào anh ta nói: "Cậu bắt nạt tôi."

Tiếng khóc thành công hấp dẫn những bạn học đi ngang qua. Những người đứng lại vây xem có nam, có nữ, các bạn nam chính nghĩa hỏi Hạ Thần bắt nạt cô như thế nào, còn các bạn nữ thì thật lòng an ủi, đều lấy khăn giấy ra cho cô lau nước mắt.

Hạ Thần không thích bị người ta vây xem như vậy, lạnh mặt xoay người rời đi.

Minh Minh cảm ơn những bạn học tốt bụng rồi lập tức trở về kí túc xá.

Nguy hiểm thật. Trái tim của Minh Minh đến bây giờ vẫn còn đập mạnh. Thật là khinh người quá đáng mà, Minh Minh cô cũng không phải người dễ bắt nạt đâu.

Về đến kí túc xá, chuyện đầu tiên là gọi điện thoại cho Nguyệt Ly.

Nguyệt Ly nghe cô kể lại mọi chuyện, cảm thấy rất có lỗi nói: "Xin lỗi, đều tại mình mới khiến cho cậu gặp chuyện như vậy."

"Mình và cậu thân như vậy, chuyện này không là cái gì cả."

Có bạn bè như vậy, Nguyệt Ly cảm thấy thật hạnh phúc.

"Nguyệt Ly, bây giờ Hạ Thần vẫn chưa từ bỏ ý định với cậu, cậu nên cẩn thận một chút." Minh Minh dặn dò.

Nguyệt Ly nghiêm túc nói: "Mình hiểu rồi, cậu cũng vậy, nếu như anh ta không thể ra tay với mình thì chắc chắn sẽ đến tìm cậu. Có chuyện gì nhất định phải liên lạc với mình."

"Mình biết rồi." Minh Minh cũng đồng ý. "Tối nay cậu có trở về kí túc xá không?"

"Mình không về."

"Được rồi, tạm thời cứ như vậy đã, bye bye."

"Bye."

Liễu Dật thấy lúc Nguyệt Ly nghe điện thoại thì vẻ mặt rất nghiêm túc liền cảm thấy có điều gì không ổn, hỏi: "Chị, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?"

Nguyệt Ly lắc đầu nói: "Không có chuyện gì." Vì không muốn ảnh hưởng đến cậu, cô tất nhiên sẽ giấu chuyện Hạ Thần uy hiếp Minh Minh.

Nguyệt Ly không muốn nói, Liễu Dật cũng không cố hỏi thăm nữa.

Lúc ăn tối, mẹ Liễu nói với Nguyệt Ly: "Con gái, vốn hôm nay ba con sẽ trở về nhưng mà chuyến bay bị hoãn, chắc là ngày mai mới về."

Nguyệt Ly nghe vậy cũng cảm thấy tiếc nuối. Lần này ba trở về không biết có thể ở lại mấy ngày, ngày mai lúc ba trở về thì có lẽ cô cũng phải đến trường.

Thấy vẻ mặt của Nguyệt Ly có chút buồn bực, Liễu Dật liền khéo léo đổi chủ đề, còn kể mấy chuyện cười, sắc mặt của Nguyệt Ly cuối cùng cũng tốt hơn nhiều.

Ngày mai là thứ hai, Liễu Dật phải làm bài tập, Nguyệt Ly cùng với mẹ đi dạo.

Hai mẹ con nói chuyện phiếm.

"Phải rồi, sao gần đây không thấy bạn trai con?" Mẹ Liễu nghi hoặc hỏi.

Di Trương chỉ nói là mẹ giúp cô đổi số điện thoại, còn về phần kế hoạch muốn chia rẽ cô và Hạ Thần của mẹ thì cô chẳng biết gì hết. "Mẹ, con và anh ta đã chia tay rồi."

Nghe vậy, mẹ Liễu rất vui mừng, bà đang muốn triển khai kế hoạch từng bước một thì không ngờ con gái đã xử lí xong. Lần này bà có thể yên tâm nói mọi chuyện của Hạ Thần cho Nguyệt Ly nghe.

Nghe mẹ nói xong Nguyệt Ly mới biết thì ra mẹ ghét Hạ Thần như vậy, kiếp trước, cô đúng là rất ngang bướng, không chịu nghe theo lời khuyên của ba mẹ, dẫn đến một đời đau khổ.

"Mẹ, yên tâm đi, con và anh ta hoàn toàn không thể chung một chỗ nữa."

Mẹ Liễu nói xong Hạ Thần liền nhắc đến Liễu Dật: "Liễu Dật là một đứa bé biết nỗ lực vươn lên, là người chín chắn, thành thật, mẹ hy vọng sau này con và nó có thể thừa kế sự nghiệp của mẹ và ba con."

Nguyệt Ly gật đầu nói: "Con biết rõ, con sẽ vâng theo nguyện vọng của hai người."

"Vậy thì tốt rồi." Trong lòng mẹ Liễu càng vui vẻ.

Hai người vừa nói chuyện mấy câu thì mẹ Liễu cảm thấy mệt mỏi nên hai người liền đi về.

Tắm xong, nằm ở trên giường, Nguyệt Ly suy nghĩ xem nên đối phó với Hạ Thần như thế nào. Cô rất hiểu rõ gia thế của Hạ Thần, gia cảnh bây giờ của gia đình cô tất nhiên không thể nào làm đối thủ của nhà họ Hạ. Nếu như lấy cứng đối cứng thì giống như lấy trứng đập đá vậy, căn bản là tự tìm đường chết.

Nếu như muốn vượt qua gia thế của Hạ Thần thì cần phải có đầy đủ tiền, đi đâu mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy đây?

Đầu óc xoay chuyển, cô nghĩ ra rồi, vẽ xỏ số.

Cô nhớ lúc học đại học có nghiên cứu mấy kì với Minh Minh.

Chỉ cần trúng mấy kì thì có thể có nhiều tiền vốn hơn, đến lúc đó có thể giúp cho công ty của ba càng lớn mạnh hơn.

Nghĩ xong, Nguyệt Ly an tâm ngủ.

Hôm sau, bởi vì Liễu Dật đang học trung học, rất vất vả, nên đã sớm ngủ dậy, làm xong bữa sáng cho Nguyệt Ly. Lần sau muốn làm thì phải đợi đến năm ngày sau rồi.

Nhẹ nhàng đi vào phòng của cô, hôn một cái lên gương mặt của cô. Về mặt Liễu Dật có chút rầu rĩ lại có chút không nỡ, cuối cùng cậu mới cảm cạp sách đi tới trường trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Bên trong quán bar xa hoa trụy lạc.

Hạ Thần trái ôm phải ấp, vô cùng vui vẻ.

"Hạ thiếu gia, uống thêm một chén nữa." Một cô gái mặc một chiếc áo màu đỏ ngắn cũn, cười dịu dàng, rót đầy ly rượu đỏ đưa tới bên miệng của Hạ Thần.

"Được." Hạ Thần uống một ngụm rồi lại đẩy lại ly rượu cho cô gái, cô ta liền uống một ngụm sau đó tiến tới, hôn lên đôi môi mỏng của anh ta, truyền ngụm rượu ở trong miệng mình cho anh ta. Đầu lưỡi của hai người quấn lấy chơi đùa với nhau, khiến cho cô gái còn lại vừa hâm mộ vừa đỏ kị.

Nụ hôn này kết thúc rất nhanh, cô gái bên kia lập tức hôn dỗi nói: "Hạ thiếu gia, người cũng không thể quên A Thanh nha."

"Được, không vấn đề." Hạ Thần nói.

A Thanh lập tức uống một ngụm rượu, trong lòng tràn đầy vui vẻ, nâng đôi môi đỏ mọng lên, chỉ tiếc, đầu lưỡi của cô ta vừa mới đi vào thì đã bị đẩy ra.

A Thanh khó hiểu nhìn Hạ Thần, về mặt bị thương hỏi: "Tại sao?"

Lúc Hạ Thần hôn người đầu tiên, trong đầu liền hiện lên cảnh tượng lần đầu hôn môi với Nguyệt Ly. Đôi môi của cô mềm mại ngọt ngào, gương mặt của cô vì thẹn thùng nên đỏ lên, đôi mắt đầy sương mù, xinh đẹp đến mức không thốt lên lời. Nhớ tới cảm giác tốt đẹp khoan khoái dễ chịu của lần đó lại cảm thấy hai người này căn bản không bằng một phần nếu so với Nguyệt Ly.

Tất cả đều là lỗi của cô, ngay cả đến quán bar cũng nhớ đến cô, tại sao chứ?

Trong nháy mắt, khuôn mặt yêu dị trở nên văn vẻ, hai cô gái cảm thấy vô cùng khó hiểu, vừa rồi vẫn còn tốt mà, sao lại trở mặt nhanh như vậy?

Trước mặt các thiếu gia công tử nhà giàu, các cô chỉ giống như một con kiến yếu ớt, không thể đắc tội với bọn họ, lại càng không dám đắc tội. Hai người dè dặt yên lặng chờ đợi.

Không khí đột nhiên đông cứng, mọi người không ai dám thở mạnh.

Im lặng một lúc lâu Hạ Thần mới hoàn hồn thấy hai cô gái kia ngơ ngác ngồi đó, lạnh lùng nói: "Tại sao lại không nói gì?"

Rõ ràng là do vẻ mặt của cậu khiến cho người ta sợ hãi. Mọi người dù biết nhưng không ai dám nói, đều tự điều chỉnh tâm tình một lúc sau lại tiếp tục uống rượu, nói cười với anh ta.

Sắc mặt Hạ Thần tốt hơn một chút, một tay vươn đến ngực của cô gái áo đỏ, tay kia sờ đến đùi của A Thanh.

Hai cô gái liên tục thở dốc do bị Hạ Thần đùa giỡn, vô cùng hưng phấn.

Thực ra hai người đều muốn bò lên giường của Hạ Thần. Khuôn mặt yêu dị, dáng người thon dài, da thịt màu mật ong của anh ta đều khiến cho hai người mơ tưởng không thôi. Nhưng mà cho dù có cố gắng thế nào thì cũng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, bởi vì Hạ thiếu gia cũng có nguyên tắc đấy.

Trong mắt anh ta, các cô chỉ là công cụ cho hắn chơi đùa, còn chưa có tư cách bò lên giường của anh ta.

Khóe miệng xuất hiện một nụ cười tà khí, hấn tăng sức ở trên tay, hai cô gái sớm đã đỏ mặt hời, miệng đắng lưỡi khô, chỉ hy vọng có thể được anh ta an ủi.

Bên kia còn có một cô gái khác không ngừng rót rượu cho anh ta, lượng còn trong cơ thể ngày càng nhiều, ánh mắt của Hạ Thần đã có chút mơ màng, nhìn cô gái ở bên trái lại giống như Nguyệt Ly, anh ta lại càng hoảng sợ, lắc đầu, nhìn kĩ lại một lần nhưng vẫn có chút mơ hồ.

Nghe được tiếng con gái từ bên phải truyền đến, anh ta quay đầu nhìn, tại sao Nguyệt Ly lại ở đây.

Đầu óc trở nên hỗn loạn, rốt cuộc Nguyệt Ly ở bên nào?

Hắn khẽ gọi một tiếng: "Nguyệt Ly."

Cuối cùng Hạ Thần say đến nỗi hôn mê bất tỉnh. Ba cô gái nhìn nhau, bàn bạc một chút, sau đó liền chuyển anh ta vào trong phòng. Cô gái áo đỏ chính là người đứng đầu trong số ba người, đương nhiên là người đầu tiên được hưởng thụ, đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

Thời gian trôi qua, ba người thay nhau ra trận, ăn Hạ Thần đến xương cũng chẳng còn. Mang theo nụ cười thỏa mãn, ba người đều từng người một rời khỏi đó.

Mà trong lúc mơ màng, Hạ Thần lại cho rằng lúc anh ta di chuyển thì người dưới thân anh ta chính là Nguyệt Ly.

Bởi vì được ba người hầu hạ cho nên thân thể của anh ta rất mệt mỏi, ngày hôm sau cũng không đi học.

Chuyện đầu tiên Nguyệt Ly làm khi tan học vào buổi trưa là gọi điện thoại cho ba Liễu.

"Alô, là Nguyệt Ly sao?" Lại có thể nghe thấy giọng nói yêu thương giống như trước kia mà cô đã thật lâu, thật lâu chưa nghe thấy, khóe mắt của Nguyệt Ly lập tức đỏ lên. Cô cố gắng nhịn xuống nói: "Vâng, ba ba của con dạo này có khỏe không?"

"Ba rất khỏe, con không cần lo lắng." Ba Liễu cười ha ha nói: "Ngược lại là người trẻ tuổi như con mới nên chú ý, bây giờ đã vào thu rồi, không nên để bị cảm lạnh."

Nguyệt Ly đáp: "Dạ, con biết rồi."

Ba Liễu vô cùng thần bí nói: "Lần này ba ba đi công tác có mua cho con một món quà nhưng trước tiên tạm thời để đó đã, đợi cuối tuần con trở về tự mình mở ra xem"

"Ba ba, thật là xấu, lại làm cho con tò mò rồi." Nguyệt Ly làm nũng nói.

Nghe thấy con gái làm nũng, trái tim của người cha càng trở nên mềm mại: "Chắc chắn con sẽ vừa lòng với món quà này."

"Đây là do ba nói đó, nếu như con không hài lòng, con sẽ muốn đổi quà đó."

"Không thành vấn đề."

"Được." Hai người trò chuyện hàn huyên một lúc, nghĩ rằng ba còn phải nghỉ trưa, Nguyệt Ly mặc dù lưu luyến nhưng vẫn quyết định cúp điện thoại.

Vừa nằm ở trên giường thì Minh Minh bỗng nhiên đi tới, cười hi hi nói: "Nguyệt Ly, nghe nói hôm nay Hạ Thần không đi học."

"Nguyệt Ly mím môi, thờ ơ nói: "Nhắc đến anh ta làm gì?"

"Đương nhiên đây không phải trọng điểm, trọng điểm là vì sao anh ta lại không đến." Minh Minh tiến lại gần, nhẹ nhàng nói: "Nghe nói anh ta tới quán bar gọi vài cô gái sau đó lại uống rượu rồi bị ba cô gái luân phiên. Hôm nay sức cùng lực kiệt cho nên không thể tới trường."

Nghe vậy Nguyệt Ly phì cười, có chút không chắc chắn hỏi: "Có thật không, sao cậu lại biết?"

Minh Minh cong môi nói: "Con trai trường chúng ta có rất nhiều người là khách quen ở quán bar đó, trùng hợp là mình có quen biết một người tới qua cũng đi đến đó, cậu ấy vô tình nghe được cuộc trò chuyện của ba cô gái kia."

"Ha ha ha..."

Nguyệt Ly không thể nhịn được lại bật cười, không thể tưởng được Hạ Thần cũng có ngày hôm nay.

"Hơn nữa, chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, chắc là hiện nay cả trường đều biết rồi." Trong con ngươi của Minh Minh tràn đầy vui vẻ.

"Lúc này chắc là anh ta cũng muốn chuyển trường rồi." Nguyệt Ly nghĩ tới sau này sẽ không bị anh ta dây dưa nữa, tâm tình trở nên vô cùng tốt.

Minh Minh đồng ý, trong lòng cũng rất vui sướng: "Tên này đi rồi, thiên hạ thái bình rồi."

Thứ ba, Hạ Thần đi học, vừa vào lớp học liền cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn anh ta có chút quái dị, trong lòng anh ta thắc mắc nhưng trước mặt nhiều người không tiện để hỏi thăm.

Hạ Thần cảm thấy vô cùng khó chịu khi bị người ta nhìn chằm chằm, anh ta đen mặt một mình ngồi một chỗ.

Hết giờ học, vào nhà vệ sinh, đang chuẩn bị gọi điện hỏi thăm chuyện này hôm nay thì nghe thấy có người đang nói chuyện về mình.

"Này, cậu có biết tối chủ nhật đã xảy ra chuyện gì với Hạ Thần không?" Học sinh nam Giáp hỏi.

Học sinh nam Ất lắc đầu, tò mò hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Anh ta bị người ta luân phiên." Học sinh nam Giáp vẽ mặt vui vẻ nói: "Hơn nữa còn là ba cô gái quán bar."

Học sinh nam Ất cũng bật cười to.

Hạ Thần đang rửa tay ở bên ngoài vô cùng khiếp sợ, trong lòng nổi lên lửa giận, anh ta không ngờ mình đã trở thành trò cười cho cả trường.

Lạnh lùng nhìn hai tên kia, anh ta từng bước đi đến chỗ họ, trực tiếp cho họ một nắm đấm.

Hai người học sinh nam kia không ngờ rằng sẽ chạm mặt Hạ Thần, vốn định xin lỗi anh ta nhưng mà anh ta đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người, chắc chắn sẽ không tha cho họ, lúc này lại bị đấm một cái, hai người tất nhiên là lựa chọn đánh lại.

Hạ Thần đã có mấy năm học Taekwondo, tuy bình thường hơi lười tập luyện nhưng mà học không kém, hiện tại lại bị người ta nhục nhã nên vô cùng tức giận, ra tay không hề nương tay chút nào, hai câu học sinh nam kia không phải đối thủ của anh ta, liên tục kêu rên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nhìn bọn họ như vậy, sự tức giận trong lòng Hạ Thần cũng giảm đi một chút. Những học sinh khác ở xung quanh không dám tới can thiệp gọi điện thoại cho giáo viên tới. Khi giáo viên tới nơi thì chỉ nhìn thấy hai học sinh nam bị thương và Hạ Thần đang nổi giận đùng đùng, giáo viên lập tức đưa hai học sinh nam bị thương đến phòng y tế và liên lạc với người nhà.

Hạ Thần là một người nổi tiếng ở trong trường, một cuộc đánh nhau như thế này có thể nói là giống như một hòn đá ném xuống hồ nước đang tĩnh lặng, khiến cho toàn bộ học sinh trong trường chú ý tới.

Cha của Hạ Thần là Tổng giám đốc của một công ty lớn, gia tộc lại có dòng dõi quân nhân, lại là bạn cũ của hiệu trưởng trường đại học T. Việc như thế này thì lãnh đạo bình thường của trường không dám giải quyết cho nên đưa Hạ Thần tới phòng hiệu trưởng trước.

Bảo tất cả mọi người ra ngoài, hiệu trưởng chỉ để mình Hạ Thần ở lại.

Hiệu trưởng đã nghe nói về sự việc nhưng không trách mắng gì mà lại cười cười vẫy tay với anh ta: "A Thần, ngồi xuống đây đợi bác một chút."

Gương mặt Hạ Thần vốn vẫn lạnh lùng nhưng thấy bác Tần hiền lành thì cũng thả lỏng, nhìn tình hình thì có lẽ gọi anh ta tới không phải để mắng anh ta.

Anh ta nghe lời ngồi ở đối diện, Hạ Thần mở miệng giải thích: "Bác Tần, cháu không cố ý đánh bọn họ, là do lời của bọn họ thật sự là rất quá đáng."

Hiệu trưởng Tần cười gật đầu: "Bác biết, bác cũng hiểu cả."

"Vậy trường học có xử phạt cháu hay không?" Hạ Thần cẩn thận hỏi.

"Những việc cháu làm gần đây có chút phách lối, bây giờ toàn trường đều biết là cháu đánh người, không thể không xử phạt, cháu cũng phải nghĩ đến tình cảnh của bác. Bác cũng phải đưa ra câu trả lời thích đáng cho hai cậu học sinh kia."

Dừng một chút sau đó ông nói tiếp: "Cháu đánh người, phải phê bình trước toàn trường, nhưng mà hai cậu học sinh kia nói lung tung sau lưng người khác cũng phải chịu phạt."

"Vậy là tốt rồi." Việc này cũng không thể hoàn toàn trách hẳn, được nghe thấy như vậy trong lòng Hạ Thần cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

"Thực ra chuyện xử phạt cháu không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng là cháu phải rút ra bài học." Hiệu trưởng Tần khuyên bảo: "Về sau ít đi đến những nơi không sạch sẽ như quán bar đi, đừng để cho người khác nắm được nhược điểm. Hơn nữa, đại trưởng phu cô được giấu được, không được vì vài câu nói của người ta mà đánh người. Cháu phải biết rằng người nổi tiếng như cháu không tránh được việc bị người ta nói ra nói vào, nếu như cứ canh cánh trong lòng, buồn bực không vui vì những lời đó thì thà rằng cứ thản nhiên vô tư mà sống. Chỉ có chịu đựng qua thử thách thì mới có thể luyện được sự bình tĩnh không sợ hãi trước phong ba."

Hạ Thần nhận được bài học sâu sắc, đứng dậy, cúi đầu nói: "Cảm ơn bác đã dạy bảo."

Hiệu trưởng Tần cười ha ha nói: "Đứa ngọc này, bác và cha cháu là bạn cũ, thay ông ấy dạy dỗ cháu là chuyện nên làm."

Sau đó ông lại bổ sung: "Sau khi về nhà thì hãy nói chuyện với bố cháu, còn nữa, cháu cũng học đại học rồi, ít gây chuyện một chút, tránh cho gặp phải chuyện gì không thể tự giải quyết lại khiến cho bố mẹ cháu lo lắng. Bọn họ lớn tuổi rồi, không chịu được kích thích đâu."

Hạ Thần gật gật đầu nói: "Cháu biết rồi."

"Vậy thì cứ như vậy đi, cháu chuẩn bị phí bồi thường chữa bệnh thật tốt vào."

"Vậy cháu đi trước, chào bác."

"Ừ, về đi."

Tối hôm đó, toàn trường nhận được thông báo phê bình Hạ Thần vì sự kiện đánh người, đồng thời cũng căn dặn những người khác không được nói lung tung sau lưng người khác để tránh ảnh hưởng tới quan hệ bạn bè trong trường.

Nghe thấy thông báo đó, rất nhiều người cảm thấy vui vẻ nhưng mà Nguyệt Ly và Minh Minh lại rất buồn bực.

Hai cô hy vọng Hạ Thần không chịu được lời bàn luận của người khác sẽ tự động chuyển trường, hiện tại, điều này đã không thể xảy ra. Huống hồ, mọi người đều biết bối cảnh sau lưng anh ta mạnh như thế nào, nhất định sẽ cố gắng che dấu cảm xúc, chuyện như thế này sẽ không xuất hiện lần thứ hai nữa.

Nguyệt Ly lo lắng, nếu sau này anh ta vẫn tiếp tục dây dưa với cô thì cô nên ứng phó như thế nào đây?

Minh Minh thì lo lắng Hạ Thần lòng dạ hẹp hòi có thể sẽ tìm tới gây phiền toái cho cô.

Chuyện này khiến cho hai người trầm ngâm suy nghĩ, liên tục thờ dãi, cuối cùng dẫn đến một đêm không ngủ, hôm sau thức dậy với đôi mắt gấu mèo.

Trải qua ba ngày thảo luận kịch liệt, cuối cùng hai người nhất trí kết luận, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Sau khi xảy ra chuyện này, Hạ Thần không biết có phải do bị đá kích hay không mà thời gian này làm việc rất khiêm tốn.

Nguyệt Ly và Minh Minh vẫn đi học, tan học như bình thường, không bị Hạ Thần làm phiền, thời gian này hai người cảm thấy vô cùng tự do tự tại, trước kia lo lắng quá nhiều rồi. Thoáng cái là đã đến cuối tuần, Nguyệt Ly có thể về nhà, Minh Minh lại có một người bác ở trong thành phố bị bệnh, muốn đến thăm.

Cho nên hai người tạm biệt nhau rồi tách ra.

Lúc này, Nguyệt Ly có chút kích động, cô rất muốn biết ba ba tặng cho mình món quà gì. Cô mang theo tâm tình chờ đợi về đến nhà, ai biết quà tặng còn chưa thấy đâu thì đã gặp phải người mà kiếp trước cô hận thấu xương, em họ của cô, Cố Phụng Phương.

Nhìn thấy Nguyệt Ly, Cố Phụng Phương chào hỏi một câu rồi lại im lặng.

Cố Phụng Phương là một cô gái lạnh nhạt, ít nói, làm người cũng nhu thuận. Lúc đó, cô cho rằng cô ta là một tiểu bạch tò đơn thuần, vô hại, thật tâm đối xử tốt với cô em họ này. Thực không ngờ, cô ta vụng trộm tới làm thư kí của Hạ Thần khi hắn thừa kế công ty. Cuối cùng, lừa gần rom lâu ngày cũng bén, không biết cô ta đã bò lên giường của Hạ Thần vào lúc nào.

Mọi người trong công ty đều biết quan hệ của bọn họ không đơn giản, chỉ có mình cô không biết, ngày đó cô đột nhiên tới công ty thăm Hạ Thần, bắt gặp bọn họ đang thân thiết với nhau thì mới biết được điều này.

Khi đó, cô vô cùng tức giận, xông vào tát cho Cố Phụng Phương một bạt tai, mắng: "Hỗ ly tình không biết xấu hổ, đồ dê tiện."

Cố Phụng Phương lúc đó cũng khiếp sợ, sau khi khiếp sợ xong thì ôm mặt khóc lên.

Hạ Thần nhìn thấy cô có kinh ngạc nhưng không hề có một chút hối hận, lập tức ngăn cản Nguyệt Ly còn đang muốn tiến lên đánh nhau với Cố Phụng Phương, còn đẩy cô một cái, ở trước mặt cô an ủi Cố Phụng Phương.

Chứng kiến cảnh này, cô tức điên lên, lạnh lùng chất vấn: "Hạ Thần, anh làm vậy có ý gì?"

"Cô đã phát hiện ra thì tôi cũng không muốn gạt cô nữa." Về mặt của Hạ Thần vô cảm nói "Chia tay đi."

Nguyệt Ly không dám tin, người cô yêu thương suốt bảy năm vậy mà lại nói chia tay với cô. Cô dường như cảm thấy bầu trời sắp sụp đổ, cố nắm lấy một tia hy vọng, cô đỏ mắt hỏi: "Chúng ta yêu nhau đã bảy năm, chẳng lẽ anh không để ý gì đến tình cảm bao nhiêu năm đó sao?"

"Tôi chán cô rồi, đáp án này, cô đã hài lòng chưa?" Hạ Thần nhìn Nguyệt Ly bằng ánh mắt chán ghét, cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt cho Cố Phụng Phương.

Nguyệt Ly giận quá hóa cười: "Được, các người được lắm."

"Được rồi, cô đã rõ rồi, vậy có thể đi được chưa?" Hạ Thần lạnh lùng ra lệnh đuổi khách, nếu không phải nhớ tới một chút tình nghĩa kia, anh ta đã sớm sai người đuổi cô ra. Phụng Phương là bảo bối trong lòng anh ta, sao có thể để cô đánh cô ấy?

Ánh mắt anh ta nhìn Cố Phụng Phương lại càng thêm dịu dàng thương tiếc.

Ánh mắt này trước kia chỉ dành cho cô, hiện tại anh ta đã chuyển cho người khác. Cảnh này khiến cho trái tim cô đau xót, cô không dám nhìn nữa, nhanh chóng rời đi.

Đêm hôm đó, cô trở lại ngôi biệt thự mà anh ta đã mua cho cô, thu dọn đồ đạc rồi đi, đây không phải nơi cô nên ở lại nữa.

Vừa thu dọn xong thì mẹ cô gọi điện thoại đến, cô hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng mới bấm nút nghe: "Alo, mẹ, có chuyện gì vậy?"

"Công ty của ba con xuất hiện nguy cơ tài chính, hy vọng con có thể nhờ Hạ Thần giúp đỡ, xin cậu ấy giúp ba con giải quyết khó khăn trước mắt." Mẹ Liễu nặng nề nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Tại sao lại có thể như vậy?" Hôm nay cô đã chịu đủ kích cực lớn rồi, giờ lại xảy ra chuyện này, cô vừa mới chia tay anh ta, hiện tại có mặt mũi nào để đến cầu xin anh ta?

"Thực ra vấn đề đã xuất hiện từ mấy năm trước, chỉ là không có gì nghiêm trọng cho nên mẹ và ba con đều không nói cho con biết." Nhưng bây giờ vấn đề đã nghiêm trọng tới mức tồn vong của công ty, bà không thể không nói với con gái, cũng chỉ có Hạ Thần mới có thể giúp đỡ nhà bọn họ giải quyết nguy cơ trước mắt này.

Những năm gần đây không thể báo hiếu ba mẹ thật tốt, cô cũng rất áy náy, hiện nay xảy ra chuyện, đây cũng là chuyện duy nhất mà cô có thể làm cho ba mẹ: "Được rồi, mẹ yên tâm đi, con lập tức liên lạc với anh ấy."

"Vậy thì làm phiền con, con gái."

"Đều là người một nhà, mẹ không cần khách sáo với con."

"Vậy cứ như thế, mẹ cúp máy trước."

"Dạ."

Điện thoại di động rơi xuống đất, Nguyệt Ly nằm trên giường, hai mắt nhìn lên trần nhà. Cô nên làm gì bây giờ?

Lúc cô đang vô hồn thì cửa phòng mở ra, Hạ Thần và Cố Phuong Phuong ôm ôm ấp ấp đi vào. Tim đã đau tới mức chết lặng nhưng cảnh này vẫn khiến hai mắt cô chưa xót.

Nhìn thấy cô, Hạ Thần lạnh lùng vô tình nói: "Liều Nguyệt Ly, cô còn ở đó làm gì? Nếu đã thu dọn đồ xong rồi thì nhanh đi đi."

Nguyệt Ly cắn môi đứng dậy nói: "Em có chuyện muốn nói với anh, anh để cô ấy ra ngoài trước đi."

Hạ Thần cung chiêu nhìn về phía Cố Phuong Phuong, hơi nheo cánh mũi đẹp đẽ tinh xảo của cô ta nói: "Có lời gì thì nói trước mặt cô ấy luôn đi, tôi không muốn Phuong Phuong hiểu lầm."

Cô cúi thấp đầu, cầu xin nói: "Được, công ti của ba em gặp khủng hoảng tài chính, cầu xin anh giúp đỡ ông ấy một chút."

"Tôi và ba cô không thân không thích, tại sao phải giúp ông ta?" Hạ Thần nhướn mày hỏi ngược lại.

Không đợi Nguyệt Ly nói chuyện, anh ta lại nói: "Nếu như muốn dựa vào quan hệ của cô và tôi vậy thì dư thừa rồi, chúng ta đã chia tay."

Hai mắt Nguyệt Ly bốc hỏa: "Anh....."

Hạ Thần cười cười cảnh cáo: "Đừng có dùng đôi mắt như mắt cá chết nhìn chằm chằm tôi... tôi cũng không sợ đâu, chẳng qua là sẽ dọa sợ tâm can bảo bối của tôi."

Cố nén cảm xúc trong lòng, cô nói với Cố Phuong Phuong: "Phuong Phuong, nói thế nào bọn họ cũng là cô chủ của cô, cũng không đối xử tệ với cô, cô giúp tôi cầu xin Hạ Thần có được không?"

Cố Phuong Phuong lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói: "Nếu như cô chủ gặp chuyện, tôi sẽ không để cho họ lưu lạc tới đâu đường xá chợ."

Nguyệt Ly không nhịn được nữa quát lên: "Thật là ích kỉ, ba mẹ tôi đúng là có mắt như mù mới nuôi dạy kẻ vô ơn như cô."

"Cô muốn nói sao cũng được." Cô ta ngáp một cái, tựa sát vào ngực Hạ Thần, nhẹ giọng nói: "Bảo cô ta đi nhanh một chút đi, chúng ta phải nghỉ ngơi."

Lời của cô ta, Nguyệt Ly nghe thấy rất rõ, cũng không thể ở lại được nữa, cô đẩy vali hành lý, chậm rãi đi ra ngoài, rồi xa nơi mà cô đã sống suốt sáu năm.

Cô không có mặt mũi nào về gặp ba mẹ, gửi một tin nhắn nói cho họ biết kết quả xong thì liền vứt sim điện thoại đi, một mình lang thang trên đường. Đây là báo ứng của cô, ban đầu cô không chịu nghe lời khuyên của ba mẹ cho nên hiện tại mới rơi vào kết cục như thế này.

Cô đương nhiên sẽ không để cho bọn họ sống tốt như vậy, trăm phương ngàn kế nghĩ cách ly gián bọn họ cuối cùng vẫn bị Hạ Thần phát hiện ra, anh ta vận dụng quan hệ của mình để đưa cô vào nhà giam.

Trong đầu cô không ngừng nhớ lại những hình ảnh khắc cốt ghi tâm kia, lại nhìn về phía căn phòng của Cố Phuong Phuong, trên mặt hiện ra hận ý sâu đậm, ánh mắt dường như có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp vật cản bắn trúng Cố Phuong Phuong.

Liều Dật xuống lầu lấy hoa quả, nhìn thấy Nguyệt Ly đứng ở chân cầu thang, sắc mặt tái nhợt lại có biểu tình kinh khủng như vậy, trong lòng cậu vô cùng đau đớn, vội vàng chạy qua đỡ lấy cô: "Nguyệt Ly, làm sao vậy?"

Cậu cảm nhận được toàn thân cô đang run rẩy. Đây đã là lần thứ hai cậu nhìn thấy vẻ mặt đau đớn lại tràn đầy hận ý của cô. Nguyệt Ly của cậu luôn luôn là một công chúa kiêu ngạo không buồn không lo, tại sao lại trở nên như vậy?

Nguyệt Ly cảm nhận được nhiệt độ trên người Liều Dật truyền tới, từ đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân. Chỉ có cậu không rời xa cô, chỉ có cậu vẫn luôn thủy chung như một với cô, chỉ có cậu không có một câu oán hận âm thầm bảo vệ cô.

Liều Dật không nói gì nhưng lòng bàn tay lại truyền ấm áp tới cho cô.

Nguyệt Ly ôm chặt lấy cậu, hấp thu sự ấm áp trên người cậu, nước mắt từng giọt, từng giọt chảy ra từ hốc mắt.

"Không sao, về sau có anh ở bên cạnh em." Cậu nói vào trong tai của cô, kiên định, mạnh mẽ.

"Em tin anh." Sau khi khóc xong, cô nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

Ba chữ này, chứa đựng tất cả sự thừa nhận của cô với Liều Dật.

"Ừ, anh đưa em về phòng trước."

Liều Dật buông cô ra, nắm tay cô đi từng bước, từng bước lên lầu.

Về đến phòng, mở đèn, nhận lấy hành lí trên tay cô, sắp xếp chỉnh tề xong, cậu dịu dàng hỏi: "Ăn cơm chưa, nếu chưa, anh làm cho em ăn."

Nguyệt Ly gật đầu một cái: "Được, em muốn ăn món ăn anh làm."

Liều Dật dọn dờ vài câu rồi tới phòng bếp làm đồ ăn.

Lúc này, Nguyệt Ly đã ổn định lại tâm tình, nghĩ tới món quà của ba ba, khóe miệng khẽ nhếch lên. Như thường lệ, ba ba luôn đặt quà tặng ở ngăn kéo thứ hai của bàn đọc sách. Cô đi tới, nhẹ nhàng mở ngăn kéo ra.

Vừa mở ra, đập vào mắt là một chiếc hộp được bọc một cách tinh xảo. Nhẹ nhàng cởi bỏ sợi dây nơ, bóc giấy bọc ra, bên trong là một đôi vòng tay. Sờ vào có cảm giác trơn bóng, chất ngọc sáng long lanh, vừa nhìn qua đã biết đó là ngọc lục bảo thượng hạng.

Cô vô cùng yêu thích nhưng mà đôi vòng tay này vừa nhìn đã biết là có giá trị xa xỉ. Trước kia cô chỉ biết vui vẻ nhận quà tặng của ba mẹ mà chưa bao giờ nghĩ cho họ, lúc đó, cô thực sự là rất không có hiểu. Trong sinh chính là cho cô thêm một cơ hội nữa, cô nhất định sẽ báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ba mẹ thật tốt, để họ vui vẻ an hưởng tuổi già.

Lúc đang trầm tư thì tiếng gõ cửa to rõ vang lên.

Nguyệt Ly hồi hồn hỏi: "Ai vậy?"

"Chị họ, em là Phương Phương." Thanh âm giống như tiếng suối vậy, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nguyệt Ly đứng dậy, đi ra mở cửa, nhìn thấy cô ta trong lòng sớm tràn ngập lửa giận nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh không một gợn sóng: "Em họ, có chuyện gì vậy?"

"Em là học sinh bổ sung của đại học T, không quen trường cho lắm, ngày mai chị có rảnh rồi hay không, dẫn em tới trường làm quen một chút?"

"Em họ, thật xin lỗi, chị không rảnh."

"A, thế thì thôi vậy, quấy rầy chị rồi, chị họ." Nói xong liền xoay người trở về phòng.

Cố Phương Phương là con gái của dì của cô, vì dì và dượng không hợp nhau cho nên mấy năm trước đã ly hôn, dượng vội vàng ra nước ngoài làm việc, dì vội vàng tái giá, ném Cố Phương Phương cho nhà nội chăm sóc.

Nhờ có thành tích tốt, vào được trường đại học T, mặc dù chỉ là học sinh bổ sung nhưng cũng không quá kém. Chi phí học đại học vẫn còn tương đối đắt đỏ, tình cảm của mẹ và dì rất tốt, suy nghĩ thấy kinh tế nhà cô ta có chút khó khăn cho nên giúp đỡ Cố Phương Phương trả không ít học phí, còn cho ăn cho mặc, đối xử với cô ta không tệ.

Nhưng mà, cô ta lại quyến rũ Hạ Thần, trong nhà có vấn đề, bảo cô ta đi cầu xin Hạ Thần cho vay tiền, cô ta lại có thể thờ ơ lạnh nhạt, không để ý gì đến tình thân.

Cố Phương Phương, tôi sẽ không để cho cô sống yên ổn đâu.

Hiện tại cô ta không ở trong trường học mà ở nhà cô chính là vì muốn tiết kiệm chút tiền thuê nhà.

Cô không muốn để một con sói vong ơn ở trong nhà mình, phải nghĩ cách để cô ta tự động rời đi.

Đợi ăn cơm xong thì bàn bạc với dì Trương một chút mới được.

"Nguyệt Ly, ăn cơm thôi." Liều Dật bê thức ăn thơm phức vào.

"Thật là thơm." Nguyệt Ly cười nói.

"Vậy thì nhất định phải ăn hết đó."

"Biết rồi, em sẽ không lãng phí tâm ý của Dật đâu."

Liều Dật thúc dục: "Đừng nói nữa, nhanh ăn đi, để nguội sẽ không ngon."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Nguyệt Ly vừa rồi đã khóc rất nhiều, mắt đi không ít, hiện tại muốn bù lại.

Nhìn Nguyệt Ly ăn cơm, Liễu Dật cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ, ở trong mắt cậu, vô luận cô ấy làm gì, đều là đẹp nhất.

Bỗng dưng, Cố Phương Phương lại tới gõ cửa, trong nháy mắt Nguyệt Ly tâm tình tốt bị phá hư, không muốn gặp cô ta, bảo Liễu Dật đi mở cửa.

Liễu Dật ra mở cửa, hỏi: "Chị Phương Phương, có chuyện gì không?"

Cố Phương Phương nhẹ giọng hỏi: "Liễu Dật, không biết, phòng bếp còn có thức ăn không?"

"Không có." Cậu chỉ làm một phần cho Nguyệt Ly.

"Ừ."

Liễu Dật tốt bụng nhắc nhở: "Nhưng mà, phòng bếp còn có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, chị thích ăn cái gì, tự mình nấu cũng được."

"Đã biết."

Nói xong, xoay người đi xuống dưới.

Hôm nay, bởi vì trong nhà có chuyện nên người giúp việc xin nghỉ, cô không thể bảo Liễu Dật xuống bếp, đành phải tự mình đi nấu. Cố Phương Phương nhìn thức ăn trong tủ lạnh, có chút buồn rầu, từ nhỏ ông nội bà nội rất thương cô, vì để cho cô sau này không cần lo lắng, sinh hoạt hàng ngày đều có người làm giúp, cô chỉ cần chuyên tâm học tập là được. Cho nên, cô cũng không biết nấu nướng.

Nhưng, may mắn là, trên bàn có một túi lớn bánh bao còn mới.

Nguyệt Ly ăn no, Liễu Dật liền bụng bát đĩa xuống rửa.

Nhìn thấy Cố Phương Phương ăn bánh bao, Liễu Dật kinh ngạc: "Chị Phương Phương, sao chị lại ăn bánh bao?"

Mặc dù không biết nấu nướng, nhưng cũng không cảm thấy có vấn đề gì, cô hồ hững nói: "Chị không biết nấu nướng, cho nên chỉ có thể ăn bánh bao."

Thật ra, trước khi tới đây bà nội có bảo cô học, chỉ là, từ nhỏ thành tích học tập của cô rất tốt, có chút kiêu ngạo, cảm thấy những thứ dầu mỡ trong nhà bếp không dành cho trình độ học vấn cao như cô nên làm, việc cô nên làm là ngồi ở văn phòng làm lãnh đạo ở thành phố lớn.

"Chị Phương Phương, đây là bánh bao từ hôm qua." Bởi vì hôm nay dì Trương vội vàng đi trở về, quên bỏ đi.

Chả trách, mùi vị của bánh có chút là lạ, chỉ vì vừa rồi đói bụng đã lỡ ăn rồi, làm sao bây giờ?

Liễu Dật thấy cô ta không sao, nói: "Bây giờ em mang đi bỏ."

"Ừ." Cô gạt đầu một cái, sau đó vội vàng vào nhà vệ sinh, nôn mửa, nhưng mà, đã ăn gì đó rồi làm sao có thể nôn ra đây?

Không nôn ra được, mặc dù trong lòng Cố Phương Phương có chút lo lắng, lại giả vờ bình tĩnh đi ra ngoài, trong lòng yên lặng cầu nguyện cho thân thể của mình, không có việc gì.

Thấy cô ta không sao, trong lòng Liễu Dật cũng yên tâm.

Chuyện này, Liễu Dật nói cho Nguyệt Ly, Nguyệt Ly cười lớn, cười không khép miệng.

Chỉ là, điều này cũng đúng, nhớ lại trước kia, Cố Phương Phương rất được nuông chiều, chưa bao giờ giúp đỡ làm việc nhà, cơm bưng nước rót, giống như đại tiểu thư của nhà này vậy, kiếp trước, cô thương hại cô ta, trong nhà có tiền, nhiều người cũng không có gì. Hơn nữa, lúc này, cô ta chỉ lo trầm mê bên trong lưới tình của Hạ Thần, căn bản không chú ý tới. Di Trương từng cùng cô phân nản về Cố Phương Phương, hết ăn lại nằm, trừ đi học, cái gì cũng không biết, khi đó, cô cũng không để ở trong lòng. Mà nay cô có hội tốt, có thể hành hạ cô ta.

"Nghĩ gì thế?" Thấy Nguyệt Ly cười mỉa mai, rồi rơi vào trầm tư, Liễu Dật không muốn bị lơ là, mở miệng hỏi.

"Em đang suy nghĩ làm sao đem Cố Phương Phương đuổi ra khỏi nhà?" Nguyệt Ly không e dè nói.

"Anh có thể giúp em việc gì?" Liễu Dật không hỏi nguyên nhân, chỉ cần cô ấy muốn, cậu đều có thể giúp cô ấy.

"Tại sao không hỏi?" Nguyệt Ly nhìn thẳng vào Liễu Dật.

"Bởi vì em không thích." Vì anh yêu thích, anh có thể không giận mà nuông chiều dung túng em, bằng dung, hốc mắt cô đỏ lên, cô kiếp trước, là mắt bị mù, rõ ràng một người tốt như thế có thể cho cô hạnh phúc, cô lại vô tình vứt bỏ.

"Đang tốt làm sao hốc mắt liền đỏ rồi?" Liễu Dật vừa đau lòng lại không hiểu, gần đây Nguyệt Ly thế nào luôn dễ dàng khóc như vậy?

"Không có việc gì, trong lòng cao hứng." Nguyệt Ly điều chỉnh tốt tâm tình, "Anh biết không, ba mẹ để cho anh ở bên cạnh em, là quyết định chính xác nhất."

"Em thích là tốt rồi." Liễu Dật nói tiếp, "Em nói muốn anh làm thế nào mới giúp em đuổi Cố Phương Phương đi."

"Cá tính cô ta kiêu ngạo, lại quái gở, lúc nào cũng bày ra một bộ lạnh lùng cao quý bộ dáng, nhưng thật ra lại quá tự phụ, cô ta ngoài học giỏi ra, cái gì cũng không biết làm. Thỉnh thoảng khiến cho dì Trương với chị phản nản cô ta hết ăn lại nằm, ăn không ngồi rồi, theo tính tình của cô ta thì tuyệt đối không chịu nổi, sẽ tự động đưa ra ý kiến vào ở trong trường, ban đầu cô ta không muốn vào ở trong trường, là vì ngại nhiều người." Nguyệt Ly lưu loát phân tích một lần.

"Được, không thành vấn đề." Liễu Dật đồng ý.

Cậu ấy như vậy cũng chiều cô, trong lòng Nguyệt Ly vừa ngọt ngào lại có chút buồn phiền: "Mọi chuyện anh đều theo ý em, về sau, anh đem em làm hư làm sao bây giờ?"

"Ba mẹ, nhiều năm như vậy cũng không đem em làm hư, ngược lại chăm sóc em rất khá, anh tin tưởng anh sẽ chăm sóc em càng tốt."

Là cam kết, cũng là lời thề, là chuyện cậu muốn làm. Chỉ là, hiện nay sức lực cậu có hạn, dựa vào sự cố gắng của bản thân, hi vọng sẽ làm cô ấy hạnh phúc.

Nguyệt Ly tựa đầu lên vai cậu ấy, nghe tiếng tim cậu ấy đập, khoe miệng giương lên nụ cười vui vẻ: "Em tin anh."

"Ừ."

Liễu Dật hôn lên trán cô, hai người hưởng thụ thời gian được ở bên nhau.

Sáng sớm, Cố Phương Phương mất ngủ vì đau bụng.

Nhanh chóng xuống giường, bật đèn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Cũng may không xa, kịp thời đi vệ sinh.

Mới vào một lúc, đã gần nửa tiếng, chân của Cố Phương Phương đã tê rần.

Vừa nằm xuống không đến 10 phút, bụng lại đau, trong lòng cô vừa oán giận, rồi lại chạy vào nhà vệ sinh.

Lần này không khéo, đèn trong nhà vệ sinh sáng, nói rõ đã có người bên trong.

Bởi vì bên trong chỉ có một nhà vệ sinh, bụng cô lại đau lợi hại, chỉ có thể chờ.

"Ai ở bên trong?" Cô nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Là em, Liễu Dật."

"Em họ, có thể nhanh một chút được không?" Bụng càng ngày càng đau, khuôn mặt xinh đẹp của cô bắt đầu vằn vẹo, giọng nói khổ sở tràn đầy cầu xin.

Liễu Dật biết cô ta có thể do ăn phải bánh bao hỏng bị tiêu chảy, bởi vì Nguyệt Ly không thích, cậu cũng không thích, mặc dù không thấy được, nhưng giày vò cô ta, trong lòng rất vui vẻ, đành chịu: "Chị họ, không được, một lát em cũng không giải quyết được, chị chờ một chút."

Nghe vậy, thân thể cô mềm nhũn, thật may là dựa lưng vào tường, không bị ngã xuống. Giờ phút này, cô đã nhịn rất vất vả, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi, cô hỏi lần nữa: "Em họ, chị nhịn không được, em nhanh một chút được không?"

Chỉ mới chốc lát, thanh âm của cô so với vừa rồi càng thêm đè nén, khổ sở.

Cố Phương Phương mất hết hi vọng, nếu còn chờ tiếp, trước sau gì cũng nhịn không nổi, nếu chuyện này, bị người khác biết, cô còn mặt mũi nào gặp người?

Cô phải nhịn xuống, cô tự động viên mình, lại thúc giục: "Em họ, xong chưa?"

"Em cũng không có biện pháp." Liễu Dật vẫn không ra ngoài.

Trời ạ, cô nhịn không được, cô đi ra ngoài. Trong nháy mắt đầu cô trống rỗng, chờ bình tĩnh lại, cũng không để ý được nữa, vừa xấu hổ lại vừa giận, cô chạy về phòng.

Quá mất mặt, lòng cô đập kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Người bỏ đi rồi, Liễu Dật ở trong phòng vệ sinh cười không khép được miệng. Ngày mai cô ta nhất định không được dễ chịu rồi, vừa mới chuyển đến đã tự gây phiền toái, mà như vậy cũng giảm không ít việc cho cậu.

Sáng sớm ngày hôm sau, dì Trương trở lại, lúc vừa lên lầu đã ngửi thấy một mùi hôi khó ngửi. Tối hôm qua, Cố Phuong Phuong vội vàng chạy về phòng, để lại trên mặt đất không ít thứ ô uế. Là do tiêu chảy sản xuất ra đấy, tất nhiên là vừa hôi vừa thối. Vốn đang có tâm tình tốt giờ lập tức mất sạch, là ai mất vệ sinh như vậy?

Dì Trương đen mặt bắt đầu dọn dẹp những thứ dơ bẩn kia.

Liễu Dật đi chạy bộ buổi sáng về, nhìn thấy dì Trương liền vui vẻ chào hỏi: "Dì trở về sớm vậy."

Dì Trương vừa mới dọn dẹp xong, tâm tình không tốt, vừa mở miệng liền hỏi: "Là ai mất vệ sinh như vậy, đại tiện lung tung?"

Liễu Dật cười tủm tỉm nói: "Cố Phuong Phuong."

"Quả nhiên là từ thành phố nhỏ lên đây, một chút lịch sự cũng không biết." Dì Trương tức giận nói.

"Dì đừng chấp nhặt với loại người này." Liễu Dật an ủi. "Chị Nguyệt Ly bảo cháu và dì hợp lực đuổi cô ta đi."

Đã có chuyện buổi sáng cho nên ấn tượng của dì Trương đối với Cố Phuong Phuong giảm đi nhiều, bà tất nhiên là vui lòng giúp đỡ. Sau khi tỉ mỉ nghe xong kế hoạch của Liễu Dật, dì Trương thỏa mãn gật đầu.

Khi Nguyệt Ly biết được chuyện này, cô cười tới đau cả bụng. Thời điểm ăn sáng, Nguyệt Ly thực vất vả nhịn xuống mới có thể không cười trước mặt Cố Phuong Phuong.

Cố Phuong Phuong tất nhiên là cũng cảm nhận được ánh mắt quái dị của ba người nhưng không nghĩ nhiều, yên tĩnh ăn đồ ăn của mình.

Sau khi ăn xong, ba người ngồi trên ghế sofa xem tivi, thanh âm tức giận của dì Trương bỗng nhiên truyền đến: "Sáng nay là ai đi đại tiện lung tung như vậy?"

Cố Phuong Phuong giật mình, sắc mặt lập tức trắng bệch, cúi đầu thật thấp.

Nguyệt Ly và Liễu Dật đều vui vẻ nhìn về phía Cố Phuong Phuong.

"Có phải là cô hay không?" Dì Trương đi đến trước mặt Cố Phuong Phuong, nghiêm khắc chất vấn.

Chuyện đến nước này, không thể dấu diếm được nữa, Cố Phuong Phuong nhẹ nhàng gật đầu: "Là cháu."

Dì Trương tìm được nơi trút giận, những lời được chuẩn bị từ trước bắn ra như súng liên thanh, Cố Phuong Phuong dù muốn giải thích nhưng cũng không thể xen vào. Cô không thể nói lại, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa.

Đợi dì Trương mắng xong, cô mới có cơ hội nói chuyện: "Dì Trương, cháu cũng không muốn như vậy."

Dì Trương trực tiếp để lộ vẻ mặt khinh thường: "Sự thật bày ra trước mắt, cô còn muốn bao biện sao?"

"Cháu..." Thời Cố Phuong Phuong nghẹn lời nhưng cuối cùng vẫn nói ra: "Tối hôm qua cháu bị tiêu chảy, trùng hợp em họ Liễu Dật đang ở trong phòng vệ sinh, cháu nhất thời không nhịn được..."

Dì Trương hỏi tiếp: "Cho dù như vậy vì sao lại không dọn dẹp đi?"

"Cháu lúc đó quá vội, quên mất..." Tiếng nói càng ngày càng bé lại, nhỏ như muỗi kêu.

Dì Trương lại mắng tiếp một trận, Liễu Dật và Nguyệt Ly đều có tâm tình vui vẻ khi được xem trò vui.

Nhìn thấy bộ dáng thất vọng của cô ta, tâm tình Nguyệt Ly dễ chịu hơn một chút, nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Di Truong mắng mệ, Liễu Dật rất hiểu ý đưa một cốc nước cho bà: "Di Truong bớt nóng giận, việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi đó không đáng để di tức giận đâu."

Cố Phuong Phuong cảm kích nhìn Liễu Dật.

Nguyệt Ly hừ lạnh một tiếng: "Di Truong, hôm nay nhân dịp em họ Phuong Phuong có thời gian rảnh, di dạy lễ nghi cho em ấy một buổi đi, tránh cho sau này ra ngoài làm mất mặt nhà chúng ta."

"Di biết rồi." Di Truong lĩnh mệnh.

Nguyệt Ly cười như không cười nhìn Cố Phuong Phuong, nhìn như hỏi ý nhưng giọng điệu lại không cho phép cô ta từ chối: "Em họ, em không có ý kiến gì chứ?"

Cố Phuong Phuong vốn muốn cự tuyệt nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của chị họ, cô có chút sợ hãi. Dù sao cũng là mình sai lầm cho nên mới nháo thành chuyện cười lớn như vậy, vì đề sau này có thể sống tốt ở trong nhà này, cô đồng ý không chút do dự.

"Được, em sẽ học ngay bây giờ."

Hai người một trước một sau rời đi.

Bị dạy bảo suốt một ngày, mặc dù trong lòng Cố Phuong Phuong có không ít bất mãn với di Truong nhưng cũng không thể làm gì được. Cô cũng biết, ăn nhờ ở đậu nhà người ta thì phải biết nhìn sắc mặt người ta mà sống, chỉ có thể tự cô vũ mình trong lòng, cần phải cố gắng học tập hơn nữa, có được thành tích nổi trội, tương lai tìm một công việc lương cao.

Di Truong là người phụ trách toàn bộ việc nội trợ trong nhà, Cố Phuong Phuong còn phải ăn cơm bà nấu đấy, cho nên vì đề thay đổi ấn tượng xấu liền vô cùng ân cần giúp đỡ cho bà. Nhưng mà định kiến đã mọc rễ rồi làm sao có thể dễ dàng nhổ ra như vậy.

Bên kia, Di Truong vô cùng bình tĩnh mà tăng thêm việc cho cô ta. Rõ ràng trên mặt ghi là không tình nguyện còn muốn ra về là ta rất vui được giúp đỡ, nhưng mà ra về không tới nơi tới chốn, di Truong liếc một cái liền nhìn thấu, cũng càng thêm không thích cô ta.

Thời điểm Cố Phuong Phuong rảnh rỗi cũng chủ động làm việc nhà, trên thực tế, cô chỉ là muốn giúp đỡ nhưng hiện tại lại giống như trở thành công việc của cô vậy, mỗi ngày di Truong đều đúng giờ nhắc nhở cô làm việc.

Cuộc sống của Cố Phuong Phuong trôi qua không được thoải mái, nhưng mà cũng chỉ có cô ta là như vậy thôi. Mẹ Liễu thấy con gái càng ngày càng thích Liễu Dật thì tất nhiên là trong lòng vô cùng vui vẻ.

Di Truong từ đầu đã cảm thấy hai người họ chính là kim đồng ngọc nữ, hiện tại bọn họ yêu nhau tha thiết như vậy đương nhiên trong lòng cũng vui mừng thay cho họ.

Liễu Dật tuy yêu đương nhưng cũng không dám làm chậm trễ việc học, chỉ có học tập thật tốt, đủ mạnh mẽ rồi mới có thể che chở Nguyệt Ly dưới đôi cánh của mình.

Trước mắt cũng đã có một tình địch khó đối phó, Hạ Thần.

Hôm đó, khi cậu tan học, Hạ Thần tự mình tới tìm cậu.

Hai người nói chuyện ở một nơi yên tĩnh.

Hạ Thần rút kinh nghiệm từ lần trước, hơn nữa còn có người cha có đầu có buôn bán chỉ điểm, anh ta không hề kích động giống lần trước.

Đánh rắn phải đánh giáp đầu, anh ta nói ra sự thật tàn khốc: "Liễu Dật, cậu không có khả năng đem lại hạnh phúc cho Nguyệt Ly, cả đời cậu cũng không thể cho cô ấy cuộc sống mà cô ấy muốn. Bởi vì cậu chỉ là một cô nhi được gia đình cô ấy nuôi dưỡng, không có bối cảnh, không có quyền thế, làm sao có thể đứng vững ở thành phố này?"

Đối mặt với sự khiêu khích của anh ta, Liễu Dật không khách khí đáp trả: "Anh muốn nói với tôi về cuộc sống mà Nguyệt Ly muốn sao? Vậy tôi hỏi anh, anh biết cô ấy muốn cuộc sống như thế nào sao?"

Hạ Thần im lặng. Đối với con gái mà nói, không phải đơn giản chỉ là cuộc sống cảm y ngọc thực thôi sao. Nhưng mà anh ta cảm thấy Nguyệt Ly không giống những người con gái khác, cô sẽ không nòng cạn như vậy. Đột nhiên, trong đầu nảy ra một chuyện, anh ta nhếch môi, chậm rãi nói: "Tất nhiên cô ấy hy vọng có một cuộc sống vợ chồng tình cảm, người một nhà hòa thuận vui vẻ."

Một thiên kim tiểu thư như cô ấy hẳn là nên mơ ước như vậy, may mắn anh ta vô tình nhớ tới một câu phản nản mà chị họ đã từng nói với anh ta.

"Đúng vậy." Liễu Dật nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lại vô cùng nghi hoặc hỏi: "Anh có thể vì cô ấy mà vứt bỏ cả rừng hoa sao?"

Cái này, Hạ Thần khó có thể trả lời được.

Liễu Dật giễu cợt nói: "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, một nam nhân cả ngày lưu luyến nơi bụi hoa sao có thể vì một cô gái mà thủ thân như ngọc

đây?"

"Tôi không thể, chẳng lẽ cậu có thể sao?" Đàn ông luôn luôn có thể phân biệt rõ giữa tình yêu và tình dục, Hạ Thần không tin cậu ta có thể một mực không ngủ cùng người con gái khác.

"Trái tim của tôi ngay từ đầu đã ở trên người cô ấy rồi, cô ấy vui, thì tôi vui, cô ấy buồn, tôi cũng buồn, hình ảnh của cô ấy đã được khắc thật sâu vào trong tim, trong đầu của tôi." Liễu Dật nói: "So về tình cảm chân thành thì anh vĩnh viễn thua tôi, tôi khuyên anh nên từ bỏ đi, buông tha cho Nguyệt Ly, lấy gia cảnh của anh, tuyệt đối không thiếu gì con gái muốn làm người yêu của anh."

Hạ Thần bật cười: "Quả là suy nghĩ của học sinh cấp 3, đối với một cô gái mà nói, không phải cứ có tình cảm chân thành là có thể làm nòng rung động mà còn cần lãng mạn. Cậu có thể cho Nguyệt Ly lãng mạn sao?"

"Tại sao lại không thể chứ?" Liễu Dật lạnh lùng trả lời: "Đối với một cô gái, không phải là tặng cho cô ấy đồ trang sức quý giá mới được gọi là lãng mạn."

"Cậu..." Hạ Thần bị cậu làm cho tức giận tới nỗi không nói nên lời, tuy được cha chỉ điểm một chút nhưng mà đối với con gái, anh ta từ trước tới giờ đều làm theo suy nghĩ của mình, từ trong tiềm thức của anh ta, tặng cho con gái châu báu long lẫy, đồ trang sức quý giá chính là lãng mạn. Giờ phút này lại bị một tên tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh chỉ ra, trong lòng tất nhiên là không vui vẻ gì.

"Không nói được gì sao?" Liễu Dật cười lạnh "Nói tôi không hiểu con gái, kì thật chính anh mới là người không hiểu. Đừng tưởng rằng ngủ với nhiều người thì có thể hiểu được tình cảm của con gái."

Nói xong, không để ý gì đến vẻ mặt kinh ngạc của anh ta, Liễu Dật vui vẻ đi về nhà.

Giới cho cậu, ông đây tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu. Liễu Nguyệt Ly, cô sớm muộn cũng sẽ là của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Không có Hạ Thần quấy rầy, cuộc sống của Nguyệt Ly bình tĩnh hạnh phúc, đơn giản mà vui vẻ.

Giờ thể dục chiều hôm đó, Nguyệt Ly nhàn nhã như trước đây, có trí nhớ cùng tài năng của kiếp trước, dĩ nhiên là vô cùng lợi hại, chỉ là, Nguyệt Ly muốn điều thấp, cho nên, nhiều khi, đều đang lười biếng, trong mắt những người khác, chính là một người học sinh không có hứng thú đối với môn quần vợt.

Đối với những học sinh không muốn học, giáo viên cũng không miễn cưỡng, dù sao miễn cưỡng kết quả đạt được sẽ không tốt.

Cô nằm dưới bóng cây hóng mát, rất tự do thoải mái.

Chợt, ánh sáng bị một bóng dáng cao ngất che lại, Nguyệt Ly cũng không để ý, nhắm hai mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi.

"Nguyệt Ly ——" im lặng trong chốc lát, anh ta nhẹ nhàng gọi.

Đột nhiên, hai mắt đang khép chặt mở ra, vẻ mặt tức giận nhìn Hạ Thần đứng trước mắt.

"Anh tới đây làm gì?"

Đối với anh ta, giọng điệu của cô không tốt.

"Anh hi vọng, em có thể cho anh một cơ hội." Để cho anh ta đến gần cô, lại tiếp tục làm tổn thương cô. Như vậy mới có thể thỏa mãn sự biến thái tệ hại của anh ta.

Giọng nói của anh ta so với quá khứ càng thêm trầm thấp đầy từ tính, tiếng nói cũng đặc biệt ôn nhu.

Nguyệt Ly chỉ lạnh lùng nhìn anh ta một cái, liền xoay người rời đi.

Hạ Thần dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ hội hai người được ở cùng một chỗ, "Nguyệt Ly, tin anh một lần được không?"

Giọng nói anh ta tràn đầy cầu xin, vẻ mặt cô đơn, hợp với dáng vẻ đẹp trai kia, khiến người ta rung động, đáng tiếc, cô đã sớm nhìn rõ bản chất của anh ta, không bị những lời đường mật của anh ta mê hoặc.

"Giã vờ ít thôi, tôi không hiếm lạ, tôi không rảnh đi quan tâm anh...anh bỏ qua cho tôi được không?" Bình thường giọng nói của cô không sắc bén như

vậy, giọng nói xót xa, lời nói ngắn gọn động lòng người.

Thật ra Nguyệt Ly cảm thấy da mặt anh ta dày đến tường thành cũng không bằng, đành phải dùng phương pháp dụ dỗ. Người đàn ông này càng không chiếm được mới là tốt, sớm một chút lấy được, sẽ sớm mất đi mới mẻ thú vị, cô đành phải như thế. Quá nham hiểm, khi nào mới từ bên người cô biến mất?

Mặc dù không biết đáp án, nhưng cô sẽ cố gắng, cô nhất định sẽ khiến anh ta hoàn toàn mất đi hứng thú với cô, trước kia phản ứng của cô quá lớn, gọi ra sự ham muốn giữ lấy trong lòng đàn ông, hiện tại, cô để cho anh ta hận cả đời này đều không cần nhìn thấy cô.

"Được rồi." Hạ Thần gạt đầu một cái, đang muốn ôm cô vào lòng yêu thương một chút, lại bị cô khéo léo né tránh.

Tay dừng ở giữa không trung, Hạ Thần có chút xấu hổ, nhưng vẫn duy trì phong độ. "Yên tâm, anh sẽ không ép em."

"Đây chính là anh nói, đừng quên."

"Dĩ nhiên."

"Nói đến bây giờ, anh phải đồng ý với em, ít đến phiền em, được không?" Nguyệt Ly nháy mắt vô tội, vẻ mặt chờ mong, giọng nói mềm mại, đặc biệt câu người.

"Cái này không được?" Hạ Thần nghe được trong lòng có chút không yên, nhưng không mất đi lý trí, "Những thứ này là điều kiện, anh phải cùng em làm bạn bè."

Nguyệt Ly trách nặng nói: "Còn nói không ép em, hiện tại lại ép em."

"Ý anh không phải vậy, anh sợ em không đề ý tới anh, sợ em không muốn nói chuyện với anh." Con gái trời sinh có lòng khoan dung, lời này, anh ta nói được vừa uất ức lại đáng thương, là để kích thích cô, chỉ cần cô thương hại anh ta, là có thể từ từ đến gần cô, cuối cùng được voi đòi tiên, ăn cô vào bụng, khi đã chán rồi, lại đổi người khác, anh ta vẫn tự nói với mình như vậy.

"Em và anh ở hai thế giới khác nhau, sẽ chẳng bao giờ ở chung được đâu." Nguyệt Ly sâu kín nói, "anh có cuộc sống của mình, em có cuộc sống của riêng em, mọi người không động chạm đến nhau."

"Anh cũng muốn buông tay, nhưng mà, trái tim của anh không nghe anh." Anh ta ngắm nhìn cô, tình cảm nồng nàn, tựa như mặt trời mọc bình thường hòa tan tất cả băng tuyết.

Nguyệt Ly dưới đáy lòng yên lặng bội phục kỹ thuật diễn cao siêu của anh ta, anh ta biểu hiện thật sự rất tốt, ánh mắt không giống như đang lừa gạt, nhưng, chỉ có người rất hiểu biết anh ta mới biết rõ, anh ta chỉ là gấp díp thì chơi, con trai của một tổng giám đốc thương mại, thế nào cũng muốn bồi dưỡng thành người nối nghiệp, dĩ nhiên sẽ không kém, chưa nói thẳng ra, có lẽ đã học xong ngụy trang.

Khen ngợi kỹ thuật diễn của anh ta xong, Nguyệt Ly có ý giờ vờ làm như rất cảm động, dịu dàng nói: "Em biết, em đều biết."

"Vậy em bằng lòng chấp nhận anh không?" Không biết vì cái gì Nguyệt Ly lại thay đổi như vậy, mặc dù trong lòng nghi ngờ, vì muốn chứng tỏ mình, cũng thử theo một lần.

"Em đồng ý."

Nguyệt Ly cúi đầu, lông mi dài run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp hồng hồng, giọng nói giống như muỗi.

Cô trả lời thẳng thắn, đủ để chứng minh lúc trước chỉ là cố ý muốn đùa giỡn mà thôi, biểu hiện cùng với em cô đơn giản chỉ là diễn trò mà thôi, một lần nữa chứng minh. Cô gái này nói dối rất giỏi, bố anh ta nói qua, chơi gái có thể, nhưng mà nên tìm những người chỉ cần có tiền, nếu phụ nữ lợi hại thì nên trốn tránh, mới đầu cho rằng cô không ngày thơ điệu đà, hiện tại hoàn toàn là anh quá lo lắng, những lời này của Nguyệt Ly, thành công thay đổi cái nhìn của anh ta đối cô.

Chủ ý của Nguyệt Ly đúng là như thế, cô muốn cho anh ta biết cô là một người hay thay đổi yêu đương lãng nhãng là loại phụ nữ phóng túng cùng lúc quen mấy người bạn trai, mặc kệ đàn ông bao nhiêu tuổi đều thích những cô gái hiền lành yếu đuối ngây thơ, chỉ cần anh ta chán ghét cô, cô liền tự do, dù sao, kinh tế nhà cô cũng không thua gì nhà anh ta, chẳng qua, quân tử báo thù, mười năm không muộn, bây giờ để cho anh ta ung dung tự tại một chút đi.

"Thật sự tốt quá." Mặt Hạ Thần hiện ra nụ cười, mà trong mắt lại có nhàn nhạt chán ghét, mặc dù chớp mắt một cái rồi biến mất, nhưng đã từng làm bạn bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy, cô vẫn là tương đối hiểu rõ.

Hiện tại, cô có thể khẳng định, anh ta thích sự thử thách, kích thích, lúc đó anh ta thay lòng đổi dạ, nhưng mà anh ta đã muốn không có hứng thú gì đối với cô, mà những cô bạn gái bên cạnh anh ta, lại gọi lên hứng thú của anh ta, mới có một màn sau này.

Cô giờ phút này, giống như Cố Phương Phương kiếp trước, trong lòng vô ý chọn anh ta là người đàn ông trong mộng.

"Ừ, vậy em đi trước." Nói xong, chạy vụt đi.

Hạ Thần chợt phát hiện đối với cô ấy không có gì chấp nhất, nhưng, trong lòng lại không hiểu mất mát, thôi, anh vẫn là tìm những người khác vậy.

Hạ Thần nghĩ, không chú ý đến đường cái, chợt bị một người va phải, thân mình mềm mại, anh ta khẳng định là một cô gái.

Giọng nói trong veo của cô gái truyền đến: "Thật xin lỗi." Nói xong, xoay người rời đi, không có bởi vì nhìn thấy bề ngoài đẹp trai của anh ta mà choáng váng, mà dừng lại bất chuyện.

Hạ Thần thấy rõ dáng vẻ cô gái, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngược lại anh ta đối với cô ấy rất là hài lòng.

Thấy cô ấy đi, anh ta đuổi theo: "Bạn học, cậu chờ một chút."

"Chuyện gì?" Cô gái nhàn nhạt hỏi.

"Mình muốn làm quen với cậu." Hạ Thần nói thẳng, không muốn làm sợ người đẹp trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

"Xin lỗi, tôi không muốn làm quen với anh." Thanh âm của cô gái vẫn trong trẻo như cũ, cũng không bởi vì có trai đẹp đến xin làm quen mà đặc chí.

"Thực sự không thể sao?" Ánh mắt có chút bi thương, anh ta ôn nhu hỏi: "Mình rất thương thức bạn, làm bạn có được không?"

"Cái này..." Đối với người lạ, nội tâm của cô đều cố gắng tránh xa nhưng mà, đối với người con trai trước mặt này, cô có chút không nói lên lời, cuối cùng đồng ý "Được rồi."

Hai người trao đổi một chút thông tin cá nhân, Hạ Thần rốt cục cũng biết cô tên là Cố Phương Phương, đúng là em họ của Nguyệt Ly.

"Phương Phương, mình có thể gọi bạn như vậy không?" Đôi mắt Hạ Thần tràn đầy sự vui vẻ, cô ngượng ngùng khẽ gật đầu. Không biết vì sao, trong lòng cô không hề bài xích anh ta.

"Phương Phương, thật là một cái tên hay." Hạ Thần khen ngợi.

Cô nhìn đồng hồ một chút rồi nói: "Không còn sớm nữa, mình đi trước."

"Được rồi, nhớ giữ liên lạc nhé."

Hạ Thần vui vẻ nhìn cô gái thanh nhã tuyệt trần trước mặt, từ lúc nào mà đại học T lại xuất hiện một người đẹp như vậy?

Lúc trở về, anh ta lập tức cho người đi điều tra, khi nhận được tin tức thì có chút kinh ngạc. Thì ra cô chính là em họ của Nguyệt Ly, sinh viên năm nhất mới vào trường, thảo nào cô không biết anh ta, dù sao anh ta ở trong trường cũng khá nổi tiếng, có thể nói là không ai không biết.

Cũng thật là trùng hợp, vừa dự định không thêm đề ý tới Liễu Nguyệt Ly thì em họ của cô lại hấp dẫn sự chú ý của anh ta.

Lại nói về Cố Phương Phương, về đến nhà, chuyện đầu tiên cô phải làm là rửa bát đĩa. Không có cách nào khác, vì nịnh nọt dì Trương, cô chỉ có thể làm việc giúp bà. Cho dù không muốn nhưng vẫn rất nghiêm túc rửa sạch bát đĩa.

Bởi vì có cô ta giúp nên dì Trương bớt được công ít việc. Cô ta rửa bát, bà chỉ cần phải nấu cơm mà thôi. Dùng nồi cơm điện rất tiện lợi, chỉ cần bấm nút một cái là có thể có thời gian nhàn rỗi xem ti vi rồi.

Sau khi Nguyệt Ly về đến kí túc xá, việc đầu tiên cô làm chính là gọi điện thoại cho Liễu Dật, chia sẻ tâm trạng lúc này với cậu.

Liễu Dật nhận được điện thoại tất nhiên là rất vui vẻ nhưng mà nhớ đến lời uy hiếp của Hạ Thần, cậu nghĩ một chút, vẫn là không nên nói cho cô, cậu không muốn cô phải lo lắng.

"Dật, nói cho anh biết, rất có thể sau này Hạ Thần sẽ không tới làm phiền em nữa." Thanh âm của cô thanh thúy dễ nghe giống như tiếng chim hót, Liễu Dật nghe thấy tất nhiên là cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

"Vì sao?" Liễu Dật nghi ngờ, mấy ngày trước còn tới cảnh cáo cậu, tại sao lại thay đổi nhanh như vậy? "Em sử dụng cách gì vậy?"

"Đương nhiên là khiến cho anh ta chán ghét em." Nguyệt Ly cười nói: "Rõ ràng rất ghét anh ta lại ở trước mặt anh ta giả vờ nhu nhược, còn thân nhiên chấp nhận lời tỏ tình của anh ta."

Liều Dật kinh hãi, tại sao lại chấp nhận lời tỏ tình của Hạ Thần lại có thể khiến cho anh ta chán ghét. "Rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Nguyệt Ly cười nói: "Em giả vờ chấp nhận anh ta là để anh ta cho rằng em là một cô gái hay thay đổi, như vậy anh ta sẽ không đến quấy rầy em nữa."

Liều Dật nhẹ nhàng thở ra: "Làm anh sợ muốn chết."

"Không cần lo lắng." Thanh âm của Nguyệt Ly tuy nhẹ nhưng lại vô cùng nghiêm túc, kiên định "Trái tim của em luôn luôn thuộc về anh."

Nếu như có Nguyệt Ly ở bên cạnh lúc này, cậu nhất định sẽ cho cô một nụ hôn nồng nàn, tâm tình kích động, ngực phập phồng: "Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, để cho những người khác không có cơ hội thừa nước đục thả câu."

"Được."

Ngày hôm đó, buổi trưa khi tan học, ở cổng trường, Hạ Thần 'vô tình' gặp được Cố Phương Phương.

Kì thật Hạ Thần sớm đã điều tra chi tiết mọi thứ về Cố Phương Phương rồi. Cố Phương Phương sinh hoạt rất có quy luật, rất dễ dàng bắt gặp được cô.

"Thật trùng hợp." Cố Phương Phương nói khẽ.

"Đúng vậy." Hạ Thần gật gật đầu "Em về nhà sao? Anh có xe, để anh đưa em về một đoạn, một cô gái yếu ớt như vậy, để em về một mình, anh không an tâm."

Nghe vậy, tuy trong lòng vui vẻ nhưng là một cô gái rụt rè, cô không đồng ý ngay: "Như vậy có phiền cho anh quá không?"

Hạ Thần thành tâm nói: "Không phiền, em cứ lên xe đi."

Không ngăn được thịnh tình của anh ta, Cố Phương Phương đã đồng ý.

Hạ Thần rất ga lăng mở cửa xe giúp cô.

"Nhà của em ở đâu?"

Cho dù đã qua lại một thời gian với chị họ của cô nhưng mà anh ta không muốn cho cô biết anh ta và Nguyệt Ly từng qua lại cho nên biết rõ còn cố hỏi.

"Số XX đường XX."

"Đường này đúng là hơi xa." Hạ Thần nói.

"Làm phiền anh rồi."

Hai người câu có câu không nói chuyện với nhau một lát, Hạ Thần rất hiểu ý đưa một chai nước qua, nói: "Uống chút nước đi, giữa trưa như thế này, nắng rất gắt, trời cũng rất nóng."

"Cảm ơn." Cố Phương Phương lễ phép nói.

Hạ Thần quay đầu nhìn cô: "Không cần cảm ơn, chúng ta là bạn mà, em còn là đàn em của anh, chăm sóc cho em là điều nên làm, không cần phải khách khí với anh."

"Em biết rồi." Hai bên tai đã hơi đỏ lên.

Thật đúng là ngây thơ nha. Hạ Thần càng nhìn càng thấy thích Cố Phương Phương này.

Khoảng nửa tiếng sau, Hạ Thần đưa Cố Phương Phương về đến nhà.

Lúc Cố Phương Phương xuống xe, vốn định nói cảm ơn nhưng Hạ Thần đã nói trước: "Không cần khách khí với anh."

Cố Phương Phương nhún miệng cười: "Được, làm phiền anh rồi."

"Vào nhà đi."

Nhìn bóng dáng xinh đẹp vào nhà xong, Hạ Thần mới lái xe trở về.

Liên tiếp mấy ngày liền Hạ Thần đều đưa đón Cố Phương Phương đi học.

Ở trên xe, hai người tùy ý nói chuyện phiếm, dần dần cũng hiểu thêm về nhau. Ấn tượng của Cố Phương Phương với Hạ Thần càng ngày càng tốt, mà Hạ Thần cũng vô cùng ưa thích cô gái thanh thuần xinh đẹp như Cố Phương Phương. Cho dù đa số chỉ là nói chuyện với cô nhưng mà có thể ở cùng với cô cũng là một loại hưởng thụ.

Mỗi một lần đều cảm thấy cô mang đến những cảm xúc khác nhau.

Nhiều lần như vậy, ngày hôm đó, trùng hợp bị Liễu Dật bắt gặp. Khi Cố Phuong Phuong nghe được tiếng của Liễu Dật thì giật mình kêu lên một tiếng.

Cô cười cười với cậu: "Em họ, trùng hợp như vậy, đi học về sao?"

Liễu Dật gật gù đầu, nhìn cô một cái, nét mặt hồi hộp thẹn thùng, lại nhìn thoáng qua Hạ Thần ở trong xe, trong lòng lập tức hiểu ra, chào hỏi cô một câu rồi đi vào nhà.

Cố Phuong Phuong nói tạm biệt với Hạ Thần rất lâu rồi mới vào nhà.

Tuy không thích Cố Phuong Phuong nhưng thấy cô rơi vào lưới tình của Hạ Thần, cậu cảm thấy mình phải nhắc nhở cô một chút.

Thấy cô vào nhà, Liễu Dật gọi Cố Phuong Phuong lại.

Cố Phuong Phuong hỏi: "Em họ, có chuyện gì không?"

Liễu Dật tốt bụng nhắc nhở: "Chị họ, Hạ Thần là người nổi danh là công tử đa tình ở đại học T, chị làm quen bạn trai nên cẩn thận một chút.

"Cảm ơn em họ đã quan tâm, chị tự có chừng mực."

Nói xong, vội vã đi lên lầu.

Liễu Dật cẩn thận quan sát cô, thấy sau khi cô nghe cậu nói xong thì sắc mặt trắng toát, miễn cưỡng cười một cái. Cô cho rằng cô che dấu rất tốt, thực ra mọi thứ đều hiện rõ trên mặt.

Liễu Dật đoán không sai, trở về phòng, Cố Phuong Phuong lập tức dùng chăn che kín đầu.

Trước kia cũng nghe thấy có người nói anh ta phong lưu thể nhưng trong lúc qua lại, anh ta vô cùng sẵn sàng, hiện tại bị Liễu Dật chỉ ra, cô nhất thời không có chuẩn bị, trong lòng khó có thể chấp nhận được chuyện này.

Cô thật ngốc, từ lần đầu tiên gặp anh ta thì đã có cảm giác thân thiết với anh ta, dần dần sau khi quen biết lại càng thích anh, cho nên dù nghe được những lời đồn thì đều tự nói tốt cho anh ta, bây giờ thì nên làm gì đây?

Chẳng lẽ mối tình đầu của cô lại tan vỡ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Vừa nghĩ tới đó, nước mắt ào ào chảy xuống, trong lòng cô rất đau, vì bị anh ta lừa dối.

Tiếng khóc càng lúc càng lớn, Liễu Dật nghe không nổi nữa, gọi di Trương đi nhìn một chút.

Đối với Cố Phuong Phuong, di Trương rất coi thường, nếu thiếu gia bảo, liền miễn cưỡng đồng ý.

"Khóc cái gì khóc?" Di Trương ở cửa của Cố Phuong Phuong, tức giận nói.

Nghe được tiếng di Trương, Cố Phuong Phuong bị hoảng sợ, cô dường như rất sợ di Trương, vội vàng làm cho mình bình tĩnh lại, lau nước mắt, ra vẻ như không có việc gì, nói: "Không có, cháu rất khỏe, di Trương không cần lo lắng."

Tôi mới không cần lo lắng cho cô, trong lòng di Trương hung ác nói, ngoài miệng nói: "Cô chú ý cho tôi một chút, không cần gào khóc ở nhà, ảnh hưởng đến cậu Liễu Dật học tập, cũng ảnh hưởng tới hàng xóm."

Cô khóc, làm phiền người nào? Cũng không có khoa trương như vậy ảnh hưởng đến hàng xóm, rõ ràng là trợn mắt nói dối, cố ý nhắm vào cô, hết cách rồi, ở nhà người khác, không thể không cúi đầu, cô biết, sớm muộn có một ngày, cô sẽ làm bọn họ biết lợi hại của Cố Phuong Phuong này.

Cô nhẹ nhàng nói: "Cháu biết rồi."

"Biết là tốt rồi." Di Trương mang theo tâm tình tốt đi ra, con nhỏ này muốn ăn đòn mà, hù dọa một chút liền ngoan ngoãn.

Trần trực trở mình, Cố Phương Phương nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Thần mặc dù là play boy, nhưng có tiền thì được, cái này đủ rồi, anh ta có thể cho cô thứ cô muốn.

Liều Dật làm xong bài tập, đúng lúc di Trương gọi cậu đi ăn, Cố Phương Phương bởi vì tâm tình không tốt cũng không xuống.

Ăn cơm xong, hẹn mấy bạn học, Liều Dật nhân tiện thời gian buổi tối mát mẻ, đến sân bóng rổ gần đây để chơi bóng rổ.

Một chút cuồng dã vận động (hoạt động thể thao), về đến nhà, cả người Liều Dật đều là mồ hôi.

Di Trương nhìn thấy, vội vàng giúp cậu xả nước ấm.

Ngắm mình ở nhiệt độ thích hợp trong bồn tắm, toàn thân lỗ chân lông cũng thư giãn ra, mệt mỏi đều biến mất, tắm rửa xong, tâm tình Liều Dật rất thoải mái.

Trở về phòng, trước tiên gọi điện thoại cho Nguyệt Ly.

Nguyệt Ly nhận được điện thoại, tâm tình cũng tốt rất nhiều: "Dật, hôm nay cùng em chia sẻ chuyện gì?"

"Em đoán thử xem?" Liều Dật cười nói.

"Em đoán không được." Nguyệt Ly thúc giục nói, "Không cho phép làm em mất hứng."

Liều Dật vẻ mặt tươi cười: "Được, anh cho em biết, chính là Cố Phương Phương cùng Hạ Thần làm lành rồi."

"Thật sao?"

"Thật, chính mắt anh nhìn thấy, Hạ Thần đưa Cố Phương Phương về, hành động của hai người rất thân mật."

Nhanh như vậy đã làm lành, như vậy cũng tốt, theo tính tình của Hạ Thần, một khi chơi đùa Cố Phương Phương chán rồi, thì cô ta sẽ càng đau khổ, nghĩ tới những thứ này, khóe miệng Nguyệt Ly càng giương cao lên.

Ban đầu, nghĩ ép cô ta rời đi, hiện tại thay đổi chủ ý, muốn cho cô ta rất tốt ở trong nhà, Liều Dật có thể trước tiên biết tình hình của cô ta, di Trương cũng có thể rất tốt hành hạ cô ta, mức độ hành hạ cô ta tương đối nhẹ chút, không để cho cô ta chịu không được mà rời đi.

Nguyệt Ly rất nhanh đem kế hoạch của mình nói cho Liều Dật, Liều Dật dĩ nhiên hết sức phối hợp.

Nói xong những thứ này, hai người lại nói những chuyện khác khác, tâm tình hai người đều rất vui vẻ.

Bởi vì không có nhiều thời gian, Nguyệt Ly đành phải tắt máy trước, vì ngày mai Liều Dật còn phải đến trường.

Liều Dật cũng bắt đầu đi, Tắt điện thoại, lập tức tìm di Trương tới bàn bạc, di Trương nghe xong, liền đồng ý, dù sao, sống mấy chục năm, đối phó một con nhóc vẫn dư dả.

Mấy ngày nay, Cố Phương rõ ràng cảm nhận được thái độ di Trương có chút thay đổi, không giống trước như vậy khắt khe, giọng nói đã tốt hơn, mặc dù không biết tại sao di lại như thế, nhưng đối với cô mà nói, thái độ của di tốt dù sao vẫn hơn nghiêm mặt chửi mình là được, sinh hoạt vẫn là những cái...kia, quét sân, rửa bát, nấu cơm các loại, cô không giống như trước kia không thích làm việc, ở trong nhà người khác, giúp di, dọn dẹp làm chút việc nhà cũng là việc nên làm.

6 giờ chiều, Cố Phương Phương vẫn còn ở trên tầng quét dọn, Liều Dật ở phòng khách xem tivi, nghe được tiếng chuông cửa, cậu mở cửa ra vừa nhìn thì ra là người đưa hoa.

"Tôi tới tặng hoa cho tiểu thư Cố Phương Phương." Người đưa hoa cười mở miệng, "Xin hỏi tiểu thư Cố Phương Phương có ở đây không?"

"Cô ấy đang bận việc, tôi thay cô ấy nhận."

"Cũng được."

Liều Dật ký tên, mang hoa vào nhà, nhìn sang danh thiếp, đáy lòng cười lạnh, này cùng lúc trước tặng cho Nguyệt Ly có 8 phần trăm tương tự.

Cố Phương Phương đang chăm chỉ quét dọn từng gian phòng bụi bặm, nghe được Liều Dật gọi, vội vàng đi ra: "Em họ, có chuyện gì?"

Liều Dật nín cười, nói: "Đây là hoa hồng đỏ Hạ Thần cho người ta mang tới tặng chị."

Cố Phương Phương vội chạy đến trước mặt Liều Dật, vẻ mặt có chút kích động: "Thật là cho chị sao?"

"Dĩ nhiên."

Liều Dật đưa tới, Cố Phương Phương nhận lấy, "Cám ơn."

Đang cầm hoa hồng đỏ, Cố Phương Phương cao hứng lên. Mấy ngày nay, cô làm mặt lạnh với Hạ Thần, anh ta vẫn như cũ đối với cô dịu dàng, hỏi anh ta chuyện hôm trước, Hạ Thần lập tức hiểu rõ nguyên nhân vì sao cô làm mặt lạnh với anh, hứa rằng, về sau chỉ đối tốt với mình cô, hứa mỗi ngày tặng hoa cho cô, cô tin anh ta thật lòng, về phần hoa của anh ta không quan trọng, quan trọng là anh ta chỉ yêu mình cô.

Đối với hoa, cô cũng không ôm bất cứ hy vọng nào, đột nhiên nhận được, làm cô vừa cao hứng vừa vui sướng, làm việc cũng đặc biệt nhanh nhẹn.

Lúc ăn cơm tối, từng món di Trương làm đều ăn rất ngon, ăn vào đặc biệt ngon miệng.

Liễu Dật cùng di Trương đem về mặt của cô ta xem ở trong mắt, chờ sau khi cô ta đi, di Trương nói với Liễu Dật: "Thiếu gia, cuộc tình này khẳng định không lâu dài."

Đối với nhân phẩm của Hạ Thần, di Trương cũng nghe Liễu Dật nói qua.

Liễu Dật buồn cười nói: "Giang sơn dễ đổi, loại công tử nhà giàu này làm sao có thể sẽ vì một thân cây buống tha một mảnh rừng rậm đây?"

"Đến lúc đó, cô ta càng khổ sở hơn." Di Trương đưa mắt nhìn vào phòng của Cố

Phương Phương, nhẹ nhàng nói.

Cố Phương Phương mỗi ngày đều nhận được một bó hoa, hạnh phúc vui vẻ.

Đến Chủ nhật, Cố Phương Phương gọi Hạ Thần đi xem thị trấn này. Trước kia, mới quen không tốt yêu cầu, hiện tại chính thức thừa nhận quan hệ nam nữ, cô có thể yên tâm nói ra.

Thành phố khá lớn, thời tiết nóng bức, lo lắng đến thân mình mảnh mai của Cố Phương Phương, Hạ Thần chỉ đưa cô ấy đi xem một chút những khu vực và cửa hàng nổi tiếng, trên đường muốn dừng lại một thời gian, cùng nhau uống nước giải khát ướp lạnh, giải nóng.

Năm giờ chiều, Hạ Thần mang theo Cố Phương Phương đi ăn bít tết.

Cố Phương Phương sống tại một nhà tương đối nghèo khó ở thị trấn nhỏ, rất nhiều thứ chưa từng ăn, cũng chưa từng thấy qua, lần đầu tiên khi đi vào, tâm tình hồi hộp lại hưng phấn, mặc dù nỗ lực giữ bình tĩnh, nhưng mắt vẫn là nhìn không được loạn nhìn xung quanh.

Rất khéo, cô nhìn thấy cách đây không xa Liễu Dật cùng Nguyệt Ly nói cười vui vẻ. Khó được một lần Chủ nhật, hai người cùng nhau ăn sáng xong, Liễu Dật liền cùng Nguyệt Ly đi dạo cửa hàng, mua đồ, hai người rất vui vẻ, một thời gian ngắn không ăn bít tết rồi, Nguyệt Ly lôi kéo Liễu Dật cùng đi ăn, mà nhà hàng bít tết này tương đối nổi tiếng, đương nhiên là chọn đầu tiên rồi.

"Chị họ, em họ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Đã chạm mặt, tất nhiên phải chào hỏi rồi.

Liễu Dật và Nguyệt Ly đang nói chuyện vui vẻ chợt nghe tiếng của cô ta, cùng lúc quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Thần đang nắm tay Cố Phương Phương, hiển nhiên là bộ dạng của một đôi đang yêu đương. Nguyệt Ly sớm biết rõ là ngày đó sau khi giả vờ đồng ý lời đề nghị bắt đầu lại với Hạ Thần thì anh ta sẽ không đến tìm cô nữa, cô biết là mình đã thành công cắt bỏ cái đuôi là anh ta. Hiện tại lại gặp mặt, anh ta lại cầm tay em họ của cô. Rất tốt, dù sao cô cũng không chào đón bọn họ, họ ghép thành đôi thì tốt rồi, tránh cho sau này lại gây tai họa cho người khác.

Hạ Thần đang tìm chỗ ngồi nghe thấy Cố Phương Phương gọi liền quay mặt lại, thấy được dáng vẻ thân mật của Liễu Nguyệt Ly và Liễu Dật, trong lòng bỗng dâng lên một ngọn lửa giận không rõ nguyên do.

Nguyệt Ly khẽ cười nói: "Thật trùng hợp."

Cố Phương Phương gật đầu: "Đúng vậy, chị họ và em họ cùng đi ăn bò bít-tết sao?"

"Đúng vậy, hai người cũng vậy sao?"

Về mặt của Cố Phương Phương để lộ sự hạnh phúc, mỉm cười nói: "Đúng vậy."

Nhìn dáng vẻ như người vợ nhỏ hạnh phúc của cô ta, Nguyệt Ly yên lặng mặc niệm cho cuộc sống sau này của cô ta, hy vọng kết cục sẽ không quá bi

thăm.

"Nguy rồi, không có chỗ ngồi." Hạ Thần bỗng nhiên nói ra.

"Vậy làm sao bây giờ?" Cố Phương Phương lo lắng nhìn Hạ Thần.

Hạ Thần cảm thấy thắc mắc chuyện của Nguyệt Ly, liền tại vừa vặn có cơ hội liền nói: "Bàn của chị họ em vẫn còn chỗ, không biết chúng ta có thể ngồi ở đây hay không?"

"Được rồi." Quay đầu nhìn về phía Nguyệt Ly: "Chị họ, có được không?"

Liễu Dật và Liễu Nguyệt Ly bốn mắt nhìn nhau, đều im lặng.

"Hai người không nói nghĩa là đồng ý." Hạ Thần mặt dày lời kéo Cố Phương Phương nhanh chóng ngồi xuống.

Hạ Thần ngồi một bên cho Cố Phương Phương giới thiệu mọi người với nhau, thỉnh thoảng lại liếc về phía Liễu Nguyệt Ly.

Nguyệt Ly rất là bất đắc dĩ, rõ ràng là đã có niềm vui mới, còn nhìn cô như thế để làm gì?

Sau khi bọn họ ngồi xuống, Liễu Dật cũng không có hứng thú ăn tiếp nữa, nhìn thấy Hạ Thần lén lén lút lút nhìn Nguyệt Ly nhà cậu, trong lòng vô cùng tức giận nhưng cũng không tiện phát tác.

Không khí có chút đông lạnh, Hạ Thần mở miệng trước: "Phương Phương, em gọi họ là em họ, chị họ thì hai người hẳn là chị em, sao có thể làm ra hành động thân mật như vậy?"

"Đúng là chị em nhưng mà không phải chị em ruột. Bọn họ đã sớm cùng một chỗ rồi." Cố Phương Phương đáp.

Lời vừa ra khỏi miệng thì Cố Phương Phương liền nhận được một ánh mắt sắc như dao cạo từ chỗ Nguyệt Ly phóng tới. Cô ta nói như vậy thì những gì cô làm trước kia không phải sẽ trở thành củi kiếm ba năm mà thiêu trong một giờ sao. Khẳng định là Hạ Thần sẽ nghi ngờ, thực sự là gây phiền phức cho cô mà.

Liễu Dật nhìn sắc mặt biến đổi của Nguyệt Ly thì cũng không có sắc mặt tốt, hung dữ trừng mắt liếc Cố Phương Phương.

Cố Phương Phương rất ám ức, cô nói thật mà, cũng không có gì sai, bọn họ làm sao vậy?

"Tôi và Nguyệt Ly ăn no rồi, hai người từ từ ăn đi." Liễu Dật biết là không cần thiết phải ở lại nữa, vươn tay nắm lấy tay Nguyệt Ly đi ra khỏi cửa hàng bò bít-tết.

Trong lòng Hạ Thần cười lạnh, Liễu Nguyệt Ly này quả nhiên là giả vờ, tốt lắm, để xem tôi làm thế nào để thu phục cô.

Cố Phương Phương nhìn thấy sắc mặt Hạ Thần cũng trở nên âm trầm thì cẩn thận hỏi: "Thần, anh làm sao vậy?"

Hạ Thần hơi nhếch môi nói: "Không có gì, bò bít-tết cũng sắp có rồi, chờ một chút."

"Ừ."

Ra khỏi cửa hàng bò bít-tết, tâm tình Nguyệt Ly nhanh chóng hồi phục như cũ, cô cũng không cần phải tức giận vì loại đàn ông này, vừa rồi là cô tức giận Cố Phương Phương.

Nhưng mà, cho dù có biết rõ lần đó là lừa anh ta đấy, vậy thì sao nào? Anh ta hiện tại đã có Cố Phương Phương, còn có lí do gì để đến làm phiền cô?

"Đã khá hơn chút nào chưa?" Liễu Dật quan tâm săn sóc hỏi han.

"Khá hơn nhiều rồi, nhìn thấy bọn họ liền thấy phiền." Nguyệt Ly tức giận nói: "Về sau chúng ta không tới cửa hàng bò bít-tết kia nữa."

Liễu Dật nắm tay cô, yêu chiều nói: "Được, chỉ cần em vui vẻ là được."

"Anh thật tốt." Nguyệt Ly cảm thán, may mắn ông trời cho cô sống lại một lần, để đáp lại tình cảm chân thành của cậu.

"Hiện tại muốn đi đâu?" Liễu Dật hỏi.

"Muốn về nhà." Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói.

"Được."

Hai người ngồi xe bus trở về, đến nhà thấy ba mẹ đang ngồi xem tivi. Ba Liễu thấy đáng về càng ngày càng thân thiết của họ thì trong lòng cũng ngày càng yên tâm. Thắng bé Liễu Dật này là ông nhìn từ nhỏ đến lớn, ông biết rõ con người của cậu.

"Trở về rồi hả?" Ba Liễu hiền lành cười nói.

"Dạ." Hai người gật đầu.

"Trời nóng nực, hai con ra ngoài mới về hẳn là cũng khát nước rồi, chị Trương, lấy cho chúng cốc nước."

"Được, ông chủ." Di Trương nhanh chóng rót hai cốc nước lạnh đưa cho hai người.

Ba Liễu nói: "Hai con ngồi xuống đi."

Hai người ngồi xuống chờ ba Liễu nói chuyện.

Ba Liễu trầm ngâm một chút rồi nói: "Quan hệ của các con càng ngày càng tốt, ba và mẹ các con cũng yên tâm, nhưng mà cũng không thể vì yêu đương mà bỏ bê học tập, biết không?"

"Dạ biết." Hai người trầm miệng một lời đáp.

"Biết là tốt rồi, còn nữa, nếu các con thiếu tiền thì cứ việc xin ba."

Nguyệt Ly di chuyển qua ngồi ở bên cạnh ba Liễu, tựa đầu lên vai ông, làm nũng nói: "Ba cho chúng con rất nhiều tiền, như vậy đủ rồi, ngược lại là ba đó, suốt ngày đi công tác, hầu hết thời gian đều không ở nhà."

Mẹ Liễu thở dài: "Ba con cũng không muốn như vậy nhưng bất giờ công ty phát triển rất nhanh, không có cách nào khác."

"Chúng con biết." Liễu Dật nói tiếp "Chờ chúng con tốt nghiệp rồi, nhất định sẽ tới công ty san sẻ với ba mẹ."

Ba Liễu nói: "Đúng vậy, các con bây giờ vẫn là học sinh, cố gắng học tập cho tốt, không để ba phiền lòng là ba đã vui rồi."

Mẹ Liễu nói với Nguyệt Ly: "Được rồi, đi cả ngày, trời lại nóng, trên người con chắc chắn dính đầy mồ hôi, nhanh đi tắm rửa đi."

"Dạ, vậy con đi, Liễu Dật ở lại xem ti vi với ba mẹ."

"Ừ."

"Về sau con nhất định phải chăm sóc tốt cho Nguyệt Ly, ba giao Nguyệt Ly cho con."

Liễu Dật nghiêm túc nói: "Con biết rồi, con sẽ không để hai người thất vọng."

"Được, được!"

Ba người trò chuyện một lúc, ngày mai ba Liễu lại phải đi công tác rồi nên cùng với mẹ Liễu về phòng nghỉ ngơi sớm.

Liễu Dật thì đi lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Nguyệt Ly tắm xong cảm thấy vô cùng thoải mái, cả người nhẹ nhõm, đi lên lầu. Khi Liễu Dật tắm xong về phòng thì nhìn thấy Nguyệt Ly mỉm cười nhìn cậu, trong lòng vô cùng vui vẻ.

"Sao còn chưa nghỉ ngơi?" Liễu Dật cười hỏi.

Nguyệt Ly đứng dậy, cầm một quyển sách tiếng anh nói: "Em giúp anh ôn tập bài học một chút, được không?"

"Được chứ."

Liễu Dật ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Ly, Nguyệt Ly bắt đầu giảng bài. Thật ra những gì cô nói, Liễu Dật đều hiểu hết rồi nhưng mà thanh âm của Nguyệt Ly thanh thúy dễ nghe, cậu rất thích nghe cô nói.

Hai người ngồi rất gần nhau, dường như Liễu Dật còn ngửi được mùi hương thơm ngát từ cơ thể cô khiến cho người ta say mê. Nguyệt Ly chỉ mặc một cái áo ngủ hai dây cho nên Liễu Dật chỉ cần hơi cúi xuống là có thể thấy được phong cảnh bên trong lớp áo.

Nguyệt Ly hỏi Liễu Dật một vấn đề nhưng lại không nhận được câu trả lời, vừa mới quay đầu liền đụng vào môi của cậu. Rất nhanh, Liễu Dật bắt đầu công kích, chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Cánh môi hấp thu hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Nguyệt Ly khẽ vùng vẫy nhưng cuối cùng cũng thất thủ, triền miên chơi đùa với môi lưỡi của cậu.

Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua khoang miệng của cô, nhấm nháp ngọt ngào của cô.

Hai người đều nhắm mắt tận hưởng nụ hôn nồng nhiệt đầy kích thích.

Sau khi nụ hôn dài kết thúc, đôi má phớt hồng của Nguyệt Ly ửng hồng, yêu kiều thờ gấp, mị nhãn như tơ, gợi cảm xinh đẹp không nói nên lời. Liễu Dật hận không thể ngay lập tức trải nghiệm điều tuyệt diệu kia với cô, chỉ là, lí trí nói cho cậu biết rằng bây giờ còn chưa phải lúc thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Ổn định tâm thần, Liễu Dật đứng dậy, cách xa Nguyệt Ly, nếu không, cậu thật sự nhịn không được.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Nguyệt Ly trở lại bình thường, thấy cậu muốn đi, vội gọi cậu lại: “Anh muốn đi đâu?”

Giọng nói của cô mềm mại dịu dàng, Liễu Dật nghe được thì tâm cũng mềm, thật không muốn rời đi, nhưng hiện tại thật sự không được.

Cậu không quay đầu lại: “Anh đi pha nước nóng tắm, Nguyệt Ly, trước tiên em trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, vội vã chạy ra ngoài.

Nguyệt Ly không phải là cô bé không hiểu chuyện, biết rõ tâm tình của cậu, bọn họ bây giờ còn chưa có khả năng chịu trách nhiệm về hậu quả của chuyện nam nữ...

Thờ dài, Nguyệt Ly liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Có điều, Nếu Hạ Thần biết cô chỉ là lừa anh ta, theo tính cách lòng dạ hẹp hòi của anh ta, có thể lại đến tìm cô hay không?

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Ly mới cảm thấy buồn ngủ, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, đã hơn mười giờ.

Vẫn còn buồn ngủ, nhìn trước mắt chẳng biết Liễu Dật vào từ lúc nào, lười biếng hỏi: “Hôm nay muốn đi đâu?”

Liễu Dật cười cười: “Không vội, em rời giường nhanh chút, rửa mặt xong, ăn sáng đã.”

Nguyệt Ly nhìn thấy trên bàn có bát cháo nhỏ vẫn còn nóng, nói: “Em vẫn là ăn xong sau đó rửa mặt đi.”

“Tốt.”

“Anh dứt cho em.”

“Ừ.”

Hai người hưởng thụ thể giới hai người ấm áp đơn giản.

Ăn no, Liễu Dật thức thời đi ra ngoài, Nguyệt Ly bắt đầu thay quần áo, sau đó, lại rửa mặt một chút, lần này, không sai biệt lắm một giờ.

Liễu Dật đang xem TV, nhìn thấy Nguyệt Ly mặc váy dài, xinh đẹp tao nhã, khóe môi giương lên: “Nguyệt Ly, muốn đi đâu, em quyết định đi.”

“Được.” Nguyệt Ly gật đầu, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Anh cùng em tới công viên đi.”

“Được.”

Hai người đi ra cửa.

Cố Phương Phương ở trong phòng thỉnh thoảng lấy điện thoại di động ra nhìn, bắt đầu chờ điện thoại của Hạ Thần, Chủ nhật thời gian trôi qua rất nhanh, cô cũng không thể lãng phí, làm xong việc nhà sớm một chút, rồi bắt đầu đợi, hi vọng anh ta có thể cho cô một bất ngờ.

Rất cuộc, không kiên nhẫn đợi được nữa, cô rút điện thoại ra gọi cho anh ta.

“Alo ——” một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Cố Phương Phương nhất thời sững sờ, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh anh ta cùng với những cô gái khác ở chung một chỗ, hít hít cái mũi, cố tự trấn

định: "Tôi tìm Hạ Thần, xin hỏi anh ấy có ở đây không?"

"Anh ấy đang trong nhà vệ sinh, cô chờ một chút."

Giọng nói không che giấu được run rẩy: "Vậy thì, lát nữa tôi lại gọi tới."

"Được."

Tắt điện thoại, Cố Phuong Phuong nhìn không được, hốc mắt đỏ lên, nước mắt chảy xuống, trong miệng mắng: "Tại sao, tại sao, Hạ Thần anh lại đối với tôi như vậy?"

Cố Phuong Phuong đau lòng khóc lên, Nguyệt Ly lại đang cùng Liễu Dật chơi đùa rất vui vẻ.

Nguyệt Ly tới công viên, cùng Liễu Dật cùng nhau ngồi cáp treo, rất kích thích, cũng rất hưng phấn.

Một vòng lại một vòng, cho đến khi dừng lại, Nguyệt Ly mới lưu luyến đi xuống.

Tiếp theo, bọn họ đi ăn một bữa lớn, tiêu dao tự tại nói không lên lời.

Thời gian, một ngày lại qua đi.

Về đến nhà, hai người đều rất vui vẻ, nhìn thấy Cố Phuong Phuong về mặt uể oải, trước kia lạnh lùng kiêu ngạo cái gì cũng không thấy, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, cô ấy đang thất tình.

Nguyệt Ly che giấu ý cười trong mắt, đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Phuong Phuong, em sao thế?"

"Em không sao, chị, chị không cần lo lắng." Mặt Cố Phuong Phuong không chút thay đổi nói.

"Ăn cơm chưa?" Nguyệt Ly hỏi tiếp.

"Em không đói bụng, chị, em họ, nếu hai người đói, thì ăn trước đi."

"Em xem em, cái bộ dạng này, nhất định là có chuyện, nói cho chị biết, được không?" Nguyệt Ly giả vờ nhiệt tình hỏi, nhưng trên thực tế, chính là đến xem trò cười của cô ấy và Hạ Thần.

Cố Phuong Phuong suy nghĩ một chút, gật đầu một cái: "Được rồi."

Lúc này, giọng nói của dì Trương truyền đến: "Tiểu thư, thiếu gia ăn cơm."

Nguyệt Ly nói với Liễu Dật: "Em trai, em ăn trước đi, chị cùng Cố Phuong Phuong nói chuyện một chút."

Nguyệt Ly nháy mắt ra hiệu, Liễu Dật hiểu ý, cười gật đầu.

"Chị, chị đến phòng em đi."

Nguyệt Ly đi theo cô ấy vào phòng, đóng kỹ cửa lại, ánh mắt Cố Phuong Phuong hồng hồng, lớn tiếng lên: "Chị, Chị giúp em đi."

Nguyệt Ly giả bộ đau lòng nói: "Em nói cho Chị nghe, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Cố Phuong Phuong vừa khóc, vừa kể đại khái lại chuyện gặp gỡ của hai người cho cô, mới đầu rất ngọt ngào, nhưng hôm nay, cô ấy gọi điện thoại cho Hạ Thần, thì có một cô gái nghe máy, cô nghi ngờ anh ta nuôi tình nhân bên ngoài, với lại, hôm nay cũng không nhận được điện thoại của Hạ Thần.

Nghe xong, trong lòng Nguyệt Ly rất muốn cười to lên, nhưng ngại vì hiện tại không thích hợp, cố gắng nhịn xuống, cô nói: "em nên biết rằng, bạn trai em là một công tử nhà giàu, nuôi mấy tình nhân là chuyện rất bình thường, em cùng anh ta yêu nhau, thì cần phải hiểu rõ."

"Em hiểu rất rõ, nhưng, em vẫn thích anh ta, thích đến không tự kiềm chế được." Cố Phuong Phuong đau khổ khóc lên, cô đã rơi vào lưới tình của anh ta, bản thân cô là người cố chấp, một khi yêu người nào đó, cũng sẽ không thay đổi.

"Cô bé ngốc, em thích anh ta, nhưng anh ta thì sao?" Nguyệt Ly khuyên nhủ, "Trên đời này đàn ông tốt còn rất nhiều, không cần treo cổ trên một cái cây."

Cố Phuong Phuong vừa hít cái mũi, vừa kiên quyết nói: "Chị, Chị không hiểu, ngoài anh ta ra, em sẽ không yêu ai khác."

"Aiii. . . ." Nguyệt Ly thở dài, "Sao em phải khổ như vậy?"

"Hết cách rồi, em ăn phải thuốc mê của anh ta, cho dù sau này rất vất vả, em sẽ dùng chân tình của em để làm anh ta cảm động."

Nguyệt Ly thân thiết nói: "Được, đã như vậy, chị nhất định sẽ giúp em, em có gì không hiểu, cứ tới tìm chị."

Cố Phương Phương gật đầu một cái: "Em biết rồi, cảm ơn Chị, Chị họ."

"Ừ, vậy Chị ra ngoài trước, một mình em cứ từ từ mà suy nghĩ con đường tương lai?"

Nói xong, Nguyệt Ly vui vẻ đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, trên mặt cô, tràn đầy ý cười.

Di Trương nhìn thấy, hỏi: "Tiểu thư, hôm nay có chuyện gì mà vui như vậy?"

Nguyệt Ly nói thầm với Di Trương, Di Trương nghe xong, mỉm cười, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Thật là xứng đáng." Lại nhìn Nguyệt Ly, hỏi: "Thức ăn, đi vừa hâm nóng, cháu ăn trước đi."

"Vâng." Mang theo tâm tình tốt, Nguyệt Ly đi ăn.

Hôm nay Hạ Thần bị ba mẹ lôi đi thăm cô dượng, nói chuyện rồi ăn cơm, bề bộn nhiều việc, vì vậy không có thời gian gọi điện thoại cho Cố Phương Phương. Mười giờ đêm, anh ta về đến nhà, nghĩ tới chưa cùng cô ấy nói rõ, vội vàng gọi điện thoại qua.

Cố Phương Phương nằm ở trên giường, cặp mắt vô hồn nhìn trần nhà, nghe thấy chuông điện thoại di động, lấy ra vừa xem, là Hạ Thần gọi tới, cô ấy phân vân không biết có nên nghe hay không?

Hạ Thần đợi một lúc lâu, vẫn không thấy cô ấy nghe điện thoại, anh ta tắt máy, kiên nhẫn gọi tiếp.

Cố Phương Phương nhìn màn hình vẫn lóe sáng, rồi rầm một lát, vẫn không dự định nghe, mặc cho điện thoại di động kêu.

Thật ra, đáy lòng lại muốn thử thách sự kiên nhẫn của anh ta.

Vẫn là không nghe, Hạ Thần hơi tức giận, uống một ngụm nước, tiếp tục gọi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Cố Phương Phương suy nghĩ một chút, dù sao anh cũng đã gọi ba cuộc rồi, cuối cùng vẫn nhận điện thoại: "A lô, Thần có việc gì sao?"

Thanh âm rất bình tĩnh, không để lộ một chút cảm xúc gì.

"Tại sao bây giờ mới nghe điện thoại?" Ngữ điệu của Hạ Thần xen lẫn chút bất mãn.

Cố Phương Phương giải thích: "Em vừa đi toilet, thực xin lỗi."

"Hôm nay trong nhà có chút việc, không thể gọi cho em, em không tức giận sao?" Hạ Thần hỏi, ngữ điệu đã tốt hơn nhiều.

Cố Phương Phương vẫn bình tĩnh như cũ: "Không sao, chuyện trong nhà đương nhiên quan trọng hơn em."

"Những lời này, sao anh nghe lại thấy chua chua vậy?" Tiếng cười của Hạ Thần truyền đến, Cố Phương Phương lại càng buồn bực, có nên hỏi về cô gái nghe điện thoại hôm nay hay không đây?

Được rồi, sau này người của anh ta nhất định sẽ không phải chỉ có một mình cô, nếu như hỏi thì anh chắc chắn sẽ không vui, vậy cần gì phải hỏi chứ? Mở một mắt nhắm một mắt đi, chỉ cần có tiền của anh ta là được rồi.

Trước kia cô cũng là một cô gái bình thường lại cao ngạo nhưng mà từ khi đến đại học T, cô thấy rất nhiều ví dụ khiến cho cô hiểu rõ có tiền quan trọng như thế nào. Về phần tình yêu, cô cũng muốn có, cô nhất định sẽ nghĩ cách để cho anh ta chỉ yêu một mình cô. Nếu như thực sự không được, vậy thì chỉ có thể đòi tiền.

"Em thật tốt." Hạ Thần ca ngợi nói.

"Đã là bạn gái của anh thì phải biết những lễ nghi cơ bản chứ, em hiểu mà." Cố Phương Phương nói: "Nhưng mà, nhớ phải đền cho em."

"Tất nhiên rồi, bảo bối, em muốn cái gì?" Hạ Thần cười hỏi: "Anh sẽ cố gắng hết sức để khiến em hài lòng."

"Em muốn..." Suy nghĩ một chút, Cổ Phương Phương nói ra: "Em muốn một chiếc đồng hồ."

"Được." Hạ Thần đồng ý luôn, "Còn gì nữa không?"

Lúc này có cơ hội, Cổ Phương Phương tiếp tục nói: "Ách... Còn có một bộ trang sức tinh xảo nữa."

"Được, còn gì nữa không?"

Cổ Phương Phương cảm thấy không có gì nữa mới nói: "Tạm thời chưa có, em chờ anh."

"Ừ, thời gian không còn sớm nữa, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cúp điện thoại, tâm tình lo lắng của Cổ Phương Phương bị quét sạch, cô vui vẻ thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Tối hôm qua, Nguyệt Ly ở lại nhà, Liễu Dật sợ tắc đường cho nên gọi Nguyệt Ly dậy sớm, hai người ngồi trên hai chiếc xe bus khác nhau để đi học.

Liễu Dật đến lớp, phát hiện ra trong ngăn bàn có một phong thư, cậu nhìn liếc qua liền vứt sang một bên, bắt đầu nghiêm túc đọc sách.

Nghỉ giữa giờ, hoa khôi của lớp tên là Tần Song đến tìm Liễu Dật để thảo luận về vấn đề học tập. Hoa khôi của lớp gặp khó khăn trong môn toán mà Liễu Dật lại là người học giỏi toán nhất lớp, hơn nữa vẻ ngoài cũng vô cùng đẹp trai.

Nhìn thấy Tần Song đang đi tới, trong mắt Liễu Dật hiện lên một tia chán ghét nhưng ngoài mặt vẫn ôn hòa cười nói: "Bạn có việc gì?"

"Bài này mình không hiểu, bạn giảng cho mình đi." Giọng nữ nũng nịu vang lên.

"Được."

Liễu Dật nghiêm túc giảng bài.

Tần Song nghe thấy giọng nói mê người của cậu, càng nghe càng mê mẩn, tình cảm đối với cậu cũng ngày càng sâu đậm.

Mỗi khi nghỉ giữa giờ Tần Song đều xuất hiện trước mặt Liễu Dật, lấy lý do là hỏi bài nhưng thực tế là để tiếp cận cậu cũng ám chỉ cậu là người cô ta đã để ý, ai cũng không thể tới đoạt.

Thời gian nghỉ giữa giờ bị chiếm đoạt, cho dù Liễu Dật có tốt tình thế nào cũng không nhận được nữa, cậu nói với Tần Song: "Về sau nếu bạn có vấn đề gì thì tự mình xem kỹ lại trước đi, chỉ có một chút vấn đề nhỏ cũng đừng tới tìm mình, mình cũng cần phải nghỉ ngơi."

Cô nữ mất hứng, nhẹ giọng đáp ứng: "Mình biết rồi."

Vì cậu mình sẽ thay đổi, chỉ hy vọng trong mắt cậu có thể có mình.

"Bạn còn có vấn đề gì sao?" Liễu Dật hỏi.

"Không có, cảm ơn bạn, chiều nay tan học, bạn có thể đợi mình ở cổng trường được không?"

Ánh mắt của Tần Song chứa đựng chờ mong, giọng nói mềm mại giống như có thể chảy ra nước.

"Có chuyện gì không?" Liễu Dật thân nhiên hỏi, dường như không có hứng thú, "Vi sao bây giờ không nói luôn?"

"Đến lúc đó cậu sẽ biết, quyết định như vậy nha." Nói xong, cũng không để ý Liễu Dật có đồng ý hay không, bỏ về chỗ của mình.

Liễu Dật thở dài, chuẩn bị sách vở cho tiết học sau.

Tan học, chạng vạng tối, Tần Song đã đứng chờ ở cổng trường từ sớm. Hôm nay Liễu Dật phải trực nhật, cô đã chờ thật lâu. Chờ đợi luôn khiến cho người ta cảm thấy dài đằng đẳng, cho dù chỉ là 10 phút nhưng cô lại cảm thấy giống như đã ba thu. Vì cô cảm thấy gần đây mình quá rầy cậu nhiều như vậy, vừa hay cô cũng có cơ mời cậu đi ăn cơm để cảm ơn.

Cậu đã đến, cô nhanh chóng chạy tới, cười nói: "Cậu đến rồi."

Liễu Dật hỏi: "Bạn đợi lâu rồi sao?"

"Không có, cậu đi theo mình."

Ra ngoài cổng trường, cô to gan nắm lấy tay cậu chạy về một phương hướng.

Bị cô nắm tay, Liễu Dật cau mày nói: "Tần Song, mình có thể tự đi."

Tần Song xấu hổ cười cười: "Vừa rồi mình hơi vội vàng, thật xin lỗi."

Nam sinh ngoại hình tốt, phẩm tính cũng tốt như vậy đương nhiên là muốn nhân cơ hội ăn đậu hũ nhiều một chút.

"Chúng ta đang đi đâu đây?" Liễu Dật tất nhiên là sẽ không so đo với cô, mở miệng hỏi.

Đôi mắt Tần Song sáng lấp lánh: "Đến nhà hàng, mình mời cậu ăn cơm."

Liễu Dật lập tức từ chối: "Vậy thì không được, một bữa cơm ở nhà hàng rất tốn kém, cậu không cần làm vậy đâu."

Biết rõ cậu là người tiết kiệm, không phải loại người tiêu pha hoang phí, độ cong của khóe miệng không ngừng mở rộng: "Không cần lo lắng, mình có tiền."

Liễu Dật xụ mặt ra nói: "Chúng ta vẫn là học sinh, không nên xa xỉ."

Tần Song trêu đùa nói: "Cũng không phải tiền của cậu, mình không đau lòng, cậu đau lòng cái gì, chẳng lẽ cậu muốn trở thành người thế nào của mình?"

Bị cô nói như vậy, Liễu Dật ghen hờn không biết nói như thế nào, bên tai lập tức đỏ lên. Tần Song nhìn thấy vẻ mặt của cậu thì vô cùng vui vẻ.

Đến nhà hàng, Tần Song đi tới vị trí yêu thích quen thuộc, gọi nhân viên phục vụ tới để cho Liễu Dật gọi món ăn. Đã đến nơi rồi, tất nhiên là không thể không nể mặt người ta, tùy ý chọn vài món ăn mình thích.

Trước khi tiếp cận Liễu Dật, Tần Song đã điều tra rõ ràng sở thích của Liễu Dật. Cậu thích các môn thể thao, đặc biệt là bóng rổ, còn biết nấu ăn. Cô vì cậu mà tìm hiểu về môn bóng rổ mà lúc trước vẫn không thích. Lúc này cô nói chuyện về chủ đề bóng rổ cho nên lúc hai người đợi đồ ăn đem lên thì cũng trò chuyện vui vẻ thoải mái.

Nhiều lúc, Liễu Dật nói, cô chăm chú nghe, gương mặt cậu hớn hở, bộ dáng tràn đầy tự tin của cậu chính là điều mà cô thích nhất.

Liễu Dật và Tần Song cũng không tiếp xúc nhiều, nhiều nhất cũng chỉ là trao đổi một chút về học tập, cũng không hiểu nhiều về Tần Song.

Thế nhưng cậu lại có một tật xấu, khi nói về thứ mình yêu thích thì sẽ thao thao bất tuyệt, nhưng mà, trong lúc đó cũng chú ý đến cảm xúc của người nghe. Nếu như đối phương không có hứng thú thì cậu sẽ dừng lại, chuyển một đề tài khác.

Hiển nhiên, Tần Song là một người nguyên ý nghe cậu nói, đương nhiên là cậu càng nói càng hăng say.

Không lâu sau, đồ ăn được đem lên, hai người tập trung thưởng thức đồ ăn, đồ ăn của nhà hàng này có mùi vị thật không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22

Trong lúc, Liễu Dật lấy cớ ra ngoài nhà vệ sinh để chuẩn bị đi tính tiền, thế nào biết được đã thanh toán rồi. Sắc mặt Liễu Dật có chút không tốt đi trở lại, cậu là con trai, mặc dù cô ấy nói cô ấy mời, nhưng không thể thật sự để cô ấy mời, con trai đều sĩ diện, cậu cũng không ngoại lệ, tâm tình có chút buồn bực.

Tần Song thấy cậu ấy như thế, nghi ngờ hỏi: "Đây là làm sao vậy?"

Liễu Dật cười cười: "Không có gì."

Sau khi ăn xong, Tần Song không vội đi, để cho cậu ấy lưu lại cùng cô uống rượu vang đỏ.

Lúc này Liễu Dật từ chối, nói bọn họ còn là học sinh, đến nhà hàng ăn cơm còn chưa tính, uống rượu, bây giờ còn chưa được.

Trong lòng Tần Song không nói nổi, nhưng đối với cậu ấy ở phương diện khác cô hủ lại cảm thấy rất đáng yêu, bởi vì một người con trai tự hạn chế, biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm.

Nếu cậu ấy kiên trì, Tần Song tự nhiên sẽ không miễn cưỡng, cơm nước xong, hai người đi trở về.

Tần Song không muốn ngồi xe trở về, nghĩ từ từ đi trở về, buổi tối khuya, cô ấy một cô gái tự nhiên lo lắng, một đường đi theo.

Hai người cùng nhau nói chuyện phiếm đến cửa nhà Tần Song, chỉ thấy một biệt thự xa hoa đập vào mắt.

Có thể thấy được, Tần Song là một cô gái nhà giàu.

Tần Song cũng là người ngay thẳng, tối nay ánh trăng rất tốt, hiện tại cũng là thời cơ tốt, cô nhìn cậu ấy, từ từ nói: "Liều Dật, mình thích cậu."

Nghe vậy, Liều Dật sững sờ, sau đó trong nháy mắt phản ứng kịp, kiên định nói: "Nhưng mình không thích cậu."

Lần đầu tiên thổ lộ thể nhưng bị từ chối, đối với cô mà nói, bị đá kích không nhỏ, đầu óc ngây ra chốc lát, lập tức tỉnh táo lại, hỏi: "Tại sao, chẳng lẽ cậu có người trong lòng, hay là mình có chỗ nào không tốt, để cho cậu không thích, cậu nói đi, mình sẽ sửa."

Cô nói rất chân thành, làm cho người ta xúc động, Liều Dật đã có người yêu, chỉ có thể từ chối, chơi trò mập mờ, chỉ biết tổn thương tới cậu, cô ấy, còn có Nguyệt Ly.

Cậu gạt đầu: "Không sai, mình đã có người trong lòng, xin lỗi."

"Cậu không phải nói xin lỗi với mình, chuyện tình cảm không cách nào miễn cưỡng, cậu nói thật với mình, ít nhất cậu đủ thẳng thắn, mình rất vui mừng, ít nhất người mình thích là người con trai mình bạch rõ ràng."

"Cậu hiểu là tốt rồi, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại, tạm biệt."

Nói xong, Liều Dật xoay người rời đi, biến mất ở trong đêm tối.

Về đến nhà, Liều Dật lập tức mở nước tắm rửa, trừ đi một thân mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt, chào đón việc học ngày mai.

Mới vừa nằm lên giường, điện thoại di động vang lên, Tần Song gọi tới, cậu ấn xuống nút nghe: "Có chuyện gì không?"

"Mặc dù không làm được người yêu, chúng ta có thể làm bạn không?" Tần Song cười hỏi.

Liều Dật cười đồng ý: "Không thành vấn đề." Nhiều bạn bè, dù sao vẫn tốt hơn so với thêm một kẻ thù.

"Đúng rồi, cậu theo mình làm bạn, bạn gái của cậu có thể hay không mất hứng?" Tần Song thử hỏi.

Liều Dật suy nghĩ một chút, ở trong ký ức, Nguyệt Ly có lúc thích giận dỗi, nhưng, chỉ nói mà thôi, cũng không làm âm ỷ, trong lòng rất rõ ràng, cậu rất khẳng định nói: "Sẽ không."

"Cậu chắc chắn chứ?"

Đối phương trầm mặc.

Tần Song lại nói: "Mình hiểu, dù sao, không có cô gái nào có thể chịu được người mình yêu cùng cô gái khác dây dưa."

"Cậu nói đúng." Liều Dật không dám mạo hiểm, bởi vì, trái tim của cậu sớm bị cô ấy chiếm giữ hoàn toàn, mà cô ấy đâu rồi, cậu còn không phải rất xác định. Cho dù xác định, cậu cũng không hi vọng cậu và cô ấy cãi vã không vui.

"Mình nói đúng, nhưng ý của cậu thế nào?"

Liều Dật kiên định nói: "Ý của mình, chính là giữ một khoảng cách, làm bạn bè bình thường." Người là động vật sống tập thể, không có bạn bè, không có nhân mạch, tương lai khẳng định không cách nào thành công, cậu hiện tại cần giao tiếp với nhiều người giỏi.

Bạn bè bình thường cũng được, cô sẽ cố gắng làm cậu ấy yêu cô, Tần Song ở trong lòng thầm nghĩ như thế. "Được, thời gian không còn sớm, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Liều Dật nằm trên giường bắt đầu rối rắm, rốt cuộc có nên nói cho Nguyệt Ly biết chuyện này không. Nói rồi, sợ cô ấy hiểu lầm, hoặc là suy nghĩ lung tung, không nói, là lừa dối cô ấy, khẳng định cũng rất mất hứng, lần này thật khó làm.

Tối nay, Liều Dật ngủ không được tốt lắm.

Ngày thứ hai, vẫn đi học như mọi ngày, về nhà. Thấy dì Trương đang nhàn rỗi, cậu có biện pháp rồi, dì Trương là người từng trải, nhất định có thể cho cậu lời khuyên.

Đã ăn cơm trưa, Liều Dật liền gọi dì Trương tới phòng của cậu, một mình nói chuyện Với dì

"Chuyện gì, như vậy bí mật?" dì Trương nói thăm.

"Là chuyện tình cảm của cháu cùng Nguyệt Ly." Liều Dật trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Vừa nghe, dì Trương lập tức hứng thú, "Các cháu xảy ra chuyện gì sao?"

"Không phải, là cháu nghĩ kết bạn với người khác giới, sợ Nguyệt Ly không đồng ý, sẽ suy nghĩ lung tung." Liễu Dật buồn bực nói, "Về sau đi ra ngoài, không thể nào không cùng người khác phải giao tiếp, đi thấy đúng không?"

Di Trương gật đầu một cái: "Cái này xác thực khó làm."

"Là khó làm, cho nên muốn nghe ý kiến của dì." Liễu Dật gương mặt đau khổ nói.

Di Trương cẩn thận suy nghĩ một chút, đưa ra kết luận: "Mặc kệ nói thế nào, cháu đều không thể lừa tiểu thư Nguyệt Ly, không người phụ nữ hay người con gái nào có thể chịu được lừa gạt, Dì đề nghị cháu, trực tiếp thẳng thắn nói, không cần sợ."

"Nhưng ——"

Di Trương ngắt lời cậu: "Dì sao có thể không biết lo lắng của cháu, tiểu thư Nguyệt Ly không phải người không nói lý lẽ, cháu trăm ngàn đừng do dự, nếu để cho cô ấy vô ý phát hiện, đến lúc đó, cháu càng khổ hơn."

"Cháu biết rồi, cảm ơn dì, Di Trương."

"Được rồi, không quấy rầy cháu, đi đi xuống dưới."

"cháu tiễn dì."

Di Trương cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, mấy bước chân, không cần tiễn."

Cố Phương Phương đứng lúc lên tầng, nhìn thấy bọn họ cười cười nói nói, tò mò hỏi một câu: "Em họ Liễu Dật đang nói chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì." Liễu Dật cười một cái với cô ta, liền khép cửa phòng lại.

Cố Phương Phương bị mất mặt, đi trở về phòng, hôm nay Hạ Thần hứa chủ nhật đưa cô đi biển chơi, biển, trông như thế nào, cũng chỉ xem qua trên tivi, hiện tại cuối cùng có thể xem một lần.

Liễu Dật cời bỏ khúc mắc, lập tức gọi điện thoại cho Nguyệt Ly.

"Alo, Dật?"

Nguyệt Ly cười tủm tỉm nhận điện thoại.

Tâm tình Liễu Dật rất thoải mái, khoe miệng khê giương lên: "Ừ."

"Anh nói cho em biết một chuyện, hôm nay trường học muốn bỏ sung thi vận hội."

"Vậy làm sao rồi hả?"

Giọng nói Nguyệt Ly rất là chán nản, rồi lại mang theo một tia chờ mong: "Anh muốn chạy 800 mét, em phải đến cổ vũ cho anh."

"Lúc nào thi?"

Giọng nói lại trở nên vô cùng chán nản, cô khẳng định không tới được." chiều thứ sáu.

"Như vậy đi, em xin nghỉ nửa ngày." Nguyệt Ly mặc đồ thể thao, cậu còn là lần đầu nhìn thấy, chỉ là, nghĩ đến cô ấy phải mặc ít như vậy, bị những người con trai khác nhìn, trong lòng cậu xuất hiện một chút không thoải mái, cậu không hy vọng, đáng người xinh đẹp của Nguyệt Ly bị những người khác nhìn.

"Thật sự quá tốt." Giờ phút này, tâm tình lại trở nên vô cùng vui mừng.

"Chỉ cần em vui vẻ, anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì." Liễu Dật nhẹ nhàng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Chỉ cần em vui vẻ, anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì."

Những lời này, Nguyệt Ly cũng đã từng nghe Hạ Thần nói nhưng cuối cùng cũng chỉ là lời nói gió bay. Hiện tại, một người con trai khác lại nói ra những lời này nhưng cô tin tưởng cậu nhất định có thể thực hiện được lời hứa của mình.

"Em tin anh."

Trong lòng Liễu Dật vui vẻ: "Cảm ơn lòng tin của em." Cậu cho rằng cô sẽ nói điều này không phải điều mà tuổi nhỏ như cậu nên nói, nhưng không ngờ cô lại toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu.

"Đồ ngốc, giữa em và anh còn cần khách sáo như vậy sao?" Nguyệt Ly bĩu môi, không vui nói.

"Đương nhiên không cần."

Nguyệt Ly gian xảo cười cười: "Vậy em nên phạt anh như thế nào đây?"

"Đợi em trở về, em muốn làm gì cũng được." Liễu Dật cười nói.

"Vậy anh cứ đợi đó."

Nguyệt Ly còn muốn nói gì đó nhưng lại nghe thấy Minh Minh đang gọi cô nên nói tạm biệt rồi cúp mắt.

Những lời mà Liễu Dật đã chuẩn bị tốt để nói cũng không có cơ hội nói ra.

Không sao, còn có lần sau.

Nguyệt Ly bị Minh Minh gọi đi kí tên xác nhận lần cuối cùng, đã báo danh xong, cần phải cố gắng lên.

"Nguyệt Ly, mình xin lỗi cậu." Minh Minh thấy cô kí xong rồi bèn giả vờ gạt nước mắt nói.

"Cậu không cần xin lỗi mình." Nguyệt Ly xụ mặt quay về chỗ ngồi của mình.

"Ly Ly, mình sau rồi, thực sự sai rồi." Minh Minh thành khẩn xin lỗi.

"Được, nói xem cậu sai như thế nào?" Nguyệt Ly nhìn thẳng vào Minh Minh nói.

"Mình không nên ghi danh cho cậu." Minh Minh cúi đầu, đáng thương nói.

Nguyệt Ly trừng mắt nhìn Minh Minh nói: "Cậu cũng biết chạy 800m đối với một nữ sinh chưa từng được huấn luyện có nghĩa là gì sao?"

"Đừng nóng giận." Minh Minh tranh thủ thời gian khuyên can: "Mình cũng chỉ hy vọng cậu có thể có một kỉ niệm khó quên thôi mà, nếu không, bốn năm đại học chỉ trôi qua một cách bình thường, không có kỉ niệm gì sao?"

"Làm sao cậu biết mình chưa có kỉ niệm gì?" Nguyệt Ly hỏi lại.

"Được được, nói thế nào thì cũng là lỗi của mình được chưa." Minh Minh không có cách nào trả lời câu hỏi của Nguyệt Ly, đành phải thành thực nhận lỗi. Hiện tại, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là dỗ cho cô vui vẻ. "Mình hứa lần sau sẽ không thế nữa."

"Cậu còn muốn có lần sau? Mình cảnh cáo cậu, tuyệt đối không được phép quyết định hộ người khác, có biết không?" Nguyệt Ly bình thản nói, lại khiến cho Minh Minh lạnh run.

"Mình thề." Minh Minh giơ hai tay lên thề.

"Được rồi, miễn cưỡng tin cậu."

"Cậu không tức giận nữa hả?"

"Cậu thử nói xem?"

"Mình đi mua kem cho cậu." Minh Minh rất thức thời chạy đi mua kem.

Nguyệt Ly thờ dãi, nghĩ đến 800m cô cũng thấy sợ, từ nhỏ đến lớn nhiều nhất cũng chỉ chạy qua 100m. Hiện giờ tham gia thi đấu 800m, thể lực có thể không chịu được. Đáng tiếc, danh sách cũng nộp lên rồi, hiện tại có hối hận thì cũng không thể đổi ý nữa. Bây giờ cần phải luyện tập thật tốt, chỉ cần không về cuối là được rồi. Hiện tại, đây chính là mục tiêu duy nhất của cô.

Lấy sách giáo khoa ra, cô nhàm chán lật sách.

"Mình đã về." Minh Minh nhanh như gió, chạy đến bên cạnh Nguyệt Ly thì dừng lại.

"Được rồi, cậu về xem anime của cậu đi, mình không tức giận nữa rồi."

Lúc này Minh Minh mới yên tâm.

Buổi chiều ngày hôm sau, Nguyệt Ly muốn về nhà nên bắt xe bus trở về.

Lúc này vẫn sớm, Liễu Dật vẫn chưa về. Cô về phòng tìm kiếm một chút, phát hiện ra mình không có bộ quần áo thể thao nào phù hợp để tập luyện. Đợi Liễu Dật về, gọi cậu đi mua một bộ với cô.

Cô đi vào phòng khách, vừa xem tivi vừa đợi cậu về.

"Dì, tối nay có món gì vậy?"

Nguyệt Ly đợi không có chút nhảm chán nên hỏi thăm món ăn tối nay một chút.

Di Trương đang hầm xương sườn, nghe thấy cô hỏi lập tức cười nói: "Xương sườn kho tàu, canh rong biển."

"Rất tốt."

Nguyệt Ly tiếp tục xem tivi.

Bỗng nhiên cửa chính mở ra, Hạ Thần đưa Cố Phương Phương về đến nhà rồi.

Nguyệt Ly cũng thấy bất ngờ, ba người lại chạm mặt như vậy. Đối với Hạ Thần, cô đã sớm không còn tình cảm gì nữa, chỉ còn oán hận tràn đầy, nhưng mà, bây giờ không phải là lúc biểu hiện ra. Cô bình tĩnh nói: "Em họ, người này chính là bạch mã hoàng tử mà em nói?"

Cố Phương Phương đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu: "Đúng vậy."

"Đến đây, đến đây, nhanh ngồi xuống, chị đi rót nước cho hai người." Nguyệt Ly ra vẻ nhiệt tình chiêu đãi bọn họ. Có trời mới biết, giờ cô chỉ hận không thể đuổi bọn họ ra ngoài, nhưng mà, tình thế bất buộc, hiện tại đành phải chịu đựng.

"Đây là chị họ của em?" Hạ Thần biết rõ còn cố hỏi.

Cố Phương Phương tặng cho anh ta một nụ cười ngọt ngào nói: "Đúng vậy, chị họ đối xử rất tốt với em, vào lúc em hoang mang luôn cho em lời khuyên."

"Đây là lần đầu tiên em họ yêu đương, làm chị họ như chị tất nhiên là phải cho em những lời khuyên tốt nhất." Nguyệt Ly càng ngày bội phục khả năng diễn kịch của mình, người mà mình hận nhất đứng trước mặt mà vẫn có thể điềm nhiên như không có chuyện gì.

Dừng một chút lại bổ sung nói: "Chị với Hạ Thần quen biết cũng đã lâu rồi, nhân phẩm của cậu ấy như thế nào chị cũng biết rõ, em họ cùng một chỗ với cậu ấy, chị cũng an tâm."

Nguyệt Ly cố ý nói bọn họ quen biết đã lâu, còn gần giọng nói từng chữ chính là muốn khiến cho Cố Phương Phương nghi ngờ. Cô không đuổi cô ta đi, chính là muốn xem cô ta bị Hạ Thần chán ghét vứt bỏ như thế nào. Chỉ nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy rất thú vị rồi, yêu càng sâu thì lúc đó sẽ càng đau khổ, cô thực sự hy vọng ngày đó sẽ đến sớm. Còn Hạ Thần, gia thế của hắn không tầm thường, cô bây giờ còn không phải là đối thủ, tạm thời chịu đựng, đợi tới khi thời cơ chín muồi thì sẽ tìm hắn tính sổ.

Cố Phương Phương nghe thấy vậy thì biến sắc nhưng khóe miệng vẫn cười như cũ: "Thì ra là thế, thật trùng hợp."

Nguyệt Ly gật gật đầu nói: "Đúng là trùng hợp."

Vừa nói chuyện, Nguyệt Ly vừa bê hai cốc nước tới: "Hai người, vừa mới trở về nhất định là rất khát, uống ngụm nước trước đi."

"Cảm ơn chị họ."

Uống một ngụm nhỏ, Cố Phương Phương ngồi vào bên cạnh Nguyệt Ly, nhỏ giọng hỏi: "Buổi tối chị có thể kể cho em nghe một số chuyện của anh ấy được không?"

Nguyệt Ly cười gật gật đầu.

"Hai người nói thăm cái gì vậy?" Hạ Thần hơi nhăn hàng mi tà khí anh tuấn hỏi.

"Hai cô gái nói thăm, một tên con trai như cậu muốn nghe cái gì chứ?" Nguyệt Ly hỏi lại.

Hạ Thần nổi danh là đa mặt dày, sẽ không bỏ cuộc chỉ vì câu nói này. "Phương Phương, em đã nói với anh rồi, hai người phải thẳng thắn với nhau." Thật ra Hạ Thần sợ Liễu Nguyệt Ly nói lung tung sau lưng anh ta, phá hủy hình tượng của anh ta trong mắt Phương Phương.

Đối với yêu cầu của Hạ Thần, gần đây Cố Phương Phương luôn đáp ứng vô điều kiện bởi vì Hạ Thần cũng đối xử với cô như vậy. "Được, vậy chờ em gọi điện thoại sẽ nói cho anh, có được không?"

Hạ Thần gật gật đầu: "Tùy em."

"Đúng rồi, Hạ Thần, cậu muốn ở lại ăn cơm sao?" Nguyệt Ly nhìn đồ ăn đã được dọn lên bàn, cười hỏi.

"Không cần, mình còn có việc." Nói tạm biệt với Cố Phương Phương xong, anh ta sải bước đi khỏi.

Cố Phương Phương mang theo tâm trạng vui vẻ trở về phòng, cơm cũng không ăn.

Nguyệt Ly không thể không bội phục, tình yêu thật vĩ đại, chỉ cần tinh thần thỏa mãn cũng có thể không cần ăn cơm.

Nguyệt Ly lại nhìn giờ một chút, Liễu Dật vẫn chưa về, trong lòng không khỏi lo lắng, đang chuẩn bị lấy đi động ra gọi cho cậu hỏi xem thì nghe thấy tiếng một nam một nữ nói chuyện. Thanh âm của người con trai kia vô cùng quen thuộc nhưng tiếng người con gái lại xa lạ, cô cũng không biết là ai. Liễu Dật làm gì vậy, chẳng lẽ cậu cũng đem người yêu về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Cái ý nghĩ này, quá đáng sợ, Nguyệt Ly vội vàng quăng ra khỏi đầu, ép buộc mình bình tĩnh lại, cô nhớ rõ, cô cũng tin tưởng, cậu ấy là yêu cô.

Liễu Dật cùng Tần Song vào cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nguyệt Ly đang xem ti vi.

Đáy lòng Liễu Dật bỗng dưng căng thẳng, sợ Nguyệt Ly sẽ hiểu lầm.

Không ngờ, cô ấy chào hỏi cậu trước: "Em trai, về rồi à?"

Liễu Dật gật đầu một cái, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào thái độ trên mặt Nguyệt Ly.

"Cô gái xinh đẹp này là ai?" Nguyệt Ly đi tới, cười hỏi.

Liễu Dật biết, Nguyệt Ly miệng đang cười, đáy mắt cũng không có một nửa ý cười, vội vàng giải thích: "Đây là đồng học của em, gặp một số vấn đề khó khăn không hiểu toán học, cậu ấy chờ em rất đã lâu, không tiện từ chối, cả người em đều bán, để cho cậu ấy đi về cùng em, ở nhà dạy thêm cho cậu ấy."

Dạy thêm?

Nghĩ tới khả năng bọn họ có hành động thân mật, trong lòng buồn bực không thở nổi, cô cố gắng làm cho giọng nói của mình bình tĩnh: "Là như thế hả, vậy các người ăn cơm trước, cơm nước xong lại thảo luận."

Liễu Dật biết Nguyệt Ly mất hứng, thế nhưng Tần Song đang ở đây, không thể làm gì khác hơn là trước nhún vai chốc lát. Cậu đáp một tiếng, làm cho Nguyệt Ly tiếp đãi Tần Song một lát, chính mình vừa đi chơi cầu, toàn thân bản thủ, muốn đi tắm.

Liễu Dật vừa đi, Nguyệt Ly bắt đầu không chút kiêng kỵ quan sát Tần Song, nhìn thế nào, đều là một người xinh đẹp đáng yêu, nghe cô ấy nói chuyện, cũng là lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng, cô cảm thấy cô phải tốt đề phòng, không thể để cho Liễu Dật yêu những cô gái khác.

Lúc Nguyệt Ly nhìn cô ấy đồng thời, Tần Song cũng nhìn cô ấy, đây là một cô gái có khuôn mặt đặc biệt xinh đẹp, chỉ liếc mắt một cái cũng làm người ta nhớ, đáng người hoàn mỹ, cho dù mặc quần áo rất bình thường, cũng có thể đem đường cong duyên dáng của cô ấy, thể hiện được vô cùng tinh tế.

Nguyệt Ly tùy ý uống một ngụm nước trò chuyện với Tần Song, dò hỏi một chút tình huống của đối phương.

Tần Song cũng đều trả lời từng cái, chẳng qua khi nhắc tới Liễu Dật, cảm xúc dao động tương đối lớn, trong lời nói đều là khen ngợi Liễu Dật. Nguyệt Ly cũng không có ý định quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Có phải cô yêu thích em trai tôi không?"

Tần Song không biết trong lòng Liễu Dật lại yêu chị của mình, thẳng thắn: "Đúng vậy, em rất thích cậu ấy."

Ngay sau đó, về mặt có chút chán nản: "Nhưng là, cậu ấy không thích em, cậu ấy đã có người yêu, chị, chị biết là ai không?" Nguyệt Ly nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: "Liễu Dật bình thường làm việc cũng rất bí mật, chị là chị gái cũng không thể cái gì cũng biết."

"Đã như vậy, chị nói một chút chuyện khi còn bé của cậu ấy cho em biết đi." Có một cơ hội tốt như vậy để hỏi thăm, khẳng định không thể bỏ qua.

"Hay là ăn cơm trước đi." Thấy dì Trương đã nấu xong tất cả, cô trước hết kéo dài một chút.

"Cũng được." Hai người đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, dì Trương không thấy Liễu Dật, hỏi, "Thiếu gia đâu?"

Nguyệt Ly nói: "Em trai đang tắm, chúng ta cứ ăn trước."

Di Trương gật đầu một cái: "Cũng được."

Liễu Dật đang tắm rửa, tắm được lo lắng bất an, cậu không ngờ hôm nay Nguyệt Ly về, ban đầu tối qua định nói với cô ấy, cô ấy có chuyện tất máy trước, nghĩ tới tối nay sẽ nói, cô ấy trước cậu từng bước, nhưng mà, không nghe được cái gì tiếng cãi vã, tâm có thể thoáng dễ xuống. Tắm xong, thay xong quần áo, ra ngoài cùng mọi người lên tiếng chào, ăn cơm trước, cậu rất đói bụng.

Một bữa cơm ngược lại bình an vô sự, Tần Song thấy Liễu Dật ăn no, nói: "Liễu Dật, lúc nào thì có thể bắt đầu?"

Liễu Dật liếc mắt nhìn Nguyệt Ly, gật đầu một cái: "Bây giờ bắt đầu đi, đi theo mình."

"Được."

Hai người đi lên tầng, di Trương dọn dẹp bát đĩa, Nguyệt Ly ngồi chờ. Mặc dù cô đối với Tần Song có chút mâu thuẫn, nhưng không đến nỗi một chút lễ nghi cũng không hiểu, tới nhà đã là khách, đương nhiên tốt tốt chiều đãi, còn không có phân biệt thị phi, cũng không thể tùy ý nổi giận, làm cho Liễu Dật khó xử. Chờ cậu ấy phụ đạo xong rồi, muốn tốt hiểu rõ một phen.

Một lần đợi, liền đợi gần 30 phút, kiên nhẫn cũng sắp hết, thật may là Liễu Dật tiễn Tần Song rồi đi.

Không đợi Nguyệt Ly mở miệng, Liễu Dật nói: "Em, em theo anh đi lên, có lời muốn nói với em."

"Đúng lúc, em cũng có chuyện nói với anh." Nguyệt Ly mang theo một chút không vui đi lên tầng.

Liễu Dật đi theo, chính lý lại suy nghĩ một chút, đợi trong phòng, trước tiên cậu nhận lỗi: "Nguyệt Ly, anh sai lầm rồi."

"Sai ở đâu?" Nguyệt ly hừ nói.

"Anh không nói trước cho em biết." Liễu Dật hết sức lo sợ nói, sợ sợ ý một chút Nguyệt Ly sẽ nổi giận.

"Xét thấy thái độ nhận sai của anh rất tốt, nói một chút anh cùng Tần Song là chuyện gì xảy ra?" Nguyệt Ly nhàn nhạt hỏi, mặc dù biết đáp án, nhưng trong lòng vẫn có chút khâm trọng.

"Cậu ấy là bạn học của anh, anh đối với cậu ấy không có bất kỳ ý tứ." Liễu Dật ánh mắt kiên định nhìn Nguyệt Ly, trông mắt đen chứa vô hạn nhu tình, "Anh vẫn luôn thích em."

Lần này, sắc mặt Nguyệt Ly vốn không tốt lắm cuối cùng cũng lộ ra nụ cười: "Cũng không tệ lắm."

"Nguyệt Ly ——" cậu nhẹ nhàng gọi.

"Còn có chuyện gì?"

Vừa nghe, cũng biết cậu ấy có chuyện muốn cầu xin cô.

Về mặt Liễu Dật kiên định, lời nói chân thành: "Em yên tâm, anh không giống những người khác, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì để em đau lòng khổ sở, đều là những mối quan hệ bình thường."

"Tạm được, biết em quan tâm cái gì." Nguyệt Ly rất hài lòng, thật vui mừng, cậu ấy có thể như thế.

Liễu Dật cười hỏi: "Em không tức giận?"

"Em có cái gì cần tức giận?" Kiên quyết không thừa nhận, nếu không liền có vẻ hẹp hòi, sau này dốc hết sức làm việc, sẽ gặp phải người, cậu ấy chỉ cần giữ vững lời hứa đã hứa với cô, cô liền cảm thấy hài lòng.

Liễu Dật ngồi vào bên người cô ấy, ôm lấy cô ấy, "Không tức giận là tốt rồi, anh không biết hôm nay em về, vốn định tối nay sẽ nói, cậu ấy yêu thích anh, anh sẽ không thích cậu ấy."

"Vậy anh nói rõ ràng với cô ta chưa?"

Liễu Dật nghiêm túc nói: "Nói rồi, không thể trở thành người yêu, cũng có thể làm bạn bè, trên thế giới này bất kỳ thành công nào cũng không thể rồi bỏ giao tiếp."

"Được, em tin anh." Nguyệt Ly tựa vào vai cậu ấy.

"Ngược lại, anh tin tưởng em cũng đối với anh như vậy." Liễu Dật nhìn dung mạo xinh đẹp dưới ánh đèn, nhẹ giọng lại khẳng định nói.

Nguyệt Ly ngắm nhìn bên mặt anh tuấn của cậu ấy: "Không sai, chỉ cần hai ta tin tưởng lẫn nhau, tuyệt đối sẽ không thay đổi."

"Phải, chúng ta sẽ hạnh phúc."

"Đúng rồi, em muốn tham gia chạy 800 mét, Chủ nhật theo em đi mua một bộ quần áo thích hợp vận động (hoạt động thể thao)." Nguyệt Ly thiếu chút nữa quên vụ này rồi, thật may là nghĩ tới.

"Được, anh đi cùng em."

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lát, Nguyệt Ly muốn đi tắm, Liễu Dật trở về phòng làm bài tập.

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Dật sớm một chút rời giường, vì Nguyệt Ly làm tốt bữa ăn sáng.

Nguyệt Ly ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt, khẩu vị mười phần, đem nó ăn hết sạch.

Sau đó, hai người cùng lên xe buýt, Liễu Dật muốn chuyển xe, ở thứ năm đứng xuống xe, cô không cần, nhưng đường xe còn phải 20'.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Nhìn thấy Nguyệt Ly đã trở lại, mặt mày hồng hào, Minh Minh như tên trộm xán đến hỏi: "Tối hôm qua được em trai xoa dịu, có phải rất vui vẻ không?"

"Đừng nói vậy!" Nguyệt Ly véo véo gương mặt mềm mại của cô nàng nói: "Cậu đúng là đầu óc đen tối."

"Sao mà mình lại đen tối chứ?" Minh Minh tự biện hộ cho mình: "Mình cũng chỉ tốt bụng quan tâm cậu, sợ kỹ thuật của cậu ta không tốt làm cho cậu bất mãn thôi."

"Được rồi, cậu đừng bận tâm nữa, chúng mình rất tốt." Nguyệt Ly có chút đau đầu nhìn Minh Minh thích hóng chuyện "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi học thôi."

Minh Minh cảm thấy không thú vị, cũng thức thoi gật đầu: "Được rồi."

Đi ngang qua phòng ăn, Minh Minh hỏi: "Ăn sáng chưa?"

Nguyệt Ly gật đầu, Minh Minh tức giận trách: "Tại sao lúc ăn sáng lại không giúp mình mua một phần về? Thấy sắc quên bạn!"

Nguyệt Ly không nói, lấy ra phiếu cơm của mình: "Cậu cầm đi lấy đồ ăn đi."

"Ly Ly, cậu thật tốt." Minh Minh chạy như bay vào phòng ăn.

Thay đổi sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Minh Minh trở lại rất nhanh, hai người cùng nhau đi đến lớp học.

Bởi vì đã là năm thứ hai đại học rồi nên chương trình học nhiều, buổi tối cũng không có thời gian rảnh rỗi, tối nay còn có lớp phụ đạo.

Ăn xong cơm tối, mới nghỉ ngơi được nửa giờ ở kí túc xá thì Nguyệt Ly và Minh Minh đã phải tới lớp phụ đạo.

Nhưng mà rất trùng hợp, Hạ Thần và Cố Phương Phương cũng chọn lớp phụ đạo này, bọn họ đang ngồi yên vị ở hàng trước hai cô.

Minh Minh nói thầm với Nguyệt Ly: "Hạ thiếu gia càng ngày càng có thủ đoạn, vừa mới chia tay với cậu không lâu đã lại tìm được một em gái xinh đẹp rồi."

Nguyệt Ly nói: "Cậu không biết sao, cô ấy là em họ của mình."

Minh Minh rất kinh ngạc: "Thật không?"

"Vô cùng chân thực."

"Được rồi, cậu nói xem, liệu anh ta có động tay động chân với em họ cậu ở chỗ này không?" Minh Minh nghi ngờ hỏi.

"Tình huống hiện tại rất có lợi với anh ta, cậu nghĩ anh ta sẽ bỏ qua cơ hội này sao?" Nguyệt Ly trả lời nghi vấn của cô nàng: "Thất lưng, đùi, khẳng định

không tránh khỏi việc bị động tay động chân."

Minh Minh gật gật đầu, vừa quay lại thì thấy tay của Hạ Thần lặng lẽ mò đến bên đùi của Cố Phương Phương, nhẹ nhàng bóp một cái.

Cô nàng giờ ngón cái lên với Nguyệt Ly: "Cậu thực sự liệu việc như thần."

Nguyệt Ly nhẹ nhàng chỉnh sửa lại quần áo, bộ dáng xem trò vui.

Cố Phương Phương đột nhiên bị Hạ Thần sờ một cái, hoảng sợ kêu lên một tiếng. Một tiếng kêu này làm cho thầy giáo và học sinh cả lớp chú ý đến, thầy giáo quan tâm hỏi: "Em sinh viên này, em làm sao vậy?"

Cố Phương Phương vẫn chưa hoàn hồn, chỉ khẽ lắc đầu.

Minh Minh kết luận: "Bị dọa không nhẹ nha, đúng thật là, cũng không để ý đây là đâu."

"Mặc kệ đi, coi như xem kịch là được rồi." Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói.

Không biết Hạ Thần nói gì với Cố Phương Phương, cô ta mới bình tĩnh lại.

Nguyệt Ly và Minh Minh cực khổ nhin cười, không dám cười to, chỉ sợ bọn họ không làm nữa thì hai người còn có trò vui gì để xem đây?

Thầy giáo vẫn nhìn vào máy tính để giảng bài như cũ, Hạ Thần đợi một lúc, sau đó cánh tay lại bắt đầu hoạt động, lần này là eo, nhẹ nhàng vuốt ve. Cố Phương Phương đã được anh ta nhắc nhở, gương mặt giả vờ bình tĩnh nhưng thực ra trong lòng lại rạo rực.

Sau đó cánh tay trượt xuống phía dưới, lại chạm đến bên đùi, Cố Phương Phương chịu đựng cảm giác vừa tê tê, vừa mềm mại, cô ta trừng mắt liếc Hạ Thần ý bảo hắn bớt phóng túng một chút.

Hạ Thần thích làm trái lời người khác, cố ý không làm theo ý của cô lại tăng lực xoa bóp trên tay nhưng vẫn không khiến người khác chú ý, cô lại một lần nữa nhìn xuống. Trong lòng mặc dù có chút uất ức nhưng vẫn cố nhịn, ai bảo cô thích anh ta như thế.

Phía sau, Nguyệt Ly và Minh Minh cực kì vui vẻ, tất cả lực chú ý đều tập trung trên người bọn họ, trong lòng còn rất tà ác, hy vọng Hạ Thần có thể to gan hơn nữa, như vậy sẽ càng thú vị, càng đáng xem. Nếu như càng lần tới, không chừng có thể làm tiêu đề báo trường ngày mai.

Hạ Thần đã trải qua nhiều chuyện, đúng là trưởng thành hơn rất nhiều, thế nhưng trong xương vẫn còn có chút tùy hứng. Ngày hôm nay vì bị ông già trong nhà nhắc một trận cho nên tâm tình hắn không tốt, không thể làm gì khác ngoài việc tìm bạn gái để giải nhiệt.

Hạ Thần biết Cố Phương Phương này đã rơi vào trong lưới tình của anh ta, vì thế cô ta mới có thể chấp nhận hành động nho nhỏ này. Xem ra anh ta phải cẩn thận dạy dỗ lại mới được, tránh cho sau này khi anh ta tiến xa hơn cô ta lại làm anh ta mất mặt.

Kết thúc tiết học, Nguyệt Ly và Minh Minh xem kịch rất vui vẻ cũng nhin cười tới mức nội thương, cho nên khi tiếng chuông vừa vang lên hai người đã vội vã chạy ra ngoài, ngửa mặt lên trời cười to.

Tiết thứ hai lại bắt đầu, hai người lại một lần nữa trở lại chỗ ngồi, tiết này Hạ Thần và Cố Phương Phương lại rất biết điều, không có động tay động chân bởi vì thầy giáo tiết này không dùng máy chiếu, đèn trong lớp toàn bộ đều được bật lên. Hạ Thần coi như là có tâm thì cũng không có gan. Lần trước đã gây ra một chuyện cười lớn như vậy, chỉ mới không lâu mà lại trở thành trò cười vậy thì anh ta có thể chuyển trường được rồi.

Bọn họ rất yên lặng, Nguyệt Ly và Minh Minh cũng không thấy có gì thú vị liền đành hoang nghe giảng. Thời gian cũng trôi qua rất nhanh, tan học, trở về kí túc xá.

Thế nhưng Minh Minh lại đói bụng rồi, cô nàng lôi kéo Nguyệt Ly cùng đi ăn bún ốc.

Trùng hợp đến không thể trùng hợp hơn, hai người lại chạm mặt đôi tình nhân ân ái. Chỉ thấy Cố Phương Phương và Hạ Thần anh một miếng em một miếng dứt cho người kia ăn, hành động này thực sự là khiến người ngoài ghen tị đến chết được.

Minh Minh không nhịn được nhỏ giọng châm chọc: "Thật là không biết ngại, muốn ân ái cũng phải chú ý địa điểm một chút chứ, ghê tởm muốn chết."

Nguyệt Ly khẽ cười nói: "Cậu quản nhiều như vậy làm gì, bọn họ biểu diễn miễn phí cho chúng ta xem, cậu còn không vui?"

"Lúc trước vừa xem rồi, bây giờ lại thấy nữa, thực sự có chút không chịu nổi." Về mặt Minh Minh có chút phiền muộn, trả lời.

Nguyệt Ly an ủi: "Cậu coi như xem hài kịch là được rồi, thả lỏng tâm tình một chút, dù sao bọn họ diễn còn đặc sắc hơn phim truyền hình trên ti vi."

Minh Minh thờ dãi, nghĩ thấy mùi bát bún vừa mới được bê tới, bắt đầu chậm rãi ăn.

Ăn xong, Hạ Thần sờ túi áo, phát hiện trong túi trống không, ví tiền đâu rồi? Lần này, trong lòng Hạ Thần cực kì nôn nóng, mặc dù tiền mặt và thẻ tín dụng đặt ở hai nơi khác nhau nhưng mà ở đây không thể quẹt thẻ, nên làm gì bây giờ?

Nếu để Phương Phương trả tiền sẽ khiến cho người khác chê cười, hết cách rồi, hắn là người nổi tiếng ở trong trường, những người tới nơi này ăn cơm

làm gì có mấy ai không biết hần.

Cố Phuong Phuong thấy sắc mặt hần không tốt, quan tâm hỏi: "Thần, sao vậy?"

Hạ Thần cười cười nói: "Không có gì."

Sau đó, hần ghé vào tai Cố Phuong Phuong nói chuyện này cho cô, Phuong Phuong nhẹ giọng nói: "Em trả tiền là được."

Nàng nghĩ rất đơn giản nhưng Hạ Thần lại không thể để con gái trả tiền trước mặt mọi người, rất mất mặt.

Hần đã nghĩ ra cách rất tốt, nói với cô: "Em đưa tiền xuống dưới bàn cho anh là được."

Cố Phuong Phuong nghe lời, đưa tiền xuống dưới bàn cho hần.

"Hạ thiếu gia, có phải không đem theo tiền hay không, tại sao lại muốn dùng tiền của con gái để tính tiền?" Một thanh âm châm chọc từ phía sau truyền đến.

Nháy mắt, mọi người đều đưa mắt nhìn Hạ Thần, người da mặt dày như hần bị mọi người nhìn chằm chằm, hai tai cũng không chịu nổi mà đỏ lên.

"Cậu bớt lo chuyện bao đồng đi!" Hạ Thần giận dữ nhìn người vừa xuất hiện.

"Tôi cũng không rảnh đi lo chuyện bao đồng nha." Đấy mắt người vừa xuất hiện đều là ý cười, nhìn qua rất có ý vị hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Minh Minh rất bội phục người dám cùng Hạ Thần khiêu khích, vừa nhìn, thật là giết mình. Người phía sau, đúng là một người đẹp trai, đẹp trai khác hần Hạ Thần, là một người cương nghị, tuấn lãng phi phàm, nhất là đôi mắt kia như ngôi sao sáng chói giữa trời đêm, có ma lực, hấp dẫn người thăm dò không biết bí mật.

Đối với sự phản ứng kịch liệt của Minh Minh, Nguyệt Ly lại rất bình tĩnh nhìn thoáng qua anh đẹp trai, sẽ thu hồi ánh mắt, yên lặng chờ kịch hay phía sau.

Hạ Thần vốn là buồn bực, bị anh ta nói như vậy, đáy lòng lửa giận hùng hục dấy lên, ở trường học này, cho dù là hiệu trưởng cũng phải cho hần mấy phần tính tôi, không biết tên này này từ đâu tới lại dám khiêu khích hần, thật là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Hạ Thần lạnh lùng cảnh cáo: "Tôi cảnh cáo cậu, ít chọc tôi, nếu không đừng trách tôi hung ác."

Người tới chưa định ý cười trào phúng: "Tất cả mọi người có thể làm chứng, tôi khi nào thì chọc giận cậu, đã nói ra một sự thật, cậu vừa không có gãy tay thiếu chân, làm sao lại tính tôi chọc giận cậu rồi hả?"

"Cậu ——" đang muốn dạy dỗ tiểu tử thú dám trêu chọc mình, lại bị Cố Phuong Phuong ngăn cản, "Thần, ở nơi công cộng, đừng cùng thứ người như thế không chấp nhặt, cãi nhau rồi, mất thể diện, cũng không hay."

Vừa rồi Hạ Thần bị tức nóng nảy, bây giờ nghe Phuong Phuong nói như vậy, cũng đứng, gật đầu một cái, bỏ lại tiền, lôi kéo Cố Phuong Phuong bước đi.

Nguyệt Ly vốn là tính toán xem kịch vui, hiện tại liền như vậy thôi, thật là không thú vị tí nào.

Minh Minh đâu rồi, tự khi trai đẹp xuất hiện, tất cả lực chú ý đều ở trên người anh ta.

Cảm nhận được ánh mắt kia, anh đẹp trai xoay mặt đối với Minh Minh cười một tiếng: "Vị bạn học này, trên mặt mình bị bắn sao?"

Minh Minh nhìn anh ấy hướng mình cười, trong lòng rất vui mừng, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, có chút nói lắp, "Không, không có."

Sau đó anh đẹp trai đi tới, nghiêm mặt nói: "Nhìn chằm chằm vào người xa lạ, rất không lễ phép đó."

"Thật xin lỗi." Minh Minh xụ mặt, không cam lòng từ trong miệng nói ra ba chữ này, không phải là nhìn một chút, cũng sẽ không thiếu khối thịt nào.

Anh đẹp trai đi, để lại cho Minh Minh một cái tiêu sái bóng lưng.

Minh Minh ở trong lòng hung hăng nguyên rủa một chút.

Nguyệt Ly rất đúng lúc ho khan một tiếng, nhắc nhở: "Mọi người đi xa, còn không chịu hoàn hồn?"

"Nào có?" Minh Minh hắt mặt, hừ nói.

"Thời gian không còn sớm, trở về đi thôi." Nguyệt Ly trả tiền, lôi kéo Minh Minh thình thoảng còn đang quay đầu lại nhìn anh đẹp trai rồi hướng ký túc xá đi tới.

Tám rưỡi, Nguyệt Ly gọi điện thoại cho Cố Phương Phương.

"Em họ, chị là chị họ, hiện tại gọi điện thoại cho em, có quấy rầy đến em không."

Cố Phương Phương nói: "Không có, chị họ, có chuyện gì không?"

"Lúc chị đi ăn ốc, nhìn thấy Hạ Thần cùng một người con trai khác cãi nhau, không xảy ra chuyện gì chứ?" Nguyệt Ly trước kéo ra chuyện.

"Không có, cảm ơn chị họ quan tâm."

"Hạ Thần không chút giận lên trên người em chứ?" Hiện tại cô phải làm chuyên gia tình yêu cho Cố Phương Phương, để cho bọn họ trình diễn một tiết mục yêu nhau giết nhau, nhìn bọn họ đôi bên khổ sở, trong lòng nhất định rất vui vẻ, chỉ là, bây giờ còn cần thời gian.

"Không có, Thần vẫn luôn đối với em rất tốt, chưa từng cùng em lớn tiếng nói chuyện, làm sao có thể trút giận lên người em?"

Cố Phương Phương khuôn mặt ngọt ngào hạnh phúc cười.

"Nghe em vừa nói như vậy, cũng biết, em vẫn còn rất non?"

Cố Phương Phương nghi ngờ hỏi: "Chị họ những lời này có ý tứ gì?"

"Anh ta bây giờ còn đang theo đuổi em, đương nhiên là cẩn thận che chở em, chờ em hoàn toàn thuộc về anh ta thời điểm, đối với anh ta ngoan ngoãn nghe lời thời điểm, anh ta lại sẽ thay đổi phương pháp giày vò em." Nguyệt Ly cẩn thận nói cho những tin tức này, "Những thứ này em trăm ngàn đừng hoài nghi, đây đều là bạn gái cũ của Hạ Thần tổng kết đi ra, chị cùng cô ấy là bạn bè, cô ấy lên nói cho chị biết, hiện tại chị nói cho em biết, chính là muốn nhắc nhở em, đừng đi theo vết xe đổ của cô ấy."

Theo Nguyệt Ly suy đoán, Hạ Thần đã sớm chiếm được trái tim của Cố Phương Phương rồi, nói như vậy, muốn tạo mâu thuẫn giữa bọn họ, cô làm sao có thể tốt bụng nhắc nhở Cố Phương Phương đâu?

"Có thật không?" Chỉ trong phút chốc, vừa rồi còn là vẻ mặt tươi cười người trong nháy mắt suy sụp.

"Chị họ nói đều là thật, em là em họ của chị, chị làm sao có thể hại em chứ, nói chuyện này chính là vì tốt cho em."

Trầm mặc một lát, Cố Phương Phương lắc đầu nói: "Chị họ, em vẫn không thể tin."

"Dù sao có vết xe đổ rồi, chị họ nên nói đều nói rồi, em tin hay không tùy em vậy." Trong lời nói, đã có không có ý định quan tâm nữa, Cố Phương Phương lập tức đổi lời nói: "Chị họ lời nói, dĩ nhiên là có thể tin tưởng, nhưng là, trong lòng em, thật sự rất khó tiếp nhận."

"Khó hơn nữa tiếp nhận, cũng phải tiếp nhận." Nguyệt Ly chợt lời nói xoay chuyển, lạnh lùng nói, "Nếu không sau này chịu thiệt, đừng tìm chị họ khóc lóc kể lể."

Cố Phương Phương nức nở nói: "Em biết rồi, chị họ, cảm ơn chị."

"Cô bé ngốc, em sao vậy, giọng nói thế nào lập tức biến thành như vậy?" Nguyệt Ly quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, ngủ ngon, hẹn gặp lại." Nói xong, nhanh chóng tắt điện thoại.

Nguyệt Ly nghe được giọng nói vừa rồi, đã xác định Cố Phương Phương đối với lời của cô nói căn bản đã tin, kế tiếp, Hạ Thần người tốt nhất chuẩn bị Cố Phương Phương hỏi đi, mong đợi đặc sắc biểu diễn của các người.

"Ly Ly, vừa rồi cùng người nào nói chuyện điện thoại lâu như vậy?" Minh Minh đi tới, tò mò hỏi.

"Minh không nói cho cậu." Nguyệt Ly khẽ cười nói.

"Có phải vừa tìm được một anh đẹp trai, đi theo anh ấy nói chuyện yêu đương hay không?" Minh Minh rất bất quá mà hỏi.

"Đó là cậu đi, cậu trở lại, liền tìm đủ mọi cách hỏi thăm anh đẹp trai cùng Hạ Thần khiêu chiến, hiện tại kết quả như thế nào?" Nguyệt Ly đem vấn đề ném cho Minh Minh.

Minh Minh ưỡn oai nói: "Không có gì cả."

"Không thể nào, thần bí như vậy, chẳng lẽ là tôi học sinh mới?" Nguyệt Ly suy đoán nói.

"Thấy thế nào cũng không giống." Minh Minh không thừa nhận.

"Nhưng, cậu phải biết, ở chỗ này dám cùng Hạ Thần gọi nhíp, chỉ có học sinh mới không hiểu chuyện sẽ làm, ai lại chính mình tìm phiền toái cùng anh ta gây khó dễ?" Nguyệt ly suy nghĩ một chút, phân tích nói.

Minh Minh buồn bực: "Cậu nói cũng có đúng, anh ấy rốt cuộc là ai, tại sao lại không có ai biết anh ấy?"

"Dù sao, nếu có duyên, các cậu sẽ còn gặp lại, không cần nghĩ quá nhiều, tắt một cái rồi ngủ đi." Nguyệt Ly ngáp một cái.

Minh Minh bất mãn nói: "Cậu có bạn trai, dĩ nhiên có thể nhẹ nhàng như vậy, Minh nhất định phải tìm kiếm người tốt, nếu không, tốt nghiệp một hai năm, mình vẫn còn cô đơn, cái này không thể được."

"Ừ, ừ, các cậu sẽ nữa gặp lại nhau." Đối với người vừa rồi, kiếp trước cô cũng chưa từng thấy qua, cũng không xác định anh ấy và Minh Minh có quan hệ gì không?

"Này không còn sai biệt lắm." Minh Minh lúc này mới trở lại giường của mình, nhắm mắt lại ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trước kia Cố Phương Phương vẫn là một học sinh nỗ lực học tập tốt, lúc học tiểu học và trung học đều giành thời gian cho việc học nhưng bây giờ đã lên đại học rồi, cô cũng không có ý chí nỗ lực như trước kia nữa. Hiện tại cô muốn hưởng thụ cuộc đời sinh viên thật tốt. Kỷ niệm đầu tiên chính là muốn tham gia thi đấu chạy 100m ở đại hội thể thao của trường, lần này cô tham gia hoàn toàn là muốn bù đắp những tiếc nuối trước kia.

Hạ Thần rất tán thành, chỉ còn thời gian vài ngày nữa cho nên anh ta giúp Cố Phương Phương tập luyện sau giờ học, nói cho cô biết những gì cần chú ý, trang phục, đồ ăn, còn có rất nhiều thứ khác nữa. Dù sau lúc học trung học anh ta cũng là người chạy nhanh đứng đầu danh sách đấy.

Cố Phương Phương rất cảm động khi anh ta bỏ thời gian ra chăm sóc cô, giúp đỡ cô rất nhiều.

Một đầu Cố Phương Phương chuẩn bị xuất phát, đầu bên kia Hạ Thần lấy điện thoại ra chuẩn bị bấm giờ cho cô. Khi Hạ Thần phát hiệu lệnh ra, Cố Phương Phương dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Hạ Thần.

Khi Cố Phương Phương chạy xong, nước cũng không kịp uống liền vội vã hỏi: "Thần, lần này có phải là nhanh hơn lần trước hay không?"

Hạ Thần cười cười gật đầu: "Đúng vậy, lần này chạy hết 17 giây, so với 18 giây của lần trước đã nhanh hơn rất nhiều."

Nghe vậy, Cố Phương Phương rất buồn bực: "Tại sao chỉ nhanh hơn có 1 giây thôi chứ!"

Hạ Thần an ủi: "Em cũng chỉ là tạm thời tập luyện, không phải là vận động viên trong đội tuyển quốc gia, nhanh hơn một giây cũng đã tiến bộ rất lớn rồi."

Cố Phương Phương là một người kiêu ngạo, thành tích học tập từ trước đến giờ vẫn đứng đầu, hiện tại chương trình học nhẹ hơn rất nhiều đương nhiên là muốn nhanh chóng luyện tập thể dục thể thao. Không tham gia thì thôi, đã tham gia thì nhất định phải đoạt được vị trí trong top 3. Trong phương diện học tập, từ trước đến nay cô đều tự ép bản thân, bây giờ trong phương diện thể dục thể thao, tất nhiên cũng như vậy.

"Em không hài lòng, vô cùng không hài lòng, ít nhất cũng phải trong lòng 15 giây." Cố Phương Phương nói.

Hạ Thần buồn cười nói: "Thân thể của em chưa từng được huấn luyện, hẳn là sẽ có chút khó khăn, em tham gia thi đấu lại không phải vì để lấy phần thưởng, hội thể thao của trường mà thôi, không có gì quan trọng, em đừng quá để ý đến chuyện thắng thua."

Cố Phương Phương bĩu môi: "Anh đang đã kích em sao?"

Hạ Thần nâng môi cười cười, đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi hơi híp lại: "Anh cũng chỉ nói với em sự thật mà thôi, thả lỏng tâm tình một chút, cuộc thi đấu này không chỉ so về thực lực mà còn so về tâm trạng nữa."

"Em biết, nhưng mà tình hình hiện nay như thế này, em làm sao có thể vui vẻ đây?" Cố Phương Phương nhẹ nhàng nói ra, trên mặt không có vẻ gì là tươi sáng cả.

"Cho nên, em không cần quá để ý đến thứ hạng hay thời gian, cứ cố gắng thi đấu, không cần băn khoăn nhiều."

"Em biết rồi, Thần, cảm ơn anh."

Hạ Thần giả vờ tức giận nói: "Tại sao lại nói cảm ơn anh rồi?"

Đôi mắt của Cố Phuong Phuong bỗng nhiên nổi sương mù: "Xin lỗi, em nhất thời thốt ra mà thôi."

Nhìn bộ dạng nói gì nghe nấy của cô, trong lòng Hạ Thần rất vui vẻ: "Nhớ kỹ, không được có lần sau, nếu không, nói một lần sẽ phạt một lần."

"Ah?" Cố Phuong Phuong kinh ngạc nói: "Anh muốn phạt cái gì?"

"Bí mật." Hạ Thần ghé sát vào bên tai cô, nhỏ giọng nói.

"Thần..." Một tiếng gọi chứa đựng tình ý vô hạn vang lên bên tai hai người.

Hạ Thần nhìn về phía phát ra âm thanh, cau mày lại, nói: "Tôn Thiển, là cô sao?"

Cô gái đang bước tới mặt một chiếc váy ngắn màu đỏ vô cùng nóng bỏng, dáng người như ma quỷ tràn ngập một loại hấp dẫn vô hạn. Theo chuyển động của cô, hai ngọn núi no đủ phập phồng từng đợt giống như sóng nước khiến cho người ta miên man suy nghĩ.

Tôn Thiển cười mỉa mai: "Chính là em, mới có hai tháng không gặp, anh đã quên em rồi sao?"

Cố Phuong Phuong nhìn Tôn Thiển trước mặt, trong mắt không che dấu được địch ý. Chú ý tới Cố Phuong Phuong, Tôn Thiển khẽ cười với cô, nói: "Cô là bạn gái mới của Thần sao?"

Không đợi Cố Phuong Phuong trả lời Hạ Thần đã bước lên một bước, che chở cho Cố Phuong Phuong, đối mặt với Tôn Thiển, không kiên nhẫn nói: "Cô có chuyện gì, nói thẳng ra đi."

"Ồi, Thần, anh kích động cái gì?" Tôn Thiển cười cười: "Em cũng không phải hồ dừ, chẳng lẽ anh sợ em ăn thịt bạn gái mới của anh sao?"

"Đừng nhiều lời, có gì thì nói mau." Ngữ khí của Hạ Thần đã vô cùng khó chịu.

"Gấp cái gì?" Tôn Thiển hắng giọng nói: "Em chỉ là cô đơn, muốn tìm anh đi uống rượu mà thôi."

Cố Phuong Phuong nghe Tôn Thiển nói đã không thể nhịn được nữa, bước lên giận dữ nói: "Biết rõ là Thần đã có tôi còn ở trước mặt tôi rủ anh ấy đi quán bar uống rượu, cô có ý gì?"

Tôn Thiển hoảng toàn không để Cố Phuong Phuong đang tức giận vào trong mắt, hời hợt nói: "Cũng không phải tới tìm cô, tôi tìm Hạ Thần, hưởng hò, cô và anh ấy chưa có kết hôn, chuyện riêng của anh ấy, sinh hoạt cá nhân như thế nào, cô quản được sao? Thật cho rằng ở bên cạnh Hạ Thần mấy ngày là có thể coi mình là bà Hạ hay sao?"

"Cô... Cô..." Cố Phuong Phuong tức nổ đom đóm mắt, quay người khóc lóc kể lể với Hạ Thần: "Thần, anh nghe cũng thấy rồi đó, cô ta khi dễ em."

Nói xong liền khóc như hoa lê dưới mưa, bộ dạng điềm điềm đáng yêu thật đúng là khiến cho Hạ Thần thương tiếc. Lau nước mắt cho Cố Phuong Phuong, ôn nhu an ủi mấy câu, Hạ Thần quay người lạnh lùng nói với Tôn Thiển: "Cô cút đi cho tôi, đừng để tôi phải nhắc lại."

"Thần, anh làm sao có thể tuyệt tình với người ta như vậy?" Tôn Thiển không hề để ý tới lời cảnh cáo của Hạ Thần.

"Chuyện của tôi và cô đã kết thúc rồi, cô ít tới làm phiền tôi đi." Hạ Thần không hề để ý tới cô ta, nắm tay Cố Phuong Phuong chuẩn bị rời đi.

Tôn Thiển sao có thể buông tha cho họ dễ dàng như vậy, chạy tới, chặn đường bọn họ: "Thần, em sai rồi, anh tha thứ cho em được không?"

"Cô thật đúng là âm hồn bất tán." Cố Phuong Phuong phẫn nộ trừng mắt nhìn Tôn Thiển.

Trong mắt Hạ Thần lập tức nổi lên lửa giận: "Cô cút đi cho tôi, ngay lập tức!"

"Không phải chỉ muốn ôn chuyện cũ thôi sao, có cần phải tức giận như vậy không?" Tôn Thiển âm ỉ nói, hai mắt cũng đỏ lên.

Hạ Thần không hề có ý định để ý tới cô ta, trực tiếp nắm tay Cố Phuong Phuong, sải bước rời đi.

Tôn Thiển nhún nhún vai, đi về hướng ngược lại.

Từ đầu đến cuối bọn họ cũng không phát hiện ra hai nữ sinh ngồi ở trong bụi cỏ bên cạnh đường chạy, hai người này chính là Minh Minh và Nguyệt Ly. Nguyệt Ly lôi kéo Minh Minh cùng đi luyện tập chạy cự li dài, hai người các cô cũng trùng hợp nhìn thấy Hạ Thần và Cố Phuong Phuong đang luyện tập, vốn là định trở về nhưng không ngờ lại thấy Tôn Thiển lại xuất hiện. Hai người các cô biết rõ Tôn Thiển nhất định sẽ là một quả bom hẹn giờ cho nên lập tức tìm một chỗ tốt ngồi xuống, lẳng lặng lắng nghe. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hai người, Cố Phuong Phuong lập tức giận dữ, đáng tiếc là Hạ Thần đã ngăn cản.

Đối thoại giữa ba người bọn họ, Nguyệt Ly và Minh Minh nghe thấy rất rõ ràng, lúc đó bọn họ đều tức giận cũng không có tâm tư để ý đến xung quanh, âm thanh cũng không nhỏ.

Tôn Thiển này cũng là một đóa hoa nổi danh ở trong trường, nói chuyện ôn nhu nhỏ nhẹ, vóc dáng lại vô cùng đẹp khiến cho vô số nam sinh đều gục dưới váy của cô ta, Hạ Thần tất nhiên cũng không ngoại lệ. Hạ Thần dùng thủ đoạn, bức bách Tôn Thiển chia tay với bạn trai cũ, trở thành bạn gái của anh ta.

Hai người ở bên nhau một thời gian ngắn, cho đến khi Hạ Thần gặp Nguyệt Ly thì đã lập tức đá cô ta.

Trước kia Nguyệt Ly cũng biết rõ nhưng mà dù sao cũng là chuyện đã qua, kiếp trước Nguyệt Ly đương nhiên cũng đã bỏ qua việc này, chỉ hy vọng tương lai cô và Hạ Thần có thể ở bên nhau thật tốt, nhưng mà, cuối cùng chỉ đợi được tai họa ngập đầu.

Minh và Nguyệt Ly đều nín nhịn vô cùng vất vả, đợi bọn họ đi xa mới thoải mái bật cười. Tôn Thiển này xuất hiện, Hạ Thần và Cố Phương Phương rất nhanh sẽ trình diễn một vở bi kịch tình yêu, hai người các cô rất chờ mong đó.

Cười đủ rồi, Nguyệt Ly và Minh Minh tiếp tục chạy bộ.

Sau khi luyện tập xong, hai người trở về kia tức xa, tắm rửa, ăn tối. Vốn Nguyệt Ly còn đang muốn gọi điện thoại cho Cố Phương Phương thì cô ta đã gọi tới trước.

Bên môi hé ra một nụ cười vui vẻ, nhấn nút nghe: "Em họ, có chuyện gì vậy?"

"Chị họ, em..." Vừa mới mở miệng đã có bộ dáng chuẩn bị khóc đến nơi rồi.

Nguyệt Ly biết rõ là đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn giả vờ không biết, nhẹ nhàng an ủi: "Em họ, đừng khóc, nói cho chị nghe rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có phải Hạ Thần khi dễ em hay không?"

Cố Phương Phương hít hít mũi, nói: "Là bạn gái cũ của anh ấy tìm đến."

"Chẳng lẽ, là bạn gái trước của anh ta khi dễ em, Hạ Thần không giúp em hay sao?" Trong lòng Nguyệt Ly buồn cười muốn chết nhưng mà ngoài mặt vẫn phải giả vờ quan tâm.

"Cũng không hẳn là vậy, bạn gái cũ của anh ấy khiêu khích em, Hạ Thần giúp em, chỉ là, em sợ những bạn gái cũ của anh ấy thỉnh thoảng lại tìm đến. Lúc em không thể ở bên cạnh Hạ Thần, vạn nhất bọn họ nổi lại tình xưa, vậy em phải làm sao?" Cố Phương Phương nói ra lo lắng của mình.

"Chuyện này, em phải tin tưởng bạn trai của mình, nếu như em không tin, cứ nghi ma nghi quỷ, hai người sớm muộn cũng sẽ chia tay. Cho nên, phải hoàn toàn tin tưởng anh ta." Nguyệt Ly đang chậm rãi dẫn dắt cô ta tin tưởng Hạ Thần. Lời anh ta nói mà có thể tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây, lời nói dối của anh ta, quả thật là nhiều vô số kể.

Yêu càng sâu thì khi phát hiện ra chân tướng sẽ càng đau khổ, loại đau khổ như xé ruột xé gan này, tôi cũng muốn cô phải nếm thử.

"Anh ấy cũng cam đoan với em nhưng mà trong lòng em vẫn không nhìn được nghi ngờ." Cố Phương Phương đau khổ nói.

"Người yêu với nhau, quan trọng nhất là sự tin tưởng, nếu như em không tin tưởng anh ta, vậy em nên chia tay anh ta sớm một chút."

Cố Phương Phương cảm kích nói: "Em biết rồi, cảm ơn chị, chị họ, sau khi nói chuyện với chị, tâm tình em cũng tốt hơn nhiều, sau này có lẽ vẫn cần chị khuyên nhủ nhiều hơn."

"Chúng ta là người một nhà, giúp em cũng là chuyện nên làm, không cần phải khách sáo như thế." Nguyệt Ly cười nói.

"Chúc chị ngủ ngon, bye."

"Bye bye."

Cúp điện thoại, Minh Minh lập tức lại gần, hỏi: "Em họ của cậu nói gì vậy, có phải là nháo lên muốn chia tay với Hạ Thần?"

Liếc nhìn Minh Minh, Nguyệt Ly cười như không cười, nói: "Cậu thử nói xem?"

"Nghe câu kể lúc trước thì em họ cậu có lẽ chỉ tức giận một chút, còn không đến mức chia tay, chung quy cũng chỉ là bạn gái cũ tới gây chuyện một chút mà thôi." Minh Minh suy nghĩ một chút, phân tích nói.

Nguyệt Ly gật đầu: "Đúng vậy, em ấy đúng là đau lòng rồi, có một chút nghi ngờ Hạ Thần nhưng mình bảo em ấy phải tin tưởng anh ta."

"Hạ Thần có thể tin sao?" Minh Minh cau mày hỏi.

"Đương nhiên là không thể, nhưng mà em họ đã yêu đương với anh ta thì phải học cách tin tưởng, nếu không bọn họ sớm muộn gì cũng chia tay. Trong tình yêu, kiêng kỵ nhất chính là nghi ngờ lẫn nhau."

"Lúc nào bên cạnh mình lại xuất hiện một chuyên gia tình yêu thế này?" Minh Minh cong cong khóe miệng.

"Chuyên gia tình yêu cái gì, cậu yêu đương rồi thì tự nhiên sẽ hiểu."

"Minh yêu đương? Cậu cũng biết bạch mã hoàng tử của mình còn không biết đang trốn ở chỗ nào." Minh Minh buồn bực nói.

Nguyệt Ly hỏi: "Không phải là cậu coi trọng cái người đeo trai hôm đó xuất hiện trong cửa hàng bún ốc sao?"

"Anh ấy nha, từ sau lần gặp mặt lần trước cũng không được gặp lại nữa rồi." Minh Minh càng buồn bực, khó khăn lắm mới gặp được một người đẹp trai lại có vẻ sạch sẽ như vậy, đáng vẻ rất không giống loại người không sạch sẽ như Hạ Thần.

"Thật đúng là đáng tiếc nha, nếu như có duyên thì hai người các cậu có thể gặp lại đó."

Minh Minh trừng mắt nhìn Nguyệt Ly, nhẹ nhàng phun ra một câu: "Nói thừa."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Từ lúc cùng Tần Song nói rõ ràng, Tần Song rất có tự hiểu lấy, trừu hồi một chút trên phương diện vấn đề học tập, hai người không có quá nhiều giao tiếp. Ở Tần Song trên cơ sở, Liễu Dật cùng bạn học nữ trong lớp giữ một khoảng cách thích hợp.

Lấy được thông báo, thứ sáu tuần này có thi thử, Liễu Dật buồn bực một hồi, vốn định xin nghỉ đi xem Nguyệt Ly thi thể thao, có lẽ là không đi được.

Buổi trưa tan học thời điểm, Liễu Dật cho nguyệt ly điện thoại.

Nhận được Liễu Dật điện thoại của, nguyệt ly thật vui mừng: "Có cái gì tốt tin tức nói cho cùng ta chia sẻ?"

Liễu Dật rầu rĩ nói: "Thứ sáu anh có thi thử, không đi được."

Nghe được cậu ấy nói như vậy, trong lòng mặc dù có chút mất mát, nhưng cậu ấy cũng có cuộc thi quan trọng, khích lệ nói: "Anh có cuộc thi quan trọng, thi tốt nha."

"Anh biết rồi, lần sau sẽ cùng em."

"Cũng tốt, em buổi trưa mệt rồi, đừng nói như vậy, chờ khi chủ nhật, chúng ta nói chuyện tiếp." Nguyệt Ly ngáp một cái.

Liễu Dật nhắc nhở: "Được, chú ý thân thể, thời tiết này, ban ngày buổi tối nhiệt độ trong ngày chênh lệch khá nhiều, em phải chú ý giữ ấm, mặc quần áo phù hợp, không cần bị cảm."

"Đã biết, không có việc gì, em tắt máy trước."

"Ừ."

Vừa nằm xuống không bao lâu, Minh Minh chợt chạy đến bên giường của Nguyệt Ly, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy: "Ly Ly, mình có tin tức tốt nói cho cậu biết."

Nguyệt Ly mơ mơ màng màng hỏi: "Cái gì vậy?"

Minh Minh vẽ mặt kích động, trên mặt mang nụ cười rực rỡ: "Mình rốt cuộc nghe được một chút tình hình của anh đẹp trai đó rồi."

Nguyệt Ly trả lời một tiếng: "Rất tốt, như vậy rốt cuộc cậu không cần nhìn hình trên điện thoại di động ngăn người, trực tiếp tìm người thật."

"Mình cũng nghĩ như vậy, nhưng lạnh chanh hấp tấp, sẽ lưu lại cho người ta hình tượng không tốt, cậu là chuyên gia tình yêu, đến lúc đó nhớ tư vấn cho mình." Minh Minh nhăn cơ hội nói.

"Được, nếu không còn chuyện gì, mình muốn đi ngủ."

"Được, cậu ngủ đi."

Minh Minh trở lại giường của mình, cười không khép miệng, thật là quá may mắn, anh đẹp trai đó, là một người ở năm 3 ĐH lúc trước bởi vì thân thể nguyên nhân tạm nghỉ học, mà anh ấy là bạn học cùng lớp năm thứ tư đại học, chủ yếu là đi thực tập ở bên ngoài, có thể biết anh ấy, vẫn là thông qua

một chị học năm thứ tư đại học nói cho cô biết.

Lần này tốt lắm, nhưng, đổi lại tin tức này, bối cảnh gia đình anh ấy rất lợi hại, cũng rất có tiền, cô sợ rằng không treo cao nổi. Biết sự thật này, vốn là tâm tình tốt, lập tức liền biến mất hầu như không còn. Quả nhiên, không thể vui mừng quá sớm.

Ông trời ơi, tại sao anh ấy không phải một người bình thường, như vậy thì cô còn có cơ hội, hai người cùng nhau gây dựng sự nghiệp, xây dựng gia đình tốt đẹp, cỡ nào đáng giá ước mơ, thế nào bây giờ anh đẹp trai đều sinh ra trong nhà giàu có đâu?

Nếu như sinh ra ở nông thôn cũng đẹp trai thì tốt biết bao?

Minh Minh bởi vì tâm tình mất mát, trần trọc trần trụi, không cách nào ngủ được, bất tri bất giác, đã đến hai giờ hơn, sau khi rửa mặt, liền đi học.

Nhưng, tâm tình không tốt, sao có thể nghe giảng bài được?

Nguyệt Ly đem về mặt của Minh Minh thu hết vào mắt, trong giờ học, cô hỏi Minh Minh: "Làm sao vậy, ai chọc giận cậu rồi hả?"

"Ly ly, mình còn không có bắt đầu, thì đã thất bại rồi."

"Bắt đầu cái gì?" Nguyệt Ly có chút không hiểu, cô ấy nói gì?

Minh Minh vẽ mặt bi thương: "Chính là anh đẹp trai đêm đó, chỉ có thể mặc cho mình nhớ thương, lại không thể ở bên cạnh mình."

Nguyệt Ly nhẹ giọng an ủi: "Tốt lắm, không có chuyện gì, trên đời này, nhiều trai đẹp như vậy, luôn có một người sẽ thuộc về cậu."

"Ừ, nhờ lời lành của cậu, hi vọng là như thế."

"Vậy cậu cũng không thể xao nhãng bài học, không cần ngăn người."

"Mình sẽ cố gắng."

Hôm nay Hạ Thần giúp đỡ Cố Phương Phương ôn tập xong, sẽ đưa cô ta về nhà, đi ngang qua tiệm bán hoa, còn đặc biệt mua hoa hồng đỏ mà cô ta thích. Nhận được quà tặng Cố Phương Phương tự nhiên vui mừng, lúc trước, Nguyệt Ly cũng nói cho cô biết phải tin tưởng anh ta, theo biểu hiện chăm sóc tỉ mỉ của anh ta đến xem, hiện tại anh ta, đáng tin cậy.

Đi xe nửa giờ, Cố Phương Phương lưu luyến không muốn rời xa Hạ Thần.

Trên đường Hạ Thần lái xe về nhà, nhận được điện thoại của Tôn Thiến.

"Chuyện gì?" giọng nói Lạnh lùng, đem người cự ở ngoài ngàn dặm.

"Thần, không cần tuyệt tình như vậy, 8 giờ tối nay, chỗ cũ, anh hiểu được, không gặp không về." Tôn Thiến không bị giọng điệu của anh ta làm sợ, giọng nói cứng rắn.

Trầm mặc chốc lát, Hạ Thần đồng ý: "Được."

Tắt điện thoại, Hạ Thần về đến nhà, thông thả tắm rửa sạch sẽ, ăn cơm, liền lái xe đi ra ngoài.

Đến chỗ cũ, Hạ Thần nhìn thấy Tôn Thiến ăn mặc nóng bỏng đang ở trong phòng, này xinh đẹp đáng người, khiến đan ông nổi lên dục vọng, chỗ đó trực tiếp cứng rắn.

[Che mắt....ta không nhìn thấy gì...!!... ..(=^ _ ^=)]

Tôn Thiến rất hài lòng thấy vẻ mặt Hạ Thần giờ phút này, bọn họ quan hệ ba tháng, mặc dù không dài, nhưng là cô thăm dò tất cả tính tình, anh ta lớn nhất chính là đặc biệt háo sắc, không thật không vui, chưa bao giờ sẽ từ chối lời mời.

"Còn hài lòng chỗ anh đã thấy sao?" Tôn Thiến nũng nịu cười một tiếng, nhẹ nhàng đi tới.

Hạ Thần nhếch môi, tà mị cười một tiếng: "Hài lòng, tương đối hài lòng, một thời gian không thấy, ngược lại càng toát ra động lòng người."

Nụ cười chột cứng đờ, Tôn Thiến thờ dãi một tiếng: "Không có Hạ thiếu, em qua một chút cũng không tốt."

Hạ Thần nghe vậy, giật mình, đi tới, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt của cô ta, "Nói cho anh biết, làm sao không tốt?"

"Một ngày không có anh, chính là không tốt." Tôn Thiến nước mắt đảo quanh, rầm rầm từ trên mặt chảy xuống. Hạ Thần nhìn đau lòng, ôm cô ta vào lòng, dịu dàng nói, "bây giờ không phải Anh ở đây sao, đừng khóc, như thế này, mua cho em một chuỗi dây chuyền ngọc trai, có được không?"

Tôn Thiến ngước mắt, mềm mại nói: "Có thật không?"

"Đương nhiên là thật, đừng khóc."

"Ừ." Tôn Thiển gật đầu một cái, "Anh chờ em một lát, em đi trang điểm lại."

"Đi đi." Hạ Thần nhìn Tôn Thiển quyến rũ mê người, đã sớm đem Cố Phuong Phuong vớt qua một bên, mặc dù đồng ý để Cố Phuong Phuong trở thành bạn gái của anh, trong lòng anh cũng thật thích cô ấy, nhưng, thân thể cùng tinh thần là tách biệt, có người chủ động hiến thân, anh cũng sẽ không vì bất luận kẻ nào giữ mình.

Nghĩ tới dáng người kia, đường cong là lút, liền hận không thể lập tức đem cô ta ăn tại chỗ.

Chờ nhàm chán, Hạ Thần châm một điếu thuốc, môi mông nhẹ nhàng thờ ra nhàn nhạt khói mù, Tôn Thiển từ phòng vệ sinh ra ngoài, nhìn khói mù vòng quanh Hạ Thần, đúng là hấp dẫn mê người, trong miệng phát ra than thở: "Thần, anh thật đẹp trai."

Hạ Thần quay đầu lại, hướng cô ta ngoác ngoác môi: "Tới đây."

Tôn Thiển đã bị nam sắc của anh ta làm cho mê hoặc, nhẹ nhàng đi tới.

(cảnh báo: Trẻ em không nên nhìn...(ô_ô)...cẩn thận đau mắt hột...!!)

Hạ Thần hai mắt híp lại, nhìn thẳng Tôn Thiển, đợi cô ta đến gần thì anh đè cô ta xuống, nhanh chóng cõng ra dây lưng, cõng xuống quần trong, lộ ra tiểu đệ của hắn, lúc Tôn Thiển kinh hãi kêu lên, anh ta đưa nó vào trong miệng của cô ta.

Tôn Thiển rất nhanh tỉnh táo, ra sức chăm sóc anh ta.

Thấy khuôn mặt tuấn tú của anh ta lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, thấp giọng thở gấp, Tôn Thiển mừng như điên, anh ta không quên cảm thụ cô cho anh ta. Chỉ phải nắm được điểm này, cô sẽ không lo không có ngày tốt lành.

Trong khoảng thời gian này, mẹ Liễu quá bận rộn chuyện công ty, hôm nay rảnh rỗi đặc biệt gọi con gái cùng bà đi dạo khắp nơi.

Nguyệt Ly cùng với mẹ Liễu ở đường phố ồn ào chậm rãi đi, đến một tiệm trang sức, mẹ Liễu lôi kéo cô cùng nhau xem một chút.

Đây là một gia đại hình kỳ hạm điểm (nhà cỡ lớn tàu chiến chi huy), lọt vào mắt là đủ loại đồ trang sức quý giá.

Nguyệt Ly cười nói: "Mẹ, bây giờ chúng ta đi dạo một chút."

"Dĩ nhiên." Mẹ Liễu gật đầu một cái, "Mẹ muốn mua chút đồ tự thưởng một chút cho mình, thuận tiện cũng giúp con mua một chút nhé."

"Con không cần." Nguyệt Ly lắc đầu nói, "Trong nhà mặc dù được coi là giàu có, nhưng những thứ đồ này, con còn là học sinh nên không cần."

"Vậy thì được, tùy con."

Mẹ Liễu nói xong, xoay người bắt đầu tỉ mỉ chọn, người bán hàng dựa theo hai người vừa ý đồ trang sức, lấy ra cho mẹ con hai người chọn.

Qua nửa giờ, mẹ Liễu vừa chọn không ít đồ, khuyên tai, đá quý, mặc dù giá tiền rất cao, nhưng tuyệt đối là hàng tốt, hình dáng rất đẹp, rất được mẹ Liễu yêu thích.

Thời gian còn sớm, mẹ Liễu cũng đi vội vã, ở tại một chỗ rẽ, vậy mà Nguyệt Ly nhìn thấy Hạ Thần cùng Tôn Thiển. Hai người vừa nói vừa cười, động tác thân mật, nghiêm nhiên một bộ người yêu tiểu bộ dáng.

Nam đẹp trai, nữ xinh gái, người ngoài nhìn vào, thật đúng là một đôi bích nhân, Nguyệt Ly rất bình tĩnh đem động tác của bọn họ dùng di động chụp được.

Cô biết, những tấm ảnh này một khi cho Cố Phuong Phuong nhìn thấy, ba người bọn họ nhất định sẽ trình diễn một màn kịch thật kích thích, huống chi, ba người đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, ba người yêu nhau giết nhau, giá trị tuyệt đối phải mong đợi.

"Nguyệt Ly, con xem viên ngọc kia như thế nào?"

Mẹ Liễu hỏi kéo suy nghĩ của Nguyệt Ly lại, cô cười nói, "Niên này không tốt chút nào, cũng không quá phù hợp với phong cách ông."

"Đây là mua cho ba con." Mẹ Liễu quay đầu nói.

Nguyệt Ly cẩn thận nhìn lên, viên ngọc kia, mượt mà sáng bóng, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, lại đại khí, ý nghĩa tượng trưng cũng tốt, rất thích hợp với ba, cô đồng ý: "Cũng không tệ lắm, phù hợp với những người điềm tĩnh như ba như vậy."

Mẹ Liễu nói: "Mẹ cũng rất ưa thích nó."

"Vậy thì mua nó đi, làm quà tặng cho ba." Nguyệt Ly nhìn một chút giá tiền, xấp xỉ hai vạn, rất quý.

"Thế nào?" Mẹ Liễu chú ý tới nét mặt biến hóa của Nguyệt Ly, quan tâm hỏi.

Nguyệt Ly nhỏ giọng nói: "Không có gì, chẳng qua là cảm thấy hơi đất."

Mẹ Liễu cười cười: "Cái này cũng không có gì, đất một chút, mới có thể thể hiện khí thế cùng mặt mũi đàn ông, chút tiền này, trong nhà còn có."

Đóng gói tốt xong, hai người lại tùy ý nhìn một chút, rất không khéo, Hạ Thần cùng Tôn Thiển đang hướng hai người bên này đi tới.

Cô sẽ không chủ động chào hỏi, hi vọng anh ta cũng không nhìn thấy cô.

Lúc chậm rãi tới gần, là Tôn Thiển gọi Nguyệt Ly lại, Nguyệt Ly cười gượng nói: "Thật là trùng hợp, Tôn Thiển, Hạ Thần."

Tôn Thiển cười cùng mẹ Liễu lên tiếng chào, sau đó nói: "Thần theo em mua chút đồ trang sức."

"Vậy sao, em cần phải chọn cho tốt." Nguyệt Ly duy trì mỉm cười.

"Ừ, vậy chúng ta đi trước."

Từ đầu đến cuối, Hạ Thần cũng không nói chuyện, ánh mắt nhìn lướt qua Nguyệt Ly, lại chậm rãi dời đi.

Tôn Thiển rất vui vẻ kéo tay Hạ Thần, một đường nhìn, một đường mua.

Nguyệt Ly cảm thấy thời gian không còn sớm, hãy đi về trước.

Nguyệt Ly biết, Tôn Thiển không đơn giản, cô ý cùng cô chào hỏi, đơn giản không phải là để cho cô nói cho Cố Phương Phương biết, bạn trai của cô ta công khai cùng bạn gái trước đi chơi cùng nhau, làm cho bọn họ cãi nhau, cuối cùng có cơ hội chen vào giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Về đến nhà, mẹ Liễu đã hơi mệt mỏi, tắm rửa xong liền về phòng nghỉ ngơi.

Nguyệt Ly thì đi đến phòng của Cố Phương Phương.

Nhìn thấy chị họ, Cố Phương Phương cười hỏi: "Chị họ, có chuyện gì không?"

Nguyệt Ly gật đầu, sắc mặt vô cùng nghiêm túc: "Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của em."

Cố Phương Phương biết là chị họ sẽ không lừa mình thì không cười nữa, nghiêm túc nói: "Rất cực có chuyện gì?"

"Là về Hạ Thần, vừa rồi chị và mẹ ra ngoài mua đồ, nhìn thấy anh ta đưa một cô gái đi mua đồ trang sức, cử chỉ của hai người rất thân mật."

Nguyệt Ly tỉnh té nói ra những gì mà cô đã nhìn thấy: "Cô gái kia, em đoán xem là ai?"

"Là ai vậy?" Cố Phương Phương nghe xong thì sắc mặt đã tối sầm lại, hai con ngươi chứa đầy nước mắt, chỉ thiếu một chút nữa thì sẽ tràn mi.

"Chị cũng không giấu diếm nữa, là Tôn Thiển mà hai ngày trước em đã gặp, bạn gái cũ của Hạ Thần." Thấy bộ dạng đau khổ của cô ta, trong lòng Nguyệt Ly rất hả hê, chẳng qua bên ngoài vẫn phải ra vẻ nghiêm túc, không thể để lộ ra một chút ý cười nào, nhìn thật vất vả.

"Tại sao lại là cô ta?" Lời nói của Cố Phương Phương tràn ngập kinh ngạc và không dám tin, nhất thời cô không nhịn nổi nữa, khóc lớn.

Nguyệt Ly an ủi: "Bây giờ em khóc cũng không giải quyết được gì."

"Em nên làm sao bây giờ?" Cố Phương Phương lau nước mắt, có vẻ bất lực ngược nhìn Nguyệt Ly.

"Việc này em nhất định không được bỏ qua, nhất định phải sử dụng chút thủ đoạn mới được." Nguyệt Ly im lặng một lát mới nói.

"Chị họ, chị có ý gì hay không?" Dường như thấy được ánh sáng chỉ đường, đôi mắt của Cố Phương Phương bỗng nhiên sáng rực lên.

"Việc này, em phải gặp Tôn Thiến nói chuyện, khiến cho cô ta chủ động rời khỏi Hạ Thần." Nguyệt Ly đưa ra ý kiến "Sau đó em phải tìm Hạ Thần, nhẹ nhàng nói chuyện với anh ta, nhất định không được nóng nảy, nếu không em và Hạ Thần liền kết thúc."

Cố Phuong Phuong ngừng khóc nói: "Tôn Thiến làm sao có thể nghe theo lời em nói?"

"Cái này thì phải xem thái độ và năng lực của em. Trong cuộc chiến bảo vệ tình yêu cũng phải chú ý phương pháp, em phải đánh vào nhược điểm của cô ta, nhất định sẽ khiến cho cô ta phải chịu thua."

"Em biết rồi." Cố Phuong Phuong gật đầu "Chị họ, em sẽ làm theo lời chị nói."

"Vậy là được rồi, chị chỉ có thể giúp em như vậy thôi, con đường sau này là bằng phẳng hay gặp ghềnh đều là do em quyết định." Nguyệt Ly nói.

"Cảm ơn chị, chị họ, nếu không có chị, em thực sự không biết nên làm gì." Sau khi không còn thương tâm nữa, lại được nghe Nguyệt Ly phân tích, Cố Phuong Phuong đã tỉnh táo lại. Người đàn ông mà Cố Phuong Phuong cô vừa ý sao có thể để cho người khác cướp mất? Cô sao có thể cam tâm khi chịu thua Tôn Thiến lãng lợ kia.

Nhìn Cố Phuong Phuong đang bùng bùng ý chí chiến đấu, Nguyệt Ly ngày càng chờ mong xem cô ta định làm gì.

Tuy không thể tận mắt chứng kiến nhưng mà sau đó Cố Phuong Phuong nhất định sẽ kể lại với cô, đến lúc đó tự tưởng tượng cũng có thể nghĩ ra chuyện đó.

"Được rồi, không làm phiền em nữa, em nghỉ ngơi đi, chị về phòng đây."

Nguyệt Ly nói xong, xoay người rời đi.

Trở về phòng mình, cô không nhịn được nữa bật cười ha ha. Liễu Dật đang đợi trong phòng không biết đã xảy ra chuyện gì, tò mò hỏi: "Có chuyện gì mà em vui vẻ như vậy?"

"Anh đoán xem?" Nguyệt Ly cười nói.

"Anh làm sao có thể biết được?" Liễu Dật không muốn đoán, trực tiếp nhào tới ôm cô vào lòng "Có chuyện gì, nói ra cho anh cùng vui vẻ?"

"Không phải là chuyện của Cố Phuong Phuong sao. Hôm nay em gặp Hạ Thần công khai hẹn hò bạn gái cũ sau lưng cô ta, em nói hết những gì đã thấy được cho Cố Phuong Phuong, nhìn thấy cô ta đau khổ, em thật vui vẻ."

Trong lòng Liễu Dật cũng không chào đón Cố Phuong Phuong, nghe thấy Nguyệt Ly nói như vậy, khoe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên, trong đôi mắt anh tuấn ánh lên chút há hê vui vẻ.

"Đúng rồi, anh không được quan chuyện của cô ta có biết không?" Nguyệt Ly dặn dò.

Liễu Dật gật gật đầu: "Biết rõ."

Bỗng nhiên Liễu Dật mở miệng, chân thành nói: "Ngày kia em phải tham gia hội thể thao của trường rồi, cố gắng lên."

"Ngày kia anh phải thi thử rồi, nếu anh thi được thành tích tốt thì sẽ có thưởng nha." Có phần thưởng thì sẽ có động lực.

Liễu Dật ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói: "Thưởng cái gì?"

"Bí mật, đến lúc đó anh sẽ biết." Nguyệt Ly ngáp một cái, nói: "Không còn sớm nữa, anh mau về phòng ngủ đi."

"Ừ."

Đêm nay với Cố Phuong Phuong thì lại là một đêm khó ngủ. Hạ Thần ngoài mặt nói một đằng nhưng sau lưng thì lại làm một nẻo, điều này giống như cắt một dao vào tim của cô, đau đến chết đi sống lại.

Cô không ngủ được, suy nghĩ miên man, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Hạ Thần.

Chuông điện thoại vang lên quấy rầy đôi nam nữ đang triền miên trên giường.

Tôn Thiến phàn nàn: "Thần, ai vậy, nửa đêm còn quấy nhiễu mộng đẹp của người khác."

(Đoạn sau ai chưa đủ H thì che mắt vào nhé :0 *Xấu hổ-ing*)

Hạ Thần mặc kệ câu hỏi của Tôn Thiến, trực tiếp đẩy nhanh tốc độ chuyển động, dày vò tiểu yêu tinh quyền rũ này.

"Chậm một chút... A... Ừm..." Những tiếng rên rỉ đứt quãng thoát ra từ đôi môi đỏ mọng của Tôn Thiến.

Hạ Thần nhanh chóng phủ môi mình lên đôi môi của cô ta, ngang nhiên công thành đoạt đất.

Cố Phương Phương đợi một lúc lâu vẫn không có người nghe máy.

Cô chưa từ bỏ, lại tiếp tục gọi.

Vừa mới yên tĩnh được một lúc thì tiếng chuông lại vang lên, Hạ Thần không kiên nhẫn tăng tốc độ chuyển động ra vào. Hai người đều leo lên đỉnh cao dự vọng. Nghi ngoi trong chốc lát, Hạ Thần cầm điện thoại qua xem, người gọi tới đúng là Cố Phương Phương.

Anh ta cau mày nhún nhút nghe: "Phương Phương có chuyện gì gấp mà lại gọi cho anh vào lúc nửa đêm?"

Nghe thấy tiếng của Hạ Thần, Cố Phương Phương không nhịn được, hốc mắt nóng lên, nước nở nói: "Thần, bây giờ anh đang ở nhà sao?"

"Em gọi tới muộn như vậy là để hỏi anh có đang ở nhà không à?" Thanh âm của Hạ Thần đã ảm chút giận dữ. Từ trước đến giờ chỉ có anh ta chất vấn bạn gái, làm gì có chuyện bạn gái chất vấn anh ta?

"Không phải vậy, em rất sợ hãi, sợ anh đi thuê phòng với người con gái khác." Cố Phương Phương vội vàng bày tỏ tâm ý của mình: "Em thực sự rất yêu anh."

Nghe xong những lời này, sắc mặt Hạ Thần hơi buồn lòng, đã có chút tươi cười: "Em phải tin tưởng anh, em sẽ không nhìn nhầm người đâu."

"Em..." chữ tin còn chưa nói ra thì một giọng nữ đã truyền đến: "Tại sao lại lâu như vậy, nhanh lên, Thần."

Lúc đó, Cố Phương Phương ngây ngẩn cả người, khi cô hoàn hồn lại thì bên kia đã cúp máy rồi. Chỉ cần nghĩ đến câu đó thì trong đầu của cô liền hiện lên cảnh Hạ Thần và một cô gái khác đang quấn quýt trên giường.

Tại sao lại nói dối em?

Trong lòng Cố Phương Phương vốn đã có vết thương, cuộc điện thoại này lại giống như đang sát muối lên vết thương đang chảy máu của cô, cô khóc không thành tiếng.

Chị họ, chị quả nhiên không nói sai.

Cô vốn cho rằng cô có thể chịu đựng được việc Hạ Thần có người con gái khác ở bên ngoài, nhưng mà khi sự việc thực sự xảy ra, cô mới biết được thì ra cô lại ích kỉ như vậy, cô tuyệt đối không thể chấp nhận việc Hạ Thần lăng nhăng bên ngoài.

Tôn Thiên, con tiện nhân này, tôi nhất định sẽ không cho cô sống yên ổn, Hạ Thần, em cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Bên kia, Tôn Thiên tò mò hỏi: "Là ai vậy?"

"Cố Phương Phương." Sắc mặt của Hạ Thần không được tốt lắm, trừng mắt nhìn Tôn Thiên.

Cảm nhận được ánh mắt không tốt của Hạ Thần, trong lòng Tôn Thiên có chút sợ hãi, cẩn thận hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tôi cho phép cô lên tiếng nói chuyện sao?" Hạ Thần lạnh lùng hỏi.

"Em đợi hơi lâu nên mới thúc dục một câu thôi mà, hẳn là Cố Phương Phương đã hiểu lầm?" Tôn Thiên dò hỏi.

"Cô thử nói xem?" Hạ Thần quay mặt nhìn về phía bầu trời đêm vô tận bên ngoài cửa sổ.

Tôn Thiên bĩu môi: "Chẳng lẽ anh thực sự thích Cố Phương Phương?"

Hạ Thần hơi gật đầu: "Đúng vậy, cô ấy lãnh diễm tuyệt trần, hàm súc thú vị lại ngây thơ vô tội, thực sự thu hút tôi."

Nghe vậy, Tôn Thiên bật cười: "Thần, anh có uống nhầm thuốc không vậy? Cố Phương Phương lãnh diễm tuyệt trần, ngây thơ vô tội? Em thấy cô ta là kiêu ngạo và ngu ngốc, chỉ có chút bản lĩnh như vậy không là cái gì cả."

"Cô im ngay cho tôi, chuyện của cô ấy, con người của cô ấy, tôi không cho phép cô nói lung tung." Hạ Thần lạnh giọng cảnh cáo, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, anh ta đã cảm thấy cô không giống với những người con gái khác. Ánh mắt của anh ta chưa từng nhìn lầm bao giờ.

"Thần, anh cứ bảo vệ cô ta như vậy, em sẽ ghen tị đó." Tôn Thiên bất mãn, làm nũng nói.

"Cô có gì mà phải ghen tị, không phải vừa rồi mới được mua một bộ trang sức sao?" Hạ Thần hừ lạnh.

Tôn Thiên cup mắt xuống, ôn nhu nói: "Thần, em cũng là một người con gái, cũng cần sự quan tâm của anh."

Hạ Thần nhíu mày: "Quan tâm, vừa rồi tôi còn chưa làm cho cô thỏa mãn?"

"Thỏa mãn, vô cùng thỏa mãn." Tôn Thiên cười trả lời "Trong số nhiều đàn ông như vậy, anh chính là người khiến cho em vừa lòng nhất."

"Hử? Cô nói cái gì?" Đột nhiên sắc mặt Hạ Thần lập tức lạnh lẽo giống như đóng băng: "Cô còn không biết xấu hổ dám nhắc đến người đàn ông khác trước mặt tôi?"

"Thần, em sai rồi." Tôn Thiển biết rõ Hạ Thần là một người có lòng tự tôn rất cao nên nhanh chóng nhận lỗi. "Em lập tức sửa sai." Vén chân lên, lập tức chạy tới quỳ gối trước ngực Hạ Thần, vươn tay vuốt ve lửa nóng dưới thân anh ta.

"Quả nhiên là một tiểu tiện nhân." Hạ Thần vô cảm nói.

Tâm tình của Tôn Thiển vốn rất khẩn trương nhưng vừa nghe thấy anh ta nói như vậy thì lập tức an tâm. Anh ta là loại người gì, cô còn không biết sao?

"Nhanh lên một chút."

Hạ Thần thúc giục.

Còn chưa đủ? Đã rất nhanh rồi.

Tôn Thiển càng nắm chặt lửa nóng của anh ta cũng tăng nhanh tốc độ, cuối cùng Hạ Thần cũng đạt được khoái cảm, anh ta nặng nề thở hắt ra một hơi: "Xét thấy cô tích cực nhận lỗi, tôi sẽ bỏ qua cho cô."

Hạ Thần đứng dậy muốn đi, Tôn Thiển vội vàng ngăn lại, những hành vừa rồi đã khiến cho phía hạ thể của cô ẩm ướt, cô cần anh ta...

Hạ Thần nhìn Tôn Thiển còn chưa thỏa mãn dục vọng, trong lòng buồn cười nhưng trên mặt vẫn nghiêm túc nói: "Tôi phải về nhà."

"Về nhà?" Tôn Thiển kinh ngạc nói: "Thần, thời gian anh về nhà trong một năm có thể đếm được trên đầu ngón tay đó."

"Cô cho rằng cô có thể quản được tôi sao?" Hạ Thần lạnh lùng nhìn Tôn Thiển.

Tôn Thiển không hề sợ hãi, đón nhận ánh mắt của anh ta, đôi môi mềm mại đỏ mọng đã hôn lên môi của anh ta. Tuy Hạ Thần đã khép chặt miệng nhưng mà người lão luyện như Tôn Thiển lại có rất nhiều cách. Tay cô ta không hề nhàn rỗi, cởi bỏ thắt lưng mà Hạ Thần vừa đeo vào, kéo quần của anh ta xuống, trực tiếp tấn công lửa nóng của anh ta.

Cô ta vuốt ve, mạnh yếu vừa phải, nhanh chóng khơi dậy lửa dục của Hạ Thần. Đôi môi anh ta cũng hơi mở ra, Tôn Thiển thừa cơ đưa đầu lưỡi của mình vào, chơi đùa bên trong khoang miệng của Hạ Thần.

Hai ngọn núi trước ngực đề lên lồng ngực của Hạ Thần, xúc cảm mềm mại, chậm rãi khiêu khích, cuối cùng Hạ Thần cũng không nhịn được nữa, hồng khê động, lửa nóng trực tiếp đi thẳng vào lối mòn, thỏa mãn Tôn Thiển.

Cổ Phuong Phuong khóc đến khi trời sáng, đôi mắt sưng đỏ, nhìn đồng hồ, cô đứng dậy, mặc quần áo tử tế, đi rửa mặt.

Nhìn thấy bộ dạng của mình trong gương, cô bị chính bản thân mình hù dọa. Cô vẫn cho là mình đủ kiên cường nhưng đến khi sự việc xảy ra cô lại không thể chịu nổi. Nhưng mà, cô không thể bỏ cuộc, cô muốn bảo vệ tình yêu của mình.

Tôn Thiển, cô chờ tiếp chiêu đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Em cũng không biết hả! Trong giờ học, Nguyệt Ly nhận được tin nhắn, Cổ Phuong Phuong muốn cô theo cô ta, cô suy nghĩ một chút, đồng ý.

Buổi trưa giờ tan học, Nguyệt Ly đến địa điểm mà Cổ Phuong Phuong hẹn gặp.

Mới một đêm, vẻ mặt tiêu tụy, đôi mắt vô hồn, không có nửa điểm kiêu ngạo thường ngày.

"Làm sao vậy?" Câu đầu tiên Nguyệt Ly nói, chính là thật tốt "Quan tâm" một phen.

"Chị họ." Nhìn thấy người thân, Cổ Phuong Phuong nhìn không được rơi lệ.

Sáng sớm hôm nay, đến lớp học, mọi người trong lớp nhìn thấy cô, đều dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, đang thương tâm, lại liên tiếp gặp chuyện không may.

"Em gái tốt, nói cho chị họ, là ai khi dễ em rồi hả ?" Nguyệt Ly rất nghĩa khí hỏi.

"Chị biết không, chị họ, tối hôm qua." Nghĩ đến tối hôm qua, cô cũng không nhịn được khóc lên, khóc nức nở, Nguyệt Ly nhìn, trong lòng vui mừng được không cách nào ngôn ngữ, không cần đoán, nhất định là Hạ Thần lại làm chuyện gì có lỗi với cô ta.

"Em trước tiên tỉnh táo lại, từ từ nói." Họ bây giờ đang ở một quán cà phê, lúc này khách không nhiều, cũng không có người sẽ chú ý.

Cố Phuong Phuong vừa rơi lệ, vừa nức nở nói: "Hạ Thần cùng Tôn Thiến cùng phòng."

Nguyệt Ly đối với loại hành vi này của Hạ Thần, đã sớm biết cũng không lạ gì, lại phải làm bộ kinh ngạc: "Đây chính là anh ta không đúng, có bạn gái, thế nhưng công khai cùng bạn gái cũ thuê phòng, thật là một người đàn ông không biết xấu hổ."

"Ừ." Cố Phuong Phuong gạt đầu một cái, cắn răng nói, "Em cảm hận anh ta, em nhất định phải thật tốt dạy dỗ cái đó không biết liêm sỉ Tôn Thiến."

"Nhưng em nghĩ tốt biện pháp đối phó chưa, Tôn Thiến thoát nhìn cũng không dễ đối phó?" Nguyệt Ly có ý tốt nhắc nhở, thực ra cố ý gây nên, như vậy chỉ biết tăng thêm sức chiến đấu của cô ta, một tuồng kịch hay sắp diễn ra.

Cố Phuong Phuong thôi khóc thút thít, lời nói xoay chuyển, lạnh lùng nói: "Dĩ nhiên, em trực tiếp tìm cô ta, vừa đâm vừa xoa, không sợ cô ta không rời đi."

"Ngộ nhờ, cô ta cứng mềm không ăn đâu?" Nguyệt Ly hỏi ngược lại, "Nhất định phải có biện pháp chu đáo."

"Yên tâm, chị họ, nếu như cô ta không nghe, trực tiếp nói cho mọi người cô ta là kẻ thứ ba, giành bạn trai của em."

Nguyệt Ly nghi ngờ nói: "Như vậy được không?"

"Em không quan tâm được nhiều như vậy, hôm nay em gọi vào số điện thoại, Hạ Thần cũng không nghe, em chỉ có thể dựa theo phương pháp của em để giải quyết." Cố Phuong Phuong hạ quyết tâm.

"Vậy thì tốt, chị họ chúc em thành công, nhất định sẽ đem Tôn Thiến đuổi đi." Nguyệt Ly cười chúc mừng, trên thực tế, cô đã sớm hiểu, Tôn Thiến vô luận như thế nào cũng sẽ không đi, chuyện này chủ yếu nhìn xem Hạ Thần, nếu là anh ta muốn, như thế nào đuổi cô ta cũng không đi.

"Cảm ơn chị, chị họ." Cố Phuong Phuong tự đáy lòng cảm kích, ở địa phương xa lạ này, chỉ có chị họ cô thật lòng đối với cô.

"Vậy em tính lúc nào thì tìm cô ta đây?" Nguyệt Ly hỏi tiếp.

"Sau khi thi vận hội xong." Cố Phuong Phuong giọng nói mạnh mẽ.

"Vậy có muốn chị đi cùng em không?" Trên thực tế Nguyệt Ly muốn cùng đi, để nhìn xem cô ta cải nhau thành cái dạng gì.

"Không cần, chuyện như vậy, một mình em là được." Cố Phuong Phuong bỗng nhiên yêu thích và ngưỡng mộ nói: "Chị họ, chị vận may thật tốt, có em họ là một người con trai tận tâm lại đẹp trai như vậy, không giống em, tìm được một người lãng nhãng không biết xấu hổ."

"Nếu như, em cảm thấy không hợp, hoặc là không chịu nổi, rời đi anh ta là được, em vì anh ta, chịu khổ nhiều như vậy, đáng giá không?"

Cố Phuong Phuong nhìn ra ngoài cửa sổ, "Đáng giá, bởi vì em đã yêu anh ta sâu đậm, anh ta nhất định phải là của em."

"Đã như vậy, chị họ, cũng không còn khuyên gì nữa. Ngày mai đến cuộc thi vận hội rồi, cố gắng lên."

"em cũng thế, cố gắng lên."

Thi vận hội vào thứ sáu đúng hạn tổ chức, tất cả các bạn trong đội cử động viên đều chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Bởi vì ngày đầu tiên là trận chung kết của nữ tính chạy 100 mét, Nguyệt Ly sớm một chút tìm đến Cố Phuong Phuong, chọn vị trí tốt, yên tĩnh cách chỗ thi gần một chút.

Đội không bao lâu, trận đấu rút cuộc chính thức bắt đầu.

Cố Phuong Phuong ở tổ phía sau, cho nên, còn phải chờ thêm một chút.

Một vòng lại một vòng xuống, cuối cùng cũng đến tổ của Cố Phuong Phuong. Mười người trên đường thi đấu, nghe được tiếng còi, đều bằng tốc độ nhanh nhất chạy.

Cố Phuong Phuong rất cố gắng, lại chỉ đứng thứ sáu. Nguyệt Ly biết, kết quả này, cô ta khẳng định không thể tiếp nhận, ai bảo cô ta là người tâm cao khí ngạo đây?

Ở vị trí cuối cùng, tìm được Cố Phuong Phuong, Nguyệt Ly liền lôi kéo cô ta rời đi.

Sau lưng, Hạ Thần vẫn nhìn chăm chú vào các cô, theo sau đi tới.

Ngày hôm qua, anh ta tắt máy, cũng không biết phải đối mặt với Cố Phương Phương như thế nào, một ngày không đi học, bởi vì không biết làm thế nào để Cố Phương Phương tin tưởng anh ta một lần nữa, anh ta suy nghĩ thật lâu, cuối cùng có kết quả, chính là quần quít chặt lấy, mặc kệ cô ấy đánh hay mắng, đều là cọt nhả, chờ có cơ hội, chứng tỏ đối với cô ấy thích. Trừ lần đó ra, còn phải thay đổi nhiều kiểu tặng quà, con gái là sinh vật dễ dàng mềm lòng, bằng sự kiên trì không ngừng của anh, nhất định có thể đạt được sự tha thứ của cô ấy. Ai bảo anh lại để ý cô ấy như vậy, thích cô ấy đâu?

Hôm nay, anh biết là ngày cô ấy thi đấu, sợ ảnh hưởng cô ấy phát huy, trốn ở trong đám người, chăm chú nhìn bóng dáng mảnh khảnh đó. Cô ấy mặc quần soóc áo ngắn, lộ ra nước da trắng mịn màng, dưới ánh mặt trời, (phóng phật dát lên một tầng Kim--> ai dịch được chỉ giúp mình với), cặp chân thon dài xinh đẹp, nhìn thấy làm lòng anh ta trực đương đương.

Giờ phút này, cô ấy cùng Liễu Nguyệt Ly không biết đi đâu, anh đương nhiên phải đi theo.

Họ đến một chỗ vắng vẻ trong phòng ăn ngồi xuống, Nguyệt Ly hỏi trước: "Hiện tại khá hơn chút nào không?"

"Khá tốt." Cố Phương Phương giật giật môi.

"Vừa rồi thấy sắc mặt em không được tốt, nói cho chị biết có phải nơi nào không thoải mái?" Nguyệt Ly đương nhiên phải quan tâm thân thể của cô ấy, thân thể không tốt, làm sao đi tìm Tôn Thiên tính sổ được, như vậy sẽ không có miễn phí đùa giỡn cho cô nhìn?

"Em thật sự không có việc gì." Cố Phương Phương cười một tiếng.

"Còn gát chị, bộ dạng này của em, người nào nhìn cũng sẽ đau lòng." Nguyệt Ly giả vờ đau lòng nói.

"Em ——" ngượng ngùng mở miệng, Cố Phương Phương nói thắm vào tai Nguyệt Ly.

Cuối cùng Nguyệt Ly cũng hiểu là đau bụng kinh, đối với con gái mà nói, cần phải chú ý, cô lập tức dặn dò: "Mới vừa rồi em còn ra sức chạy như vậy, có thể bị sao hay không, chị dẫn em đi phòng y tế xem một chút?"

"Không cần, em nghỉ ngơi một chút là tốt." Cố Phương Phương yếu ớt nói.

"Không đi không được, giọng nói suy yếu như vậy." Nguyệt Ly kiên trì.

Lúc này, Hạ Thần bỗng nhiên xuất hiện.

Thấy Hạ Thần, trong mắt Cố Phương Phương có oán có hận, còn có yêu, Nguyệt Ly nhìn ở trong mắt, nhìn thấy Hạ Thần, cô trực tiếp mắng lên: "Cái đồ đàn ông không biết xấu hổ này anh tới làm gì?"

"Đây là chuyện giữa anh cùng Phương Phương, em không cần quan tâm." Hạ Thần không nhìn Nguyệt Ly, thâm tình nhìn Cố Phương Phương, trong mắt rất khổ sở: "Thật xin lỗi." Hiện tại chủ yếu chính là dỗ tốt cô ấy, cho dù nói dối cũng có thể.

Nguyệt Ly lập tức giúp Cố Phương Phương nói tiếp: "Thật xin lỗi có tác dụng gì, chuyện cũng xảy ra, anh muốn Phương Phương như thế nào xem anh? Phải biết, trên thế giới cũng không có đã hồi hận."

"Đây là việc của anh với cô ấy, Liễu Nguyệt Ly, em ít nói chen vào đi." Hạ Thần cảnh cáo xong, nhìn về phía Cố Phương Phương, vẻ mặt nhu tình, "Phương Phương, em nghe anh giải thích, có được không?"

"Em không muốn nghe." Cố Phương Phương biết, lần này dễ dàng tha thứ anh ta, như vậy lần sau, lần sau nữa, nên làm cái gì, nhất định phải một lần vất vả suốt đời nhân nhả.

Nguyệt Ly ở chỗ này làm "Kẻ phá hoại", cười nói: "Anh cũng nghe thấy đi, em họ em hiện tại không muốn nghe, làm phiền anh đi giùm, được không?"

"Liễu Nguyệt Ly, em không nói lời nào, không ai coi em là cảm." Hạ Thần chán ghét trừng mắt nhìn Liễu Nguyệt Ly, người này luôn tùy tiện nói chen vào.

"Hạ Thần, biết rõ mình làm sai, còn không biết ăn năn, anh hung dữ với chị họ làm gì?" Cố Phương Phương lên tiếng, thay đổi hình tượng mềm mại dịu dàng thường ngày. Ở trước mặt anh ta, cô luôn ra vẻ là một cô gái cao quý khéo léo hiền lành, lần này anh ta hơi quá đáng, tuyệt đối không thể dung túng, nếu không, cho dù sau này có gả cho nhà giàu có, cũng bị rất nhiều khổ sở.

"Phương Phương, làm sao em có thể nói như vậy?" Hạ Thần có chút không dám tin tưởng.

"Tại sao em không thể nói, chẳng lẽ em muốn trở mặt nhìn bạn trai của mình cùng bạn gái cũ đi thuê phòng, cái gì cũng không nói, làm một người điếc người mù sao?" Cố Phương Phương nghiêm khắc chất vấn, "Hạ Thần anh coi em là cái gì?"

"Anh đương nhiên coi em là bạn gái của anh." Hạ Thần nghiêm mặt nói, vì giữ lại cô ấy, những lời nói buồn nôn, anh ta đều có thể nói ra. "Anh thích em như vậy, tha thứ cho anh một lần được không?"

"Thích em, còn lăng nhăng cùng cô gái khác, thích em, còn giúp cô gái khác mua đồ, thì ra anh chính là như vậy thích em." Cố Phương Phương khổ sở,

gào lên.

"Anh ——" bị nói á khẩu không trả lời được, Hạ Thần nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào, anh đúng là không biết Cố Phương Phương sẽ nói như thế.

Trước kia, cô ấy luôn là chim nhỏ nép vào trong lòng anh, nghe anh nói, hưởng thụ niềm vui anh mang lại cho cô ấy.

"Không nói được chứ gì?" Nhìn bọn họ gây gỗ, đúng là rất đã nghiền, chỉ là kìm nén đến khó chịu, lúc này, Nguyệt Ly lại có cơ hội, dĩ nhiên không thể bỏ qua, "Hạ Thần, người luôn miệng nói thích Phương Phương, chẳng lẽ đây chính là người thích, nếu sự thật như vậy, Phương Phương nhà ta cũng không cần."

Nói xong, Nguyệt Ly lôi kéo Phương Phương rời đi, Hạ Thần hơi lảng, lập tức chạy lên, kéo tay của Cố Phương Phương.

"Anh buông ra." Nguyệt Ly lạnh lùng nói.

"Anh không thả." Hạ Thần kiên trì, "Em tránh sang một bên, anh muốn một mình nói chuyện với Phương Phương một chút."

"Hiện tại không được." Nguyệt Ly cự tuyệt rời đi, "Hiện tại thân thể của em ấy không thoải mái, em muốn mang em ấy đi phòng y tế xem một chút."

"Không được, trước tiên phải nói cho rõ ràng." Thái độ Hạ Thần mạnh mẽ, làm Cố Phương Phương rất đau lòng, đều nói thân thể không thoải mái, thế nhưng anh ta lại nắm chặt không buông tay.

"Hạ Thần, anh thật lòng thích Cố Phương Phương sao?" Nguyệt Ly bỏ lại một câu, thừa dịp anh ta ngẩn người, chạy nhanh bỏ tay anh ta ra, vội vàng chạy về phía phòng y tế.

Ra khỏi phòng ăn, Cố Phương Phương cũng chịu đựng không nổi nữa, bắt đầu khóc toáng lên.

"Em họ, em đừng khóc, không phải còn có chị họ cùng em sao?" Nguyệt Ly an ủi.

"Đúng vậy, chị họ, không có chị, em thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ." Cố Phương Phương cảm kích nói.

"Được rồi, bây giờ thân thể em không thoải mái, đừng nói nữa." Nguyệt Ly dặn dò.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Đã đến phòng y tế, bác sĩ lập tức hỏi han tình trạng của Cố Phương Phương, cô cũng nói như vừa rồi.

Bác sĩ biết là đau bụng kinh liền kê thuốc giảm đau và dặn dò vài việc cần chú ý. Cố Phương Phương cẩn thận ghi nhớ từ việc.

Nguyệt Ly đi ra ngoài lấy thuốc, khi trở về lại đụng phải Hạ Thần.

Hạ Thần lườm cô, vội vã bước vào bên trong phòng y tế.

"Hạ Thần, anh còn có mặt mũi tìm đến đây?" Nguyệt Ly mang vẻ mặt không vui mở miệng. Tên này đúng là vô tâm, Cố Phương Phương không khỏe nhưng lại không nghĩ gì đến thân thể của cô ấy, chỉ lo cho bản thân mình. Dù sao anh ta cứ tiếp tục như vậy, cô làm người chứng kiến cũng cảm thấy vui vẻ, may mắn là nhìn được mới không bật cười.

"Anh sao lại không dám đến chứ?" Trên mặt Hạ Thần tối tăm buồn bực nhìn về phía Nguyệt Ly, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh như một lưới đao sắc bén, hận không thể đâm chết Nguyệt Ly.

"Tôi chưa từng thấy người nào làm bạn trai lại thất bại như anh!" Bây giờ là một cơ hội tốt để chế nhạo, nhục nhã anh ta.

"Anh làm sao mà thất bại chứ?" Hạ Thần nghe thấy vậy lập tức đen mặt. Làm bạn gái của Hạ Thần anh, người nào được cũng được một bước lên trời. Bất luận là về vật chất hay tinh thần, không gì làm anh ta không thể thỏa mãn bọn họ. Liều Nguyệt Ly này mới quen biết không bao lâu, làm sao có tư cách đánh giá anh ta?

"Anh còn có mặt mũi hỏi tôi? Tự mình nghĩ kĩ đi." Nguyệt Ly không để ý đến anh ta, đi qua đỡ Cố Phương Phương.

Từ đầu đến cuối Cố Phương Phương đều im lặng không nói gì, không thèm ngó ngang gì đến Hạ Thần.

Có tâm tư cãi nhau với chị họ nhưng lại không hỏi han gì đến tình trạng của mình. Nếu anh ta còn không chịu hối cải, mình nhất định phải để cho anh ta chịu nhiều đau khổ.

"Phương Phương, em đứng đi." Hạ Thần gọi cô.

Thân thể Cố Phương Phương có chút ngừng lại nhưng lại nhanh chóng bước nhanh hơn.

"Phương Phương, chờ anh một chút." Hạ Thần nhanh chóng đuổi theo.

Nguyệt Ly tức giận trả lời: "Hạ Thần, anh đừng làm phiền nữa có được không, em họ của tôi cần được nghỉ ngơi."

"Được, được, Phương Phương, em nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa anh sẽ lại tìm em." Hạ Thần suy nghĩ một chút, rốt cục để cho các cô rời đi.

Hạ Thần không tiếp tục làm phiền, trong lòng Cố Phương Phương cũng thở ra một hơi. Biểu hiện hôm nay của anh ta tự như một cái gai nhọn đâm vào trái tim vốn đã đầy vết thương của cô.

Thấy sắc mặt Cố Phương Phương ngày càng trắng, trong lòng Nguyệt Ly lại càng vui vẻ nhưng mà lời nói ra lại càng nghiêm túc ân cần: "Làm sao vậy, có phải bụng đau lắm không?"

"Em không sao, cảm ơn chị, chị họ."

Nguyệt Ly khẽ cười nói: "Đứa ngốc, tại sao ngày nào cũng nói cảm ơn chị, chăm sóc em là điều chị nên làm."

Dừng một chút, Nguyệt Ly nhắc nhở: "Chuyện của Hạ Thần lần này, em nhất định không thể dễ dàng tha thứ cho anh ta, nếu không thì sau này anh ta sẽ chứng nào tật ấy."

"Chị họ, chị yên tâm đi, em đã nghĩ đến chuyện đó rồi, em sẽ không tha thứ cho anh ta dễ dàng như vậy đâu." Cố Phương Phương lạnh lùng nói.

"Vây là tốt rồi." Về đến nhà, Cố Phương Phương trực tiếp trở về phòng, uống thuốc rồi đi ngủ.

Nguyệt Ly thì ở lại phòng khách để chờ Liễu Dật.

Hôm nay anh ấy thi thử, không biết kết quả như thế nào?

Trong lòng có chút buồn bực, Nguyệt Ly ra ngoài mua hai cốc trà sữa, trên đường trở về lại nghe thấy giọng nam dễ nghe kia.

Nguyệt Ly quay đầu lại, nhìn Liễu Dật cao lớn tuấn lãng đang chạy đến trước mặt mình.

"Nguyệt Ly." Dưới đôi mi cong dài là một đôi mắt màu đen, lấp lánh vô số ánh sao, trong đôi mắt ấy phản chiếu gương mặt thanh lệ của cô. Đôi môi của cậu nở một nụ cười hoàn mỹ, như mặt trời tháng ba làm cho trái tim lạnh buốt của cô trở nên ấm áp.

"Dật..." Cô thấp giọng gọi một tiếng, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán cho cậu.

Sau đó cô lấy một cốc trà sữa đưa cho cậu: "Thời tiết vẫn còn nóng bức, uống một ngụm giải khát đi."

Liễu Dật cười gật đầu: "Được."

Về đến nhà, Liễu Dật hỏi: "Tại sao hôm nay em lại về nhà?"

Đương nhiên là đã xảy ra một chút chuyện nhỏ, anh có muốn nghe không?"

Liễu Dật càng cười tươi: "Em thử nói xem?"

Vào đến phòng của Nguyệt Ly, Liễu Dật ngồi xuống, chờ cô mở miệng, chuyện đã xảy ra nhất định là chuyện tốt, nếu không cô cũng sẽ không vui vẻ như vậy.

Nguyệt Ly sắp xếp lại mọi chuyện rồi kể lại chi tiết.

Liễu Dật nghe xong đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Sắc mặt của Hạ Thần khi bị Nguyệt Ly mắng chửi, khẳng định là rất khôi hài. Hiện tại Cố Phương Phương đau buồn vì tình cảm, cô ta và Hạ Thần có thể sẽ làm ấm lên.

Cậu và Nguyệt Ly, không cần oanh oanh liệt liệt như phim truyền hình, chỉ cần đơn giản ở bên cạnh nhau là tốt rồi.

Nguyệt Ly nói mọi chuyện với cậu xong thì bắt đầu quan tâm đến việc học của cậu: "Cuộc thi thử lần này của anh thế nào, làm bài có tốt không?"

"Coi như cũng được." Đôi mắt giảo hoạt của Liễu Dật lóe lên, thoải mái nói: "Đến lúc đó, đừng quên lời hứa của em."

"Yên tâm, nếu anh thi được thành tích mà em kì vọng thì em sẽ không nuốt lời." Nguyệt Ly cười dịu dàng nói.

"Anh ăn cơm chưa?"

Liễu Dật lắc đầu: "Em ăn cùng anh đi!"

"Được, chỉ là đi Trương để lại lời nhắn là buổi trưa có việc, không thể trở về."

Liễu Dật nói: "Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi."

"Cũng được."

Bọn họ tìm đến một nhà hàng giá cả phải chăng, Nguyệt Ly nhớ rõ thì cử rất vất vả cho nên phải bồi bôt cho Liễu Dật mới được. Cô gọi món đầu là món ăn có thịt, Liễu Dật vội vàng ngăn lại: "Nguyệt Ly, em muốn anh béo chết sao?" Lúc này Nguyệt Ly mới phát hiện là mình gọi hơi nhiều rồi, đưa thực đơn cho cậu để cậu gọi.

Cuối cùng là một món mặn, một món chay, một món canh. Nhìn qua đều là món ăn gia đình bình thường nhưng lại vô cùng ngon miệng.

Một bữa cơm, hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, thoải mái.

Buổi chiều Liễu Dật vẫn phải thi cho nên hai người đành phải trở về để cho cậu nghỉ ngơi thật tốt.

Về đến phòng của Liễu Dật, cậu không cơ Nguyệt Ly đi: "Nguyệt Ly, ngủ cùng anh đi." Thanh âm của cậu nhu hòa, êm tai, Nguyệt Ly không đành lòng từ chối, nhẹ nhàng gật đầu.

Đặt đồng hồ báo thức, hai người nhắm mắt lại, cùng nhau ngủ.

Cố Phương Phương sau khi uống thuốc xong, thân thể đã tốt hơn nhiều. Chuyện của Tôn Thiến khiến cho cô không nhận được càng thêm nghi ngờ.

Đúng vậy, yêu phải một công tử đa tình như Hạ Thần, cô không thể không nghĩ ngợi lung tung.

Chuyện của Tôn Thiến đã cho thấy tuy đã có bạn gái nhưng anh ta vẫn ngủ cùng người khác, hoàn toàn không coi cô ra gì. Trước mặt cô thì đồ ngon đồ ngọt nhưng lại vẫn làm chuyện xấu xa sau lưng cô.

Cho dù biết rõ anh ta xấu xa như vậy nhưng vẫn không thể ngừng mong nhớ anh ta.

Nói mình ti tiện, quả thực không sai.

Cầm điện thoại lên, vô cùng do dự, gọi hay không đây!

Cuối cùng cô vẫn không gọi, chuyện của anh ta cô sẽ không xen vào. Cho dù là gọi điện hỏi, anh ta có nói thật không? Đáp án đương nhiên là không, cô tội gì phải tự chuốc lấy khổ chứ. Con buồn ngủ bỗng nhiên ập đến, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trên giường, Liễu Dật tỉnh lại, nhìn Nguyệt Ly đang ngủ say bên cạnh, cô tỉnh lặng, xinh đẹp như vậy khiến cho cậu không nhận được, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng như cánh hoa của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả cánh môi của cô.

Nụ hôn này, rất dài, Liễu Dật lưu luyến không rời.

Đứng dậy xuống giường, đi ra ngoài, một lát sau cậu lại trở về giường, ôm lấy Nguyệt Ly, cậu mang theo một nụ cười hạnh phúc, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, đồng hồ báo thức vang lên, hai người đang ngủ say tỉnh lại, vẫn còn buồn ngủ, mơ mơ màng màng.

Nguyệt Ly bĩu môi phàn nàn: "Đồng hồ báo thức, thật đáng ghét." Liễu Dật nâng môi cười khê: "Sâu ngủ, rồi giường thôi, nếu không em sẽ bị muộn đó."

"Yên tâm, không sao đâu, cho em ngủ thêm 5 phút nữa thôi."

"Không được." Liễu Dật nhấn tâm xóc chăn của cô lên, tay vuốt ve hai má bầu bĩnh của cô: "Dậy thôi." Nguyệt Ly trừng mắt liếc nhìn Liễu Dật rồi mới đứng dậy, mặc quần áo tử tế, rửa mặt một phen, hai người đi đến trường.

Trận đấu buổi chiều Nguyệt Ly vẫn chưa phải thi, chỉ đành đi loay quanh xem mọi người thi đấu.

Những bạn học cùng lớp cũng không tới, có một người đạt vị trí đầu bảng môn cử tạ, ở các môn khác cũng đều có người đoạt giải.

Sau khi trận đấu kết thúc, Nguyệt Ly và Minh Minh trở về kí túc xá.

Sáng mai là trận thi đấu chạy 800m nữ, Nguyệt Ly thừa dịp còn một buổi tối liền lôi kéo Minh Minh đi luyện tập.

Minh Minh mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý đi.

Hai người vừa chạy một vòng thì Hạ Thần tìm đến.

Minh Minh nhìn thấy anh ta, rất phản cảm, tự động rời khỏi, tránh cho lát nữa lại thấy ghê tởm.

Nguyệt Ly phải nói là cực kì chán ghét Hạ Thần, hận không thể giết chết anh ta, đương nhiên là không muốn nói nhiều với anh ta, cô lạnh lùng nói: "Có chuyện gì, nói mau."

"Em.. " Hạ Thần lập tức đen mặt, chỉ là đến hỏi một chút nhưng cô sao lại có thái độ như vậy, anh ta cũng không nợ cô tiền.

"Em cái gì mà em " Giọng điệu của Nguyệt Ly này càng mất kiên nhẫn.

Tên này đúng là muốn ăn đòn, hiện tại thừa dịp hắn có chút tình ý với Cố Phương Phương, cô mới có thể quang minh chính đại khinh bỉ anh ta.

Hạ Thần im lặng một lúc, vẫn là nhẫn nhịn, hôm nay anh ta tới là để hỏi tình trạng của Cố Phương Phương. "Hiện tại Phương Phương thế nào rồi?"

"Em ấy à, không tốt." Nguyệt Ly không vui nói "Đó tất cả đều là do anh gây ra đó, Phương Phương yêu anh như vậy, anh lại phản bội em ấy, hại em ấy thương tâm như vậy."

"Cô ấy không sao chứ?" Hạ Thần lo lắng hỏi

"Tại sao anh không gọi điện tự hỏi em ấy, tôi nói thì có ích gì chứ, sao có thể chi tiết như em ấy nói." Nguyệt Ly xụ mặt nói.

"Anh có gọi cho cô ấy nhưng cô ấy không nghe máy." Hạ Thần thờ dãi nói, hai cô gái này thật là phiền phức.

Nguyệt Ly nói: "Không nghe thì anh tiếp tục gọi, gọi đến khi nào cô ấy nghe thì thôi." Tên này ngu chết đi được, không nghe thì không làm gì nữa sao.

"Nhưng mà cô ấy tạm thời không muốn nghe thấy giọng nói của anh, anh sao có thể quấy rầy cô ấy." Đôi mắt Hạ Thần buồn bã "Hiện giờ anh chỉ muốn biết một chút tình trạng thân thể của cô ấy, em nói cho anh biết đi."

"Cơ thể thì không có gì đáng ngại." Nguyệt Ly trợn trắng mắt, cuối cùng mới chậm rãi nói "Uống thuốc rồi, bây giờ đang ở nhà nghỉ ngơi, anh không cần lo lắng."

"Sao anh có thể không lo lắng, cô ấy là bạn gái của anh."

Nguyệt Ly nghe thấy vậy thì phì cười: "Anh thừa nhận em ấy là bạn gái của anh vậy anh làm tròn trách nhiệm của một người bạn trai chưa?"

Hỏi dừng một chút, cô bổ sung nói: "Anh chỉ biết nghĩ đến bản thân mình, đã bao giờ quan tâm tới cảm nhận của em ấy chưa?" Cô cam đoan, cô không phải là cảm thấy bất công vì Cố Phương Phương, cô đơn giản chỉ là đang khích bác lý gián.

Kết quả cô muốn chính là bọn họ yêu nhau lắm cắn nhau đau, cô ở bên cạnh xem kịch.

"Anh trước kia chỉ là nhất thời hồ đồ, bây giờ không phải là đang tìm cô ấy sao?" Hạ Thần lại thờ dãi "Chỉ là cô ấy không chịu nghe điện thoại lại không muốn gặp anh, hiện tại chỉ có em mới giúp được anh."

"Tôi giúp anh?" Nguyệt Ly nghi ngờ nói "Tôi làm sao có thể giúp anh?"

Hạ Thần đã sớm nghĩ kĩ, nói: "Đương nhiên là mỗi ngày tặng quà, em có thể giúp anh đưa cho cô ấy."

Nguyệt y liếc nhìn anh ta: "Tôi muốn phí chuyển phát, tôi không là không công đâu."

Hạ Thần gật đầu: "Đương nhiên, tất nhiên sẽ không bạc đãi em."

"Vậy hôm nay muốn đưa cái gì?" Nguyệt Ly hỏi.

"Một cái đồng hồ." Hạ Thần lấy từ trong ngực ra một hộp quà tinh xảo.

Nguyệt Ly mở ra xem, ánh vàng rực rỡ, vừa nhìn đã biết là giá trị xa xỉ, xem ra trong mắt anh ta Cố Phương Phương đúng là quan trọng.

"Cô ấy nhất định sẽ thích." Hạ Thần chắc chắn nói.

"Hy vọng như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Nói chuyện xong rồi, Hạ Thần liền đi. Trên đường, Tôn Thiển đang hướng anh mà đến.

Hạ Thần giọng nói rất ác liệt: "Cô tới làm gì?"

Tôn Thiển cười đến quỵến rũ: "Em tới làm gì, anh vẫn không rõ, anh bây giờ tức giận, em đương nhiên là cho anh hả giận."

"Chỉ mình em làm được hả?" Hạ Thần giọng nói dịu đi không ít, cẩn thận quan sát cách ăn mặc hôm nay của cô ta, đúng là giống như trước phong cách trước kia, lắng lơ mê người, "Xem bộ dáng là ti mỉ mà đến."

Tôn Thiển cười đến càng thêm rực rỡ: "Đàn ông không phải đều thích phụ nữ ăn mặc thật xinh đẹp quỵến rũ bọn họ sao?"

Hạ Thần gật đầu: "Đúng là như thế, bộ dáng của em, anh rất hài lòng."

Tôn Thiển đến gần anh ta, tại gò má anh ta thổi hơi: "Đa tạ Hạ thiếu khách lệ."

Hạ Thần nói: "Thật là một tiểu yêu tinh, chuẩn bị đi đâu cho anh hả giận?"

Tôn Thiển dịu dàng nói: "Anh quyết định đi, nghe lời anh."

"Được, vậy em đi theo anh."

Hạ Thần dắt tay của cô ta, rời đi sân vận động.

Nguyệt Ly mới đi mấy bước, liền nghe thấy giọng nói của Tôn Thiển, liền ở sau lưng bọn họ lắng nghe, bọn họ chỉ lo nói chuyện, đâu còn chú ý những người khác, vì vậy, căn bản Nguyệt Ly đem lời nói của bọn họ nghe rõ ràng.

Môi đỏ mọng, nâng lên nụ cười sáng lạng. Nếu là Cố Phương Phương nghe được tin tức Hạ Thần lại cùng Tôn Thiển đi thuê phòng, không biết sẽ cảm thấy trời sập, hay là vô cùng tuyệt vọng, đáng để mong chờ.

Trở lại ký túc xá, tắm rửa, ăn cơm, đều là một bộ tốt tâm tình bộ dáng, Minh Minh đi tới, hỏi "Chuyện gì vui mừng như thế?"

"Ồi chào." Nguyệt Ly thờ dài, nói thắm vào tai cho Minh Minh biết đã xảy ra chuyện gì.

Minh Minh nghe xong, lộ ra vẻ mặt mong đợi, sau đó chuyện diễn ra như thế nào. Đối với chuyện này, Minh Minh tiến hành một lần phân tích.

Loại tình huống thứ nhất, Cố Phương Phương sau khi biết, giận dữ, cùng Hạ Thần chia tay. Tình huống thứ hai chính là, tới cửa cùng Hạ Thần và Tôn Thiển tính sổ, sau đó chia tay. Cuối cùng chính là, yên lặng chịu được, giả câm giả điếc.

Bởi vì Minh Minh không biết Cố Phương Phương, cho nên đưa ra kết luận còn thiếu một tình huống, đó chính là tình huống thứ tư, Cố Phương Phương tìm bọn họ tính sổ, nhưng sẽ không cùng Hạ Thần chia tay, chính miệng Cố Phương Phương từng nói qua, cô ta rất yêu Hạ Thần, sẽ không chia tay.

Nghe Nguyệt Ly giải thích, Minh Minh bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, sau đó tiếp tục xem nàng Anime.

Trước tiên Nguyệt Ly gọi điện thoại cho Liễu Dật, cùng chia sẻ chuyện này với cậu ấy.

Liễu Dật sau khi nghe, ôm bụng cười lăn lộn, trong sáng tiếng cười truyền tới phía bên cô, Nguyệt Ly cũng vui vẻ. Cô rất thích đáng về cậu ấy cười, ánh mặt trời thanh xuân, tràn đầy sức sống.

Trò chuyện hết chuyện này, Nguyệt Ly bắt đầu hỏi thăm cuộc thi của cậu ấy, hết cách rồi, kỳ thi cao trung là quan trọng nhất.

Liễu Dật nhẹ nhõm nói: "Yên tâm, Nguyệt Ly, em chờ thực hiện cam kết của em đi."

Nguyệt Ly cười nói: "Em chờ."

Hai người lại nói linh tinh một hồi, đã muộn rồi, Nguyệt Ly không muốn tắt điện thoại.

Liễu Dật cũng như thế, thật hy vọng cô ấy có thể luôn luôn ở bên cạnh cậu, nhưng, bọn họ đều có việc học của mình, bọn họ nhất định phải học được các loại năng lực, mới có chỗ đứng ở trong xã hội.

Liều Dật tắt điện thoại, Nguyệt Ly lại gọi cho Cố Phương Phương.

"Chị họ, chuyện gì?" Ở đầu dây bên kia, giọng nói Cố Phương Phương có chút suy yếu.

"Thân thể em đã khá hơn chút nào chưa?"

"Tốt hơn rất nhiều, tối nay chị không về sao?" Cố Phương Phương hỏi.

"Ừ, buổi sáng ngày mai chị có trận đấu."

"Vậy phải cố gắng lên."

Nguyệt Ly trầm ngâm một chút, nói: "Chị biết rõ, chị có việc muốn nói với em." Dù sao, cô ta sớm muộn gì cũng phải biết.

"Ừ, có phải về Hạ Thần hay không?" Cố Phương Phương thử đoán.

"Đúng vậy." Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói ra, "Chị nhìn thấy anh ta lại cùng Tôn Thiến ở chung một chỗ."

"Chị không nhìn lầm chứ?" Biết rõ, chị họ sẽ không nhìn lầm, vẫn chưa từ bỏ ý định, tự lừa gạt bản thân.

"Đúng vậy." Lời nói của Nguyệt Ly, khiến Cố Phương Phương không cách nào lừa gạt mình nữa, đầm đìa máu tươi vết thương chưa lành lại hung hăng bị đâm một dao, đau triệt nội tâm, có lẽ không cách nào có thể hình dung được, giờ phút này cô tuyệt vọng cùng đau đớn.

Thấy bên kia trầm mặc, Nguyệt Ly nói vài lời quan tâm, khéo miệng lại giương cao lên, tràn đầy ý tứ trào phúng, "Em họ, em không sao chứ? Có muốn, chị về với em không?"

"Không cần." Giờ phút này, cô không hy vọng bất luận kẻ nào nhìn thấy, trên mặt rõ ràng rất là khổ sở, nước mắt dạt dào rơi xuống, "Nếu ngày mai chị có trận đấu, cũng không phiền toái."

"Em không sao, chủ yếu là chị...nếu chị xảy ra chuyện gì, như vậy cũng không tốt." Lời nói của Nguyệt Ly, tựa như ánh mặt trời, ấm áp trái tim đang đau đớn của cô.

"Cám ơn chị." Trừ cảm ơn, cô không biết nên nói cái gì cho phải.

"Được rồi, tất cả đều sẽ qua thôi."

"Em sẽ khá hơn, không có việc gì, em tắt máy trước, hẹn gặp lại." Chỉ có mình rõ ràng nhất, muốn tốt, không trải qua một lần khổ sở thay đổi, nếu không, cô vĩnh viễn bị lạc ở bên trong lưới tình của Hạ Thần. Muốn không thích nữa, nói dễ hơn làm?

"Tốt, hẹn gặp lại."

Tắt điện thoại, Nguyệt Ly không cần ngại ngùng, giương lên môi đỏ mọng, nhếch lên khóe mắt, hưởng thụ giây phút này chân thật mình. Ở trước mặt Cố Phương Phương, cô phải ngại ngùng, để cho bọn họ yêu cuồng nhiệt, đau đến điên cuồng, chỉ có như vậy, mới có thể làm dịu đi nửa ác mộng đêm khuya khi bị bọn họ phản bội. (Hoa tâm mảnh vụn nam□ ai biết chỉ mình với), cùng muốn làm nhà giàu vợ bé, trời đất tạo nên một đôi. Chờ xem, tương lai, nhất định càng thêm kích thích.

Minh Minh vừa mới xem xong một tập, đứng dậy đuổi lưng một cái, liếc thấy Nguyệt Ly cười vui vẻ như vậy, tò mò hỏi: "Ly Ly, gần đây, mình phát hiện tâm tình của cậu đặc biệt tốt, có phải gần đây có chuyện tốt không?"

Nguyệt Ly trả lời bằng một tiếng cười: "Đúng vậy."

"Thật sự?" Minh Minh rất hứng thú lại gần, "Nói cho Minh một chút, mới xem xong một tập, phải chờ tới cuối tuần mới có tập mới, đang nhàm chán đây."

"Thật ra thì, cũng không có gì chuyện." Nguyệt Ly hình như không muốn nói, nhưng trong mắt Minh Minh, đây rõ ràng là nhử, lời kéo tay của cậu ấy, van xin nói: "nói một chút, có được không?"

"Thật sự không có việc gì." Nụ cười của Nguyệt Ly đã thu lại, lạnh nhạt nói.

"Vậy thì, mình muốn phát huy (câu huyết) suy nghĩ của mình, chẳng lẽ, chẳng lẽ ——"

Minh Minh một bộ nét mặt khiếp sợ, Nguyệt Ly cũng bắt đầu tò mò, "Cậu nghĩ ra cái gì?"

"Cậu mang thai?" Minh Minh tiến tới bên tai, gần từng tiếng hỏi.

"Cậu đi chết đi." Nguyệt Ly hung hăng đẩy cậu ấy ra, tư tưởng của Minh Minh, quả nhiên không phải người bình thường có thể nghĩ.

"Đến cùng có phải không?" Người nào đó còn cố chấp theo đuổi đáp án.

Nguyệt Ly hít sâu một cái, liếc cậu ấy một cái: "Cậu hãy nghe cho kỹ, không có."

"Không có?" Minh Minh nghe vậy, một trận mắt mát, lại một trận mừng rỡ, vẻ mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Nguyệt Ly lắc đầu một cái, hỏi: "Minh Minh, cậu làm sao lại nghĩ đến cái này, thật không thể tưởng tượng nổi." Liễu Dật mới lên cao trung, mình cũng lên đại học, có thể nói là không có hoàn toàn lớn lên, đối với bọn mình mà nói có con ở cái tuổi này, quá nặng nề rồi.

Minh Minh gãi gãi đầu, lúng túng cười một tiếng, "Thật ra thì, là mình đoán mò."

"." Nguyệt Ly nhất thời im lặng một hồi.

Nguyệt Ly sớm một chút ngủ, chính là bảo đảm giấc ngủ đầy đủ, có một tinh thần tốt nghênh đón cuộc trận đấu ngày mai. 800m, lần đầu tiên chạy khoảng cách xa như vậy, hi vọng tất cả đều thuận lợi, không muốn ở giữa đường xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Ngày hôm sau, Nguyệt Ly rời giường, nhân tiện đánh thức Minh Minh.

Sớm như vậy bị người đánh thức, giọng nói tự nhiên là không tốt, "Ly Ly dậy sớm như vậy làm gì?"

Nguyệt Ly nói: "Sáng sớm hôm nay mình có trận đấu, cậu có đi không?"

Tiêu hóa xong tin tức mà Nguyệt Ly nói, Minh Minh lập tức bừng tỉnh, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, chờ tất cả đã xong, lập tức đi nhanh cùng Nguyệt Ly xuất phát.

Dậy sớm như thế, chính là vì để cho Minh Minh cùng cô làm nóng người một chút, dù sao lập tức chạy 800m, đối với nữ sinh mà nói, có chút không chịu nổi, dù sao làm đầy đủ chuẩn bị, nếu không, khó tránh khỏi ra cái gì ngoài ý muốn. Chuyện như vậy, trong quá trình ở các nữ sinh chạy cự li dài, thường có thể gặp phải.

Cô cũng không muốn thất bại.

Hai người nóng người xong, ăn sớm một chút, trở lại ký túc xá tắm rửa, cởi xuống một thân quần áo ướt mồ hôi, Nguyệt Ly mặc vào áo thể thao mà cô và Liễu Dật tỉ mỉ lựa chọn.

Minh Minh nhìn một thân cao gầy nguyệt ly mặc vốn nên là mặc ở nam sinh trên người áo thể thao, cảm thấy đặc biệt có không khí, nhất định có thể lấy được thành tích tốt.

Hai người trước tiên đến chỗ thi đấu, nghỉ ngơi một chút, liền nghe thấy truyền thanh, đi điểm danh.

Minh Minh vì cô động viên: "Cố gắng lên, cậu nhất định có thể."

Nguyệt Ly cười cùng Minh Minh vẫy tay, tạm thời chia tay.

Điểm danh xong, Nguyệt Ly ở tổ thứ nhất, chạy đầu tiên.

Đang đợi một tiếng súng ngăn ngừa, tâm tình vốn bình tĩnh lại bắt đầu bất quy tắc nhảy lên, mặc kệ kiếp trước, hay là kiếp này, đều là lần đầu tiên tham gia thi đấu thể thao, khẩn trương là không thể tránh được.

Tiếng súng vừa vang lên, một tổ mười người bắt đầu chạy, sự chịu đựng trong cuộc thi chạy cự li dài rất quan trọng, cho nên, Nguyệt Ly không dám chạy quá nhanh, duy trì tốc độ đều đặn.

Chạy không bao lâu, tiến vào trạng thái, hoàn cảnh xung quanh, đã bị coi nhẹ, tâm trí của cô đều tập trung ở cuộc thi.

Mặc dù phía trước có bốn, năm người chạy ở trước mặt mình, nhưng, không tới mức chạy ở cuối cùng, vẫn có hi vọng. Cô cho mình lòng tin.

Khi chạy tới vòng thứ ba, cô nhìn thấy Minh Minh ở trong đám người đang hô hào cổ vũ cho mình, trừ cậu ấy, trong lớp còn có những người khác, cô cảm thấy trong lòng rất cảm động.

Đến lúc tiến vào vòng thứ tư, Nguyệt Ly đã rất mệt mỏi, nhưng vòng cuối cùng, phải chạy nước rút, mặc dù thờ hồng học, nhưng vì thắng lợi ở ngay trước mắt, cô tăng tốc độ chạy về trước, cuối cùng về thứ tư, đối với lần đầu tiên thi đấu mà nói, cô rất hài lòng kết quả này.

Minh Minh cùng một bạn nữ trong lớp ra đón cô trở về (đại bản doanh).

Trong lúc nghỉ ngơi, Minh Minh rót nước, rất chăm chỉ, có người bạn như vậy, Nguyệt Ly rất thỏa mãn.

Sau một lúc nghỉ ngơi, Nguyệt Ly rót cuộc khôi phục lại, cùng với Minh Minh cùng nhau xem những trận đấu khác. Khi loa báo tên những người được vào trận chung kết, Nguyệt Ly cũng có tên, bản thân vừa mừng vừa sợ, Minh Minh ở bên cạnh cũng vui mừng thay Nguyệt Ly.

"Nếu như, đứng trong top 6, không cần mình nói, cậu cũng hiểu." Minh Minh chỉ về phía cô nói.

Nguyệt Ly cười gật đầu: "Hiểu, nếu như thật có thể, không thể thiếu cậu được."

"Vậy thì tốt."

"Hiện tại trời rất nóng, xem xong cuộc thi này, liền trở về đi."

"Ừ, trời quá nắng, không chịu nổi."

Đã ăn cơm trưa, Minh Minh cùng Nguyệt Ly ra ngoài, hai người liền cùng nhau trở về ký túc xá nghỉ ngơi. Buổi chiều có trận chung kết, nghỉ ngơi dưỡng sức rất cần thiết.

Trước khi ngủ, Nguyệt Ly nhắn tin cho Liễu Dật, nói cho cậu ấy biết, cô được vào trận chung kết, đợi đến buổi tối rồi nói chuyện.

Vừa mới chuẩn bị nghỉ trưa Liễu Dật nhận được tin nhắn, nhắn tin lại cho cô ấy: "Anh cảm thấy vui mừng cho em, hi vọng em có thể không ngừng cố gắng. Yêu em dật."

Một tin nhắn ngắn gọn, cũng làm cho Nguyệt Ly rất cao hứng, hi vọng có thể nghe được giọng nói của cậu ấy.

Cuối cùng lý trí chiến thắng tình cảm, buổi chiều bọn họ đều có việc của mình, đợi đến buổi tối, bọn họ có thể tha hồ nói chuyện.

Đã vào tháng mười một, chỉ là, phía đông nam thành phố, thời tiết vẫn tương đối nóng bức, buổi chiều mặt trời mặc dù không gay gắt như mùa hè, nhưng vẫn rất nóng.

Lúc này, Nguyệt Ly đứng ở trên đường chạy, có kinh nghiệm buổi sáng, tâm tình thả lỏng rất nhiều, có thể vào trận chung kết đã vô cùng may mắn, cuối cùng có thắng được hay không đã không quan trọng.

Theo tiếng súng vang lên, các vận động viên bắt đầu ra sức chạy. Sự chịu đựng cuộc so tài, tất cả mọi người không dám chạy hết sức, giữ vững tốc độ đều đặn. Bên ngoài sân những tiếng cổ vũ, rõ ràng vang dội, ở bên tai không dứt.

Chạy hai vòng đã có chút không được Nguyệt Ly nghe được tiếng động trong lớp, cười với Liễu Dật, cô cố gắng kiên trì. Đến vòng cuối cùng, đã có người bắt đầu chạy nước rút.

Nguyệt ly vẫn giữ vững tốc độ ban đầu, chờ đến 100m cuối cùng, cô dốc hết sức chạy về phía trước, cố gắng đến cuối cùng. Mắt thấy, sắp về tới đích, có người ngã xuống, cuối cùng Nguyệt Ly là người thứ bảy chạy về đích.

Thở hổn hển, Nguyệt Ly được người chậm rãi đỡ trở lại đại bản doanh, bởi vì buổi sáng, Minh Minh cẩn thận chăm sóc mình, hỏi han ân cần, làm rất chu đáo.

"Cám ơn cậu, Minh Minh." Nghỉ ngơi đủ rồi, Nguyệt Ly nói cảm ơn.

"Cậu và mình là quan hệ gì, không cần phải nói cảm ơn." Minh Minh cười nói.

Những trận đấu khác, Nguyệt Ly không có tâm tư xem, chỉ muốn sớm một chút gọi điện thoại cho Liễu Dật.

Minh Minh rất là thông cảm cho tâm tình vội vã của cậu ấy, cũng giống như cô, muốn gặp lại anh trai đẹp đêm đó một lần, sẽ không ép buộc cậu ấy cùng nhau đi theo xem thi đấu.

Một mình Nguyệt Ly trở về ký túc xá.

(Ở nữ nhân trên thế giới), đàn ông mới là quan trọng nhất. Những lời này, hình dung về Cố Phuong Phuong một chút cũng không sai.

Từ trong miệng chị họ biết rõ được sự thật, cô tiếc nuối không dứt, nhưng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô và Hạ Thần đã từng, đã từng ở cùng nhau là như vậy hạnh phúc, vui vẻ.

"Tại sao?" Giọng nói không cam tâm, oán hận, hai mắt đã sưng lên một chút, đều lười phải để ý thân thể của mình.

Cô chỉ nghĩ tới tình cảm của mình, ban đầu mơ ước ở trường học đã sớm không biết vứt đi đâu?

Hạ Thần, anh đến cùng có phải hay không thật lòng yêu em? Nếu yêu em thì tại sao, không gọi điện cho em?

Có lẽ, chỉ có một mình cô ở chỗ này gặm nhấm vết thương, mà Hạ Thần lại đi theo người phụ nữ khác nói chuyện yêu đương, thậm chí, không để ý tới bạn gái hiện tại, cùng người phụ nữ khác làm loạn.

Mỗi lần nghĩ tới những thứ này, trái tim như bị vỡ ra, đau đến chết đi sống lại.

Đang lúc cô đau khổ sờ, điện thoại di động vang lên.

Đầu óc Cố Phuong Phuong nghĩ đến đầu tiên chính là Hạ Thần gọi điện thoại tới nói xin lỗi, cầu xin tha thứ, khi nhìn vào màn hình điện thoại, con người

vừa có chút ánh sáng lại âm ảm xuống, tiếng chuông reo một lúc lâu, điều chỉnh cảm xúc một chút , mới nhận điện thoại: "Chị họ, có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Chị quên nói cho em một chuyện." Nguyệt Ly vừa mới nằm xuống không bao lâu thì chợt nhớ tới chuyện này, đáng lẽ ra cô nên nói cho cô ta biết rằng Hạ Thần muốn cầu xin tha thứ sau đó mới đợi cho cô ta một gáo nước lạnh, khiến cho cô ta tuyệt vọng.

Nhưng mà, bây giờ mới nói cũng có kế hoạch khác, đây chính là gieo hy vọng cho cô ta, đợi đến khi cô ta phát hiện ra sự thực, nhất định sẽ càng thú vị, không biết lúc đó về mặt của cô ta sẽ như thế nào đây?

"Chị họ, chị nói đi." Thanh âm của Cố Phuong Phuong vẫn suy yếu như trước.

"Em họ, em phải chăm sóc thân thể thật tốt, nếu không sao có thể đấu cùng với Tôn Thiên kia?" Hiện tại, phải đề cho Cố Phuong Phuong đấu với những người con gái khác của Hạ Thần đến chết đi sống lại, cô ở bên cạnh xem chuyện vui, tiêu điều tự tại biết bao.

"Chị họ, em..." Cố Phuong Phuong ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

"Được rồi, em họ, thiếu chút nữa thì lạc đề, chị muốn nói cho em một tin tốt đây, Hạ Thần gửi ở chỗ chị một cái đồng hồ rất quý giá, muốn chị đưa cho em làm quà tạ lỗi đó."

"Có thật không?" Vừa vui vừa sợ lại có chút hoài nghi. Cũng không trách được Cố Phuong Phuong lại cảm thấy như vậy, ai bảo Hạ Thần phong lưu như thế, cô ta cho rằng Hạ Thần hẳn là đã quên cô ta đi tìm những người con gái khác, không ngờ Hạ Thần vẫn nhớ đến cô.

Nguyệt Ly nghe thấy thanh âm kích động của Cố Phuong Phuong, rất muốn mắng cô ta một tiếng "Đồ đê tiện". Hai ngày trước còn phản bội cô ta, lên giường với người con gái khác, hiện tại chỉ cần tặng một cái đồng hồ, còn nhờ người khác đưa hộ, một chút thành ý cũng không có, nhưng mà lại có hiệu quả. Kì thật bản chất của Cố Phuong Phuong là một người cực kì háms tiền.

"Phải rồi, chị họ, chiếc đồng hồ hồ đó bề ngoài có đắt tiền hay không?" Cố Phuong Phuong cẩn thận hỏi.

Quả nhiên là vậy, Nguyệt Ly nhếch miệng tạo ra một nụ cười trào phúng: "Tất nhiên là đắt tiền rồi, là do Hạ Thần mua đó, sao có thể không đắt tiền chứ?"

"Cũng đúng." Cố Phuong Phuong khẽ gật đầu: "Chị họ, bao giờ chị về nhà?"

"Có lẽ sẽ muộn một chút."

"Được, em đợi chị."

"Không còn việc gì nữa, em nhớ nghỉ ngơi thật tốt đó, chị cúp máy đây."

"Được."

Nguyệt Ly gấp một cái, trở về giường ngủ một giấc.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chuông điện thoại không ngừng vang lên, nhìn màn hình, mấy cuộc điện thoại đều là của Minh Minh gọi tới, còn có cả tin nhắn. Nguyệt Ly vội vàng nghe điện thoại: "Minh Minh, mình tới ngay đây."

"Nhanh lên một chút." Thanh âm của Minh Minh có chút không vui, nói xong liền cúp máy.

Nguyệt Ly không dám chậm trễ, dùng tốc độ nhanh nhất để thay quần áo, chạy ra ngoài.

May mắn, vừa kịp lúc, cô chính là người được đọc tên.

Đội lãnh đạo phát biểu xong, tặng hết phần thưởng, hiệu trưởng lại lên nói vài câu tổng kết, cuối cùng đại hội thể thao của trường cũng kết thúc.

Trở về kí túc xá, Nguyệt Ly thu dọn đồ đạc đi về nhà.

Minh Minh nói: "Chỉ có một ngày nghỉ mà cậu cũng về sao? Đi đi về về không thấy phiền toái?"

"Một ngày cũng phải về, một ngày có thể làm được rất nhiều chuyện."

Minh Minh khẽ gật đầu: "Vây cũng đúng, cậu về đi." Sau đó lại cười mờ ám, bổ sung nói: "Làm được chuyện gì, khi trở lại nhất định phải kể cho mình đó."

Nguyệt Ly bật cười, nói: "Đương nhiên rồi."

Vừa rồi cô nói câu kia chẳng qua là thuận miệng mà thôi, cố ý khiến cho Minh Minh suy nghĩ lung tung.

"Vây đi nhanh về nhanh, thuận buồn xuôi gió nha." Minh Minh vẫy tay chào.

"Được rồi, tạm biệt."

Khi Nguyệt Ly ra đến cổng trường thì vừa vặn gặp phải Hạ Thần vừa bước xuống xe.

Nguyệt Ly vốn muốn tránh mặt anh ta nhưng anh ta lại gọi cô lại: "Liều Nguyệt Ly, em vội vã chạy đi đâu?"

"Không có gì, tôi chỉ muốn đuổi theo xe bus." Nguyệt Ly thần nhiên nói, cô không muốn gặp Hạ Thần, một khắc cũng không muốn "Rảnh rồi chúng ta nói chuyện sau, giờ tôi đi trước."

"Đợi một chút." Hạ Thần tiến lên một bước, ngăn cô lại "Anh nhờ em đưa đồng hồ cho Phương Phương, em đã đưa chưa?"

"Còn chưa đưa, đang chuẩn bị trở về sẽ đưa."

"Vây thì tốt, em đi đi."

Nguyệt Ly không hề do dự quay người rời đi.

Cố Phương Phương nhận được điện thoại của Nguyệt Ly, biết rằng cô sắp về liền rời giường, rửa mặt, thay quần áo một phen. Thương tâm cũng đủ rồi, đã có cái đồng hồ giá trị xa xỉ kia, cũng là thời điểm nên bớt giận rồi.

Di Trương nhìn Cố Phương Phương ăn mặc và trang điểm xinh đẹp, buồn bực nói: "Phương Phương, cháu không giúp gì làm việc nhà, ăn mặc như vậy là muốn đi đâu vậy?"

"Không phải, gần đây cháu không được khỏe, tâm trạng cũng không tốt cho nên mới thay quần áo, là muốn thay đổi tâm trạng mà thôi." Từ trong đáy lòng Cố Phương Phương vẫn sợ Di Trương. Nhớ tới day báo lần trước, dường như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, cô ít gây chuyện một chút thì tốt hơn "Đợi ăn cơm xong cháu sẽ rửa bát."

"Ngoài rửa bát ra thì còn phải quét dọn một lượt đó, cháu đừng có lười biếng." Di Trương cảnh cáo xong thì liền đến phòng bếp nấu ăn.

Còn có một chút thời gian, Cố Phương Phương trở về phòng lựa chọn đồ trang sức. Con gái luôn thích mình xinh đẹp đặc biệt là gần đây cô có yêu cầu rất cao với bản thân, đương nhiên là muốn cẩn thận tỉ mỉ trang điểm, mỗi một chỗ đều phải thật xinh đẹp mới được.

Tinh tế chỉnh trang lại một lần cũng tốn không ít tâm tư, tất cả đều chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu chiếc đồng hồ vàng, những đồ trang sức này cũng đều để phối với đồng hồ vàng nên cô mới đeo chúng.

Vì trên đường về bị tắc đường nên Nguyệt Ly về đến nhà hơi muộn một chút. Trước khi về còn cố ý đến siêu thị mua một số đồ ăn vặt chính là vì muốn buổi tối cùng ăn với Liều Dật.

"Di Trương, cháu đã về rồi." Bước vào nhà, Nguyệt Ly chào hỏi với Di Trương.

"Được rồi, tiểu thư Nguyệt Ly nghỉ một lát đi, cơm cũng sắp được ăn rồi." Di Trương trả lời.

"Dạ."

Nguyệt Ly mang đồng hồ ăn vặt về phòng mình, không được một lát, tiếng gõ cửa vang lên: "Chị họ, em là Phương Phương, có thể vào hay không?"

"Đương nhiên là có thể." Nguyệt Ly cười nói.

Vào phòng, Cố Phương Phương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Chị họ, cái đồng hồ mà chị nói Hạ Thần tặng cho em ở đây vậy?"

Nguyệt Ly nói: "Để chị lấy cho em."

Cô vừa trở về cô ta đã đến đòi đồng hồ vàng, dù sao cô cứ cảm cũng phiền toái, nếu như xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì cô cũng không đền được, lúc này đúng lúc vật về với chủ. Nguyệt Ly lấy từ trong cặp ra một hộp quà tinh xảo, đưa cho Cố Phương Phương: "Của em đây, em cầm đi."

Cầm hộp quà, Cố Phương Phương cảm kích nói: "Cảm ơn chị, chị họ."

Nguyệt Ly ngoài cười nhưng trong không cười, anh mắt hiện lên một tia xem thường: "Không có gì."

Nhưng lúc này Cổ Phương Phương làm sao có thể chú ý tới những biểu hiện đó của Nguyệt Ly, hiện tại cô ta chỉ chú ý đến hộp quà trong tay mà thôi.

"Phải rồi, Hạ Thần có nói gì không?" Cổ Phương Phương đột nhiên nhớ ra, hỏi.

"Có, chính là hy vọng em tha thứ cho anh ta, anh ta cũng đã cam đoan sẽ không tái phạm nữa, em tha thứ cho anh ta đi." Nguyệt Ly cười, nói những lời của Hạ Thần ra, tuy nhiên vẫn có chỉnh sửa một chút.

"Anh ấy thực sự nói như vậy sao?" Biết Hạ Thần có lòng hồi cải, cô cũng có thể tha thứ cho anh ấy, nhưng mà, còn phải quan sát một thời gian mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng.

"Đương nhiên rồi, anh ta còn tặng món quà quý giá như thế này làm quà tạ lỗi, em tha thứ cho anh ta đi."

"Em..." Cổ Phương Phương hơi do dự "Tuy rằng trong lòng em đã tha thứ rồi nhưng mà vẫn muốn xem biểu hiện của anh ấy thế nào đã."

Nguyệt Ly không thể không bội phục Hạ Thần, chỉ cần một cái đồng hồ là có thể thu phục trái tim người đẹp, còn không cần tự mình đến tặng, mà Cổ Phương Phương dường như không hề để ý đến điều đó.

Cô ta đã nói như vậy rồi, Nguyệt Ly cũng rất thức thời nói: "Giữa bạn trai và bạn gái khó tránh được những lúc có hiểu lầm, cần phải biết thông cảm cho nhau."

"Cảm ơn chị, chị họ, sau này em thành công nhất định sẽ không quên chị."

"Chị cũng nhất định không quên em." Sẽ không quên những việc mà trước kia cô đã gây ra cho tôi.

Lúc ăn tối, mẹ Liễu có bữa tiệc xã giao cho nên không trở về, ba Liễu lại đi công tác, Cổ Phương Phương bận ngắm nghía đồng hồ vàng, Liễu Dật lúc này vốn nên trở về rồi nhưng lại chưa thấy bóng dáng đâu.

Nguyệt Ly hỏi dì Trương: "Dì Trương, đáng lẽ ra Liễu Dật phải về rồi chứ, sao còn chưa thấy đây?"

Dì Trương nói: "Thiếu gia gọi điện thoại về, nói có một trận đấu bóng rổ cho nên sẽ về muộn một chút."

Nguyệt Ly hiểu rõ, bắt đầu động đũa ăn cơm.

Ăn cơm xong Liễu Dật còn chưa trở về, lúc này trời đã tối rồi, Nguyệt Ly không khỏi có chút lo lắng.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Nguyệt Ly, dì Trương an ủi: "Tiểu thư, cháu đừng lo lắng quá, thiếu gia không phải là trẻ con, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, thả lỏng tâm tình một chút đi."

"Aizz..." Nguyệt Ly thở dài "Dì nói cũng đúng nhưng mà trong lòng không kìm được lo lắng."

"Sẽ không có chuyện gì đâu." Dì Trương hiền lành cười.

Chỉ chốc lát sau truyền đến tiếng của Liễu Dật, Nguyệt Ly mừng rỡ chạy ra ngoài. Liễu Dật thấy được người mà mình ngày nhớ đêm mong thì cũng rất vui vẻ, khẽ nhếch khóe miệng "Nguyệt Ly, em ăn cơm chưa vậy?"

Nguyệt Ly vui vẻ nói: "Ăn rồi, còn anh đó, hôm nay vừa thi xong lại đi đấu bóng rổ, em đã bảo dì Trương giữ ấm đồ ăn cho anh, nhanh về ăn đi."

"Anh biết rồi." Liễu Dật gật gật đầu.

Bước vào phòng khách, Liễu Dật lớn tiếng chào hỏi dì Trương rồi mới buông cặp sách rồi rửa tay ăn cơm.

Mặc dù chỉ có mấy ngày không gặp nhưng Nguyệt Ly lại cảm thấy như đã qua rất nhiều năm, cô ngồi đối diện với Liễu Dật, ngắm nhìn cậu ăn cơm.

Cậu ăn uống rất tao nhã, từ từ nhai, chậm rãi nuốt, cẩn thận tì mồi.

Mày kiếm nghiêng nghiêng, đôi mi dài mượt, khỏe mắt mỉm cười, khuôn mặt tuấn đạt, không có thứ gì không hấp dẫn ánh mắt của Nguyệt Ly.

Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của Nguyệt Ly, Liễu Dật vẫn bình tĩnh ăn cơm như cũ, không nhanh không chậm.

Cơm nước xong xuôi, Liễu Dật cảm thấy cả người đều là mồ hôi rất khó chịu liền đi tắm rửa trước.

Nguyệt Ly nhân lúc này đi nhìn Cổ Phương Phương một chút.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Cổ Phương Phương vui vẻ ra mở cửa "Chị họ, chị mau vào đi."

Sau khi đi vào, Cổ Phương Phương nhiệt tình mời Nguyệt Ly ngồi, bưng trà rót nước, so với trước kia thì khác nhau một trời một vực. Trước kia, ngoại trừ một số việc nhà mà dì Trương bắt làm ra thì bình thường không phải cứ ở trong phòng thì chính là ra ngoài hẹn hò với Hạ Thần. Hiện nay, hai người

cãi nhau nhưng cô ta lại có đồng hồ vàng, mọi sự chú ý đều dồn lên chiếc đồng hồ vàng đó.

"Em họ, em không ăn com sao?" Nguyệt Ly quan tâm hỏi.

"Cảm ơn chị họ đã quan tâm, em vẫn chưa đói." Cố Phương Phương cười nói.

Nguyệt Ly thờ dãi, lại nói: "Em cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay, tương lai có ý định gì không?"

Cố Phương Phương lạnh lùng cười: "Con đường tương lai em đã nghĩ kĩ rồi, cho dù em không thể ngăn cản anh ấy có tình nhân bên ngoài nhưng mà, nhất định phải đạt được một nửa gia sản của anh ấy."

"Em muốn gia sản của anh ta, điều kiện tiên quyết là kết hôn với anh ta." Nguyệt Ly nói "Nếu như có thể gả vào nhà giàu thì em chính là chim sẻ biến thành phượng hoàng rồi, về sau sẽ có vô số tài phú đó."

"Cho nên, anh ấy đã tặng em đồng hồ vàng rồi thì em sẽ cho anh ấy bậc thang để đi xuống." Mặc dù người đàn ông mình yêu có nhân tính cô cũng rất thương tâm nhưng thương tâm xong cô vẫn phải sống cuộc sống của mình. Nếu như anh ấy tiếp tục tổn thương cô, cô liền đem tất cả tình yêu mà cô dành cho anh ấy chuyển qua cho tiền của anh ấy. Bất kì ai cũng có thể phản bội mình, chỉ có tiền là không thể.

Đây chính là cái gọi là thế giới trọng vật chất, gần hai tháng từ một huyện nhỏ chuyển đến sống trong thành phố lớn này, Cố Phương Phương đã không còn là cô gái ngây thơ trước kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

"Vậy em cần phải thật tốt nắm chắc, sớm ngày gả cho anh ta." Nguyệt Ly cười nói, cô đương nhiên là ước gì Cố Phương Phương sớm gả, giống như loại này cậu ấm nhà giàu có, sau khi gả, chỉ có vô số khổ sở.

"Dĩ nhiên." Cố Phương Phương cười trả lời.

Nụ cười vui mừng nở rộ trên mặt: "Đúng rồi, lúc chị chưa về, em lại nhận được 99 đóa hoa hồng anh ấy tặng."

"Vậy sao, xem ra vì để cho em vui vẻ, thật sự là hạ thật lớn công phu, em tha thứ cho anh ta đi." Nguyệt Ly khuyên nói.

"Em còn muốn chờ thêm một chút." Cố Phương Phương chậm rãi nói, "Nhìn xem anh ấy quan tâm em bao nhiêu? Em chịu thiệt thòi lớn như vậy, lại bị tổn thương. Cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho anh ấy."

Nguyệt Ly "Tốt bụng" nhắc nhở: "Chỉ là, em họ, em cũng không thể làm quá mức, phải có chừng mực, nếu không, anh ta thấy phiền, thấy chán ghét, vậy em xong rồi."

"Em biết mà." Cố Phương Phương trả lời, "Em sẽ làm cho anh ấy càng ngày càng yêu em"

"Em họ, có tâm trí mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ thành công." Nguyệt Ly mặt ngoài chúc mừng, trong lòng lại rất châm chọc.

"Cảm ơn, chị họ, chờ em thành công, nhất định sẽ cảm ơn(biết ơn, hồi báo) chị."

"Nhưng đến lúc đó đừng có (chơi xấu)xấu lắm, không thừa nhận (giữ lời hứa)." Nguyệt Ly chỉ về phía nàng, chất vấn một chút.

"Yên tâm, nhất định sẽ không." Cố Phương Phương thề thốt cam đoan.

"Vậy chị sẽ không quấy rầy em, nghỉ ngơi thật tốt."

"Ừ."

Ra khỏi phòng, đúng lúc thấy Liễu Dật lên lầu, Nguyệt Ly đứng ở cầu thang chờ cậu ấy.

Hai người cùng nhau đến phòng của Nguyệt Ly.

Đưa tới cửa, Nguyệt Ly chủ động ôm lấy Liễu Dật, tựa đầu vào vai của cậu ấy, nhẹ nhàng nói, "Dật, em phát hiện, mới vài ngày, em liền không nhận được rất nhớ anh."

"Anh cũng thế." Giọng nam trầm thấp đầy từ tính vang lên ở bên tai.

"Thật hy vọng, chúng ta nhanh một chút lớn lên, sớm ngày kết hôn." Sống lại một đời, cô tin tưởng, cô nhất định có thể có một hạnh phúc mỹ mãn, là cô và Dật cùng nhau xây dựng.

"Cô bé ngốc." Liễu Dật cúi đầu cười nhẹ nói, "Thời gian, cũng sẽ không theo ý niệm của chúng ta nhanh chóng trôi qua."

Nguyệt Ly nghe vậy, nhẹ nhàng đánh vào ngực cậu một chút.

"Tốt lắm, không nói cái này, ngày mai muốn anh dẫn em đi đâu chơi?" Liễu Dật hỏi.

Nguyệt Ly suy nghĩ một chút, nói: "Vây đi leo núi."

"Leo núi, sẽ rất mệt, anh sợ em không chịu được." Liễu Dật lông mày nhíu lại, không quá đồng ý.

"Cũng đúng, vậy chúng ta đi bể bơi bơi lội." Nguyệt Ly thay đổi đề nghị.

"Hiện tại gần đến cuối thu rồi, thân thể của em, anh sợ sau khi đi bơi về, em sẽ bị cảm lạnh." Liễu Dật vẫn không đồng ý.

Giọng nói Nguyệt Ly có chút bất mãn: "Anh lo lắng như vậy, thế, anh nói chúng ta có thể đi đâu được.""

"Theo anh chúng mình ở nhà đi." Liễu Dật nói: " buổi sáng cùng nhau đi dạo, sau đó cùng nhau ăn sáng, xem ti vi, hưởng thụ thế giới tốt đẹp của hai người. Còn nữa, ngày mai là thứ hai, còn phải đi học, không nên làm cho mình quá mệt mỏi."

"Được, nghe lời anh." Nguyệt Ly hưởng thụ sự ấm áp ở trong ngực cậu ấy, vẫn luôn yêu thích.

Yên tĩnh ở trong phòng, lúc này Liễu Dật cũng rất hưởng thụ cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc tốt đẹp trong ngực.

Không có những người khác quấy rầy, chỉ có cậu và cô ấy.

Vừa đến chuông sau, Nguyệt Ly từ trong ngực cậu ấy ra ngoài, hai người cùng nhau nằm ở trên giường, cô há hê nói: "Dật, gần đây Phương Phương sống không tốt, chắc hẳn anh cũng nhìn thấy."

Liễu Dật gật đầu: "Đúng vậy, cả ngày một người buồn bực ở trong phòng."

"Hạ Thần, tính cách người kia em cũng biết, cho dù cô ta biết anh ta lừa dối, công khai bên ngoài, nhưng vẫn muốn gả cho anh ta." Nguyệt Ly chậm rãi nói, "Em cũng hi vọng cô ta nhanh một chút gả đi, trong nhà đỡ phải nuôi cô ta."

"Chỉ là, cho dù có nhanh, cũng phải đợi đến lúc cô ta tốt nghiệp xong." Liễu Dật nhẹ nói.

"Đúng vậy." Nguyệt Ly rất buồn bực, suy nghĩ một chút, nói tiếp, "Anh nói, Nếu cô ta và Hạ Thần sớm phát sinh quan hệ, còn có thai, bọn họ có thể sớm kết hôn."

"Nguyệt Ly, không phải anh đã kích em." Suy nghĩ một chút Liễu Dật lạnh nhạt nói, "Cố Phương Phương còn chưa từng thấy ba mẹ của Hạ Thần, cha mẹ anh ta sẽ không đồng ý, cho dù đã có thai, cũng sẽ không được kết hôn, hơn nữa, Cố Phương Phương sinh ra trong gia đình nghèo, một công tử nhà giàu làm sao có thể cùng loại người như thế kết hôn được ""

Nguyệt Ly đồng ý: "Anh nói đúng, muốn đem Cố Phương Phương gả cho Hạ Thần, con đường phía trước còn rất xa."

Liễu Dật nói sang chuyện khác: "Được rồi, không nói bọn họ, nói một chút tương lai của chúng ta, có được không?"

"Được, anh nói một chút, anh có tính toán gì cho tương lai không?" Đôi mắt Nguyệt Ly nhìn thẳng vào Liễu Dật.

Liễu Dật khẽ cười nói: "Tương lai của anh chính là tốt nghiệp đại học, chính mình gây dựng sự nghiệp."

Nguyệt Ly kinh ngạc nói: "Vây anh không có ý định làm việc ở công ty của ba mẹ sao?"

"Nếu như anh có thể tự mình gây dựng sự nghiệp, sẽ lớn mạnh hơn công ty của ba mẹ." Liễu Dật đối với tương lai tràn đầy ước mơ, "Em phải tin tưởng anh."

"Không phải em không tin anh, mà lo lắng anh gây dựng sự nghiệp sẽ rất bận rộn, thời gian chúng ta ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, tình cảm tan vỡ." Nói tới chỗ này, giọng nói Nguyệt Ly run lên, "Đây không phải là điều em muốn thấy."

Liễu Dật cảm nhận được sự sợ hãi của cô ấy, nhẹ nhàng trấn an nói: "Nguyệt Ly, em yên tâm, tình cảm của anh dành cho em sẽ không thay đổi, anh hy vọng có thể dùng thực lực của mình để nuôi em, mà không phải cả đời đều sống dưới sự che chở của ba mẹ em."

"Nhưng, tự mình gây dựng sự nghiệp rất khổ, sẽ có rất nhiều khó khăn." Trong lòng Nguyệt Ly không tình nguyện cho cậu ấy tự mình gây dựng sự nghiệp, bởi vì trong nhà có công ty, cô không hy vọng cô và cậu ấy tách ra. Cô đang cố gắng khuyên cậu ấy từ bỏ ý nghĩ này.

"Anh hiểu." Liễu Dật khẽ vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô ấy, cười nói, "Những thứ này, không phải là không cân nhắc qua, cuộc sống có khiêu chiến, mới có động lực cùng kích thích."

"Nhưng, loại khó khăn này, không phải là em có thể tưởng tượng được, thực tế tàn khốc sẽ làm em, cảm xúc tiêu tan hầu như không còn." Nguyệt Ly cố gắng giữ vững lý trí, phân tích con đường gây dựng sự nghiệp tương lai của cậu ấy, "Anh còn tuổi còn rất trẻ, xã hội rất thực tế, không tự mình trải qua, thì không thể hiểu được? Sân trường còn là chốn thiên đường, bây giờ anh nên cố gắng cho tốt, chờ thi lên đại học, anh hãy quyết định, có được không?" Dù sao con đường gây dựng sự nghiệp còn xa, vẫn còn rất nhiều năm, nếu cậu ấy vẫn kiên trì, trước hết kéo dài đi.

Liễu Dật gật đầu một cái, nếu tiếp tục thảo luận, chỉ biết tan rã trong không vui. Cậu biết, Nguyệt Ly lên đại học biết nhiều hơn so với cậu, nhưng, làm một người đàn ông, nên dựa vào hai tay của mình xây dựng một mảnh sự nghiệp, nuôi sống gia đình.

Hiện tại thảo luận có chút sớm, cậu chỉ hy vọng cô có thể hiểu ý nghĩ của cậu, đến lúc đó có thể giúp cậu thuyết phục ba mẹ. Hiện tại mặc dù không thành công, nhưng, cậu sẽ cố gắng thuyết phục cô.

"Thời gian không còn sớm, em đi tắm, hôm nay anh vừa tham gia thi cử, lại thi đấu, sớm đi về nghỉ ngơi đi." Dặn dò xong, Nguyệt Ly đã đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng dáng cô đi xa, Liễu Dật thở dài, cậu sẽ không bởi vì phía trước khó khăn mà buông tha giấc mơ của mình. Cậu sẽ dùng thực lực của mình để chứng minh, là cậu đứng.

Mặc dù bàn bạc một buổi tối không tính là hòa hài, nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình hôm nay của Nguyệt Ly, hai người khó được thời gian ở cùng nhau, những việc phiền long kia, trước vẫn là gác lại.

Liễu Dật trong lòng vui mừng, nhưng vẫn lo lắng cô ấy sẽ giận cậu, hiện tại nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cô, cũng yên lòng.

Ăn xong bữa sáng, Nguyệt Ly kéo Liễu Dật, đến bãi cỏ gần đây tản bộ.

Ánh nắng buổi sáng, ôn hòa ấm áp, đứng ở dưới ánh mặt trời, rất thoải mái.

Hai người vừa đi, vừa ồn ào trò chuyện, đi vài vòng, liền trở về. Đến cửa nhà, một chiếc xe hơi màu đen sang trọng chạy về phía nhà bọn họ, chỉ liếc mắt một cái, Nguyệt Ly liền nhận ra là xe của Hạ Thần.

Chắc hẳn, là tới nói xin lỗi với Cố Phương Phương.

Hạ Thần thấy bộ dáng của Liễu Nguyệt Ly thân mật với Dật, lại nghĩ tới ban đầu cô ta còn nói thích mình, chưa được hai ngày, thái độ lại thay đổi, khiến anh tương đối chán ghét Nguyệt Ly. Định tìm cơ hội dạy dỗ cô ta một chút, chỉ tiếc gần đây bận rộn cùng em họ của cô ta nói chuyện yêu đương, lại muốn bồi Tôn Thiên, không thể phân thân, liền quên mất, hiện tại thấy, đi qua lại nghĩ đến. Nghĩ đến, nhưng mục đích hôm nay không phải cô ta, mà là tới tìm Cố Phương Phương, anh không tới, cô gái nhỏ này không biết lại suy nghĩ vớ vẩn.

Xuống xe, kiêu căng lên tiếng chào hỏi với bọn họ, rồi trực tiếp đi vào.

Đáng tiếc, nhấn chuông cửa một lúc lâu, cũng không có người mở.

Ngay từ lúc nhìn thấy anh ta, Nguyệt Ly liền gọi điện thoại cho dì Trương không cho mở cửa, thái độ kém như vậy, tại sao cho anh ta sắc mặt tốt.

Đợi một lúc lâu, không ai mở cửa, Hạ Thần lập tức xoay người, đi tới trước mặt Nguyệt Ly, nổi giận với cô: "Liễu Nguyệt Ly, chẳng lẽ nhà cô không có người giúp việc?"

"Có một, đang đi vệ sinh." Nguyệt Ly không chút để ý nói, khoe miệng hiện lên nụ cười nhẹ nhàng.

Về mặt này càng làm cho Hạ Thần nổi giận: "Cô là chủ nhà, thấy không có ai ra mở, sẽ không tự mình mở ra sao?"

Nhìn bạn gái của mình bị tên con trai khác mắng, trong lòng cậu cũng rất tức giận, Liễu Dật mím chặt môi, lạnh lùng nói: "anh cũng không tôn trọng chúng tôi, chúng tôi sao phải coi anh là khách tiếp đãi chứ?"

"Liễu Dật, hảo tiểu tử, tôi nói cho các người biết, các người tốt nhất ít chọc tôi, làm tôi cáu lên, nhất định để cho các người đẹp mặt." Lúc Hạ Thần nói câu này, ngang ngược vô cùng, oai phong sắc bén, về mặt này, làm cho Nguyệt Ly nghĩ đến trước kia xem qua tiểu thuyết ngôn tình tổng giám đốc đại loạn, nhất định chính là dáng vẻ này.

Cô cười rất khó chịu.

"Liễu Nguyệt Ly, cô coi lời của tôi như gió thoảng bên tai có phải không?" Hạ Thần lạnh giọng chất vấn.

"Không có." Nguyệt Ly thở dài, bây giờ thật là địch mạnh ta yếu, vẫn là nhịn một chút, hiện tại cô dám cùng anh ta khiêu chiến, hoàn toàn là mượn tình cảm của anh ta dành cho Cố Phương Phương mà lên mặt, hiện tại cũng không xê xích gì nhiều, làm quá mức, sẽ khiến anh ta không chịu nổi, một ngày nào đó, cô sẽ làm cho anh ta thành hai bàn tay trắng, không có tư cách kiêu ngạo.

Liễu Dật nhìn anh ta hô to gọi nhỏ với Nguyệt Ly, định đi tới phản bác, Nguyệt Ly kéo cậu ấy lại, nhìn cậu ấy lắc đầu một cái, cậu rất nhanh hiểu được, liền chần ở trước mặt Nguyệt Ly, làm cô ấy không phải đối mặt với anh ta.

"Không có là tốt rồi, còn không đi mở cửa." Hạ Thần dùng giọng ra lệnh bảo Liễu Nguyệt Ly.

"Anh bắt nạt em họ tôi, ít nhất cũng phải biểu hiện một chút." Nguyệt Ly tính thừa dịp cháy nhà mà hôi của. Cô sẽ không để cho anh ta khi dễ vô ích.

"Nói đi, muốn cái gì?" Hạ Thần sắp hết kiên nhẫn, giọng điệu rất không tốt.

"Một khối ngọc tốt."

"Cô là lương gạt hay là ăn cướp?" Hạ Thần tức giận trợn mắt nhìn Liễu Nguyệt Ly, cô ta luôn không an phận, ngăn cản không cho anh gặp Phương Phương.

"Anh xem rồi làm đi." Nguyệt Ly ngáp một cái.

"Thôi, mặc kệ cô, tôi gọi điện thoại cho Phương Phương, gọi cô ấy ra mở." Hạ Thần lấy điện thoại di động ra đang định bấm số, tiếng nói hờ hững của Nguyệt Ly truyền tới, "Khi anh và Tôn Thiển ở cùng nhau, cô ta đem số điện thoại di động của Phương Phương xóa rồi, còn chưa lấy lại.",

"Cô ~" Hạ Thần rất tức giận, trên trán gân xanh đều hiện rõ, "Liễu Nguyệt Ly, cô đừng lừa tôi, lại ngăn cản tôi...tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô."

Liễu Dật kiểm chế không được, muốn nói lại, Nguyệt Ly chú ý tới nét mặt Liễu Dật thay đổi, lập tức giữ lấy cậu ấy, ánh mắt ra hiệu cho cậu kiểm chế.

"Tại sao?" Giọng nói rất nhẹ, chỉ có Nguyệt Ly mới nghe được.

"Lát nữa, em giải thích với anh." Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói một câu.

Hạ Thần thấy bọn họ nói thầm, thúc giục: "Đi mở cửa nhanh lên."

Vừa nói xong, cửa tự động mở ra, ngay sau đó một thân hình tiều tụy ánh mắt thâm quầng, Cổ Phương Phương còn mặc đồ ngủ, sắc mặt tái nhợt, Hạ Thần nhìn thấy, rất đau lòng, vội vàng chạy tới, dịu dàng hỏi thăm.

Nguyệt Ly và dật liếc nhau một cái,, hai người đều biết rõ, tối qua cô ta còn rất tốt, hết sức vui vẻ, rất rõ ràng, đây là cố ý làm cho Hạ Thần nhìn, nhưng, mấy ngày trước, bộ dáng của cô ta đúng là như thế.

Hạ Thần cẩn thận đỡ Cổ Phương Phương đi lên lầu. Ngăn ngừa vài bước đường, ánh mắt của Cổ Phương Phương không dừng lại ở trên mặt anh ta, cũng không mở miệng nói chuyện.

Khi vừa đến cửa phòng liền đóng lại, tất cả tức giận uất ức của Cổ Phương Phương, bộc phát: "Hạ Thần, anh còn tới tìm em làm gì, anh đi tìm Tôn Thiển đi?"

"Anh tìm cô ta làm gì?" Hạ Thần cố ý giả ngu, lừa gạt con gái, là sở trường của anh rồi, hiện tại chuyện của Tôn Thiển giống như quả bom nổ chậm, không thể giấu lên. "Anh đã nói với em rồi, cái này đã là quá khứ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

"Đã là quá khứ?" Cổ Phương Phương cười lạnh "Tôi hôm qua còn có người nhìn thấy anh đi thuê phòng với cô ta đấy."

"Đó tuyệt đối và vu khống, từ khi anh bắt đầu ở bên em thì anh đã không hề lui tới với những bạn gái cũ nữa." Hạ Thần nhìn Cổ Phương Phương, thâm tình chân thành nói "Anh thật lòng muốn qua lại nghiêm túc với em mà."

"Thật lòng?" Cổ Phương Phương lạnh giọng chất vấn "Thật lòng của anh ở chỗ nào chứ?"

Hạ Thần nâng môi cười tà mị: "Anh đã tặng em đồng hồ vàng, còn có 999 đóa hồng ở trên xe nữa. Em có thích không?"

"Em đã nhận được đồng hồ." Cổ Phương Phương nhìn chung quanh một vòng, không thấy hoa hồng đâu, ngẩng đầu lên nhìn anh ta "Vây còn hoa hồng đâu?"

"Còn ở trong xe, anh xuống lấy cho em." Hạ Thần biết rõ trong lòng cô đã dao động, không bao lâu nữa sẽ tha thứ cho anh ta. Anh ta nhân lúc cô không phòng bị, lên hôn lướt qua đôi môi của cô. Hương vị thực ngọt ngào, so với mật ong còn ngọt hơn. Mang theo tâm tình tràn ngập vui vẻ, anh ta bước ra ngoài đi lấy hoa hồng.

Nguyệt Ly và Liễu Dật xem ti vi ở phòng khách nhưng thực ra lỗ tai lại dựng thẳng lên để nghe ngóng động tĩnh bên trong phòng của Cố Phương Phương. Lúc đầu là Cố Phương Phương tức giận, thanh âm rất lớn, không hề liên quan gì đến thân thể suy yếu của cô ta, còn Hạ Thần thì lại giả vờ thành thực, đáng thương. Nghĩ tới cảnh đó, Liễu Dật và Nguyệt Ly vừa thảo luận, vừa buồn cười, hai người thấy Hạ Thần bước ra thì mới giả vờ nghiêm túc xem ti vi.

Đợi đến khi Hạ Thần trở lại còn đem theo một bó hoa hồng lớn, Nguyệt Ly đoán rằng họ đã là hòa với nhau, không biết chừng còn bàn đến chuyện hôn nhân rồi, thực hy vọng là như vậy.

"Hạ thiếu gia, anh đối xử với em họ tôi thật tốt, hôm qua là đồng hồ vàng, hôm nay lại có thêm đóa hoa lớn như vậy." Thời điểm Hạ Thần bước lên lầu, Nguyệt Ly nói ra một câu như vậy.

"Đó là đương nhiên, cô ấy là bạn gái của anh, đối xử tốt với cô ấy là chuyện anh nên làm, nhưng mà, đáng tiếc, Liễu Nguyệt Ly em không có số hưởng thụ những quà tặng của anh." Hạ Thần cảm thấy vô cùng hài lòng, cuối cùng còn không quên chế giễu Nguyệt Ly một câu vì lúc trước đã đá anh ta.

Nguyệt Ly làm như nghe không hiểu ẩn ý bên trong lời nói của anh ta, khoe miệng khề nhếch, cười nói: "Không sao, không phải anh nhìn trúng em họ của tôi sao? Tình cảm của tôi và em ấy rất tốt." Anh ta thì có gì tốt chứ, ngày nào cũng gây chuyện bên ngoài, nếu như thực sự yêu anh ta thì mỗi ngày đều phải lo lắng xem anh ta có tìm tình nhân ở bên ngoài hay không. Cho dù anh ta có tìm thì cũng chẳng làm gì được anh ta. Cuối cùng, người bị thương tổn chỉ có chính bản thân mình mà thôi. Hiện tại tuy là Cố Phương Phương thích anh ta nhưng dường như lại càng thích tiền của anh ta. Cô ta giả vờ tới nhà họ Hạ, cô vừa vặn có thể lợi dụng cô ta, khiến cho nhà của anh ta trời long đất lở, gà chó không yên.

"Muốn ra tay từ trên người của em họ em? Chỉ sợ em không có cơ hội đâu." Nói xong, Hạ Thần trực tiếp đi lên lầu.

"Nguyệt Ly, em nói xem, Hạ Thần còn có thể ngông nghênh như vậy bao lâu nữa?" Liễu Dật đột nhiên hỏi như vậy.

Nguyệt Ly ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Ít nhất là 7 năm nữa." Căn cứ vào kiếp trước, 7 năm sau anh ta sẽ kế thừa vị trí của cha, trở thành tổng giám đốc của công ty. Công việc phát triển không ngừng, nhưng mà, cô sẽ không cho anh ta có cơ hội đó. Hiện tại Cố Phương Phương chính là một công cụ tốt nhất để làm điều đó.

"Nguyệt Ly, sao em lại biết điều này?" Liễu Dật tiếp tục hỏi.

"Em đoán thôi." Nguyệt Ly cười nói: "Anh xem cha anh ta hiện nay vẫn vô cùng tài giỏi, Hạ Thần cũng không phải là kẻ ngốc, anh ta hẳn là có thể ngông nghênh thêm 7 năm nữa.

Nói xong, cô nghi hoặc nhìn Liễu Dật: "Tại sao anh đột nhiên lại hỏi điều này?"

"Tùy tiện hỏi mà thôi." Liễu Dật cười nói, trong mắt lóe ra tia thâm trầm mà Nguyệt Ly không thể hiểu được.

Nhưng mà, Nguyệt Ly cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần cậu yêu cô là được, đợi đến lúc tốt nghiệp, bọn họ sẽ kết hôn, sau đó cùng nhau gây dựng sự nghiệp, cùng nhau đối mặt với kinh tế suy thoái.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, thời gian vẫn còn sớm, chúng ta ra ngoài dạo chơi đi, có được không?" Nguyệt Ly đứng dậy, đề nghị.

Liễu Dật cong mi cười: "Nghe lời em, em muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi tới đó."

Trong phòng, Cố Phương Phương nhận được hoa hồng mà Hạ Thần đưa tới, trong lòng vô cùng vui sướng nhưng trên mặt vẫn giả vờ thản nhiên, từ chối.

"Phương Phương, xem em như thế này, có cần anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra không?" Hạ Thần săn sóc quan tâm.

Cố Phương Phương lắc đầu: "Không cần đâu, em hơi sợ bệnh viện."

"Vậy anh mời bác sĩ gia đình tới khám cho em?" Cô không muốn đi bệnh viện, Hạ Thần nghĩ ra một cách khác.

"Không cần đâu, em nghỉ ngơi nhiều một chút là được rồi." Nếu thực sự gặp bác sĩ thì cô liền hiện nguyên hình rồi, dù thế nào cũng không thể gặp bác sĩ.

"Được rồi, như vậy, anh ở lại với em." Hạ Thần ôm thân hình mảnh khảnh của cô vào lòng, ôn nhu nói.

"Thần, anh đối xử với em thật tốt." Trong lòng Cố Phương Phương rất vui vẻ, cô bị bệnh, anh ấy lại nguyện ý ở lại với cô.

"Em phải tin anh, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời." Hạ Thần bắn ra một viên đạn bọc đường khiến cho cả lòng của cô cảm thấy ngọt ngào.

Cố Phương Phương dựa vào lồng ngực của anh ta, thấp giọng nói: "Em tin anh."

"Cô gái tốt của anh." Hạ Thần nở một nụ cười hạnh phúc. Trải qua mấy ngày cô không để ý đến anh, ngay cả lúc ngủ anh cũng mơ thấy cô, có thể thấy được không biết từ lúc nào cô đã đi vào lòng anh. Anh vẫn vô cùng thích cô nhưng thói quen nhiều năm không thể thay đổi vì một người được. Tình tình của anh vốn phóng khoáng, đàn ông con trai xã giao, ăn chơi ở bên ngoài là một loại lạc thú. Cho dù trong lòng rất thích Cố Phương Phương nhưng anh ta vẫn sẽ tìm những cô gái khác chơi đùa bên ngoài. Cô chỉ là người mà anh thích nhất trong số những người phụ nữ của anh.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, Liễu Dật và Nguyệt Ly tới một cửa hàng quần áo mua đồ mùa đông.

Đi dạo mấy cửa hàng cuối cùng Nguyệt Ly cũng chọn được cho Liễu Dật một cái áo khoác ưng ý mà quần áo mùa đông của cô thì giao toàn quyền cho Liễu Dật chọn lựa.

Trong số vô vàn váy áo rực rỡ muôn màu, Liễu Dật để ý tìm kiếm, cuối cùng chọn được một cái áo khoác màu tím. Loại vải chất lượng tốt, sờ vào cảm thấy rất mềm mại, màu sắc cũng rất nổi bật. Khi Nguyệt Ly mặc chiếc áo này đi ra từ phòng thay đồ, trong mắt của Liễu Dật hiện lên tia kinh diễm, khoe môi vẽ lên một nụ cười ấm áp.

"Thực sự rất đẹp." Liễu Dật cười khen ngợi.

Nguyệt Ly cảm thấy chiếc áo này nhẹ nhàng nhưng lại giữ ấm vô cùng tốt, cũng rất vừa vặn với cô, mặc lên cảm thấy rất thoải mái, cho nên quyết định mua chiếc áo này.

Mua quần áo xong thì sắc trời cũng đã hơi muộn, hai người đều cảm thấy không còn sớm nữa. Liễu Dật đề nghị đi ăn lẩu, Nguyệt Ly cũng nghĩ như vậy.

Hai người vui vẻ cùng nhau ăn lẩu nóng hổi, vô cùng tình cảm, ấm áp.

Bữa ăn này, ăn rất vui vẻ.

Về đến nhà thì trời đã tối đen.

Ngày mai còn phải đi học nên hai người đều quý trọng từng phút giây ở bên nhau.

Hai người bọn họ nói chuyện cũng không sến sảm gì nhưng thật ấm áp, nhìn bọn họ ân ái như vậy, trong lòng Cố Phương Phương rất hâm mộ. Cô là một cô gái bình thường, cũng có khát vọng về một tình yêu hoàn mỹ nhưng mà lại gặp phải Hạ Thần, cô không thể tự kiểm chế được mình mà yêu anh. Vui vẻ ban ngày cũng chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi, cô sao có thể tha thứ một cách dễ dàng như vậy. Chị họ cũng nói rồi, nếu còn tiếp tục gây gổ với anh, không chừng anh sẽ đá cô, đó không phải là kết cục mà cô mong muốn. Anh đã nhận lỗi rồi thì cô cũng cho anh một bậc thang để bước xuống.

"Chị họ, hai người thật ân ái." Ngữ điệu toát ra sự ngưỡng mộ vô hạn.

Liễu Dật cười nói: "Chị họ Phương Phương, chị và Hạ Thần cũng sẽ như vậy."

Nguyệt Ly phụ họa: "Hạ Thần có vẻ ngoài phong độ, có tiền có thế, em lại xinh đẹp động lòng người, hai người là một cặp trời sinh, cuối cùng hai người sẽ hạnh phúc."

"Thực sự sẽ hạnh phúc sao?" Cố Phương Phương thăm thẳm thì nói, con đường trước mặt vẫn là một mảnh mơ hồ.

Nguyệt Ly nói: "Chỉ cần em chịu trả giá, chịu cố gắng theo đuổi hạnh phúc của mình, em nhất định sẽ có được hạnh phúc."

Cố Phương Phương suy nghĩ một chút, nói: "Cho nên em muốn nhanh chóng gia tăng tình cảm với Hạ Thần, để cho anh ấy sớm ngày cưới em."

"Đúng vậy." Nguyệt Ly cười gật gật đầu: "Chị tin tưởng anh ta thích em như vậy, chuyện tốt của hai người sẽ đến rất nhanh."

"Cảm ơn lời chúc của chị họ, em nhất định sẽ sớm thực hiện ước mơ của mình."

"Chị họ tin em có thể làm được, cố gắng lên."

"Em biết rồi."

Liễu Dật đi theo Nguyệt Ly tới phòng của cô, cậu tò mò hỏi: "Nguyệt Ly, em chán ghét Cố Phương Phương như vậy, tại sao trước mặt vẫn đối xử tốt với cô ta như vậy, anh không hiểu."

"Em biết anh thắc mắc chuyện này đã lâu, hiện tại sẽ nói cho anh biết." Nguyệt Ly nghiêm túc nói: "Em rất hận Hạ Thần, còn Cố Phương Phương là quân cờ của em, em muốn phá hủy bọn họ, khiến cho bọn họ đau khổ. Nếu như ngoài mặt em không đối xử tốt với cô ta, cô ta làm sao có thể hoàn toàn tin tưởng em?"

"Thế như mà bây giờ bọn họ làm lành rồi." Liễu Dật cau mày nói.

Khóe miệng Nguyệt Ly vẽ ra một nụ cười lạnh: "Anh tin em đi, không bao lâu nữa khẳng định sẽ nghiêm trọng hơn thế này, anh và em chỉ cần xem chuyện vui mà thôi. Nhìn bọn họ đau khổ em liền thấy vui vẻ."

Đôi mắt của Liễu Dật tràn đầy ôn nhu hỏi: "Tại sao em lại hận Hạ Thần như vậy?" Còn có, tại sao cô lại thay đổi lớn như vậy, lúc đầu thích Hạ Thần như thế, bây giờ lại hận đến mức độ này? Đây là vấn đề cậu vẫn giữ trong lòng, không dám hỏi ra. Hơn nữa, từ thái độ và hành động của cô, cậu biết rõ cô đã không còn là cô gái ngây thơ lúc trước. Có đôi khi, lúc cô ở một mình, ánh mắt của cô giống như đã từng trải qua tang thương của cuộc đời. Chỉ có khi cô ở cùng cậu cô mới hoàn toàn thả lỏng. Có phải cô đã xảy ra chuyện gì mà cậu không biết hay không?

Nguyệt Ly thờ dãi, nói: "Tất cả những thắc mắc của anh, em sẽ nói cho anh biết nhưng không phải bây giờ." Ở bên nhau lâu như vậy, sao cô lại không biết cậu nghĩ gì. Cậu không hỏi không có nghĩa là cô không hiểu. Có một số chuyện thực sự là quá quý giá, nhất thời khó có thể nói rõ.

"Được, lúc nào em muốn nói thì hãy nói."

"Không còn sớm nữa, anh đi tắm trước đi, nghỉ ngơi sớm một chút." Nguyệt Ly nhẹ nhàng dặn dò.

"Em cũng vậy."

Liễu Dật thở dài hôn lên trán của cô rồi mới xoay người rời đi. Trong khoảnh khắc đó, cậu quyết định, chuyện của cô chính là chuyện của cậu, cậu sẽ dùng hết sức để giúp cô.

Ngày hôm sau, Liễu Dật vẫn giống như trước, dậy sớm làm đồ ăn sáng, hai người cùng nhau ăn sau đó mới bắt xe bus tới trường.

Từ khi Cố Phương Phương tha thứ cho Hạ Thần, anh ta cảm thấy đã khiến cho cô đau khổ cho nên hôm nay đặc biệt tới đón cô đi học.

Nhận được điện thoại, Cố Phương Phương lập tức xuống lầu chờ đợi, thấy chiếc xe hạng sang kia càng ngày càng tới gần, trong lòng cũng càng lúc càng vui vẻ. Nếu đã yêu anh, vậy thì sẽ lựa chọn tin tưởng anh.

Hạ Thần đưa Cố Phương Phương đi ăn sáng sau đó mới lái xe đến trường. Đến trường rồi, vào lớp học, Cố Phương Phương chú ý tới các nữ sinh trong lớp nhìn mình bằng ánh mắt vừa hâm mộ vừa đồng tình, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, các cô ấy làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Một người nữ sinh bên cạnh nhỏ giọng hỏi cô: "Phương Phương, có phải Hạ thiếu tới đón cậu đi học không?"

Cố Phương Phương gật đầu một cái, hỏi, "Có gì không?"

"Không, liền tùy tiện hỏi một chút thôi." Dừng một chút, cậu ấy hỏi tiếp, "Cậu và anh ấy có xảy ra chuyện kia không?"

"Chuyện gì?" Cố Phương Phương không hiểu nhìn về phía nữ sinh kia.

"Thật sự không biết?" Nữ sinh kia kinh ngạc nói.

Cố Phương Phương thành thật gật đầu một cái, cậu ấy đang muốn hỏi cái gì?

Nữ sinh trong lòng một trận mồ hôi, tới gần tai cô hỏi: "Tối hôm qua cậu và Hạ thiếu thuê phòng rồi sao?"

Như vậy hẳn là rõ ràng đi, vừa rồi khi đi tới, trong lớp liền nhìn thấy Hạ Thần lái xe đưa cậu ấy tới trường, vì vậy 38 nữ sinh trong lớp, liền suy đoán tối hôm qua bọn họ có xảy ra chuyện kia không, cô ngồi ở bên cạnh Cố Phương Phương, cho nên, nhiệm vụ này liền giao cho cô, cô và Cố Phương Phương không thân, chỉ có thể cố gắng thôi. Không ngờ, cậu ấy thế nhưng không biết "Cái đó" là có ý gì, thật không biết là thật thuần khiết, hay là giả bộ?

Sắc mặt Cố Phương Phương đột nhiên đỏ lên, lắp bắp nói: "Cậu. . . Sao lại hỏi cái này?"

"Cậu cứ trả lời đi có hay không có?"

Cố Phương Phương lắc đầu.

Mọi người liền than thở một hồi, bọn họ đều đoán là có, không nghĩ đến, Hạ Thần có thể cầm giữ được, cô gái xinh đẹp như vậy, không phải là hàng đêm đêm xuân sao?

Cố Phương Phương không hiểu, thừa dịp còn chưa vào học, vội vàng chạy ra ngoài. Dù sao, cô và những người khác không quen, ở cùng một chỗ, cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Cậu nói một chút có phải cậu ấy đi tìm Hạ Thiếu nói chuyện này không?" Một giọng nữ chói tai vang lên trong lớp học.

Vì vậy, lại xảy ra một trận tranh cãi.

Cố Phương Phương trong lòng uất ức, trực tiếp gọi điện thoại cho Hạ Thần tới đây.

Lúc Hạ Thần chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt cô ấy không đúng, hỏi "Sao vậy, có người bắt nạt em sao?"

Hốc mắt Cố Phuong Phuong đỏ lên, khẽ gạt đầu.

Hạ Thần nâng gương mặt xinh đẹp của cô ấy lên, dịu dàng vuốt ve da thịt mịn màng của cô. "Không sợ, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Trong lớp lớp trưởng cũng giễu cợt em." Về mặt Cố Phuong Phuong uất ức, nói hết cho Hạ Thần biết, "Em không biết có chỗ nào không phải với mọi người."

Thực ra, hoàn toàn là cô tự làm tự chịu, lúc đầu, có nữ sinh dù cô cùng chơi đùa, nói chuyện, cô lạnh lùng từ chối, hoặc là một bộ lạnh nhạt xa cách, bởi vì cô hỏi thăm được, trong lớp cô là người có thành tích cao nhất, hơn nữa họ đều không thích học tập, cảm thấy không thích cùng các cậu ấy kết thân, Từ lâu rồi, cô bị cô lập, mọi người cảm thấy đáng về thanh cao của cô đặc biệt làm người ta khó chịu, vì vậy, nữ sinh trong lớp đều không thích cô, nói xấu sau lưng cô, trêu chọc cô, chỉ là trước kia đều là vụng trộm, hiện tại là lần thứ nhất công khai trêu đùa cô.

"Ngoan, không có chuyện gì, anh sẽ tìm bọn họ tính sổ cho em." Hạ Thần mới vừa nói xong, tiếng chuông vào lớp vang lên, anh lại dặn dò cô yên tâm học tập, trước tạm thời không để ý tới bọn họ, chờ anh trừng trị bọn họ.

Buổi trưa, Nguyệt Ly cùng Minh Minh đi tới nhà ăn cơm, nghe một đám nữ sinh lớn tiếng thảo luận một người, không nghĩ tới, lại là Cố Phuong Phuong, mang theo tò mò, Nguyệt Ly và Minh Minh ngồi ở bên cạnh đám nữ sinh đó.

Nghe giọng của bọn họ, cũng biết Cố Phuong Phuong có xích mích với bọn họ, chắc là nghĩ thế nào dạy dỗ cô ta, giương lên khóe miệng, Nguyệt Ly kiên nhẫn nghe. Minh Minh cũng cảm thấy rất hứng thú, không biết em họ Nguyệt Ly lại làm ra chuyện gì.

Một nữ sinh tiếp lời của hai nữ sinh trước, tức giận nói: "Cố Phuong Phuong kia tưởng cô ta là ai, có một tên bạn trai có tiền có thế thì rất giỏi à, cho là có anh ta giúp đỡ, sẽ không dám làm gì cô ta, lại ngang nhiên tìm Hạ Thần đến cảnh cáo chúng ta, thật sự là khó có thể nuốt xuống con tức này."

Nữ sinh khác nói tiếp, trong mắt tràn ngập khinh thường: "Cô ta chính là một người tự cho là đúng, lúc nào cũng làm ra vẻ thanh cao, mình tin, Hạ Thần sớm muộn gì cũng sẽ bỏ cô ta."

Một nữ sinh khác đồng ý, "Cho dù Hạ Thần thích cô ta, ba mẹ anh ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận con dâu nghèo như vậy. Lớn lên một trương lăng lợ gương mặt, chỉ có thể làm tình nhân."

Kế tiếp, từng người đều bày tỏ bất mãn của mình, bọn họ mặc dù không ưa Cố Phuong Phuong, cũng chỉ là ngoài miệng âm ỉ một chút, nói một chút, lại không làm gì được cô ta, nói thế nào cũng là mâu thuẫn nội bộ trong lớp, cô ta đi tìm Hạ Thần, còn hung hăng cảnh cáo bọn họ, như vậy chỉ biết hoàn toàn ngược lại, người trong lớp lại càng thêm ghét cô ta.

Nguyệt Ly và Minh Minh nghe xong, đều chịu đựng, không dám cười to ra ngoài, thật không nghĩ đến, Hạ Thần yêu đến mức liền Cố Phuong Phuong ở trong lớp có mâu thuẫn gì đều muốn quản, lần này tốt lắm, trở thành kẻ thù chung, cuộc sống sau này của cô ta càng thêm không thoải mái, cho dù có tâm, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô ta, Cố Phuong Phuong thật là biết gây vò bần thân.

Nghe xong, hai người rất vui vẻ trở về ký túc xá.

Mà Cố Phuong Phuong và Hạ Thần đang ngồi uống cà phê, ăn sáng trong một quán cà phê.

"Hương vị thế nào?" Hạ Thần nhếch môi cười, "Nếu như không hài lòng, cứ nói."

Chân mày Cố Phuong Phuong cong lên, cười gạt đầu: "Mùi vị cà phê này rất tốt."

"Em thích là tốt rồi."

Hai người trải qua một buổi chiều lãng mạn, mãi đến khi đi học, mới lưu luyến tách ra, từng người trở về lớp học.

Đi vào lớp, tất cả mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, khinh bỉ, coi thường, trào phúng, dạng gì đều có, bọn họ làm sao vậy?

Cố Phuong Phuong không dám thở mạnh, cẩn thận đi đến chỗ ngồi của mình.

Trong giờ học, Cố Phuong Phuong đi vệ sinh, cô ta vừa mới tiến vào, nữ sinh trong lớp rồi rít theo vào.

"Cố Phuong Phuong, cậu rất lợi hại." Lời nói trào phúng, từ miệng một nữ sinh cao giọng nói ra.

Thấy bọn họ vây quanh mình, ánh mắt giống như muốn đem cô ăn, trong lòng rất sợ, rất sợ, lắp bắp nói: "Cậu. . . Các cậu. . . Định làm gì?"

"Cậu làm cái gì, đều quên rồi hả?" Giọng nói từ phía sau truyền đến, Cố Phuong Phuong bởi vì sợ, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể ra sức lắc đầu.

"Mình liền nói cho cậu biết, là Hạ Thần." Giọng nói lạnh lùng, làm Cố Phuong Phuong run lên. Nhắc tới Hạ Thần, cô mới nhớ tới, buổi sáng anh ấy hung hăng cảnh cáo bọn họ. Chắc là vì chuyện này nên tìm cô phiền toái thôi.

Nhưng, cô cũng có biện pháp đối phó, hít một hơi thật sâu, cô khẽ cười mở miệng nói: "Các cậu cũng biết thân phận và quyền thế của Hạ Thần, cho nên, nể tình là bạn cùng lớp, chỉ cần các cậu không gây chuyện, mình sẽ không nói cho Thần biết."

"Bây giờ cậu còn dám kiêu ngạo?" Nữ sinh kia hung ác nói, "Thật đúng là không thấy quan tài thì vẫn không đồ lệ."

Thấy bọn họ từ từ tới gần, trong lòng càng gấp, Cố Phuong Phuong vội nói: "Các cậu đừng xằng bậy, Minh lập tức gọi điện thoại cho Thần tới đây."

Đáng tiếc bọn họ cũng không để ý tới Cố Phuong Phuong, Cố Phuong Phuong lấy điện thoại ra, liền bị người đoạt đi.

Cố Phuong Phuong kinh hãi, nóng nảy hô lên: "Trả điện thoại cho mình."

Nữ sinh cầm điện thoại di động, cười hi hi nói: "Không trả." Nói xong, lập tức tắt điện thoại.

Lần này, Cố Phuong Phuong tâm tư nguội lạnh, bây giờ không có cách nào báo cho Hạ Thần rồi, làm thế nào?

Những nữ sinh đến nhà vệ sinh, đều giải quyết xong liền đi, hoặc là đứng xem trò vui, không ai muốn giúp cô.

"Hiện tại, biết sợ chưa?" Giọng nói nham hiểm quanh quẩn ở bên tai, Cố Phuong Phuong mất thấy bị bao vây(vây quanh), không biết lấy đâu ra dũng khí, ánh mắt đỏ lên cầu xin, "Các cậu bỏ qua cho mình đi, mình hứa sẽ không nói cho Thần nữa."

"Cậu nghĩ bọn mình bị ngu à, vừa tha cho cậu, cậu sẽ lập tức nói cho Hạ Thần biết."

"Sẽ không, mình sẽ không nói, thật sự, các cậu bỏ qua cho mình đi." Cố Phuong Phuong giả vờ khóc lên, nhưng, không ai có ý định bỏ qua cho cô ta. Họ cũng không sợ quấy lớn chuyện, động tĩnh quá lớn, đối với Cố Phuong Phuong có hại mà không có lợi.

Biết mình chạy không thoát rồi, Cố Phuong Phuong cũng không cần biết nhiều như vậy, ngã xuống đất ngất đi.

Trên đất ẩm ướt, thấm ướt quần áo của cô, còn xen lẫn mùi khai, làm người ta nôn mửa, nhưng vì trốn tránh bọn họ, chỉ có thể giả vờ ngất đi, hi vọng bọn họ có thể bỏ qua cho cô.

Nhóm nữ sinh này chỉ vì tức giận, bọn họ không dám tìm Hạ Thần tính sổ, chỉ có thể tìm Cố Phuong Phuong tính sổ, bọn họ cũng không định làm gì, chính là muốn hăm dọa cô một chút, tiếc là chưa dọa được, đã ngất đi, mọi người cười to, lần lượt rời đi. Bởi vì cô diễn cũng không giống, giả vờ ngất lập tức bị người nhận ra, cô ta muốn giả vờ bao lâu, thì tùy cô ta.

Chờ mọi người đi hết, cô mới dám đứng dậy, cả người ẩm ướt, còn có mùi hôi ghê tởm, cô thật sự không dám đi vào lớp, đành phải trốn học đi về. Nhưng, cặp cửa của cô vẫn còn ở trong lớp, trên người chỉ còn ít tiền, cô không quan tâm được nhiều như vậy, liền gọi điện thoại cho Hạ Thần.

Hạ Thần đang học, điện thoại vang lên, nhìn thấy là số lạ, trực tiếp tắt máy, cũng lập tức tắt nguồn, đành chịu vì giáo viên đang điểm danh, anh phải chú ý nghe.

Cố Phuong Phuong nghĩ, Nếu Hạ Thần vẫn không nghe điện thoại, sẽ gọi tiếp, nhưng đối phương đã tắt máy, hôm nay thật sự rất đen đui.

Làm sao bây giờ? Ai có thể giúp cô đây?

Ở trường học trừ Hạ Thần, chị họ, cô không biết còn có thể nhờ ai nữa. Bọn họ đều đang học, nếu đi với bộ dạng này, nhất định sẽ bị người khác cười, cô không thể đi.

Không thể về nhà, Hạ Thần lại không nghe điện thoại, cũng không về lớp được, cô đi tới góc cây, buồn bã ngồi xuống.

Giờ phút này, nước mắt Cố Phuong Phuong giống như vỡ òa, ầm ầm rơi xuống, cô khóc rất nhiều.

Có nam sinh đi ngang qua, thấy người đẹp khóc thút thít, không đành lòng, lúc đến gần, ngửi thấy mùi ghê tởm kia, liền ngăn ngại.

Cuối cùng tan học, Cố Phuong Phuong lập tức đi về phía căn tin, gọi điện thoại. Hạ Thần thấy số vừa này, còn gọi lâu như vậy, mang theo thắc mắc, anh nghe điện thoại: "Này ——"

Nghe được giọng nói của anh ấy, Cố Phuong Phuong kích động lại muốn rơi lệ, cô tự nói với mình phải nhịn xuống, giọng nói khàn khàn: "Là em, Thần."

Cẩn thận nghe, là Cố Phuong Phuong, Hạ Thần nghe ra giọng nói của cô ấy không thích hợp, vội hỏi: "Em làm sao vậy?"

"Em ở cửa căn tin chờ anh, anh lập tức tới đây, được không?" Giọng nói Cố Phuong Phuong tràn đầy cầu xin, Hạ Thần nghe xong thấy kinh ngạc, trả lời một tiếng, lập tức chạy tới.

Chờ một lúc, cuối cùng Cố Phuong Phuong cũng gặp được Hạ Thần, không thêm để ý mình đang ở đâu, trực tiếp nhào tới, Hạ Thần ôm lấy cô ấy, ngửi thấy một mùi ghê tởm, làm cho anh lập tức buông cô ấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Khi bị đẩy ra, Cố Phuong Phuong khó hiểu nhìn Hạ Thần, ánh mắt có chút bị thương, khóe môi giật giật: "Thần, tại sao anh lại đẩy em ra?"

Không thể nói và bởi vì mùi hôi trên người cô, Hạ Thần nhỏ giọng nói: "Đây là nơi công cộng, chúng ta vẫn cần chú ý một chút, chúng ta đi chỗ khác được không?"

"Thần, anh có đem theo tiền không? Em muốn về nhà."

"Em muốn về?" Hạ Thần thấy sắc mặt của cô không đúng lắm, đôi mắt sưng đỏ như mắt thỏ, để một mình cô trở về anh ta không an tâm "Anh đưa em về."

"Nhưng mà như vậy sẽ khiến anh muộn học?" Cố Phuong Phuong không muốn làm ảnh hưởng đến việc học của anh.

"Không có gì, bỏ hai tiết mà thôi, không có gì đáng ngại, anh đưa em về." Anh ta muốn biết rõ đã cả ra chuyện gì, rốt cuộc cô bị làm sao?

Vốn dĩ Cố Phuong Phuong muốn ngồi ở ghế lái phụ nhưng Hạ Thần kiểm soát để cô ngồi xuống phía sau.

Thực ra Cố Phuong Phuong cũng biết mùi trên người cô cho dù bất kì ai tới gần cũng không chịu nổi, cho dù người đó có là Hạ Thần đi nữa.

Xe chạy bon bon trên đường, cuối cùng cũng về đến nhà. Lấy chìa khóa dự phòng để mở cửa, vừa vào đến phòng Cố Phuong Phuong lập tức tìm quần áo sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng tắm.

Hạ Thần nhàm chán ngồi xem ti vi.

Đợi khoảng nửa tiếng, rốt cục Cố Phuong Phuong cũng đi ra.

Nước sạch rửa trôi hết những bụi bẩn trên người, Cố Phuong Phuong cảm thấy cả người thoải mái dễ chịu.

Đến ngồi xuống bên cạnh Hạ Thần, anh ta lập tức hỏi: "Phuong Phuong, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Em..." Nhớ lại một màn kia, thân thể Cố Phuong Phuong hơi cứng ngắc một chút, nước mắt lại muốn rơi xuống "Em không sao, chỉ là không cẩn thận bị ngã trong nhà vệ sinh thôi."

Đôi môi mỏng của Hạ Thần giật giật: "Thật sự là như vậy?"

Đối mặt với ánh mắt quan tâm dịu dàng của anh, cô chỉ hận không thể nói hết những ảm ức trong lòng ra, nhưng mà, một người còn dễ đối phó, nhiều người như vậy cho dù anh có bản lĩnh thì cũng không thể đòi lại công bằng cho cô. Nếu như đắc tội bọn họ thì sau này sẽ càng khó sống hơn, đây là kết luận cô đã suy nghĩ khi ngồi một mình dưới gốc cây.

Để tránh chuyện này, cô chỉ có thể chuyển lớp nhưng mà cô làm sao có thể nói cho anh điều đó đây?

Thấy ánh mắt sợ hãi né tránh của cô, khóc thành ra như vậy còn nói không có gì. Hạ Thần biết cô không nói thật, anh ta bèn ôm cô vào lòng, nói: "Nói cho anh biết, là ai ức hiếp em, có phải là những nữ sinh trong lớp em hay không?"

Cố Phuong Phuong không hề suy nghĩ vội vàng đáp: "Không phải, không phải bọn họ."

Hạ Thần nghe xong lập tức hiểu là bạn gái của mình bị bắt nạt, trong lòng tất nhiên là không vui về gì "Phuong Phuong, em phải tin anh, anh sẽ bảo vệ em."

"Bảo vệ? Bảo vệ như thế nào? Anh cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em" Cố Phuong Phuong nức nở nói.

"Anh..." Điều này thực sự khiến cho Hạ Thần khó phản bác được, ngẫm nghĩ, anh ta đã có cách, nói: "Anh giúp em chuyển lớp."

"Có được không?" Cố Phuong Phuong kì vọng nhìn anh ta.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, cười nói: "Đương nhiên là được." Anh ta nghĩ mãi mà không ra, tại sao cô lại kém trong việc hòa đồng như vậy, khiến cho toàn bộ nữ sinh trong lớp đều bắt nạt cô? Ít nhất cũng phải có một người bạn thân để phòng khi có những lúc không thể báo cho giáo viên hoặc là gọi cho anh ta chứ.

Anh ta cũng biết, một người bị mọi người xa lánh không phải do mọi người sai mà là do người đó đã làm gì đó khiến cho mọi người không thích.

Nghĩ như vậy thì sau khi chuyển lớp xong lại xảy ra những chuyện tương tự như thế này thì phải làm sao?

Cô không muốn nói, anh cũng không bắt buộc, anh sẽ tìm người đi điều tra rõ ràng chuyện này.

Sau khi trấn an cô thật tốt, hai người lại đến trường học.

Buổi trưa, một tin đồn lại được lan truyền trong trường. Minh Minh nghe người ta nói xong thì lập tức trở về kí túc xá kể cho Nguyệt Ly.

Nguyệt Ly về kí túc xá trước cho nên không nghe được lời đồn này.

Nhìn thấy Minh Minh đang cười hi hi, Nguyệt Ly nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì mà lại cười vui vẻ như vậy?"

"Không phải là chuyện của em họ cậu sao." Minh Minh đến ngồi bên cạnh cô, chậm rãi nói.

"Cô ta làm sao vậy?" Nguyệt Ly đã cảm thấy hứng thú, vội vàng hỏi.

"Cô ta nha, ở trong nhà vệ sinh, bị toàn bộ nữ sinh trong lớp vây đánh." Minh Minh cười ha ha nói: "Có phải rất buồn cười không?"

"Đương nhiên." Khóe mắt cong cong, khóe miệng mỉm cười, Nguyệt Ly nghe được tin này, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

"Cậu cũng biết, một nữ sinh lại bị toàn bộ nữ sinh khác trong lớp bắt nạt, điều này chứng minh cô ta đã khiến cho rất nhiều người tức giận." Minh Minh phân tích: "Mình nghe người ta nói, bình thường cô ra luôn giả vờ thanh cao, ý vào mình có vẻ ngoài xinh đẹp liền không để người khác vào trong mắt. Hơn nữa lời cảnh cáo của Hạ Thần khiến toàn bộ nữ sinh trong lớp bạo phát, cho nên, Cố Phương Phương thế thâm rồi."

"Vậy cuối cùng cô ta như thế nào?"

"Thực ra cô ta cũng không bị làm sao, chỉ là ngất xỉu trong nhà vệ sinh khiến cho toàn thân là mùi hôi, bị người ta chế nhạo."

Điều này so với đánh cô ta một trận thì càng tốt hơn. Cố Phương Phương là một người tự cho mình là thanh cao, xảy ra chuyện này khẳng định sẽ cảm thấy rất mất mặt, trong lòng chắc chắn là đang muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Không thể nhìn thấy đáng về cô ta lúc này thật là có chút đáng tiếc.

"Thực sự là buồn cười chết người." Nguyệt Ly nằm bò lên bàn, cười không ngừng được.

"Được rồi, cười đủ chưa? Ăn cơm thôi!"

"Ừ, được."

Lúc chàng vạng tốt, Nguyệt Ly lấy cớ quan tâm thăm hỏi để gọi điện cho Cố Phương Phương, thực ra là muốn chế giễu cô ta. Thời gian gần đây Cố Phương Phương đúng là gặp lắm chuyện, chuyện này còn chưa hết đã xảy ra chuyện khác.

"Chị họ, em rất tốt, cảm ơn sự quan tâm của chị." Nhớ tới nỗi sỉ nhục lớn ngày hôm nay, trong lòng Cố Phương Phương cảm thấy chua xót, đôi mắt lập tức đỏ lên.

"Em là em họ của chị, em đã xảy ra chuyện chị không quan tâm thì ai quan tâm đây?" Nguyệt Ly nói một cách đương nhiên nhưng giữa hai đầu lông mày lại chứa đựng sự vui vẻ.

"Chị họ, chị thật tốt." Lúc này cũng chỉ có chị họ là quan tâm cô, cảm thấy vô cùng cảm động, suy nghĩ một chút cô liền nói hết mọi chuyện cho Nguyệt Ly, thuận tiện khóc lóc kể lể bọn họ lòng dạ hẹp hòi, độc ác.

Nguyệt Ly nghe xong, nhiều lần tự thôi miên chính mình nhịn xuống, nhịn xuống, nhịn xuống mới có thể nhịn cười được.

"Chị họ, chị nói làm sao bây giờ?" Giọng nói nũng nịu, mềm mại quả thật rất dễ dàng khơi dậy lòng muốn bảo vệ của đàn ông. Chỉ có thể nói, Cố Phương Phương cũng có vốn liếng để quyến rũ Hạ Thần.

"Em vẫn nên nhịn một chút." Loại chuyện như thế này trước kia cô cũng gặp rồi, căn bản rất khó giải quyết, tri phi bạn không đi học nữa, nếu không sẽ không thể không có chuyện bị bắt nạt trong trường.

Cố Phương Phương khóc lóc nói: "Thế nhưng mà em không nhịn được, chị không biết cảm giác bị bọn họ nhìn bằng ánh chán ghét, khinh bỉ như thế nào không?"

"Em họ, em đừng khóc." Nguyệt Ly cố ý thờ dài.

Ánh mắt Cố Phương Phương bỗng nhiên sáng người: "Chị họ, chị có cách phải không, chị thông minh như vậy nhất định có thể giúp em giải quyết vấn đề này."

"Cách tốt nhất chính là để cho Hạ Thần lập tức cưới em, em trở thành người nhà họ Hạ rồi thì sẽ không còn ai dám khinh thường em nữa." Nguyệt Ly chậm rãi nói.

Cố Phương Phương nghe xong tuy trong lòng vui vẻ nhưng vẫn có chút nghi ngờ: "Trừ cách này ra, thực sự không có cách khác sao?"

"Cách khác? Giả dụ như chuyển lớp, nhưng mà sau đó em vẫn bị bắt nạt thì phải làm sao?" Nguyệt Ly bắt đầu phân tích cho cô ta "Chuyển lớp không được, hay là chuyển trường, một mình em đến một nơi xa lạ, em có thể quen với việc không có Hạ Thần đưa đón hàng ngày sao? Em không ở bên cạnh Hạ Thần, lỡ như anh ta có tình nhân ở bên ngoài thì em biết làm sao được?"

Cố Phương Phương gật đầu, không thể không nói, chị họ phân tích rất có lí: "Nếu em gả cho anh ấy vậy việc học của em phải làm sao?"

Anh ta còn chưa đồng ý là sẽ lấy cô đâu, cô đã nghĩ đến chuyện sau khi cưới rồi sao? Nguyệt Ly hít một hơi thật sâu, một lần nữa tự thôi miên mình phải nhịn xuống, sau đó nói: "Em có thể tạm thời xin nghỉ học hoặc là tự học ở nhà chỉ cần đến thi là được rồi."

"Cách đó thật sự không tồi, cảm ơn chị, chị họ, ngoài cảm ơn ra, em thực sự không biết nói gì." Cố Phương Phương cảm kích nói.

"Đưa ngón này, lúc em kết hôn nhớ rõ mời chị đi ăn cưới là được rồi."

"Nhất định rồi."

"Vậy chị cúp máy trước đây, tạm biệt."

Cúp điện thoại, Nguyệt Ly nở nụ cười. Cố Phương Phương thực sự là vẫn đang đắm chìm trong tình yêu, có thể dễ dàng gả vào nhà cao cửa rộng thế sao? Cho dù gả được thì sẽ hạnh phúc sao?

Đáng tiếc, Cố Phương Phương chỉ biết đến tiền và ngoại hình của Hạ Thần, những cái khác không biết gì hết. Thật là nực cười, cũng thật đáng buồn. Cô phải đợi đến ngày cô ta bị Hạ Thần bỏ rơi, chờ tới lúc cô ta chán nản thì em Liễu Nguyệt Ly cô xử lí cô ta thế nào!

Cười đủ rồi, Nguyệt Ly liền gọi điện thoại cho Liễu Dật.

"Nguyệt Ly, anh rất nhớ em." Liễu Dật không thêm đề ý, thẳng thắn trực tiếp nói ra nỗi nhớ của mình. Giọng nói ôn nhu trầm thấp làm cho người ta say mê.

"Em cũng nhớ anh." Thanh âm của cô rất nhẹ nhưng Liễu Dật lại nghe được một cách rõ ràng.

"Anh cho em biết một tin vui, lần này anh thi thử được đứng thứ ba, em phải nhớ kĩ những gì em đã nói đấy." Đôi mắt của Liễu Dật lóe sáng, cười như chuột bắt được gạo.

Thân thể Nguyệt Ly bỗng nhiên giật mình một cái, sau đó ổn định lại: "Cái này em còn phải kiểm tra lại thì mới có thể chắc chắn được."

"Được, cuối tuần anh chờ em."

Nguyệt Ly cười tủm tỉm nói: "Được. Em nói cho anh một chuyện nực cười ở trường học của em nha."

"Chuyện gì vậy?" Liễu Dật vô cùng hứng thú "Em mau nói đi."

"Chuyện này và về người mà chúng ta quen biết đấy, Cố Phương Phương." Nguyệt Ly cười nói.

"Lại là cô ta, gần đây cô ta đúng là gây chuyện nhiều quá, lại làm ra chuyện cười gì rồi." Đối với Cố Phương Phương, lúc đầu Liễu Dật cũng không ghét cô ta nhưng mà từ khi yêu đương với Hạ Thần thì luôn tự cho mình là đúng, nói như rồng leo nhưng làm lại như mèo mửa, không coi người khác ra gì, thực sự cho là mình đã là phu nhân của nhà cao cửa rộng rồi. Cậu đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, hiện tại cô ta xảy ra chuyện, thực sự là hả lòng hả dạ.

"Cô ta nha, chính là quá thanh cao rồi, luôn làm ra bộ mình tài trí hơn người khiến cho các nữ sinh trong lớp chán ghét. Cô ta lại còn tìm Hạ Thần đến cảnh cáo bọn họ cho nên đắc tội với tất cả mọi người sau đó bị trả thù, chỉ có thể giả vờ ngắt xiêu trong nhà vệ sinh mới có thể trốn thoát, khiến cho cả người là mùi hôi, bị người ta cười nhạo." Nguyệt Ly càng nói càng thấy hưng phấn.

"Thì ra là thế." Nghe xong, đôi môi mỏng của Liễu Dật hiện lên nụ cười vui vẻ, tâm tình cũng trở nên tốt hơn "Thực là đáng đời, tự làm tự chịu."

"Nguyệt Ly cười nói: "Đúng vậy, cô ta còn cho rằng Hạ Thần thực sự sẽ cưới cô ta, đúng là mơ tưởng hão huyền."

"Đúng rồi, chẳng lẽ Hạ Thần không biết chuyện sao, anh ta có làm cái gì hay không?" Cười xong, Liễu Dật hỏi.

"Em cũng không biết, hiện giờ bên kia vẫn còn bình yên vô sự." Nguyệt Ly vui vẻ nói "Cũng không phải chỉ có một hai người bắt nạt Cố Phương Phương mà là một đám người, bối cảnh của những người này cộng lại cũng không chênh lệch với bối cảnh của Hạ Thần là bao."

"Nói cũng đúng, tiếc là anh không thể tận mắt nhìn thấy, có tin gì mới em nhất định phải kể với anh đó."

"Biết rồi, em nhất định sẽ tình báo tin mới nhất cho anh biết. Được rồi, em phải đi ăn cơm rồi, bye bye."

"Bye!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Sau khi nói hết với Liễu Dật, tâm tình của Nguyệt Ly rất tốt, ngay cả lúc ăn cơm, đều cười không ngừng.

Minh Minh thấy, hỏi: "Này! vui như vậy sao?"

Một bạn nữ sinh trong ký túc xá trả lời cô: "Đây thường là phản ứng của nữ sinh khi rơi vào tình yêu, Minh Minh, chờ cậu cũng yêu ai đó, cậu sẽ biết."

Minh Minh gật đầu một cái, ý nói đã hiểu, nói đến tình yêu, cô lại nhin không được nghĩ đến đêm đó gặp được anh đẹp trai, sau hôm đó cô thường đi quán ốc tìm vận may, đáng tiếc, đều không gặp được.

Nhìn Nguyệt Ly cười sáng lạn, hạnh phúc như vậy, trong lòng cô có chút không bằng lòng.

"Ly Ly, tuần này ở ký túc xá cùng mình có được không?" Minh Minh vẽ mặt chờ đợi nói.

"Không được." Nguyệt Ly không hề nghĩ ngợi liền từ chối.

"Lại như vậy, có người yêu liền quên bạn tốt." Minh Minh oán trách: "Đều nhiều lần như vậy, thiếu một lần cũng không sao."

"Không được." Nguyệt Ly giải thích, "Một tuần thì 5 ngày mình ở cùng cậu, chỉ có hai ngày ở cùng cậu ấy, hai vợ chồng son nhà người ta mới đáng thương chứ."

"Được rồi." Minh Minh bĩu môi, buồn bã trừng mắt nhìn Nguyệt Ly, mới trở lại chỗ ngồi của mình, một mình xem Anime.

Nguyệt Ly đang nghĩ nên đưa thứ gì cho Liễu Dật?

Này có chút khó làm.

Hôm sau, Cố Phương Phương xin nghỉ. Cô luôn luôn kiêu ngạo như thế, xảy ra chuyện như vậy, mặc kệ là thật hay giả vờ ngắt, đều bị bọn họ càng tỏ càng đen, dứt khoát trốn ở trong nhà, yên tĩnh.

Buổi trưa, Cố Phương Phương gọi điện thoại cho Hạ Thần.

"Thần, có rảnh không tới đón em?"

Hạ Thần cười: "Đương nhiên là có."

"Buổi trưa muốn ăn cái gì?"

Cố Phương Phương suy nghĩ một chút, nói: "Thời tiết chuyển lạnh, chúng mình cùng đi ăn lẩu có được không?"

"Được, vậy em ở nhà đợi anh...anh lập tức tới."

"Ừ, lát nữa gặp." Từ đầu đến cuối Cố Phương Phương vẫn duy trì nụ cười.

Mặc dù không có bạn bè, nhưng, có Hạ Thần, chẳng khác nào có tiền bạc.

Cố Phương Phương cẩn thận soi vào gương, kiểm tra lại xem có chỗ nào trang điểm chưa ổn không, nhìn một lát, cảm thấy lông mày có chút thô, liền bắt đầu tỉ mỉ sửa lại, đến khi hài lòng mới thôi.

Đợi mười phút, rốt cuộc Hạ Thần cũng tới.

Hạ thần nhìn thấy Cố Phương Phương xinh đẹp, con ngươi đen tỏa sáng, khoe miệng giơ lên, nhin không được khen: "Phương Phương của anh thật đẹp."

Hôm nay, Cố Phương Phương mất không ít thời gian để trang điểm, khuôn mặt như vẽ, lông mi dài như cánh bướm, hai mắt như nước, nhộn nhạo rất tình ý, đôi môi đỏ mọng, khá nóng bỏng. Một thân màu đỏ váy dài cổ chữ V quá đầu gối, theo mỗi bước đi của cô, lộ ra hai đùi thon dài trắng nõn, làm người khác chú ý. Anh ta đi tới gần, còn ngửi được mùi thơm tràn ngập ở chóp mũi, lòng của anh dần dần trầm luân.

Cố Phương Phương nhẹ nhàng cười một tiếng: "Anh thích là được."

Hạ Thần còn không biết, Phương Phương thậm chí có một mặt gọi cảm như vậy, may mắn chính mình tỉnh mắt, liếc mắt một cái liền chọn trúng, mới không bị rơi vào tay người khác.

"Được rồi, chúng mình lên xe thôi."

Xe chạy được 30 phút, đã đến quán lẩu lớn nhất, mùa này, rất nhiều người ăn lẩu, trong quán người đến người đi, rất vội vàng, trên căn bản đã ngồi đầy, Hạ Thần là ai, gọi điện thoại, rất nhanh có người nhiệt tình tiếp đãi, dẫn bọn họ vào phòng.

Đây chính là ưu thế khi giả cho người có tiền, Phương Phương vừa đi vừa tưởng tượng, cảm giác sau này khi là bà chủ nhà giàu, nhất định rất thích, không biết có giống trên ti vi không, thậm chí càng tốt, càng sang trọng hơn.

Đến phòng, nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Hạ Thần lập tức ôm lấy Cố Phương Phương. Đoạn đường này, Cố Phương Phương đều vô ý quyến rũ anh, tại không có người, anh có thể đòi lại.

Bàn tay to đang sờ loạn eo cô, Cố Phương Phương sắc giọng: "Buông em ra, Thần, lát nữa sẽ có người tới."

Giờ phút này, giọng nữ mềm mại êm tai làm nũng, giống như đẩy lên một đoàn hỏa ở trong cơ thể Hạ Thần, anh bất chấp nhiều như vậy, kéo cô ngồi vào trong lòng anh.

"Ghét." Nhẹ nhàng đánh vào ngực, giống như gãi ngứa.

Bàn tay Hạ Thần đang xoa nắn bộ ngực của cô, đôi môi trực tiếp hôn lên cổ tuyết trắng của cô. Theo sự mon trón của anh ta, những tiếng rên rỉ từ đôi môi đỏ mọng ướt át tràn ra, sắc mặt của Cố Phương Phương trở nên đỏ ửng, hai mắt lại càng sưng mù (say đắm, mê hoặc), cảm thấy thân thể tê dại, khát vọng trong thân thể anh dâng lên.

Khi Cố Phương Phương biết được chuyện của bạn gái trước, liền hiểu được một đạo lý, ngoại trừ trói chặt lòng của đàn ông, còn phải trói chặt thân thể của bọn họ, cô lên nhìn phim con heo, còn xem các loại tài liệu, còn có trang phục hôm nay, chính là vì giờ phút này.

Chờ khi bầu ngực săn cứng lại, bàn tay bắt đầu di chuyển xuống giữa bắp đùi trêu chọc.

Cố Phương Phương hiểu rõ một cái đạo lý, càng không chiếm được mới là tốt nhất, biết không sai biệt lắm, liền nhanh chóng đứng dậy, cười nói: "Em muốn đi toilet, chờ em một chút."

Lúc này, sắc mặt của Hạ Thần rất khó coi, hai mắt nồng đậm dục vọng, cả người nóng bỏng, càng đau đến khó chịu, cô gái nhỏ này thế nhưng lại cùng anh diễn trò lột mềm buộc chặt, một chút thủ đoạn này, anh căn bản(hoang toàn) không để vào mắt, anh từ trên người cô ấy chiếm được cảm giác trước kia chưa từng có, thân thể tuyệt vời của cô ấy, làm cho anh ham muốn. Anh xem lột mềm buộc chặt như một thủ đoạn tán tỉnh, chính vì vậy, anh mới nguyện ý cùng cô ấy chơi trò chơi này, anh là người từng trải, một cô gái chưa biết mùi đời làm sao có thể là đối thủ của anh?

Phương Phương, hãy đợi đây, đốt lửa dễ dàng, dập lửa khó khăn.

Cố Phương Phương rửa tay, trang điểm lại, đã qua 10 phút, khi cô trở lại phòng, đồ ăn đã được mang lên.

"Phương Phương, ăn nhiều một chút, những thứ này đều rất ngon." Hạ Thần hí hóp mắt, cười nói.

Không thể không nói, bề ngoài của Hạ Thần đúng là rất hấp dẫn, khẽ cười, chính là một bộ tà mị cuồng quyền cuốn hút, làm cho người ta cảm giác lưu luyến.

Hạ Thần vẫn mỉm cười gấp thức ăn cho Cố Phương Phương, trong lòng Cố Phương Phương rất ấm áp, ngọt ngào giống như rót mật.

"Anh cũng ăn đi." Cố Phương Phương nói xong, cũng gấp cho anh ấy một miếng thịt bò, từ từ đút cho anh ấy.

Hai người vừa ăn, vừa tán tỉnh, thời gian trôi qua, không hề hay biết, chỉ cảm thấy giờ phút này rất hạnh phúc.

Hai người ăn cơm rất vui vẻ, Hạ Thần đưa Cố Phương Phương tới nhà anh, ba mẹ anh cho anh nhà riêng, chưa bao giờ đưa cô gái nào tới, Cố Phương Phương là người đầu tiên.

Khi xe tiến vào một căn nhà nhỏ, Cố Phương Phương hỏi: "Đây là chỗ nào?"

"Nhà của anh."

"Cái gì?" Cố Phương Phương nghĩ rằng Hạ Thần đưa cô đi gặp ba mẹ anh, cô cái gì cũng chưa chuẩn bị, còn ăn mặc như vậy, nhất định sẽ rất tệ, kinh hãi nói, "Tại sao anh không nói trước cho em biết? Em như vậy sao gặp ba mẹ được?"

Hạ Thần biết cô ấy lo lắng, cười với cô nói: "Đây là nhà riêng của anh, ba mẹ anh không ở đây."

Lần này Cố Phương Phương yên tâm, sợ bóng sợ gió một hồi, điều này cũng nhắc nhở cô, "Sau này, anh dẫn em đi gặp ba mẹ anh, phải nói trước cho

em biết."

"Ừ."

Vào phòng, Cố Phuong Phuong quan sát cẩn thận, phòng khách rộng rãi, bày biện đủ loại đồ dùng đắt tiền, sàn nhà sáng bóng, phòng tắm, nhà bếp, không có chỗ nào là không có đồ dùng đắt tiền, cho thấy chủ nhân là người có tiền, đến phòng ngủ, đập vào mắt là cái giường đôi thật lớn, không cần sờ, cũng biết trên giường đồ dùng là cực tốt.

Đang chuẩn bị xem nơi khác, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô, xoay cô lại, anh liền vội vàng hôn cô.

Nụ hôn của anh, mãnh liệt làm cho cả người Cố Phuong Phuong mềm nhũn, liên tục thở gấp.

Tay của anh, di chuyển khắp người cô, khắp nơi đốt lửa.

Rất nhanh, quần của cô bị kéo ra, bàn tay to đưa đến giữa bắp đùi, cảm giác xa lạ, làm Cố Phuong Phuong tỉnh táo lại, cô kịp thời ngăn cản anh ấy.

"Tại sao?" giọng nói của Hạ Thần khàn khàn, bao hàm tình dục.

"Chỉ cần anh đồng ý cưới em, em chính là của anh." Trên mặt Cố Phuong Phuong mặc dù hiện đầy tình dục, nhưng mục đích ban đầu không phải vậy. Cô là người có chút bảo thủ, hi vọng đem lần đầu tiên của mình cho người mình yêu, cũng là người nguyện ý cưới cô.

Trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên Hạ Thần đứng dậy rồi đi, nhanh chóng chạy vào nhà tắm. Anh rõ ràng có thể lừa cô ấy, nhưng, vì tính toán lâu dài, lần này anh nhịn. Anh cho là Cố Phuong Phuong không có đầu óc, anh coi thường cô ấy. Anh nói yêu là muốn vui đùa một chút, cưới ai anh căn bản không cách nào làm chủ. Chỉ là, anh có thể làm cho cô ấy yêu mình, sau đó tự nguyện làm người tình của anh, như vậy cuộc sống hạnh phúc của anh không còn xa nữa?

Chỉ là hiện tại muốn ổn định cô, tạm xong, anh mặc áo tắm đi ra ngoài, giọt nước trong suốt còn trên mặt anh, làm cho Cố Phuong Phuong nhìn thấy, quả thực rất hấp dẫn, cô không tự chủ nhìn ngây dại, cũng có chút ngứa.

Nhìn ánh mắt đờ đẫn của cô, Hạ Thần thiếu chút nữa quên mất bề ngoài của anh rất tốt, đủ để mê đảo rất nhiều nữ sinh. Hoặc là hai bút cùng vẽ, khẳng định, làm ít công to.

Anh ho nhẹ vài tiếng, Cố Phuong Phuong hoàn hồn, mặt còn nóng, nhỏ giọng nói: "Thời gian không còn sớm, em muốn đi về, anh cũng phải đi học."

"Được, em chờ anh một chút."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Bởi vì Cố Phuong Phuong xin nghỉ học nên cô ta không biết học sinh trong lớp đã đem chuyện của cô ta truyền ra ngoài với n phiên bản khác nhau. Nguyệt Ly cắn hạt dưa, tâm tình vô cùng rối ngời nghe Minh Minh kể lại những phiên bản đó.

Phiên bản thứ nhất, Cố Phuong Phuong là kẻ thứ ba, bị bạn gái chính thức của Hạ Thần đánh ngất xỉu tại nhà vệ sinh.

Phiên bản thứ hai, Cố Phuong Phuong động tình trong nhà vệ sinh, bị người trong lớp vô tình phát hiện, không có mặt mũi để đối mặt với chuyện này nên ngất luôn.

...

Những phiên bản tương tự như vậy càng truyền càng đi càng thêm loạn, cuối cùng, thanh danh của Cố Phuong Phuong trở thành giống với thanh danh chẳng ra gì của Hạ Thần.

Ở trường đại học, mọi người đều chúc phúc cho những đôi yêu nhau. Hạ Thần có một gương mặt đẹp trai, là cao phú soái* điển hình. Cố Phuong Phuong cũng có một gương mặt xinh đẹp, vừa thanh thuần vừa quyến rũ, con trai thích nhất loại con gái như thế này, con gái lại ghét nhất loại con gái như thế. Bọn họ ở bên nhau thì tốt rồi, tránh đi gây họa cho người khác.

(Cao phú soái: chỉ những người đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền.)

Sau khi nghe Minh Minh nói xong, Nguyệt Ly bật cười cho đến khi cười đau cả bụng mới dừng lại. Có nhân vật giải trí tốt như vậy ở trong trường, xem

ra những tin đồn trong trường sau này sẽ rất thú vị đây.

Sau khi cười xong, Nguyệt Ly lập tức gọi điện thoại cho Liễu Dật để chia sẻ với cậu chuyện này.

Sau khi cười xong, Liễu Dật hỏi: "Nguyệt Ly, quà của anh em đã chuẩn bị xong chưa?"

Nguyệt Ly còn chưa nghĩ ra nên tặng quà gì, chỉ có thể nói qua loa: "Bây giờ nói ra thì anh sẽ không bắt ngờ nữa, anh cứ yên tâm đợi đi."

Ngữ khí của Liễu Dật có chút uy hiếp nói: "Được, anh đợi em về, đến lúc đó, nếu như anh không hài lòng, em chờ bị phạt đi."

Nguyệt Ly không đồng ý: "Anh hài lòng? Tiêu chuẩn để cho anh hài lòng là gì chứ? Loại chuyện không có tiêu chuẩn anh đừng nói nữa, nếu không, em không thêm đề ý đến anh nữa."

Bị từ chối nhưng Liễu Dật cũng không tức giận, cười vô cùng dịu dàng nói: "Chỉ cần là em tặng thì là cái gì anh cũng thích."

"Nói vậy còn được."

Liễu Dật sớm biết rõ cậu uy hiếp cô cũng chỉ vô dụng mà thôi, ai vào cô ý vào chuyện câu thích cô để làm xằng làm bậy.

Liễu Dật cười khỏ: "Anh chờ món quà của em đó."

"Phải rồi, gần đây anh có gặp Tần Song nữa không?" Nguyệt Ly bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, giống như là thăm vấn phạm nhân vậy.

"Đương nhiên không có." Nghe cô nói như vậy, trong lòng Liễu Dật càng vui vẻ, điều này chứng tỏ là trong lòng cô có cậu. Tuy rằng cậu đã bỏ ra rất nhiều nhưng trong chuyện tình yêu ai trả giá nhiều hơn không quan trọng, quan trọng là trong lòng cậu có cô, trong lòng cô cũng có cậu.

Tâm tình của Nguyệt Ly lại tốt trở lại, hai người tùy ý nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Cậu còn phải đi học, cô cũng vậy, bọn họ phải phấn đấu vì tương lai phía trước.

Từ lần trước sau khi nói chuyện kết hôn với Hạ Thần xong thì Cố Phuong Phuong lại không thể liên lạc với anh ta. Xin nghỉ cũng chỉ có thể nghỉ vài ngày, không thể ngày nào cũng ở trong nhà, chuyện chuyển lớp của cô nên xử lý như thế nào đây? Quan trọng hơn, từ tình huống lần trước, xem ra anh ta không có ý định kết hôn.

Làm thế nào bây giờ?

Hai chuyện này khiến cho Cố Phuong Phuong đau đầu.

Đến thứ sáu, cuối cùng anh ta cũng gọi điện thoại tới.

"Có chuyện gì vậy?" Cố Phuong Phuong không kiên nhẫn hỏi, mấy ngày nay nàng sống trong lo lắng, anh thì lại không biết vui vẻ ở chỗ nào rồi.

"Bảo bối, đừng tức giận, thực xin lỗi." Hạ Thần cười hi hi nói: "Mấy ngày hôm nay anh luôn suy nghĩ chuyện tương lai của chúng ta, cần không gian để yên tĩnh suy nghĩ."

"Vậy anh nghĩ đến đâu rồi?" Ngữ khí của Cố Phuong Phuong đã mềm lại, bên trong còn ẩn chứa chờ mong.

"Đương nhiên là nghĩ xong rồi, chuyện của chúng ta, đương nhiên là muốn đợi sau khi sau khi chúng ta tốt nghiệp rồi tính, nếu không đối với anh và em đều không có gì tốt, người nhà của em cũng không muốn chúng ta kết hôn sớm như vậy."

Thực ra, mấy ngày nay Hạ Thần luôn suy nghĩ làm thế nào để lợi dụng lỗ hổng của từ ngữ để lừa gạt cô, để cho cô nghĩ anh ta sẽ kết hôn với cô, cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của anh ta. Dù sao, anh ta là đại thiếu gia có tiền có thế, ép buộc một người con gái, truyền ra ngoài cũng không tốt lắm. Huống hồ ép buộc sao có thể thoải mái như khi cam tâm tình nguyện. Đến lúc đó cô yêu anh sâu đậm, trong lúc cô yếu lòng thì nhất định sẽ cam tâm tình nguyện.

"Cũng tốt." Cố Phuong Phuong buông lỏng tảng đá trong lòng "Vậy chuyện chuyển lớp của em thì thế nào rồi?" Đối với đám nữ sinh đã mạn kia, cô có chút sợ hãi.

"Yên tâm đi, anh đã nói với hiệu trưởng rồi, thứ hai em sẽ được chuyển đến lớp mới." Hạ Thần nhắc nhở "Đến lớp mới rồi em nhớ đọc lại đọc văng, đừng chọc cho bọn họ tức giận." Tin tức mà anh nhận được tất cả đều là cô quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Cái này không được, cô không phải là anh, cô không có gia tộc phía sau, mặc dù có anh chống lưng nhưng anh cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô.

"Nói như vậy là do em tự làm tự chịu sao?" Cố Phuong Phuong nghe xong, đôi con ngươi hàm chứa nước mắt. Nàng bị nhục nhã ảm ức như vậy lại bị nói thành tự làm tự chịu rồi sao, cô chưa từng gây sự với bọn họ nhà.

Hạ Thần cũng thấy đau đầu rồi, loại chuyện này thường xuyên xảy ra ở trường học, ai bảo cô không thích ở chung với người khác đây.

Anh không muốn đã kích cô, trách cho cô lại khóc lóc kể lể với anh: "Em cứ làm theo lời anh nói là được, sẽ không có chuyện gì đâu."

"Thật sao?" Cố Phương Phương hít hít mũi, không chắc chắn hỏi.

"Anh đã thông báo rồi, cam đoan không có chuyện gì, em cứ yên tâm đi."

"Được, em tin anh."

Chuyện đã xử lý xong, Cố Phương Phương bắt đầu thổ lộ hết sự nhớ nhung của cô với anh ta, Hạ Thần nghe được cũng cảm động, đồng thời cũng thổ lộ tình yêu của mình với cô.

Cúp điện thoại, Hạ Thần cho người đưa 11 đóa hồng đến cho Cố Phương Phương.

Cố Phương Phương nhận được cuộc điện thoại này, tâm tình vui vẻ hẳn lên, những khúc mắc trong lòng cũng được giải quyết rồi, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Trong điện thoại anh đã lộ ra ý định muốn kết hôn với cô, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi, cô sẽ đợi đến ngày đó.

Bên phía Hạ Thần, sau khi anh ta dọn dẹp mọi chuyện xong thì Tôn Thiển cũng đi từ nhà tắm ra.

Cô ta cười khê: "Hạ thiếu gia thật là lợi hại, quả nhiên là người sát gái."

"Đến đây." Hạ Thần vẫy tay gọi cô ta tới.

Tôn Thiển chậm rãi đi tới, đến khi chỉ còn vài bước nữa thì Hạ Thần nhanh chóng kéo Tôn Thiển vào lòng, bàn tay vuốt ve bộ ngực căng tròn của cô ta.

Lừa dục bị Cố Phương Phương khơi dậy vào lần trước đều do Tôn Thiển tới đập lửa. Nhặt được một cái tiện nghi như vậy, trong lòng Tôn Thiển rất vui mừng. Anh ta có dáng người tốt, kỹ thuật cũng tốt, còn mua cho cô ta một đồng hồ, trong lòng cô ta vô cùng cảm tạ Cố Phương Phương đã đưa tên ngốc này đến đây.

Nguyệt Ly lưu luyến tạm biệt Minh Minh, lên xe bus về nhà, sau khi xuống xe, cô lập tức đến siêu thị mua rất nhiều đồ ăn mà Liễu Dật thích.

Liễu Dật cũng không đặc biệt thích cái gì, cô dứt khoát tự mình xuống bếp để bày tỏ tâm ý của mình. Như vậy cũng sẽ làm cho cậu vui vẻ.

Thời gian còn sớm, cậu còn chưa trở về, mua mọi thứ xong, về đến nhà, Nguyệt Ly lập tức xuống bếp.

Di Trương vốn định phụ giúp nhưng bị cô từ chối. Lúc này, cô tự mình làm từ đầu đến cuối mới có thể thể hiện tâm ý của cô.

Cô dự định làm ba món, canh trứng gà rong biển, xương sườn kho tàu và gà nướng.

Trước kia cô khổ tâm học nấu ăn vì Hạ Thần cho nên cô vô cùng nhanh chóng làm xong ba món ăn.

Mỗi một món đều chứa đựng tình yêu của cô với cậu cũng là tấm lòng của cô.

Liễu Dật vừa về đến nhà đã ngửi được mùi đồ ăn thơm ngào ngạt lập tức cảm thấy đói bụng.

Di Trương nhìn thấy cậu, cười tủm tỉm nói: "Thiếu gia, tất cả những thứ này đều là tiểu thư Nguyệt Ly làm cho cậu đó."

Nghe vậy, Liễu Dật vui vẻ ra mặt, bỏ cặp xách xuống, lập tức ngồi vào bàn ăn.

Nhìn lướt qua, không thấy Nguyệt Ly đâu, cậu hỏi: "Di Trương, chị Nguyệt Ly đâu?"

Di Trương nói: "Cô ấy đi mua một ong rồi, sẽ về nhanh thôi. Cô ấy bảo đi nhắn lại là cháu cứ ăn trước đi."

Liễu Dật khẽ gật đầu, cầm lấy đũa gắp một miếng xương sườn, mùi hương thơm phức lại vô cùng mềm, rất ngon miệng, lại uống một ngụm canh, trong veo vừa miệng. Không thể tin được Nguyệt Ly lại nấu ăn giỏi như vậy, về sau có đồ ăn cô nấu, đầu bếp bên ngoài căn bản không sánh được.

Lát sau, Nguyệt Ly trở về, nhìn thấy cậu ăn vui vẻ như vậy, để lộ ra dáng vẻ thoải mái, trong lòng cô cũng cảm thấy hạnh phúc.

"Liễu Dật." Nguyệt Ly khẽ gọi.

Liễu Dật nhìn Nguyệt Ly đi tới ngồi bên cạnh mình, cười gật đầu: "Ừ."

"Những thứ này đều là em làm cho anh đó, anh phải ăn hết nha." Nguyệt Ly dùng giọng điệu mệnh lệnh, nghiêm túc nói.

Liễu Dật nhướn mày, khóe miệng cong cong: "Tuân lệnh, anh sẽ không phụ tâm ý của em."

Ăn vài miếng, thấy Nguyệt Ly nhìn cậu chăm chăm, cậu đặt đũa xuống hỏi: "Sao lại không ăn?"

Nguyệt Ly mỉm cười: "Anh dứt cho em đi."

Liều Dật gấp một miếng thịt gà, thổi thổi cho nguội bớt rồi mới đưa đến bên miệng của cô.

Hả miệng ần, Nguyệt Ly cũng gấp một miếng rau cho Liều Dật ăn. Hai người dứt cho nhau ăn, cảm thấy đặc biệt ấm áp cũng không chú ý tới đi Truong ở cách đó không xa.

Di Truong nhìn thấy cảnh đó trong lòng cũng vui mừng thay cho đôi tình nhân trẻ này, hy vọng có thể nhìn thấy bọn họ hạnh phúc cả đời.

Cố Phuong Phuong ở trên lầu nhìn thấy bọn họ hạnh phúc như vậy cũng không còn hâm mộ nữa bởi vì cô ta đã có Hạ Thần. 11 đóa hồng chiều hôm nay đưa tới của Hạ Thần đã biểu đạt tình yêu của anh với cô, khiến cho cô vô cùng hạnh phúc.

Chỉ là, hoa hồng có đẹp thế nào cũng không thể làm com ăn, đói bụng rồi, nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn bọn họ.

Chị họ giúp cô nhiều như vậy, cô đương nhiên không thể đi ra làm bóng đèn.

Bữa com này Liều Dật là người ăn vui vẻ nhất, nhiều món ăn như vậy, phần lớn đều là do cậu ăn.

Sau khi ăn xong, Liều Dật lôi kéo Nguyệt Ly ra ngoài tản bộ, vui vẻ hưởng thụ thời gian hai người.

Liều Dật nắm bàn tay mềm mại của cô, chậm rãi đi, hai người không ai nói chuyện, cứ lẳng lặng đi như vậy.

Mặc dù giờ phút này không ai nói gì, Liều Dật cho cô một sự lãng mạn yên tĩnh, khiến cho cô cảm thấy mình giống như đang đi trên mây vậy.

Đi hơn nửa canh giờ, đồ ăn trong bụng cũng tiêu hóa xong, hai người đang định trở về, bỗng nhiên một con gió lạnh thổi tới, Nguyệt Ly lạnh run, Liều Dật vội cởi áo khoác phủ lên người Nguyệt Ly, ôn nhu nói: "Chúng ta trở về đi."

Nguyệt Ly gật gật đầu: "Ừ."

Tuy là ở phía nam nhưng tháng 11 đã là cuối thu rồi, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn.

Về nhà, Liều Dật lập tức rót cho Nguyệt Ly một cốc nước ấm: "Uống một chút nước đi, làm ấm thân thể."

Nguyệt Ly cũng lo lắng cho Liều Dật: "Đừng chỉ lo cho em, anh đem áo khoác cho em, anh cũng nhanh uống một ly đi."

Uống nước xong, Liều Dật lập tức đi chuẩn bị nước ấm cho Nguyệt Ly tắm rửa. Cố Phuong Phuong ở một bên nhìn thấy, cong môi cười nói: "Chị họ, anh họ tương lai thật là săn sóc."

Nguyệt Ly ngồi ở ghế sofa đối diện với Cố Phuong Phuong tươi cười nói: "Đúng vậy, có được một người bạn trai như vậy, chị thực hạnh phúc."

"Đúng vậy, nhưng mà Liều Dật dù tốt cũng không thể bằng Hạ Thần được, cho dù là xét về ngoại hình hay tình tình." Cố Phuong Phuong khoe khoang nói, vừa nhắc tới Hạ Thần là nói liên tục, không dứt miệng, không để ý tới sắc mặt ngày càng u ám của Nguyệt Ly. Trong đôi mắt Nguyệt Ly xuất hiện một tia lạnh lẽo, ngẫm nghĩ cuối cùng vẫn là nhịn xuống, giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ: "Thực xin lỗi, em họ, chị muốn đi tắm."

Cố Phuong Phuong ý thức được mình nói quá nhiều, muốn nói xin lỗi với chị họ nhưng khi cô ta hoàn hồn lại thì chị họ đã đi rồi. Dù sao chị họ rất tốt bụng, có lẽ sẽ không so đo với cô đây.

Bước vào phòng tắm, sắc mặt không tốt và cảm xúc của Nguyệt Ly đều thể hiện ra trước mặt Liều Dật. Cậu quan tâm hỏi: "Ai lại chọc giận em rồi?"

"Anh nói ngoài cô ta ra còn có ai chứ?" Nguyệt Ly tức giận nói.

"Cố Phuong Phuong?" Liều Dật nhẹ nhàng an ủi: "Em cần gì tức giận với loại người này chứ."

"Em cũng không muốn tức giận với loại người này nhưng mà Cố Phuong Phuong này nói năng thực đáng ghét, luôn miệng nói Hạ Thần tốt thế nào, lãng mạn thế nào, còn nói anh thua kém anh ta." Nguyệt Ly vô cùng tức giận, nói lên hồi, bộ ngực vì tức giận mà liên tục phập phồng. Dừng một chút, bổ sung nói: "Cái loại củ cái trắng lẳng nhăng như Hạ Thần cũng chỉ có cô ta mới thích anh ta, hoặc nên nói là thích tiền của anh ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Liều Dật ôm đầu cô, dịu dàng nói: "Chúng ta không nói những người khác, nhắm mắt lại."

"Làm gì?" Mặc dù nghi hoặc, nhưng Nguyệt Ly vẫn làm theo.

Cánh môi mềm mại của cô, hơi mở ra, Liễu Dật nhất thời không nhìn được, chiếm lấy cánh môi mềm mại này.

Cậu ấy hôn rất nhẹ, đầu tiên là đem môi cô thấm ướt, sau đó đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng cô, cùng với cái lưỡi thơm tho của cô chơi đùa triền miên, mút lấy hương thơm trong miệng cô.

Tay cậu ấy ôm chặt lấy cái eo nhỏ của cô, tay cô khoác lên vai cậu ấy, yên lặng hưởng thụ giờ phút này.

Thuận theo đầu lưỡi của cậu ấy, nụ hôn càng thêm triền miên mãnh liệt, cuối cùng không biết qua bao lâu, Liễu Dật mới thả cô ra. Hô hấp nặng nề, hầu kết chuyển động, tiếng thở dốc nặng nề vang lên bên tai Nguyệt Ly. Khuôn mặt Nguyệt Ly đỏ lên, hai mắt mê ly, thở gấp, Liễu Dật cảm thấy máu nóng sục sôi, cả người khô nóng, lại càng sung lên khó chịu. Nhưng lý trí vẫn còn, cậu ấy nhìn xuống, nói một câu, liền nhanh chóng rời đi.

"Nguyệt Ly, em tắm trước đi, anh đi ra ngoài."

Nguyệt Ly tỉnh táo lại, rất cảm động vì cậu ấy tôn trọng cô, trong lòng ấm áp, cởi quần áo ra, bắt đầu thoải mái tắm rửa.

Ngâm mình trong nước ấm, toàn thân lỗ chân lông đều thư giãn ra, thoải mái thích ý, trong đầu, hiện lên hình ảnh cô và Dật ở chung với nhau rất vui vẻ hạnh phúc.

Tắm rửa xong, cả người thoải mái, Nguyệt Ly mặc áo tắm đi ra.

Trở lại trong phòng, bắt đầu tìm quần áo mặc cho ngày mai.

Lại nói Liễu Dật sau khi ra ngoài, lập tức đi tắm nước lạnh một chút, nội tâm khô nóng từ từ lui ra, nhiệt độ thân thể cũng giảm xuống, cảm giác đau đớn cũng dần dần biến mất.

Lúc đi ra, Nguyệt Ly đã tắm xong, đi đến cửa phòng cô, khẽ gõ cửa: "Nguyệt Ly."

"Vào đi." Cho dù hai người đã rất thân mật, nhưng dù sao cũng là phòng của cô, vẫn nên gõ cửa.

Nguyệt Ly chính là thích cậu sẵn sàng tí mĩ như vậy, vào phòng của cô đều gõ cửa trước, mặc dù hai người thân mật khăng khít. Như vậy tránh khi cô đang thay quần áo, cậu ấy vào, hai bên đều xấu hổ lúng túng.

"Vừa rồi. . . ." Nguyệt Ly nghĩ tới, đau lòng cậu ấy phải chịu đựng, dù sao thanh niên ở tuổi 18 vẫn còn trẻ khỏe và sung sức, "Anh không sao chứ?"

Liễu Dật nhẹ nhàng cườ với cô: "Không có việc gì, em đừng lo lắng."

Con người trong trẻo, đều là lo lắng, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc: "Đúng rồi, về sau không nên hôn em, em sợ, anh sẽ rất khổ."

"Không sợ." Liễu Dật ngồi vào bên cạnh cô, "Ta xoay sở được, tin anh đi."

"Không được, vì hạnh phúc sau này, chúng ta phải giảm bớt thân thể tiếp xúc." Nguyệt Ly rất buồn bực nói ra.

"Chẳng lẽ, em hi vọng anh đi tìm người khác sao?" Liễu Dật rất đáng đánh đòn hỏi những lời này.

Nguyệt Ly hừ lạnh: "Anh dám?"

Liễu Dật cười ha ha đi ra ngoài, sau đó, nghiêm túc nói: "Đùa em thôi, trừ em ra, anh sẽ không có người khác."

"Ngày không còn sai biệt lắm." Nguyệt Ly hài lòng gật đầu một cái.

"Ngày mai muốn đi đâu?" Liễu Dật nắm tay của cô, chăm chú nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, trung cầu ý kiến của cô.

"Cái này, em phải suy nghĩ một chút."

Nguyệt Ly lặng im suy nghĩ, càng thêm xinh đẹp động lòng người, thân thể vừa tắm xong, tỏa ra mùi thơm ngát, làm cho thân thể Liễu Dật bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Nguyệt Ly nói: "Em cũng không biết, mùa này, cũng không có gì hay để chơi đùa. Dật, em nghe anh."

"Liễu Dật ——" gọi mấy tiếng, rốt cuộc Liễu Dật hoàn hồn, "Em nói cái gì?"

Nguyệt Ly tức giận nói: "Anh ngăn người cái gì?"

"Không có gì." Liễu Dật cố gắng ổn định tinh thần, giọng nói có chút khàn khàn, "Anh nghĩ xong chưa?"

Nguyệt Ly lo lắng nói: "Có phải anh bị bệnh không, giọng nói làm sao vậy?"

Liều Dật lắc đầu một cái: "Không có, anh rất khỏe."

"Vậy tại sao?"

Thừa dịp cô ấy chưa chuẩn bị, Liều Dật kéo tay của cô ấy chạm vào bắp đùi của cậu.

Nguyệt Ly nhất thời cảm thấy tim nóng lên, sắc mặt cũng nóng lên, chuyện như vậy, cô dĩ nhiên hiểu, chỉ là tại sao cô lại xấu hổ như thế?

Có lẽ đối mặt với một thiếu niên 18 tuổi, cô là ở trâu già gặm cỏ non.

"Bộ dáng em xấu hổ thật sự rất đẹp." Ánh mắt chân thành, lời khen thật lòng, làm cho Nguyệt Ly càng thêm ngượng ngùng.

Hít sâu vài hơi, Nguyệt Ly sẵn giọng: "Anh bớt nói linh tinh, đừng quên việc chính."

"Được, ý định của anh là không đi đâu cả, em ở nhà ôn bài với anh, như thế nào?" Liều Dật đề nghị.

"Cũng tốt." Dù sao cũng sắp thi rồi, anh nên cố gắng nhiều hơn mới đúng.

"Quà của anh đâu?"

Liều Dật bỗng nhiên hỏi.

Nguyệt Ly nhất thời bối rối: "Quà gì?"

"Em đồng ý với anh rồi." Ánh mắt Liều Dật có chút bị thương.

Nguyệt Ly liền hiểu, cười nói: "Quà chính là em tự mình làm thức ăn, hài lòng không?"

Liều Dật nắm chặt thời cơ nói: "Dĩ nhiên hài lòng, chỉ là, hai ngày tới em đều phải xuống bếp, như thế nào?"

"Được rồi, anh thích ăn gì, cứ nói với em."

"Ừ."

Sáng sớm Cố Phương Phương ra ngoài, liền nhìn thấy Nguyệt Ly và Liều Dật đang anh anh em em, thật là ghen ghét người khác. Nhìn bọn họ càng ngọt ngào, cô lại càng nghĩ đến Hạ Thần.

Hôm nay là chủ nhật, không biết anh ấy sắp xếp công việc thế nào?

Cô rửa mặt xong, trở về phòng, bấm số của Hạ Thần.

Tiếng cười trầm thấp dễ nghe của Hạ Thần truyền đến: "Này, em yêu, nhớ anh đúng không?"

"Đúng, rất nhớ, anh khi nào anh mới tới gặp em?" Giọng của Cố Phương Phương tràn đầy chờ mong.

"Rất nhanh."

"Nhanh là bao lâu?"

"Một tiếng?"

Cố Phương Phương không đồng ý: "Lâu như vậy?"

Hạ Thần bắt đầu nói: "Hết cách rồi, em cũng biết, hôm nay là chủ nhật, rất dễ kẹt xe, đến chỗ của em, cũng không gần, có thể đi mất một tiếng cũng không tệ rồi."

"Vậy được rồi, anh cố gắng đi, anh không biết, nhìn chị họ và em họ ân ái như vậy, em càng nhớ anh."

"Vậy sao, chị họ và em họ của em là ai?" Hạ Thần không hiểu, hỏi một câu.

"Chính là Liều Nguyệt Ly và Dật."

"Biết, vậy em đợi anh...anh lập tức tới."

"Được."

Tắt điện thoại, Hạ Thần lập tức rời giường, nhưng một đôi cánh tay dài nhỏ kéo anh lại, người đẹp bất mãn nói: "Thần, anh nhẫn tâm bỏ em một mình sao?"

Hạ Thần không bị thuyết phục, gỡ tay cô ta ra, lạnh lùng nói: "Em và cô ấy không giống nhau."

"Đúng vậy, dĩ nhiên không giống nhau, em chỉ là bạn trên giường của anh, mặc kệ khi nào cần, đều phải vô điều kiện đồng ý, mà Cố Phuong Phuong mới là người anh thích nhất, chỉ cần cô ta nhớ anh, anh lúc nào cũng có thể đến bên cạnh." Tôn Thiển bộc phát, cô thích Hạ Thần, cam tâm tình nguyện như thế, là vì cô yêu anh ấy, nhưng anh ấy lại không để ý tới cảm nhận của cô, rõ ràng cô đang ở bên cạnh, lại cùng Cố Phuong Phuong nói chuyện yêu đương, cho dù người có tấm lòng rộng lớn cũng không thể coi như không có việc gì, huống chi lòng của phụ nữ nhỏ như lỗ kim. "Em không yêu cầu xa rời anh có thể đối xử với em như đối với Cố Phuong Phuong, chỉ cần thỉnh thoảng anh quan tâm em...em liền hài lòng. Chẳng lẽ yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy anh cũng không thể làm được sao?"

"Nếu nói như vậy." Hạ Thần cũng ngả bài, cười lạnh nói, "Với tôi, cô chính là một người ám giường, cô không có tư cách cùng tôi yêu cầu cái gì, tôi nói cho cô biết, nếu như an phận, chỗ tốt tự nhiên không thiếu được cô, nhưng nếu bất mãn với hiện trạng, cô có thể biến, không có cô, tôi vẫn như cũ sống được vui vẻ, cô nghĩ đi."

"Còn Cố Phuong Phuong, anh thật sự tính cưới cô ta sao?" Tôn Thiển hỏi.

Hạ Thần lắc đầu một cái: "Cô ấy không được, cô ấy chỉ có thể làm người tình của mình anh."

Hạ Thần đã mặc chỉnh tề, đi nhanh ra ngoài, bỏ lại Tôn Thiển một mình.

Khóe miệng thoáng hiện lên nụ cười âm hiểm, Hạ Thần, hãy đợi đấy.

Nguyệt Ly và Dật ăn xong bữa sáng ngọt ngào, liền bắt đầu giúp đỡ cậu ấy ôn bài, hai người đơn giản ở chung, cũng là tự do tự tại.

"Nguyệt Ly, em giúp anh ôn tập ngữ pháp tiếng anh đi."

"Ừ." Nguyệt Ly cầm sách, nhìn kỹ một lần, cân nhắc một chút, cố gắng dùng phương pháp dễ hiểu dạy cho cậu ấy.

Liễu Dật rất nghiêm túc nghe, vẻ mặt cũng là một mảnh mê mẩn.

Nguyệt Ly chú ý tới, hỏi: "Nghe không hiểu sao?"

Liễu Dật thành thực gật đầu một cái.

"Được, anh chỉ ra chỗ nào không hiểu?"

Nguyệt Ly lại giảng một lần, cuối cùng hỏi: "Lần này thì hiểu rồi chứ?"

"Đã hiểu." Còn không hiểu, thì lờ tịt rồi. Tiếng anh của Liễu Dật mặc dù không phải trong lớp tốt nhất, nhưng cũng không kém.

Thật ra, Liễu Dật thích dáng vẻ nghiêm túc, nhã nhặn lịch sự, thanh tú xinh đẹp, cho nên, mới cố ý nói không hiểu, kéo dài thời gian, hưởng chi, giọng nói của cô ấy thanh thúy dễ nghe, cậu cũng rất thích nghe. Cũng chỉ có tiếng anh không tốt lắm, hỏi những thứ khác, nhất định sẽ làm cho cô ấy hoài nghi, như vậy không tốt.

Sau đó, Liễu Dật rót chén nước, nhân lúc cô uống nước, nhanh chóng gọt một quả táo cho cô ấy.

Cậu ấy luôn tỉ mỉ là như vậy, biết cô muốn ăn cái gì, ngoài hạnh phúc, vẫn là hạnh phúc.

Liễu Dật có thể vì cô làm những thứ này, trên mặt đều là vui vẻ.

Chỉ có Cố Phuong Phuong là buồn bực nhất, đã sớm chuẩn bị tốt, ăn mặc thật xinh đẹp, nhưng gần hai giờ rồi, Hạ Thần vẫn chưa tới.

Gọi điện thoại hỏi, đều nói đang ở trên đường, sau đó liền tắt máy.

Cô không tin nữa, bao giờ mới đến.

Mặc dù tức giận, nhưng trong lòng vẫn rất mong đợi. Hạ Thần, nhất định đang chuẩn bị cho cô một ngạc nhiên, cho nên tới chậm một chút, cô cho mình mơ mộng như vậy.

Lúc này, Nguyệt Ly đi tới hỏi: "Em họ, sao còn ở nhà, Hạ Thần không tới đón em sao?"

"Đừng nói nữa." Giọng nói Cố Phuong Phuong có chút không tốt, "Cũng lâu như vậy rồi, mà vẫn còn ở trên đường."

"Không nên tức giận." Cô ta làm mặt lạnh với Nguyệt Ly, cô cũng không để ý, khóe miệng hiện ra nụ cười trào phúng, "Có lẽ, anh ta vì một người bạn nào đó mà tới chậm một chút."

Cố Phương Phương hỏi ngược lại: "Anh ấy làm sao có thể sẽ vì một người bạn nào đó mà để cho cô chờ đợi chứ?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô chợt nghĩ, có phải anh ấy đang ở bên cạnh Tôn Thiên nên tới chậm không? Nếu không phải vì cô ta, vì sao lâu như vậy anh ấy còn chưa tới.

Cô nói thêm: "Chị họ, chị nói là anh ấy vẫn còn lén lút qua lại với Tôn Thiên sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nguyệt Ly cười gật gật đầu: "Rất có thể." Con gái rất dễ nghi ngờ con trai, huống chi là loại người như Hạ Thần. Để cho cô ta biết Hạ Thần lăng nhăng bên ngoài với người khác, nhìn thấy cô ta đau khổ, nhìn bọn họ trở mặt với nhau trong lòng của cô liền cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Con gái khi yêu, lúc đó sẽ nghĩ rằng Hạ Thần tới muộn vì nguyên nhân nào đây? Bởi vì chỉ số thông minh của con gái khi yêu không có bao nhiêu, cô đương nhiên phải lợi dụng thật tốt.

"Quả nhiên." Cố Phương Phương càng nghĩ càng thấy rất có thể tối hôm qua Hạ Thần qua đêm với Tôn Thiên hoặc là người con gái khác, bởi vì cô gọi điện thoại cho nên muốn đến đây nhưng lại không thể vứt bỏ người phụ nữ bên cạnh, phải dễ dàng thật tốt cho nên mới đến muộn.

"Em họ, em phải quản lý người đàn ông của mình thật kĩ." Nguyệt Ly nhắc nhở.

"Em cũng muốn như vậy." Về mặt Cố Phương Phương phiền muộn nói: "Chỉ là em vẫn không thể giao lần đầu của mình ra, đối với con gái, trinh tiết rất quan trọng, phải giữ gìn để trao cho chồng vào đêm tân hôn. Nếu như anh ấy muốn em thì nhất định phải cưới em."

Nguyệt Ly không nhịn được chế nhạo trong lòng, loại người có chỉ số thông minh thấp như thế này, khẳng định là sẽ bị Hạ Thần lừa gạt. Hạ Thần giỏi nhất là dùng lời nói để dễ dàng phụ nữ, anh ta rất dễ dàng lừa cô ta lên giường.

Nguyệt Ly thấp giọng hỏi: "Nói như vậy là em và anh ta còn chưa có...?"

Cố Phương Phương gật đầu: "Vốn là hôm đó anh ấy muốn em nhưng mà em nói nếu muốn em thì phải cưới em, cuối cùng anh ấy nhận được."

Cô ta vẫn tin tưởng Nguyệt Ly vô điều kiện cho nên mới nói cho Nguyệt Ly chuyện ngày đó.

Nguyệt Ly cảm thấy kì quái, buông tha dễ dàng như vậy cũng không phải phong cách của Hạ Thần, chẳng lẽ anh ta còn có âm mưu gì?

Trong lòng tuy có nghi ngờ nhưng trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, cười nói: "Xem ra Hạ Thần thực sự rất quan tâm em, chưa đến lúc động phòng thì sẽ chưa chạm vào em."

"Chị họ, còn có một khả năng nữa, đó là trong lòng của anh ấy không muốn cưới em." Giọng nói của Cố Phương Phương có chút ghen ghét.

Nguyệt Ly nhiệt tình khuyên nhủ: "Yên tâm, anh ta đối xử với em tốt như vậy, không giống như đùa giỡn, nếu không sao có thể phí nhiều tâm tư vào em như vậy, em nghĩ nhiều rồi."

"Em cũng hy vọng là mình nghĩ nhiều, nhưng mà, Hạ Thần không thể hoàn toàn tin tưởng." Đối với chuyện của Hạ Thần, Cố Phương Phương vẫn chưa cho mình một đường lui, cô ta cũng không ngại thơ như Nguyệt Ly nghĩ.

"Có lẽ anh ta cũng sắp tới rồi, em trực tiếp hỏi anh ta là được, nghĩ lung tung như vậy sẽ càng khiến cho mình thấy khó chịu."

Cố Phương Phương đang muốn nói gì thì tiếng chuông cửa vang lên, dì Trương nhanh chóng ra mở cửa.

Nguyệt Ly nhỏ giọng đoán: "Nhất định là anh ta đã đến."

Cửa mở, Hạ Thần mặc một bộ vest phẳng lì, vô cùng tuấn mĩ, chiếc giày da gõ vào nền gạch phát ra những tiếng lộp cộp du dương, mang theo nụ cười ấm áp vui vẻ, anh ta đến bên cạnh Cố Phương Phương.

Nhìn sắc mặt cô ta không tốt, Hạ Thần lập tức quan tâm hỏi: "Em làm sao vậy?"

Cố Phương Phương không nói gì, quay mặt đi.

"Bảo bối, nói cho anh biết, em làm sao vậy?" Da mặt Hạ Thần đã sớm dày như tường thành rồi, cũng không quan tâm bên cạnh còn có người, trực tiếp nói ra những lời ngọt ngào buồn nôn.

Nguyệt Ly vô cùng kịp thời mở miệng nói: "Hạ Thần, em họ tôi tức giận vì anh đến muộn, tốt nhất anh nên có một lời giải thích hợp lý."

Nói xong, đứng dậy đi đến phòng bếp.

Liễu Dật cười dịu dàng đưa cho cô hoa quả đã được gọt vỏ.

"Tiếp theo có kịch hay để xem rồi." Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói, khóe miệng cong cong thể hiện tâm trạng của cô lúc này rất tốt.

Liễu Dật cũng cong môi nói: "Đúng vậy, kể từ khi bọn họ yêu nhau, dường như ngày nào cũng có kịch hay, chúng ta là người xem, cũng thật may mắn."

"Chúng ta cùng xem xem"

Phòng bếp này cách phòng khách rất gần, âm thanh cãi nhau nhanh chóng truyền đến.

Cố Phương Phương lớn tiếng chất vấn: "Anh cảm thấy lời giải thích này là hợp lý sao?"

"Đương nhiên là hợp lý, nếu không phải là trên đường có rất nhiều xe cộ nên bị kẹt xe sao, em còn muốn anh giải thích cái gì nữa?" Hạ Thần nhẫn nại nói ra, đối với việc Cố Phương Phương thỉnh thoảng lại tức giận, anh ta cũng rất thích đó.

"Anh tốt nhất là thành thật khai báo đi." Hiển nhiên là Cố Phương Phương vẫn chưa tin.

"Tất cả những gì nên nói, anh đều nói hết rồi." Hạ Thần vẫn cọt nhả, thực sự là khác biệt một trời một vực với Cố Phương Phương đang giận dữ.

Cố Phương Phương bỗng nhiên rơi lệ: "Anh như vậy, em làm sao có thể tin anh đây?"

"Thì ra là em không tin anh." Hạ Thần kết luận, anh ta còn tưởng rằng cô thỉnh thoảng tức giận vô cớ nhưng hóa ra cô lại không tin anh ta.

"Hạ Thần anh tuy rằng phong lưu nhưng còn chưa đến mức không có nhân phẩm" Hạ Thần gào lên một câu. Những lời này Hạ Thần có thể nói ra mà mặt không đỏ, tim không đập mạnh, thế nhưng tối hôm qua vẫn ân ái ái ái với Tôn Thiên một đêm đầy. Đối phó với loại nữ sinh thuần khiết ngây thơ như thế này, anh ta luôn có rất nhiều cách.

Cố Phương Phương kinh ngạc, ngây ngốc trong giây lát, nức nở nói: "Anh nói thật sao?"

Thấy cô sắp mềm lòng, Hạ Thần lại châm thêm một mối lửa, thâm tình chân thành nhìn cô: "Đương nhiên rồi, tấm lòng của anh đối với em, em vẫn chưa rõ sao?"

Nói xong rút khăn tay ra chậm rãi lau nước mắt cho Cố Phương Phương, ôn nhu sủng nịnh nói: "Đồ ngốc, đừng khóc."

Lúc này Cố Phương Phương mới ngừng khóc, dường như từ sau khi yêu Hạ Thần, cô trở nên càng ngày càng thích khóc. Thì ra tưởng rằng mình chỉ thích tiền của anh nhưng mà mỗi khi nghe được tin tức gì đó thì sẽ không nhịn được mà nghĩ ngợi lung tung, lo lắng sợ hãi vô cớ. Cô thực sự yêu anh mất rồi.

Hai người xem kịch hay ở trong phòng bếp còn tưởng rằng còn có cao trào kịch động gì nữa thế nhưng mà chỉ là một cuộc cãi vã nho nhỏ liền kết thúc rồi.

Hiển nhiên là Cố Phương Phương đã tin tưởng anh ta rồi, thế nhưng mà, Nguyệt Ly đã từ ở bên anh ta nhiều năm vừa liếc mắt đã biết đó chỉ là những lời nói dối. Trước kia, cô cũng giống như Cố Phương Phương, chỉ cần Hạ Thần an ủi dỗ dành một chút là ngay thơ tin anh ta. Lúc này không giống trước kia, cô nhất định sẽ không tha cho bọn họ. Cô sẽ chăm ngòi li gấm, để cho cuộc sống của bọn họ không thể bình yên.

Liễu Dật chú ý tới nét mặt căm hận của Nguyệt Ly khi nhìn Hạ Thần, lo lắng nói: "Nguyệt Ly, em sao vậy?"

Nguyệt Ly lắc đầu: "Em không sao, thời gian không còn sớm, xem kịch cũng xong rồi, chúng ta lên lầu đi."

Lời nói vốn đã sắp ra đến miệng của Liễu Dật lại vì ánh mắt trầm tĩnh của cô mà bị nuốt về. Liễu Dật chỉ gật gật đầu nói: "Được."

Trải qua một lúc dỗ dành, tâm tình của Cố Phương Phương lại tốt trở lại, vui vẻ hạnh phúc đi ra ngoài với Hạ Thần.

Về tới phòng, Nguyệt Ly không nói giả, ôm lấy Liễu Dật, tựa vào lồng ngực ấm áp của cậu, hưởng thụ giây phút yên bình này.

Chỉ cần có cậu, tâm tình bực bội lại trở nên bình tĩnh lại; chỉ cần có cậu, bất luận là cô vui vẻ buồn rầu hay tức giận thì cậu cũng sẽ cho cô một bờ vai để dựa vào; chỉ cần có cậu, cô có được sự chung thủy.

Liễu Dật cảm nhận được biến hóa trong nội tâm của cô lúc này, không biết nguyên nhân, cô không nói, cậu sẽ không hỏi. Cậu sẽ dùng cách chứa mình để yên lặng bảo vệ cô, để cho cô một không gian bình yên.

Qua một lúc lâu, Nguyệt Ly ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của cậu: "Tại sao anh không hỏi gì hết?"

Liều Dật ôn nhu nói: "Em không nói, anh sẽ không ép em. Khi nào em muốn thì hãy nói ra." Bởi vì em là trân bảo trong tim anh, anh chỉ biết cố gắng yêu thương em nhiều nhất có thể, vĩnh viễn sẽ không ép buộc em làm cái gì.

"Anh thật tốt, có được anh chăm sóc em như vậy, là may mắn của em." Nguyệt Ly cảm thán nói. Kiếp trước cô thật ngu ngốc, rõ ràng là có một người tốt hơn Hạ Thần gấp trăm ngàn lần nhưng lại cứ không muốn quay đầu, cuối cùng, đến khi bị người ta đưa đến ngục giam mới tỉnh ngộ.

Liều Dật lộ ra ý cười nói: "Có thể được em yêu thương mới là may mắn của anh."

Hai người tâm tình một lúc rồi Nguyệt Ly liền giúp cậu ôn tập bài học.

Đến tối, khi Nguyệt Ly và Liều Dật đang ăn tối thì Cố Phụng Phụng vui vẻ trở về, Nguyệt Ly gọi cô ta một tiếng: "Phụng Phụng, ăn cơm không?"

Cố Phụng Phụng cười lắc đầu: "Đã ăn rồi, hai người từ từ ăn đi. Phải rồi, chị họ, lát nữa chị tới phòng em được không?"

Nguyệt Ly cười đồng ý.

Liều Dật có chút bất mãn: "Vẫn là không nên đi."

Nguyệt Ly nói: "Sẽ không lâu đâu, em muốn xem hôm nay cô ta có chuyện gì."

"Thôi được rồi, chúng ta tiếp tục ăn cơm đi."

Trong lòng Liều Dật yên lặng chế nhạo Cố Phụng Phụng.

Hai người cơm nước xong xuôi, Liều Dật lại lôi kéo Nguyệt Ly đi tản bộ. Nguyệt Ly suy nghĩ, hay là đi một lúc, dù sao Cố Phụng Phụng cũng sẽ không chạy mất, không cần phải vội, cô muốn ở bên Liều Dật.

Chậm rãi đi trên con đường trong tiểu khu, tâm tình hai người đều rất vui vẻ.

Đi khoảng nửa giờ, thấy buổi tối gió lớn, Nguyệt Ly có chút chịu không nổi, hai người liền trở về.

Về nhà, Liều Dật rót cho Nguyệt Ly một cốc nước ấm, đợi cô uống xong mới để cho cô đi gặp Cố Phụng Phụng.

Đến cửa phòng, Nguyệt Ly gõ cửa: "Phụng Phụng, chị có thể vào không?"

Cố Phụng Phụng tới mở cửa, cười nói: "Chị họ, mời vào."

Cố Phụng Phụng mặc một chiếc váy ngắn liền thân màu đỏ làm nổi bật nên nước da trắng nõn như tuyết, dáng người là lướt lộ ra không sót chút gì, phối hợp với gương mặt được trang điểm tỉ mỉ, nhìn qua trông xinh đẹp động lòng người lại gợi cảm hấp dẫn, không thể không nói, cô ta cũng rất có vốn liếng đó.

"Chị họ, chị thấy thế nào?" Cố Phụng Phụng xoay một vòng trước mặt Nguyệt Ly, trên mặt tràn ngập ánh sáng tự tin.

Nguyệt Ly cười nói: "Em họ, em thật xinh đẹp, cho dù chị là con gái cũng sẽ không nhận được mà động tâm với em."

Diễn trò đương nhiên là phải diễn cho thật, mặc dù nói xong chính cô cũng cảm thấy buồn nôn.

"Cảm ơn chị họ." Cố Phụng Phụng lại xoay quanh một vòng, mặt mày hớn hờ.

"Đây là muốn đi đâu vậy?" Nguyệt Ly tò mò hỏi.

"Hạ Thần muốn dẫn em đi gặp chị gái của anh ấy." Khi Cố Phụng Phụng biết được mình có thể đi gặp chị gái của anh thì vừa mừng vừa sợ. Mừng chính là vì anh bắt đầu dẫn cô đi gặp người nhà, sợ chính là phải lập tức đi gặp rồi, cô còn chưa chuẩn bị gì hết, trong lòng có chút bối rối.

Chị gái của Hạ Thần, Nguyệt Ly cũng có chút ấn tượng về người này, bên ngoài mặt là một thiên kim tiểu thư dịu dàng hiền thực nhưng thực chất bên trong lại là một người chanh chua nhỏ mọn, rất khó ở chung, cô chỉ mới gặp qua hai lần đã thấy sợ hãi rồi. Lát nữa không biết Cố Phụng Phụng có chịu đựng nổi không.

Nguyệt Ly dặn dò vài câu: "Như vậy em cũng không thể để cho người ta xem thường, phải chú ý lời nói, hành động, cử chỉ."

"Em biết rồi." Cố Phụng Phụng cười đồng ý: "Chị họ, chị có thể gợi ý cho em được không, nên tặng chị ấy cái gì mới tốt đây?"

Nguyệt Ly lắc lắc đầu nói: "Chị cũng không biết, cái này em nên hỏi Hạ Thần."

"Hỏi rồi, anh ấy nói, quà cáp không quan trọng, quan trọng là tấm lòng, bảo em tự nghĩ đi." Cố Phụng Phụng vô cùng phiền muộn nói.

"Vậy em thử nghĩ xem." Nguyệt Ly xin lỗi nói: "Việc này có thể chị không giúp được rồi."

Cố Phuong Phuong thở dài, ngồi trước bàn trang điểm, thấy một chuỗi vòng ngọc trai, là Hạ Thần mua cho cô, rất đẹp, đưa đi tặng rất có mặt mũi nhưng mà trong lòng lại đang nhỏ máu, thôi không tặng cái này. Khuyến tai, chiếc khuyên tai phi thủy này cũng là giá trị xa xỉ, không muốn tặng.

Nhìn trái nhìn phải, cái gì Cố Phuong Phuong cũng không nỡ tặng, những đồ trang sức này đều quá trân quý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Thấy Cố Phuong Phuong vẻ mặt khó xử, Nguyệt Ly quan tâm hỏi: "Thế nào, vẫn không quyết định được sao?"

"Đúng vậy, chị họ, em đều không bỏ được." Cố Phuong Phuong bĩu môi nói, "Đều là đồ tốt."

"Nếu như vậy, em vẫn là đừng đi gặp nữa" Nguyệt Ly một lời trúng đích, Cố Phuong Phuong cảm thấy đề nghị này không sai, vẻ mặt vốn không vui, trong nháy mắt sáng lên, "Chủ ý này không sai, em lập tức gọi điện thoại cho Hạ Thần."

"Đừng vội." Nguyệt Ly vội vàng kéo cô ta lại, Cố Phuong Phuong này lúc thì thông minh, lúc thì ngu ngốc, gặp người nhà là chuyện rất quan trọng, đã hẹn tốt, sao có thể không gặp? Nhưng cô hi vọng, Cố Phuong Phuong bị Hạ Thần làm cho nhục nhã một phen, sau đó nhìn về mặt tức giận đau khổ của cô ta, cảm giác sẽ rất tốt.

"Vậy chị nói, làm thế nào bây giờ?" Cố Phuong Phuong giương mắt nhìn Nguyệt Ly.

"Chị nghĩ, em vẫn là mang theo một cái ít tiền nhất cho chị gái Hạ Thần, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, nếu không, về em sau gả đi, xảy ra chuyện, cũng tốt có người giúp em."

Cố Phuong Phuong đồng ý: "Chị nói không sai, nhưng vừa nghĩ phải mang tặng, trong lòng lại cảm thấy đang rỉ máu."

Nguyệt Ly khuyên nhủ: "Đứa ngốc, chị ấy làm chị, nhìn thấy em, nhất định cũng chuẩn bị quà, giá trị nhất định cũng không rẻ, bởi vì có cái gọi là đứa trẻ không bỏ được bầy không được sói, có bỏ mới có được. Nói không chừng, thứ chị ấy tặng, so với thứ em tặng càng có giá trị hơn đó?"

Cố Phuong Phuong cảm thấy Nguyệt Ly phân tích rất có đạo lý, đồng ý, liền chọn trong hộp trang sức đôi khuyên tai ngọc rẻ nhất. "Em biết rồi, chị họ, may mà có chị."

Nguyệt Ly khách sáo cười nói: "Đều nói, giữa em và chị, không cần phải khách sáo như vậy, hiện tại lên như điều gặp gió rồi, đừng quên chị là được."

"Nhất định, nhất định, thời gian không còn sớm, em đi trước."

"Ừ."

Nguyệt Ly đi tới phòng Liễu Dật, tiếp tục ôn lại bài tập cho cậu ấy, những môn còn lại, đều là những môn Liễu Dật học tương đối khá, ôn xong rất nhanh.

Nguyệt Ly định rời đi, chợt bị Liễu Dật ôm lấy từ phía sau, rất nhiều nụ hôn rơi vào cái cổ trắng mịn của cô.

"Rất ngứa, Dật, mau dừng lại ngay." Nguyệt Ly giận nói.

Cánh môi nhẹ nhàng cong lên, hai mắt đen bóng hiện lên giao hoạt tinh quang, mới nghĩ cậu ấy sẽ buông cô ra, không ngờ Liễu Dật càng ôm chặt lấy cô, nụ hôn nóng bỏng liền rơi xuống.

Đầu Nguyệt Ly trống rỗng, đầu lưỡi linh hoạt của Liễu Dật chui vào trong miệng cô, mút lấy nước miếng trong miệng cô, lại trêu đùa cái lưỡi thom tho của cô cùng nhau triển miên.

Dưới kỹ thuật hôn rất cao của cậu ấy, thân thể Nguyệt Ly dần dần như nhũn ra, thân thể không nghe sai khiến, may nhờ có hai tay của cậu ấy ôm chặt lấy cô, mới không bị ngã.

Sau đó, nụ hôn của cậu ấy lại rơi vào cái trán của cô, mắt, gương mặt, cuối cùng lại lần nữa trở lại cánh môi ngọt ngào của cô.

Nụ hôn vừa kết thúc, Nguyệt Ly liên tục thở gấp, cảm thấy cả người ngứa ngáy, nhiệt độ trong cơ thể không ngừng lên cao, lại càng không hiểu cảm giác lúc này, khát vọng người đứng vào.

Liễu Dật trộm hương thành công, trong lòng thoải mái, Nụ hôn triển miên, đặc biệt tuyệt vời. Chỉ là, điều này cũng liên tiếp đưa tới phản ứng sinh lý. Cứ việc sắc mặt hồng nhuận, toàn thân khô nóng, căng trướng đến khó chịu, nhưng rất đáng giá.

Cuối cùng, cậu ấy khôi phục như thường trước, vội vàng chạy đi, vì Nguyệt Ly chuẩn bị tốt nước nóng.

Chờ lúc trở lại lần nữa, Nguyệt Ly đã tỉnh táo, vẻ mặt có chút âm trầm: "Ai cho anh bất ngờ tập kích em như vậy?"

Âm thanh của cô rất nhẹ, nhưng trong lòng Liễu Dật lại nổi lên sóng gió rất lớn.

Cậu khăn trương đi qua, nắm tay nhỏ bé của cô, dịu dàng chân thành, lấy lòng nói: "Em biết không, khoảnh khắc vừa rồi em là cỡ nào mê người, anh nhất thời không nhận được, cho nên."

"Phốc ——" Nguyệt Ly chợt cười to ra ngoài, Liễu Dật lập tức hiểu được, cậu bị Nguyệt Ly đùa giỡn. Chỉ là, thấy nụ cười vui vẻ của cô, cho dù bị đùa giỡn, cũng là đáng giá. Ai bảo cậu chính là thích cô như vậy.

Một lát sau, Liễu Dật mở miệng: "Nước nóng đã chuẩn bị tốt, đi tắm thôi."

"Ừ, Liễu Dật, mới vừa rồi, nét mặt của anh thật sự rất khôi hài." Vừa rồi Nguyệt Ly chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không ngờ lại nhìn thấy biểu tình cầu xin tha thứ của cậu ấy, giống như một con cún nhỏ không muốn bị bỏ rơi, đáng thương tội nghiệp. Đặc biệt tốt đùa, cô nên nhận xuống, không ngờ, nhanh như vậy liền bật cười.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Liễu Dật cười khỏ, chính mình là quá để ý cô ấy, trúng độc của cô ấy, chỉ cần cô ấy vui vẻ, cậu đã cảm thấy vui vẻ.

Nguyệt Ly rất vui vẻ tắm rửa, sau khi tắm xong, nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi, Cố Phương Phương vẫn chưa về, Cô nghĩ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Tốt nhất bị làm khó dễ một phen, còn muốn hung hăng bị nhục nhã, nghĩ tới những thứ này, nụ cười của Nguyệt Ly lại càng rực rỡ.

"Nghĩ gì thế?" Chợt thấy Nguyệt Ly cười đến vui vẻ như vậy, Liễu Dật lại gần hỏi.

Nguyệt Ly suy nghĩ một chút, nói: "Là về Cố Phương Phương, không biết hiện tại cô ta như thế nào?"

"Ai biết?" Liễu Dật nghi ngờ nói, "Em hỏi cô ta làm gì?"

Nguyệt Ly cười híp mắt nói: "Em liền hi vọng cô ta tốt nhất ngược đãi trở lại, chúng mình cùng nhau vây xem bộ dạng sợ hãi của cô ta."

Vừa dứt lời, cửa liền mở ra, Cố Phương Phương nổi giận đùng đùng đi vào, Nguyệt Ly thấy, trong lòng cảm thán, quả nhiên như thế, thu lại nụ cười trên mặt, cô đứng dậy tiến lên hỏi: "Em họ, em sao vậy, chẳng lẽ bị dễ rồi?"

Cố Phương Phương ném gói đồ trong tay xuống, cũng không để ý được nhiều như vậy, đặt mông ngồi xuống, đem tức giận trong lòng nói ra: "Còn không phải chị gái của Hạ Thần, vừa mở miệng liền bảo em và Hạ Thần chia tay đi, nói em là dong chi tục phấn, không xứng với Hạ Thần, cách ăn mặc lại rất quê mùa, chị họ, chị nói một chút, em bỏ ra rất nhiều tâm tư, lại đổi lấy đánh giá như vậy, trong lòng em có thể thoải mái sao?"

(Dong chi tục phấn: Sắc đẹp chỉ do phấn son, sắc đẹp giả dối, tục tằng)

Nguyệt Ly nghe xong, gật đầu một cái, "Là chị gái của Hạ Thần không phân biệt tốt xấu, em gái của chị, là cô gái xinh đẹp nhất, em đừng chấp nhặt với chị ta."

Nghe Nguyệt Ly nói như vậy, tâm tình của Cố Phương Phương dịu đi một chút: "Nói thế nào cũng là con gái của gia đình giàu có mà một chút lễ nghi cũng không hiểu, cũng may Hạ Thần giảng hòa, sau đó còn mua không ít quà tặng, cũng thay chị ta nhận lỗi với em, nếu không em đã về sớm rồi."

Nguyệt Ly lại nói: "Xem ra Hạ Thần rất quan tâm đến em"

Nhắc tới Hạ Thần, giọng của Cố Phương Phương không còn tức giận như vậy, giọng nói cũng nhu hòa không ít, "Đúng vậy, may nhờ Hạ Thần, ở trong mắt của anh ấy, em vẫn là tương đối quan trọng một chút."

Nguyệt Ly biết rõ tình cảm của Hạ Thần và chị gái của anh ta rất tốt, nhất định là anh ta nói cho có lệ mà thôi, nhưng cô sẽ không vạch trần, cô ta hăm được càng sâu, tương lai sẽ càng khổ sở.

Cô thuận theo lời của cô ta nói: "Hạ Thần thật rất quý trọng em, không bỏ được để cho em chịu uất ức."

Trên mặt Cố Phương Phương lộ ra nụ cười: "Ừ, chị họ, chị thật tốt, tâm sự với chị xong, trong lòng thoải mái hơn nhiều."

Điều này hoàn toàn chưa đạt tới mong muốn của Nguyệt Ly, chỉ là, lúc mới vừa vào cửa, vẻ mặt khổ sở uất ức kia, xác thực làm cho tâm tình của cô vui vẻ thoải mái, liền đoán một chút. Nhưng, không sao, cô ta muốn gả vào nhà giàu sẽ còn rất nhiều khó khăn đang chờ, cô lìm lặng xem cuộc vui là được.

"Đúng rồi, quà của em, em nhận không?"

"Không." Nói đến đây, tâm tình vừa tốt lên trong nháy mắt liền không còn, biểu tình có chút vẩn vơ, "Chị biết không, chị họ, chị ta nói đồ em tặng cho chị ta là hàng vỉa hè."

Nguyệt Ly có ý giả vờ như không quá tin tưởng: "Chị ta thật sự nói như vậy?"

"Còn giả được sao, tối nay ăn cơm, ăn một bụng khí, đồ ăn ngon trên bàn, nhưng lại không có khẩu vị." Giọng nói Cổ Phương Phương rất ác liệt, cô ta không thể tức giận với chị gái của Hạ Thần, chỉ có thể đem cục tức mang về nhà. Dù sao cô ta đang trong cơn giận, Nguyệt Ly hỏi, chỉ có thể coi chị ấy như nơi trút giận.

Nụ cười Nguyệt Ly cứng đờ, không ngừng thôi miên mình muốn chịu đựng, nhưng giờ phút này vẻ mặt vặn vẹo, nhìn xem cũng là khiến người ta rất vui vẻ, cùng Liễu Dật liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt của cậu ấy cũng là nồng đậm ý cười, dịu dàng nhìn cô.

Hiện tại cô không muốn để ý tới cô ta, thích làm sao thì làm, lôi kéo Liễu Dật đi lên lầu.

Cổ Phương Phương chỉ lo tức giận, lắm bầm mắng, chờ hoàn hồn, Nguyệt Ly và Dật đã không có ở đây.

Vào phòng, Nguyệt Ly không nhịn được cười to ra ngoài, ở trước mặt Liễu Dật, cô có thể hoàn toàn là chính mình.

Khác với Nguyệt Ly thỏa thích cười to, Liễu Dật cười đến dịu dàng hơn nhiều, ánh mắt của cậu khóa chặt bóng dáng xinh đẹp của cô ấy.

Cười đủ rồi, Nguyệt Ly lôi kéo Liễu Dật cùng nhau nằm ở trên giường.

Nguyệt Ly cười nói: "Ngày mai, anh muốn đi đâu? Em hoàn toàn nghe lời anh."

Liễu Dật suy nghĩ một chút, nói: "Nếu vậy, hôm nay em giúp anh ôn bài tập, ngày mai, anh dẫn em đi ăn đồ nướng, có được không?"

Nguyệt Ly cười đồng ý: "Đồ nướng, ngược lại không sai, em biết một người quen mở tiệm, ngày mai chúng ta liền đi."

"Có người quen, anh cũng yên tâm hơn."

"Đúng rồi, anh đi xem tình hình của Cổ Phương Phương?" Nguyệt Ly nằm thoải mái, không muốn nhúc nhích.

"Anh thuận tiện giúp em mở nước nóng, lát nữa anh gọi em." Liễu Dật nói xong, đắp chăn cho Nguyệt Ly, rồi mới đi ra ngoài.

Xuống lầu vừa nhìn, thấy Cổ Phương Phương vẫn ngồi một mình ở đó, mặt không chút thay đổi.

Liễu Dật đứng cách cô ta mấy bước, nói: "Chị họ, thời gian không còn sớm, sớm một chút nghỉ ngơi đi."

"Liễu Dật, em ra chú ý cho chị." Cổ Phương Phương lấy giọng ra lệnh phân phó Liễu Dật.

Liễu Dật trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại vẫn ôn hòa, hỏi: "Chị nói một chút, rốt cuộc chuyện gì?"

"Nhà Hạ Thần không ai thích chị, làm sao để cho bọn họ chấp nhận chị?" Cổ Phương Phương vẻ mặt buồn rầu.

Liễu Dật thờ dãi nói: "Cái này cũng không phải là chuyện một sớm một chiều."

"Vậy em nói chị nên làm thế nào cho phải?" Ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, nói: "Em làm thế nào mà khiến cho dương di thích em vậy?"

"Cái này nói ra rất dài." Liễu Dật rót cho mình ly trà, nhuần nhuần miệng.

"Vậy em nói ngắn gọn, đơn giản rõ ràng một chút cho chị, để cho chị tham khảo một chút." Lúc trước, một mình cô nghĩ thật lâu, nhưng đều không có tác dụng, cho nên, cô muốn hướng Liễu Dật hỏi một chút.

Liễu Dật lộ ra vẻ mặt khó xử: "Tính huống của chị và em không giống nhau, có thể áp dụng ở trên người em, cũng không nhất định thích hợp với chị."

"Em cứ nói đi đã, rồi chị lại quyết định."

Liễu Dật trầm mặc chốc lát, nói: "Quan trọng nhất là chân thành khéo léo, đối đãi với người ta chân thành, để cho bọn họ cảm nhận được tấm lòng của chị, tính tình ngoan ngoãn, sẽ dễ dàng làm cho mọi người thích chị."

Cổ Phương Phương thờ dãi một cái: "Em nói thì dễ, làm mới khó."

"Thật ra thì, những thứ này đều không khó khăn, chỉ cần chị nghĩ có thể gả cho Hạ Thần, tất cả khó khăn cũng sẽ dễ dàng giải quyết." Liễu Dật cổ vũ cô ta, lấy "Đức" báo oán.

Cổ Phương Phương cẩn thận suy nghĩ một chút, chợt hiểu, hướng Liễu Dật cảm kích cười nói: "Cảm ơn em, em họ, thời gian không còn sớm, chị về phòng đây, nghỉ ngơi sớm một chút."

Nói xong, vui vẻ trở về phòng.

Liễu Dật khỏe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, rất nhanh biến mất, sau đó đến phòng tắm, chuẩn bị nước nóng cho Nguyệt Ly.

Chờ nước nóng chuẩn bị tốt, cậu quay trở lại gọi Nguyệt Ly.

Nguyệt Ly thấy cậu ấy lâu như vậy mới trở về, tò mò hỏi: "Nói cái gì mà lâu như vậy?"

Liễu Dật cười nói: "Cố Phuong Phuong đang khó khăn nghĩ làm thế nào để khiến cho người nhà của Hạ Thần thích cô ta, đặc biệt xin anh giúp đỡ, anh liền dài dòng mấy câu."

"Kết quả như thế nào?" giọng nói Nguyệt Ly có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Liễu Dật nghe thấy bên trong lời nói của cô sắc mùi dấm chua thì đi đến bên cạnh, ôn nhu nói: "Cô ta nghe theo lời khuyên của ta thì tất nhiên sẽ nghĩ cách để lấy lòng người nhà Hạ Thần, sẽ có thể gả cho Hạ Thần sớm một chút."

"Nói vậy còn được, chỉ là, làm cho người nhà anh ta vui lòng cũng là một vấn đề khó khăn, dù sao, kết hôn cũng không phải là chuyện của hai người."

Lời nói vừa chuyển, giọng của Nguyệt Ly nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Khẳng định là sẽ có rất nhiều trò vui để xem đây."

"Đúng vậy, chúng ta chỉ cần chờ xem kịch vui. Anh đã chuẩn bị nước nóng rồi, em nhanh đi tắm đi." Liễu Dật nhắc nhở.

"Được."

Ngày chủ nhật trôi qua rất nhanh, Nguyệt Ly và Liễu Dật cùng nhau xem tivi, thảo luận về bộ phim, cùng nhau làm đồ ăn, cứ như vậy ngày chủ nhật liền trôi qua rồi.

Lúc ăn tối, Cố Phuong Phuong còn chưa trở về, di Trương đang dọn dẹp, Liễu Dật và Nguyệt Ly đang trong giai đoạn ngọt ngào của tình yêu, hai người lần lượt dứt cho nhau ăn, trên mặt đều là nụ cười vui vẻ.

Sau khi ăn xong, hai người lại cùng nhau tản bộ, cuộc sống đơn giản mà ấm áp.

Tản bộ về đến cửa nhà lại thấy Cố Phuong Phuong đang hôn tạm biệt với Hạ Thần.

Nguyệt Ly không hiểu lòng người ho nhẹ một tiếng, hai người kia nghe thấy tiếng động cũng dừng lại, nhìn thấy là cô, Hạ Thần da mặt dày chỉ có bộ dáng lạnh nhạt còn Cố Phuong Phuong da mặt mỏng, thấy bị người khác bắt gặp thì lập tức đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng.

"Em họ, em về rồi à." Thấy không khí có chút đông cứng lại, Nguyệt Ly lên tiếng chào hỏi trước.

Hạ Thần liền nói thay cho Cố Phuong Phuong: "Đúng vậy, trời tối, để cô ấy về một mình anh không yên tâm cho nên đưa cô ấy về."

"Ăn cơm chưa?" Nguyệt Ly quan tâm hỏi.

Vẫn là Hạ Thần trả lời: "Ăn rồi, đa tạ quan tâm."

Dứt lời, anh ta nhẹ nhàng dẫn dò Cố Phuong Phuong: "Tối nay em nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai phải đi học rồi."

Cố Phuong Phuong vẫn đỏ mặt như cũ, gạt đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Anh đi đường lái xe cẩn thận."

Hạ Thần đi rồi Cố Phuong Phuong vẫn còn nhìn về hướng anh ta rồi đi hồi lâu, Nguyệt Ly thấy vậy trên ghẹo nói: "Người đã đi rồi, vẫn còn nhìn sao?"

Cố Phuong Phuong dậm chân, xấu hổ cười một tiếng: "Chị họ, chị đừng giễu cợt người ta."

Nghe vậy, Nguyệt Ly thiếu chút nữa không để ý đến hình tượng mà cười lớn, Cố Phuong Phuong này sao lại học được giọng nói giống như nữ sinh Đài Loan* vậy.

(Ở Trung Quốc thì giọng nói của con gái Đài Loan và con gái Đại lục không giống nhau, con gái Đài Loan khi nói thì điệu đà hơn, họ thường kéo dài âm cuối ra. Ví dụ như con gái đại lục nói là "không đâu" thì con gái Đài Loan kéo dài giọng ra sẽ thành "hông đâu.")

Không đợi cô lên tiếng hỏi, Liễu Dật đã giúp cô hỏi vấn đề này: "Chị họ, giọng nói của chị sao lại trở nên... kỳ quái như vậy?"

"Điều này, là vì Hạ Thần thích giọng nói như vậy, cho nên em nói như vậy." Giọng nói khiến cho Liễu Dật và Nguyệt Ly buồn nôn.

Cố nén sự ghê tởm trong lòng, Liễu Dật nở nụ cười: "Chỉ nói chuyện với bọn em không cần phải nói như vậy, chúng em không quen."

"Ừ, được." Cố Phương Phương đổi lại giọng điệu bình thường.

Nguyệt Ly thở phào nhẹ nhõm, nếu cô ta còn nói thêm vài câu thì hai người khẳng định sẽ nổi ra.

"Em họ, chúng ta vào nhà thôi."

Về nhà, Cố Phương Phương hỏi: "Chị họ, hôm nay chị và Liễu Dật đi đâu chơi?"

Nguyệt Ly tùy ý nói: "Chỉ ở nhà thôi, còn có thể đi đâu? Ngược lại là em đó, có bạn trai giàu có như vậy, khẳng định sẽ dẫn em đi đến rất nhiều chỗ lãng mạn, mau kể cho chị nghe đi."

Cố Phương Phương cười nói: "Điều này, thực ra thì cũng không có gì."

"Em họ, em và chị còn cần phải giấu giếm sao?" Nguyệt Ly giả vờ giận nói.

"Đương nhiên không phải." Cố Phương Phương vội nói: "Chỉ là có chút xấu hổ."

"Chẳng lẽ hai người làm chuyện đó rồi sao?" Nguyệt Ly hy vọng Cố Phương Phương có thể cho cô một đáp án chính xác.

"Không có." Cố Phương Phương nhỏ giọng nói với Nguyệt Ly: "Hôm nay anh ấy đưa em đi tắm suối nước nóng, chỉ có hai người bọn em."

"Thật sao?" Nguyệt Ly giả vờ kinh ngạc: "Vậy em và anh ta thực sự không có làm cái gì sao?"

Gương mặt Cố Phương Phương lộ vẻ khó xử, cuối cùng cắn môi nói: "Ngoại trừ bước cuối cùng ra thì cái gì cũng làm rồi."

"Em họ, em thật giỏi." Nguyệt Ly tán thưởng "Em tốt nhất là nên nắm chắc cơ hội này, nhân cơ hội này mang thai với anh ta, có một đứa nhỏ thì sẽ càng bảo đảm cho tương lai."

"Em biết rõ, chỉ là hôm nay rất nhiều lần em đều xấu hổ, cho nên đều không thành." Thực ra, nguyên nhân thực sự chính là cô vẫn hy vọng lần đầu tiên của mình là vào đêm động phòng hoa chúc. Không còn cách nào khác, ở phương diện này cô vẫn là người khá truyền thống.

"Không sao, về sau còn có rất nhiều cơ hội." Nguyệt Ly cười nói "Em bây giờ còn có cơ hội thì nên nắm chắc, nếu không, đàn ông rất dễ lãng nhãng ở bên ngoài."

"Cảm ơn chị họ đã nhắc nhở, thời gian không còn sớm nữa, em về phòng trước đây."

"Được, nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Liễu Dật đứng xa xa vẫn không nói gì, chờ hai người nói xong mới tiến lên

trước cười nói: "Nguyệt Ly, em cũng thật tốt bụng."

"Anh không phải không biết, Cố Phương Phương này vẫn còn giá trị lợi dụng." Nguyệt Ly nhếch môi, khẽ nói với Liễu Dật: "Đến khi hết giá trị lợi dụng, những ngày an nhàn của cô ta sẽ chấm dứt."

"Ừ, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi đi."

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã đến cuối năm, tất cả những kì thi cuối kỳ bắt đầu kéo đến, Nguyệt Ly muốn chuyên tâm ôn tập cho nên hai tuần rồi chưa về nhà.

Cô và Liễu Dật chỉ có thể gọi điện thoại tâm sự với nhau.

Liễu Dật vẫn luôn hiểu lòng người, mỗi ngày đều gửi tới những tin nhắn giống như: "Trời lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo, uống nhiều nước ấm." Những câu chữ tưởng như bình thường nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Đợi đến lúc nghỉ Tết thì bọn họ sẽ có thời gian bên nhau rồi.

Còn một tháng nữa, cố gắng lên!

Cố Phương Phương và Hạ Thần cũng coi như là hạnh phúc, tuy rằng đêm cô ta đi gặp bạn bè hoặc người thân thì hai bên đều không hợp nhau nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng gì đến sự ưa thích của Hạ Thần đối với Cố Phương Phương.

Cô ta có thể ngây thơ thanh thuần, có thể quyến rũ động lòng người, vóc dáng lại đẹp, làn da càng tốt tới nỗi không chê vào đâu được, mang theo cô ta ra ngoài, anh ta rất có thể diện. Ánh mắt những người bạn kia nhìn anh ta đều là hâm mộ, hâm mộ anh ta có thể tìm được người đẹp như vậy.

Trong lòng Hạ Thần âm thầm vui vẻ nhưng Cố Phương Phương chỉ có thể miễn cưỡng cười vui.

Cô và bạn bè hay người thân của anh rất khó ở chung với nhau, ánh mắt những người con nhà giàu kia khi nhìn cô giống như muốn lột trần cô ra vậy, khiến cho người ta thấy buồn nôn. Nhưng mà bọn họ lại là bạn của Hạ Thần, cô không thể làm gì được đành phải giả vờ vui vẻ. Cho dù thích được đàn ông nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ nhưng bị loại ánh mắt giống như kẻ đối nhìn thấy thịt này cũng là một loại dày vò. Bọn họ còn thừa dịp Hạ Thần đi toilet mở miệng đùa giỡn cô. Sau đó cô có kể với Hạ Thần nhưng anh lại nói rằng: "Bọn họ chỉ nói vài câu mà thôi, em cũng đâu mất miếng thịt nào, đúng không?"

Có đôi khi, cô hoài nghi, anh có thực sự yêu cô hay không, người đàn ông khác đùa giỡn bạn gái của mình mà lại không có chút phản ứng nào. Cho dù chỉ là nói vài câu cho có cũng được, thế nhưng, lại không có.

Chuyện này còn đỡ, nhức đầu nhất là đối mặt với người nhà của Hạ Thần, lần trước gặp chị của anh, ấn tượng vẫn còn rất rõ ràng. Lần nay là gặp chị em họ, cũng vẫn khó chiều như vậy, bọn họ luôn nói ra những lời châm chọc khiến cho cô vô cùng buồn bực.

Từ đó về sau, anh không còn đưa cô đi gặp người nhà của mình nữa. Nhưng mà như vậy cũng tốt, dù sao sau khi kết hôn cũng là hai người ở riêng, những người nhà kia cũng chỉ gặp một lần vào dịp lễ tết, nhận nhin một chút được.

Cô tự an ủi mình như vậy.

Đã đến kì thi cuối kì, bởi vì thời gian trước bận bịu đi gặp gỡ người thân và bạn bè của Hạ Thần cho nên có rất nhiều bài học không theo kịp. Kì thi đến, trong lòng cô cũng rất lo lắng.

Cho dù mất ngày trước khi thi cô cũng rất cố gắng ôn tập nhưng sau khi thi xong thì trong lòng vẫn cảm thấy không chắc chắn, có lẽ số môn bị rớt tương đối nhiều.

Trong lòng cô rất bực bội.

Cô không biết, còn có biến cô lớn hơn sắp xảy đến với cô.

Lại qua một tuần nữa, rốt cục Nguyệt Ly cũng thi xong tất cả các môn, trong lòng vô cùng nhẹ nhõm. Việc đầu tiên muốn làm là gọi điện thoại cho Liễu Dật lại thấy điện thoại của cậu tắt máy mới nhớ tới giờ này hẳn là cậu đang trong lớp học cho nên không thể nghe máy.

Chính là lúc cô đang buồn bực thì Minh Minh vội vã chạy vào, uống một ngụm nước rồi lập tức đến trước mặt Nguyệt Ly nói: "Ly Ly, có tin tức quan trọng."

Nguyệt Ly không có hứng thú, mặt hỏi: "Chuyện gì?"

Minh Minh gần từng chữ nói: "Chiều nay Hạ Thần đính hôn."

"Cài gì?" Nguyệt Ly không ngờ rằng sau khi cô trọng sinh thì mọi chuyện lại không đi theo quỹ đạo của kiếp trước. Hạ Thần muốn đính hôn sao? Sau khi kinh ngạc thì cô lập tức vui vẻ hỏi: "Là thiên kim tiểu thư nhà ai vậy?"

"Nghe nói là con gái của Bí thư Tỉnh ủy." Minh Minh nói.

Hạ Thần có gia thế như vậy, đi với con gái Bí thư, quả nhiên là môn đăng hộ đối, quan hệ thông gia quan - thương, loại nhân vật nhỏ như Cố Phương Phương tất nhiên là không được coi trọng. Không biết khi cô ta nghe được tin này sẽ có biểu tình như thế nào? Giấc mơ được gả vào nhà cao cửa rộng đã bị nghiền nát, cô ta sẽ trở thành tình nhân của Hạ Thần hay là sẽ bỏ anh ta đây? Cô thực sự rất muốn biết, trên mặt Nguyệt Ly xuất hiện một nụ cười bí hiểm.

"Mình biết là sau khi nghe được tin này cậu sẽ vui vẻ mà." Minh Minh cười nói.

"Cảm ơn cậu đã nói cho mình, mình đương nhiên là vui vẻ rồi, lại có trò hay để xem."

Minh Minh có chút hả hê nói: "Đúng vậy, cô em họ kia của cậu gặp phiền toái rồi."

"Đương nhiên rồi, cậu nói xem, chiều nay cô ta có thể sẽ làm loạn lên hay không?" Nguyệt Ly bỗng nhiên có phỏng đoán như vậy.

Minh Minh cong môi cười nói: "Cô ta là em họ của cậu, cậu đương nhiên sec hiểu cô ta hơn mình. Cậu còn không biết xấu hổ mà đi hỏi mình sao?"

"Đây chỉ là suy đoán của mình mà thôi, mình hy vọng sẽ là như thế, chuyện như vậy nhất định sẽ là tiêu đề của báo ngày mai." Nguyệt Ly càng nghĩ càng thấy vui vẻ, lúc này khẳng định là thể diện của Cố Phương Phương đã mất sạch, đương nhiên nhà của cô sẽ phải sạch quan hệ với cô ta.

Minh Minh vỗ vai của cô nói: "Vậy cậu cần phải uốn gậy ba tác lược để kích động cô ta rồi."

"Nói cũng đúng, mình lập tức gọi điện thoại cho cô ta."

Nguyệt Ly lập tức lấy điện thoại ta, gọi cho Cố Phương Phương.

"A lô, chị họ, có chuyện gì sao?" Giọng điệu của Cố Phương Phương rất bình thản, dường như còn chưa biết rõ tin tức này.

Cố Phương Phương vừa mới thi xong, đang đi ra cổng trường chuẩn bị trở về, huống chi cô ta cũng không có bạn bè gì, không có ai thông báo tin này cho cô ta.

"Là tin tức liên quan đến Hạ Thần." Nguyệt Ly nghiêm túc nói.

Cố Phương Phương nghe xong lập tức xóc lại tinh thần, hỏi: "Chị họ, chị mau nói cho em biết, có phải Hạ Thần xảy ra chuyện gì bất trắc hay không?"

"Không phải chuyện bất trắc, là chuyện mừng."

Cố Phương Phương nhất thời mơ hồ: "Chuyện mừng gì?"

"Chính là buổi chiều nay anh ta sẽ đính hôn."

Cố Phương Phương mắt thẳng băng, ngã nhào trên đất, sắc mặt lập tức trắng bệch, hốc mắt đọng đầy nước mắt, nước nờ nói: "Chị họ, chị đang nói đùa sao?" Chị họ nhất định là đang nói đùa.

Nguyệt Ly nghiêm túc nói: "Em họ, chị sao có thể lấy loại chuyện này ra để đùa giỡn."

Cố Phương Phương không nhịn được nữa, nước mắt tuôn rơi. Nghe thấy tiếng khóc thảm thiết ở đầu dây bên kia, trong lòng Nguyệt Ly vô cùng thoải mái, kiếp trước chính là cô ta đã đoạt Hạ Thần đi, bây giờ là báo ứng của cô ta. Rất nhanh thôi, với tính tình của cô ta nhất định sẽ trở thành tình nhân của Hạ Thần.

"Chị họ, em nên... làm thế nào... bây giờ?" Cố Phương Phương cố gắng nói ra một câu như vậy.

"Chị cũng không có cách nào, trừ phi Hạ Thần không muốn đính hôn, em lập tức đi tìm anh ta đi."

"Được, em biết rồi."

"Đúng rồi, chị vừa nghĩ ra một cách khác." Nguyệt Ly vội vàng nói: "Em có thể đi làm loạn buổi lễ đính hôn đó, để cho toàn bộ thành phố biết em và Hạ Thần thực lòng yêu nhau, tất cả đều là cha mẹ của anh ta ép phải đính hôn. Hãy dùng sức mạnh của truyền thông khiến cho bọn họ hủy bỏ hôn ước."

"Thực sự có thể sao?"

"Đây chỉ là một cách uống rượu độc giải khát*, nếu không phải là tình thế bất buộc thì em không thể làm như vậy." Mặc dù Nguyệt Ly trông có vẻ thực lòng dặn dò nhưng từng câu từng chữ đều kích động cô ta đi "Nhưng mà chị tin tưởng tình yêu của hai người sẽ khiến cho người dân toàn thành phố cảm động, bọn họ sẽ chúc phúc cho hai người. Cố gắng lên!"

(Uống rượu độc giải khát: chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau)

"Em biết rồi, cảm ơn chị họ."

Lúc này, trong đầu cô trống rỗng, trong lòng hoang mang lo sợ và khủng hoảng, chỉ có thể tin tưởng người chị họ luôn ủng hộ cô vũ cô.

"Không được, em ở đâu vậy, chị lập tức đến gặp em, em ở đó chờ chị."

"Em chờ chị ở bên ngoài phòng học xx"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tắt điện thoại, Cố Phương Phương lập tức đến phòng thi của Hạ Thần chờ.

Chờ một thời gian dài, không biết qua bao lâu, Hạ Thần đi ra. Nhìn thấy Cố Phương Phương đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch; hai mắt sưng đỏ, vô hồn; giống như hoa bị nhiễm sương giá, nhẹ nhàng rụng đưa theo gió, Hạ Thần nhẹ giọng hỏi: "Phương Phương, em sao vậy?"

Cố Phương Phương cố áp chế trong lòng phần nộ lo âu và hoang mang, nhỏ giọng hỏi: "Có phải chiều hôm nay anh sẽ đính hôn không?"

Trong lòng Hạ Thần có cảm giác nặng nề, cô ấy vẫn biết, chỉ là, trên mặt anh vẫn làm như không có việc gì, cười nói: "Em nghe ai nói bừa, người nào lung tung bạ đặt chuyện của anh?"

"Thật sao?"

Hạ Thần cười cam đoan, nói: "Đĩ nhiên, anh chưa bao giờ lừa gạt em. Chắc người ta đùa với em thôi, tin anh đi."

"Mọi người trong trường đều biết, anh cho rằng anh vẫn có thể lừa gạt được sao?" Trong lòng Cố Phương Phương rất mệt mỏi, cảm giác trái tim bị hung hăng đâm một dao, rất đau, đến bây giờ, anh ấy vẫn còn lừa gạt cô!

Lúc này, giọng nói của Nguyệt Ly chợt vang lên, mắng: "Hạ Thần, anh thật không biết xấu hổ."

Thật ra, cô đã sớm tới, nhìn trò hay một lát, cảm thấy bây giờ xuất hiện là thời cơ tốt nhất, Cố Phương Phương về mặt đau khổ, cô có thể lấy cớ mắng chửi anh ta, cũng sẽ không bị trả thù.

Nhìn thấy Liễu Nguyệt Ly, trong lòng Hạ Thần không hiểu dấy lên tức giận, "Đây là chuyện của tôi và Phương Phương, cô lại đây chen miệng cái gì?"

Nguyệt Ly nói lời chính nghĩa, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh: "Anh khi dễ em họ của tôi, lừa gạt tình cảm của em ấy, giờ anh lại nói tôi không có tư cách nói?" Dứt lời, nhẹ giọng an ủi Cố Phương Phương.

Cố Phương Phương cảm kích liếc mắt nhìn Nguyệt Ly.

Hạ Thần chán ghét nói: "Cô phát điên cái gì, cút cho tôi, đừng ở đây cản trở tôi và Phương Phương."

Nguyệt Ly không thèm để ý đến ánh mắt chán ghét của anh ta, đôi mắt đen sáng trong như nước mùa thu nhìn chằm chằm không chút nào che giấu khinh thường, "Vậy anh giải quyết chuyện này như thế nào, em họ tôi không thể mặc cho anh tùy tiện chơi đùa."

"Cô đừng nói bậy, tôi không có đùa giỡn Phương Phương." Hạ Thần mặt lạnh, nói: "tôi đối với Phương Phương là thật lòng, xin mời không cần khích bác chia rẽ tình cảm giữa chúng tôi, đúng rồi, có phải cô nói chuyện tôi muốn đính hôn không?"

Nguyệt Ly khinh thường nói: "Đúng thì thế nào, toàn trường mọi người đều biết, anh cho rằng anh có thể giấu diếm được sao?"

Hạ Thần trợn mắt lên giận dữ nhìn Nguyệt Ly, Nguyệt Ly không chút sợ hãi trợn mắt trừng lại, lúc này, Cố Phương Phương mở miệng, "Thần, anh nói thật với em, có phải chiều nay anh sẽ đính hôn không?"

Gương mặt điển trai rốt cuộc xuất hiện vết nứt, Hạ Thần khó khăn mở miệng: "Anh."

Không đợi anh ấy nói xong, Cố Phương Phương trước nói: "Anh không cần nói nữa, em đều hiểu, thì ra là như vậy."

Nói xong xoay người chạy đi.

Nguyệt Ly hung hăng cảnh cáo một câu: "Anh tốt nhất nói cho rõ ràng, nếu không, tôi sẽ không tha cho anh."

"Cô đừng chen vào chuyện của bọn tôi nữa, còn chê chuyện không đủ loạn sao?"

Bị Nguyệt Ly nói được phen lòng, giọng nói của anh càng thêm ác liệt.

Loạn chết anh đi, mọi việc đều suôn sẻ, chân đạp n chiếc thuyền, tên con trai cặn bã đó treu đùa tình cảm của người ta, Nguyệt Ly ở trong lòng hung hăng mắng một trận, cuối cùng mới chạy ra đuổi theo Cố Phương Phương.

"Thật xin lỗi, Phương Phương, anh cũng không có cách nào khác." Hạ Thần trong miệng tự nhủ.

Nguyệt Ly chạy đến phía trước Cố Phương Phương, kéo cô ta lại: "Em họ, không có chuyện gì, tất cả đều sẽ qua thôi."

Cố Phương Phương khóc nói: "Chị họ, cảm ơn chị vẫn luôn ở bên em."

"Phương Phương, Hạ Thần không đuổi theo, có lẽ, em và anh ta là không có kết quả."

Sắc mặt Nguyệt Ly nặng nề, chậm rãi nói. Thật ra, trong lòng lại rất hả giận, cô ta rơi vào kết cục như vậy hoàn toàn xứng đáng, sao có thể dễ dàng gả vào nhà giàu như vậy?

Cố Phương Phương gạt đầu một cái: "Em hiểu."

"Vậy em nguyện ý dựa theo lời chị nói đi làm không?"

Lên xe buýt, sau khi ngồi xong, Nguyệt Ly cười hỏi.

"Không biết." Mong đẹp của cô tan vỡ, trái tim đang rỉ máu, cô bất chấp mọi thứ.

"Em họ, đây không phải lúc buồn bã hối tiếc, em phải cố gắng tạo ra tương lai của hai người mà tương lai đó phải thuộc về em." Nguyệt Ly nói, nhìn như là vì Cố Phuong Phuong nghĩ kế hoạch, những trên thực tế là để làm cho cô ta xấu mặt, mất mặt xấu hổ. Đây chỉ là sự khởi đầu của kế hoạch trả thù, cô vẫn còn rất nhiều chiêu số để đối phó bọn họ, chỉ là hiện tại họ còn là học sinh, không thể làm được quá mức, chơi đùa xong quá sớm, sẽ không vui nữa.

"Em có thể làm được không?" Sự dă kích này quá lớn; sự kiêu ngạo, tự ái của cô, đã nhỏ bé không đáng kể, hiện tại phải nghĩ xem có biện pháp nào khiến cho Hạ Thần không thể đính hôn được.

"Em phải tin tưởng chính mình, tiềm lực của con người là vô hạn, không có gì là không thể, chỉ có không muốn làm, chị họ ở phía sau cổ vũ động viên tinh thần và tiếp sức cho em."

Nguyệt Ly lừa dối nói.

Thấy tâm tư cô ta có chút dao động, Nguyệt Ly tiếp tục thêm lửa: "Em họ ngốc, em cần phải hiểu rõ, đến muộn, người ta sẽ là vợ tương lai của Hạ Thần, đến lúc đó em liền cái gì đều không phải."

Lần này, Cố Phuong Phuong đã hoàn toàn dao động, nén lệ gật đầu một cái, "Bằng bất cứ giá nào, em sẽ không chịu đựng, cũng sẽ không làm cho bọn họ sống thoải mái."

"Ừ, vậy mới đúng, lát nữa trở về chuẩn bị quần áo trang điểm cho thật đẹp."

"Em biết rồi."

Bữa tiệc đính hôn sẽ bắt đầu lúc 3h30, bây giờ mới 12h, còn rất nhiều thời gian.

Về đến nhà, Cố Phuong Phuong lập tức vọt vào phòng chuẩn bị, Nguyệt Ly và Liễu Dật cùng nhau vui vẻ ăn trưa.

Sau khi ăn xong, Liễu Dật hỏi: "Này Cố Phuong Phuong làm sao vậy?"

Nguyệt Ly ghé vào tai, nói tất cả mọi chuyện cho Liễu Dật nghe.

Sau khi nghe xong, tâm tình của Liễu Dật càng tốt hơn, gương mặt hiện rõ nụ cười, Nguyệt Ly nhìn chăm chú vào nụ cười như gió xuân của Liễu Dật, trong lòng cũng thấy ấm áp.

Sau đó, Liễu Dật đi theo Nguyệt Ly vào phòng của cô, Nguyệt Ly bắt đầu đoán tình hình buổi chiều, mỗi lần đều có thể gài vào Cố Phuong Phuong đến chết đi sống lại.

Hai người cười đau cả bụng, cô không ra tay, lại có thể nhìn cô ta bị mọi người mắng chửi chán ghét khinh bỉ, tất cả oán hận, mới có thể tiêu tan.

"Nguyệt Ly, vẫn là chúng ta đơn giản tương đối tốt, hạnh phúc bình thường."

Liễu Dật sau khi cười xong, cảm thán một chút. Cậu và Nguyệt Ly không cần giống TV như vậy khoa trương lại giả tạo, chỉ cần đơn giản như vậy là đủ rồi.

"Đúng vậy." Nguyệt Ly dựa vào lòng cậu ấy, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má cương nghị tuấn lãng của cậu ấy, trong lòng vui mừng.

Đôi tay Liễu Dật ôm chặt lấy eo nhỏ của cô ấy, dịu dàng nói: "Chúng ta sẽ hạnh phúc."

Hạnh phúc, cô đã có, hiện tại cô cố gắng giữ lấy, mỗi ngày cùng Liễu Dật trải qua cuộc sống bình thường vui vẻ.

Bên này, Cố Phuong Phuong trang điểm rất đậm; che đi sắc mặt tái nhợt, hai mắt thâm quầng, cùng trạng thái mệt mỏi.

Lúc này, điện thoại vang lên, màn hình hiện số Hạ Thần.

Cố Phuong Phuong suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhận: "Chuyện gì?"

Giọng nói Lạnh lùng xa cách, che giấu nội tâm sợ hãi, cố làm ra vẻ kiên cường, để cho mình thấy dễ chịu hơn.

"Thật xin lỗi." Ngay từ đầu, Hạ Thần liền nói xin lỗi, không có cười đùa như mọi ngày, thật sự rất nghiêm túc.

"Anh biết rõ, em không muốn nghe anh nói xin lỗi kia mà." Cố Phuong Phuong lạnh lùng nói.

"Vậy em nói em muốn cái gì?" Hạ Thần cũng rất đau khổ, anh cũng không muốn đính hôn sớm trói buộc chính mình, nhất định phải cẩn thận, con gái của bí thư tỉnh ủy, cũng không phải là người dễ chọc, đặc tội bọn họ, nhà bọn họ sẽ không dễ yên. Đây là ý muốn của gia đình, cho nên phải kết thân, mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Lợi ích trước mặt, một chút tình cảm trái gãi của anh cũng không tính cái gì, chỉ là Cố Phương Phương không giống với những bạn gái lúc trước, anh thích cô ấy, nhưng so với lợi ích, liền nhỏ bé không đáng kể, đối với cô ấy này, hy vọng có thể bù đắp lại một chút.

"Em muốn cái gì đều có thể?"

Hạ Thần lại bổ sung một câu: "Trong khả năng anh có thể làm được." Không thể mặc cho cô ấy muốn làm gì thì làm.

Cố Phương Phương ngăn gọn lưu loát nói: "Em muốn tâm của anh, còn muốn người anh nữa."

"Tâm của anh có thể cho em, người của anh sợ rằng không được." Hạ Thần xin lỗi nói.

Trầm mặc chốc lát, Cố Phương Phương nhẹ giọng nói: "Buổi chiều anh có thể tới đây không, em nguyện ý đem chính mình cho anh."

Nếu trước kia nghe được cô ấy nói như vậy nhất định sẽ rất vui, dù sao, đáng người của cô ấy rất nóng bỏng, lại tự nguyện, nhất định rất sáng khoái, nhưng, giờ phút này lại khác, buổi chiều phải đính hôn, tân khách lục tục tới, nhà bọn họ quảng không dậy nổi mặt.

"Xin lỗi, buổi tối anh mới có thể đến."

"Được, vậy thì buổi tối đến, chỗ cũ."

"Thần, anh có yêu em không?" Bỗng nhiên hỏi như vậy, Hạ Thần giật mình, sau đó cười nói, "Dĩ nhiên, không thích em, như thế nào quan tâm em nhiều như vậy?"

"Thật sao?"

"So với vàng còn thật." Lừa gạt một cô gái nhỏ như vậy thật sự rất dễ dàng. "Chúng ta buổi tối gặp nhau."

"Được, hẹn gặp lại."

Tắt điện thoại, trong lòng Cố Phương Phương dễ chịu hơn một chút, anh ấy yêu cô, như vậy đủ rồi, ban đầu cô cho là cô yêu tiền của anh ấy, nhưng qua một đoạn thời gian ở chung, tâm không khống chế được rơi vào, biết rõ là không được, nhưng vẫn muốn rơi vào.

Tỉ mỉ trang điểm chỉ vì anh ấy, buổi tối mới có thể gặp nhau, cô lại lần nữa tẩy trang.

Nằm ở trên giường, trong lòng mặc dù rất đau, nhưng vẫn đối với anh ấy tràn đầy hi vọng.

Anh ấy đính hôn, một mình cô, không thể thay đổi được gì, nhưng, cô muốn cố gắng thay đổi.

Nguyệt Ly và Dật ở trong phòng rất lâu, đến giờ rồi, Liễu Dật bị giục đi học, trong lòng Liễu Dật chờ mong, muốn tự mình đi xem, nhưng việc học quan trọng hơn, không ở lại được.

Vẫy tay tạm biệt Liễu Dật, Nguyệt Ly lập tức gõ cửa phòng Cố Phương Phương: "Phương Phương, chuẩn bị xong chưa?"

"Thật xin lỗi, chị họ, em không đi." Cố Phương Phương khẽ nói.

Nguyệt Ly cau mày, hỏi: "Sao đột nhiên lại thay đổi?"

"Em đi cũng không thay đổi được gì." Lời nói của Cố Phương Phương tràn đầy tuyệt vọng.

Nguyệt Ly bắt đầu cố gắng khuyên: "Em phải cố gắng thử, thì mới có thể biết được, hiểu không?"

"Chị họ, em đã nghĩ rồi, chị không cần để ý đến em, em muốn nghỉ ngơi."

Tâm tình Nguyệt Ly không tốt, không biết Cố Phương Phương đang nghĩ cái gì, hiện tại không thể để lộ được.

"Vậy được rồi, em nghỉ ngơi đi."

Đã như vậy, cô muốn xem, cô ta đang suy nghĩ cái gì, yên lặng theo dõi là được.

Bây giờ tối, Cố Phương Phương nhắn một tin cho Hạ Thần, trang điểm thật đẹp cô nói một tiếng với Nguyệt Ly, rồi đi trước.

Nguyệt Ly lập tức ngăn cô ta lại: "Em họ, một mình em, chị không yên tâm, chị đưa em đi."

"Chị họ, chị đã giúp em rất nhiều, cảm ơn chị." Cố Phương Phương nhẹ giọng nói, "Chuyện tình cảm của em, em vẫn là tự mình giải quyết tốt hơn."

"Chuyện của em, dĩ nhiên chính em giải quyết, chị chỉ đi cùng em. Khi em và Hạ Thần nói chuyện, chị sẽ tránh đi."

Trên mặt Nguyệt Ly hiện rõ sự quan tâm, Cố Phương Phương không tiện từ chối, liền đồng ý.

Đi xe mất 15 phút, hai người xuống xe ở một khách sạn năm sao.

Đi tới phòng cà phê ở tầng hai, Nguyệt Ly ngồi cùng Cố Phương Phương, hai người tùy tiện gọi vài thứ.

Đợi 10 phút, Nguyệt Ly không nhìn được nói: "Em họ, có thể là anh ta không đến?"

"Chị họ, đừng nóng vội, em chờ anh ấy, nếu không đến, về sau liền cắt đứt quan hệ với anh ấy." Cố Phương Phương dứt khoát nói, không giống đang nói đùa.

"Đúng vậy, trên thế giới này đàn ông tốt còn rất nhiều, em cũng không cần chỉ yêu một mình anh ta." Nguyệt Ly phụ họa nói, ngay sau đó lại bổ sung một câu, "Chỉ là, em phải tìm một nhà giàu có, giống bộ dạng của Hạ Thần như vậy rất hiếm, nếu em tìm một người đẹp trai, có thể chỉ là một người có hoàn cảnh gia đình bình thường."

Cố Phương Phương thở dài.

Lại đợi 30 phút, vẫn chưa thấy tới.

"Em họ, hay là thôi đi, nếu người ta đã đính hôn, em vẫn là bỏ anh ta đi." Nguyệt Ly đề nghị.

"Liều Nguyệt Ly, tại sao cô luôn xen vào chuyện của tôi và Phương Phương vậy?" Nghe thấy Liều Nguyệt Ly khuyên Phương Phương rời xa anh, anh liền tức giận.

Bà tám chết tiệt, liền thích nói bậy.

"Em ấy là em họ của tôi, tôi sao có thể mặc kệ được?" Nguyệt Ly đương nhiên nói: "Con gái khác con trai, dễ dàng bị thương nhất chính là con gái."

"Được rồi, tôi không muốn dài dòng với cô, tôi muốn nói chuyện với Phương Phương, cô đi bên cạnh đi." Hạ Thần chán ghét liếc mắt nhìn Nguyệt Ly, lại nhìn Cố Phương Phương, lập tức dịu dàng nói: "Phương Phương, anh xin lỗi."

"Ít ghê tởm đi." Nguyệt Ly không khách khí mắng to, "Bây giờ anh đã đính hôn rồi, anh đem Phương Phương nhà tôi đặt ở chỗ nào?"

"Làm phiền cô tránh ra." Hạ Thần nói với Nguyệt Ly. Trên thực tế Nguyệt Ly chính là muốn hiệu quả như vậy, giả ngu cô ý phá hư bọn họ.

"Được rồi, em họ, tự chăm sóc mình cho tốt, có chuyện gì lập tức gọi chị, chị ở bên kia."

Nhỏ giọng dặn dò một câu, Nguyệt Ly không cam lòng rời đi, thực ra trong lòng cười nghiêng ngả, cô nào có thời gian để ý đến bọn họ, đơn giản liền muốn nhân cơ hội này đầu võ mồm một chút, lại có thể hả giận, có sao mà không làm đâu?

Bây giờ, cô gọi điện cho Liều Dật, nhàn nhã nói chuyện phiếm.

"Nguyệt Ly, tình hình thế nào rồi?" Liều Dật cười hỏi.

"Cũng được, tình hình tạm thời có vẻ ổn định, chỉ là, rất nhanh sẽ xảy ra chuyện."

Nguyệt Ly vừa nói xong, bên kia cái ly bỗng nhiên rơi xuống đất, phát ra bèn nhọn tiếng vang.

"Sẽ không phải là đánh nhau chứ?" Liều Dật suy đoán lung tung.

"Không phải, là Cố Phương Phương khóc." chỗ ngồi của Nguyệt Ly rất tốt, có thể thấy rõ ràng tất cả tình hình ở bên kia.

"Tại sao cô ta khóc?"

"Em không nghe rõ lắm, nói cái gì không muốn làm cái gì." Nguyệt Ly không rõ nói.

"Nhất định là không muốn làm vợ bé của Hạ Thần." Liều Dật nói chắc như đinh đóng cột.

"A, cũng đúng." Nguyệt Ly chỉ phụ trách kể lại, cũng chưa kịp suy nghĩ. "Lấy tính cách (tâm cao khí ngạo) kiêu ngạo của Cố Phương Phương, chắc chắn sẽ không cam tâm làm người tình giấu mặt của Hạ Thần."

(Tâm cao khí ngạo: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách những con người có tài)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Nguyệt Ly vừa mới nói xong thì bên kia lại có tình tiết mới, Hạ Thần đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, gân xanh hiện rõ trên trán, quát lên: "Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

Liễu Dật nghe không hiểu rõ vội hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Lúc này đang cãi nhau, em đi qua để giảng hòa đây, có chuyện gì sẽ nói với anh sau."

Nguyệt Ly vội vàng chạy đến bên kia, sắc mặt Hạ Thần so với lúc trước càng khó coi hơn, lời nói ra lạnh lẽo như sương lạnh tháng ba: "Cố Phụng Phụng, em không có quyền phản đối."

Thoáng nhìn qua Cố Phụng Phụng đang khóc lóc thương tâm và Hạ Thần đang nổi giận, trong lòng Nguyệt Ly vui sướng không nói nên lời nhưng trên mặt thì vẫn là vẻ lo lắng, hỏi: "Có chuyện gì vậy, Phụng Phụng?"

"Em..." Vừa muốn mở miệng thì Hạ Thần hung dữ trừng mắt liếc qua, Cố Phụng Phụng liền ngậm miệng lại, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Thờ dãi một cái, Nguyệt Ly không hề sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt tối tăm kia: "Hạ Thần, có phải anh lại bắt nạt Phụng Phụng nhà chúng tôi hay không?"

"Liễu Nguyệt Ly, tôi không muốn nhắc lại, cô lập tức rút đi cho tôi." Mỗi một câu một chữ của Hạ Thần đều mang theo ý cảnh cáo: "Cho cô 30 giây."

Anh ta cuối cùng cũng nổi nóng, không thể lấy cứng đối cứng được, cô đang định dắt Cố Phụng Phụng dời đi thì anh ta lại bổ sung một câu: "Tôi có nói cô có thể đưa cô ấy đi sao?"

"Anh có ý gì?" Nguyệt Ly nổi giận "Em họ của tôi và anh không còn quan hệ gì nữa, tôi sao có thể để em ấy ở lại đây một mình?"

"Tôi nói một lần cuối cùng, cô có đi hay không!" Thân hình to lớn chậm rãi đi tới, chắn đi ánh sáng, trong lòng Nguyệt Ly trầm xuống, do dự một lát, để lại một câu nói rồi bỏ đi.

"Em họ, em bảo trọng nhé."

"Chị họ, em không trách chị, chị về cẩn thận." Cố Phụng Phụng bỗng nhiên mở miệng.

Nguyệt Ly nhẹ gạt đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Tiếp theo, sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Hạ Thần có thể sẽ chiếm đoạt Cố Phụng Phụng hay không đây? Rất có khả năng này.

Được rồi, đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ đối với bọn họ. Hai người kia yêu nhau lắm cắn nhau đau, xem thật là vui vẻ, đáng tiếc là quá ngắn, mới xem một chút đã bị đuổi rồi.

Hạ Thần khiến cho Cố Phụng Phụng tổn thương, Cố Phụng Phụng cũng ảnh hưởng đến Hạ Thần, bị kịch tình yêu gì gì đó, quá bạo lực rồi.

Ông kính chuyển đến Cố Phụng Phụng, lúc này cô ta đang có vẻ mặt sợ hãi, thân thể từng bước lùi về phía sau.

"Tôi hôm nay, em trốn không thoát đâu!" Một câu nói của Hạ Thần lập tức đẩy Cố Phụng Phụng xuống địa ngục.

Cô lùi, anh tiến, cho đến khi cô không còn đường lùi.

Trong lòng Cố Phụng Phụng biết rằng trốn không thoát rồi, không nhúc nhích nữa, mặc kệ Hạ Thần ôm cô vào trong phòng.

Vừa bước vào phòng, Hạ Thần không thể đợi được nữa, xé rách chiếc váy trên người cô, bàn tay to lớn tùy ý vuốt ve trên người cô. Cố Phụng Phụng bị đau, kêu thành tiếng nhưng đôi môi nhanh chóng bị anh ta chặn lại, đầu lưỡi của anh ta giống như một con rắn linh hoạt ra sức công thành đoạt đất trong miệng cô. Nụ hôn của anh ta, nói là gặm cắn còn đúng hơn.

Cố Phụng Phụng bị đau đến khó chịu, muốn đẩy anh ta ra nhưng mà nữ sinh vốn không thể mạnh bằng nam sinh cho nên không những không thể đẩy anh ta ra mà còn kích thích thú tính của anh ta. Đồ lót của cô nhanh chóng bị xé rách, anh ta nhanh chóng kéo khóa quần xuống, không hề suy nghĩ, mạnh mẽ tiến vào bên trong.

Bên trong lối mòn không đủ tròn, căn bản không thể tiếp nhận anh ta. Hạ Thần bị kẹp chặt cũng không dễ chịu gì, trên trán, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chậm rãi chảy xuống.

Cố Phuong Phuong cảm nhận được sự thống khổ khi màng trinh bị xé rách, đau đớn kịch liệt khiến cho lồng ngực cô nhú chặt, hốc mắt đỏ ửng chứa đầy nước mắt không ngừng rơi xuống.

Sắc mặt vì đau đớn mà tái đi, đôi môi đỏ mọng cũng trở nên trắng bệch nhưng mà Hạ Thần lúc này không suy nghĩ nhiều như vậy, anh tra trực tiếp cử động thân thể.

Đau đớn bén nhọn đánh thẳng vào thân thể Cố Phuong Phuong khiến cho cô không nhận được phải kêu to ra tiếng.

Hai tay càng bấu chặt vào eo của Hạ Thần, anh ta bị đau đớn kích thích càng thêm điên cuồng, mạnh mẽ ra vào, không hề để ý đến cảm nhận của Cố Phuong Phuong.

Hạ Thần thay đổi tư thế, hai người vừa vận đối mặt với nhau, toàn thân đau đớn kịch liệt khiến cho Cố Phuong Phuong sớm đã mất đi lí trí, cô trực tiếp cắn lên vai của anh ta, lực cắn rất mạnh, cho dù cách quần áo nhưng máu vẫn thấm ra bên ngoài.

Hạ Thần cảm nhận được trong cơ thể cô đã bắt đầu ướt át, nơi kết hợp của hai người đã dễ dàng di chuyển hơn, khoái cảm chặt chẽ kia lấp đi sự đau đớn trên vai.

Không bao lâu sau, Hạ Thần đạt đến đỉnh cao dục vọng, Cố Phuong Phuong thì ngoài đau đớn ra thì vẫn là đau đớn.

Người đàn ông tinh lực tràn đầy như Hạ Thần chỉ nghỉ ngơi một lúc rồi lại mạnh mẽ tiến vào.

Đêm nay, Cố Phuong Phuong không biết mình đã bị Hạ Thần muốn bao nhiêu lần, cho đến khi cô ngất đi, anh ta mới buông tha cho cô.

Về đến nhà, tâm tình Nguyệt Ly đặc biệt tốt, trên đường về còn mua đồ ăn khuya cho mình và Liễu Dật.

Hai người vừa ăn vừa thảo luận.

"Đêm nay, Cố Phuong Phuong xong rồi."

Đây là kết luận cuối cùng của Liễu Dật.

Sau khi ăn xong, hai người đều rất thỏa mãn, Liễu Dật lôi kéo Nguyệt Ly vào trong phòng, từng cái hôn nhanh chóng hạ xuống.

Đôi môi của Nguyệt Ly đỏ mọng đầy đặn, Liễu Dật chậm rãi thấm ướt đôi môi của cô, sau đó, đầu lưỡi chậm rãi tiến vào bên trong, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của cô, hút lấy hạnh phúc bên trong cô.

Nụ hôn vừa chấm dứt, thân thể Nguyệt Ly tê dại, mềm nhũn, toàn thân khô nóng, gương mặt ửng hồng, một tiếng ngâm yếu kiều từ môi cô phát ra.

Liễu Dật cũng không tốt hơn cô là mấy, máu huyết sôi trào dường như muốn nổ tung, bên dưới căng trương tới mức khó chịu, trên khuôn mặt tuấn lãng cũng là một rặng mây đỏ.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, không biết tại sao đôi môi của cô lại đẹp dễ như vậy, khiến cho người ta say mê, không hề suy nghĩ đã đắm chìm vào trong đó, lưu luyến quên đường về.

Đợi đến khi bình tĩnh lại, Nguyệt Ly hung dữ cảnh cáo: "Về sau không cho phép như vậy nữa."

Đôi môi vừa mới bị hôn tới sưng đỏ, âm thanh mềm mại đến tai Liễu Dật lại trở thành tiếng rên rỉ. Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng đang mấp máy, Liễu Dật không kìm lòng được lại đặt một nụ hôn lên đôi môi ấy.

Nguyệt Ly vùng vẫy, toàn bộ lời đang muốn nói ra đều bị cậu nuốt lấy.

Cậu chỉ biết rằng môi của cô rất ngọt ngào, khiến cho cậu không muốn dừng lại.

Nguyệt Ly càng gãy dạ thì càng khơi dậy dục vọng của đàn ông, một thiếu niên mười tám tuổi, đối mặt với cô gái mà mình thích, sao có thể nhẫn nhịn được.

Vật nóng rực giữa hai chân như đang nhắc nhở Nguyệt Ly, cô từ bỏ, không dám vùng vẫy nữa, sau đó, cô cũng dần dần chìm đắm vào nụ hôn của cậu.

Cảm thấy cô không phản kháng nữa, Liễu Dật bắt đầu trượt xuống phía dưới, nhẹ nhàng gặm cắn cái cảm ngọt mà và cái cổ trắng nõn của cô.

Bàn tay không tự chủ được luồn vào trong áo của cô. Bỗng nhiên cảm thấy mát lạnh, ý thức bay tán loạn của Nguyệt Ly đã quay trở về. Mờ mịt mở mắt ra, tuy trong lòng không nở nhưng vẫn nhận lúc cậu không chú ý, dùng sức đẩy cậu ra.

Toàn thân Liễu Dật nóng bừng, dục vọng trong cơ thể đang gào thét, trong con người trầm tĩnh cũng chứa đầy dục vọng. Cho dù như vậy nhưng cậu không nổi giận với Nguyệt Ly vì bị từ chối, cậu hít một hơi thật sâu, đứng dậy, xin lỗi nói: "Xin lỗi, là anh nóng vội rồi."

"Tuy chúng ta sẽ ở bên nhau nhưng mà anh vẫn còn nhỏ, hơn nữa dù sao đây vẫn là ở trong nhà." Giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp của Nguyệt Ly vang lên trong phòng "Đợi đến lúc anh lên đại học rồi, em sẽ không từ chối anh."

Nguyệt Ly biết rất rõ thiếu niên giàu tinh lực, nhất định phải thỏa mãn cậu, nếu không cứ nhịn mãi thành bệnh cũng không tốt.

Liễu Dật cười cười: "Đây là do em nói đó!"

Nguyệt Ly khẽ gật đầu: "Nhưng mà, chúng ta sau này chỉ có thể nắm tay, không thể hôn nữa."

Liễu Dật kinh hãi: "Tại sao?"

Nguyệt Ly cong môi cười: "Em sợ anh không nhịn được, sẽ khó chịu."

Hôm sau, Nguyệt Ly dậy thật sớm làm đồ ăn sáng cho Liễu Dật, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

"Ai lại đến vào sáng sớm thế này?" Nguyệt Ly vừa thì thào tự hỏi vừa đi ra mở cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo, thấy rõ người ở ngoài thì nhanh chóng mở cửa.

Cố Phương Phương nhìn qua rất chật vật, tóc tai tán loạn, quần áo lòi thối, sắc mặt trắng bệch, đứng run cầm cập trong một buổi sáng mùa thu, nhìn qua giống như một nụ hoa vừa bị gió sương vùi dập.

Vào nhà, Nguyệt Ly tranh thủ thời gian rót cho cô ta một cốc nước ấm: "Uống một chút nước cho ấm người đi."

"Vâng." Cố Phương Phương nhận lấy cốc nước, nhanh chóng uống xong.

"Chị đưa em đi rửa mặt."

Sắp xếp cho Cố Phương Phương xong, Nguyệt Ly vào phòng bếp tiếp tục làm đồ ăn sáng.

10 phút sau, Nguyệt Ly bưng một ly sữa và một lát bánh mì mới ra lò nóng hổi đặt trên bàn.

"Em họ, tới ăn sáng đi." Nguyệt Ly nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Hai mắt Cố Phương không hề có điểm nhìn, tùy ý cắn từng miếng một, ăn sáng.

Lúc này, Liễu Dật đã thức dậy, nhìn thấy Cố Phương Phương thì lên tiếng chào hỏi. Nguyệt Ly liền đưa mắt ám hiệu cho cậu, Liễu Dật liền yên lặng ăn sáng, không nói gì nữa.

Sau khi ăn sáng xong, Nguyệt Ly đỡ Cố Phương Phương vào phòng.

Nguyệt Ly nhìn dáng vẻ này của cô ta, trong lòng cười đến muốn rút gân nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ chua xót, hỏi: "Em họ, em nói cho chị biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Đường như là nhớ lại khoảng kí ức đau buồn, Cố Phương Phương bỗng nhiên hét to một tiếng: "Không..."

Nguyệt Ly đau đầu, Hạ Thần kia rốt cục đã trừng phạt Cố Phương Phương như thế nào mà lại khiến cho cô ta tâm thần bất ổn như vậy?

Xem ra cũng không hỏi được nguyên nhân vào lúc này, vẫn là đợi đến khi cô ta bình tĩnh lại rồi lại hỏi đi.

Thờ dãi một tiếng, Nguyệt Ly trấn an nói: "Cho dù có chuyện gì, em vẫn còn có người chị họ là chị đây. Chị đi pha nước ấm cho em, em tắm rửa một chút, tất cả những gì buồn bực đều biến mất."

Cố Phương Phương dùng sức lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi, đau khổ ní non một câu: "Em sợ."

Nguyệt Ly nắm chặt tay của cô ta: "Không sợ, có chị họ ở đây."

Cố Phương Phương tựa vào vai của Nguyệt Ly, nước mắt lăn dài trên hai má của cô ta.

"Đừng khóc, đừng khóc." Nếu không phải vì muốn moi chuyện ngày hôm qua từ miệng của cô ta ra thì cô đã bỏ mặc cô ta từ lâu rồi, đúng là phiền chết đi được.

Hồi lâu sau Cố Phương Phương mới ngừng khóc.

"Đã khá hơn chút nào chưa?" Nguyệt Ly nhẹ giọng hỏi han.

"Chị họ, em muốn nghỉ ngơi."

"Tắm rửa trước rồi ngủ tiếp, có được không?"

"Được rồi."

Nguyệt Ly nhanh chóng chuẩn bị nước ấm xong, Cố Phuong Phuong bước vào phòng tắm, cởi quần áo ra, trên da thịt trắng như tuyết hiện lên những dấu hôn chẳng chặt.

Đây là bằng chứng chứng tỏ tối hôm qua anh ta mạnh bạo như thế nào, những dấu vết này khiến cho Cố Phuong Phuong nhớ lại Hạ Thần đáng sợ như thế nào, trái tim đột nhiên sợ hãi, chân trượt một cái, thân thể ngã ngổ trên mặt đất.

Nghe được tiếng động bên trong, Nguyệt Ly vội vàng gõ cửa: "Phuong Phuong, em không sao chứ?"

"Em không sao." Cố hết sức dễ dàng đứng dậy, Cố Phuong Phuong nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

Cố Phuong Phuong này thực là không khiến cho người ta bớt lo tí nào, nhưng mà cô ta hiện tại cũng nhận được báo ứng rồi. Tối hôm qua, hẳn là một đêm mà suốt đời cô ta cũng không thể quên được.

Cô ta thành ra cái dạng này, cô cũng không cần phải châm ngòi ly gián rồi.

Khóe môi Nguyệt Ly cong lên thành một nụ cười lạnh.

Ngâm mình trong nước ấm, Cố Phuong Phuong dùng khăn tắm chà mạnh những dấu vết trên người, đây là một sự sỉ nhục. Tuy rằng cô rất yêu Hạ Thần nhưng mà cô tuyệt đối sẽ không quên những đau đớn khi bị anh ta cưỡng bức, chỉ cần nghĩ lại thôi cũng thấy sợ hãi.

Thân thể càng run rẩy nhưng tâm lại càng kiên định.

Cô thực lòng yêu anh như vậy mà anh lại muốn cô làm tình nhân của anh. Cô không muốn, hai người cãi nhau, cô không lựa lời, nói muốn chia tay với anh cho nên đã đốt lên lửa giận trong lòng anh.

Tuy rằng cô đã xin lỗi rồi nhưng mà anh căn bản không nghe cho nên sau đó mới có chuyện bị cưỡng bức.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta là mẹ ruột, sẽ không hành hạ con gái cho nên liền khai đao với Cố Phuong Phuong, sau khi hành hạ cô ta xong thì sẽ đến tên đàn ông cận kề rồi. Hy vọng mọi người ủng hộ nhiều hơn~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Tắm thật lâu, Cố Phuong Phuong mới từ phòng tắm ra ngoài, sắc mặt như tro tàn, ánh mắt đờ đẫn đi trở về phòng.

Nguyệt Ly thấy vậy, không tiện hỏi thêm cái gì.

Cùng Hạ Thần qua lại tới nay, Cố Phuong Phuong chịu không ít tội, cái bộ dáng này đã là không sai rồi. Kế tiếp, cô muốn suy nghĩ cho tốt làm thế nào đối phó Hạ Thần.

Chuyện đã xảy ra Nguyệt Ly nhất định phải hiểu rõ, chỉ có biết rõ mới có thể nghĩ cách đối phó.

Cô lâm vào trầm tư.

"Nguyệt Ly ——"

Liễu Dật gọi mấy tiếng, cũng không thấy trả lời, cậu đi qua lắc lắc thân mình của cô ấy.

"Éc. Anh nói cái gì?"

Nguyệt Ly rớt cuộc hoàn hồn, có chút mờ mịt hỏi.

Liễu Dật khẽ vuốt ve gò má cô ấy, cúi đầu nói: "Em đang suy nghĩ cái gì?"

Chống lại ánh mắt dịu dàng cưng chiều của cậu ấy, Nguyệt Ly do dự một chút, liền quyết định đem ý nghĩ của mình nói cho cậu ấy biết.

"Anh theo em về phòng trước."

"Được."

Đến phòng của Nguyệt Ly, Nguyệt Ly lạnh lùng nói: "Chính là nghĩ làm thế nào đối phó Hạ Thần."

Mặc dù trong lòng có nghi ngờ, Liễu Dật cũng không trực tiếp hỏi, suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: "Hiện tại sợ rằng không được."

"Anh hiểu lầm, hiện tại em chỉ muốn làm cho anh ta khổ sở; còn tính mạng, tài sản của anh ta; đương nhiên là về sau lại nghĩ biện pháp."

Liễu Dật nhún mày "Em muốn lợi dụng Phuong Phuong sao?"

Nguyệt Ly thờ dãi: "Trước mắt chỉ có thể như vậy, hiện tại Phuong Phuong bị ngược đãi thành ra như vậy, không có sức chiến đấu, phải đợi một đoạn thời gian."

Liễu Dật thuận tiện tiếp một câu: "Phuong Phuong không được, anh ta khẳng định còn có những cô gái khác."

"Cái này em biết rõ, em đang suy nghĩ." Nguyệt Ly bắt đầu nghĩ lại, phân tích từng chút một, Tôn Thiên, cô gái này bây giờ vẫn còn quan hệ gần gũi với anh ta, chỉ là, hình như cô ta thích Hạ Thần, sợ rằng không được, còn những người khác đã thôi lâu rồi, cũng không được. Chợt, ý tưởng lóe lên, cô nghĩ tới đêm đó ở hộp đêm anh ta bị ba chị gái luân phiên, đã qua mấy tháng, có thể có người đã mang thai?

Liễu Dật thấy trên mặt Nguyệt Ly vui mừng, hỏi: "Có phải nghĩ tới điều gì không?"

Nguyệt Ly cười gật đầu một cái: "Em nghĩ tới mấy tháng trước, Hạ Thần bị ba cô gái ở hộp đêm thay phiên nhau ăn, anh nói có thể có người trong số họ mang thai không?"

Liễu Dật suy nghĩ một lát, không nhận được đã kích cô ấy: "Khả năng không lớn, các cô gái ở hộp đêm nhất định sẽ chuẩn bị biện pháp an toàn."

Nguyệt Ly chưa từ bỏ ý định, "Vậy cũng có thể có ngoại lệ."

"Đã như vậy, em tìm người điều tra một chút sẽ biết."

"Được, em lập tức thuê người đi thăm dò."

Nguyệt Ly dặn dò xong, thời gian vẫn còn sớm, chuyện của bọn họ tạm thời cũng bàn bạc xong rồi, liền cùng nhau đi dạo phố.

Nguyệt Ly biết một quán đồ nướng rất ngon, liền mang Liễu Dật cùng đi.

Chủ quán là một đôi đôi vợ chồng trung niên mở, con người rất tốt, tay nghề lại tốt không chê vào đâu được.

Hai người dựa vào sở thích của mình gọi đồ ăn.

Liễu Dật đồ ăn dầu mỡ không tốt cho sức khỏe, lại thấy Nguyệt Ly gọi nhiều như vậy, có chút lo lắng: "Em ăn nhiều như vậy, ngộ nhỡ ngày mai bị nóng sẽ không tới?"

Nguyệt Ly bữu môi, làm nũng nói: "Em biết, khó khăn lắm em mới được ăn một lần, cho em buông thả một lần đi."

Liễu Dật mặc dù đối với những yêu cầu của Nguyệt Ly đều không từ chối, nhưng, nếu có hại cho sức khỏe, cậu không thể phớt lờ.

Về mặt cậu dịu dàng, nhưng lời nói rất kiên quyết: "Không được."

Nguyệt Ly vẫn chưa từ bỏ ý định: "Nhưng cũng đã gọi rồi."

"Bỏ lãng phí."

"Anh ăn cho em."

"."

Sau khi thức ăn thơm phức được chủ quán bưng lên, Liễu Dật bắt đầu chia.

"Có chút xiu như vậy thôi sao?" Nguyệt Ly thấy mình được chia ít như vậy, rất bất mãn.

Liễu Dật thỏa hiệp: "Được rồi, cho em thêm một chút."

"Này còn không sai biệt lắm."

Nói xong, Nguyệt Ly bắt đầu ăn, mùi thơm tràn ngập trong khoang miệng, vị thịt tươi ngon, lập tức liền ăn sạch tất cả mọi thứ trong chén đĩa.

Liễu Dật lại chậm rãi, nhai kỹ nuốt chậm, mùi vị thật sự rất tốt. Liếc mắt thấy cô ấy nhìn chăm chăm vào đĩa cánh gà nướng, nét mặt thèm thuồng, cậu cảm thấy rất buồn cười, nhẹ nhàng giương lên khóe miệng.

"Anh cười cái gì?" Nguyệt Ly rất khó chịu, sớm biết như thế, sẽ không dẫn cậu ấy tới, chỉ có thể nhìn, không thể ăn, cái cảm giác này, thật sự là quá khó

chịu.

"Không có gì." Nụ cười trên mặt đã không còn, nhưng con ngươi đen nhánh ẩn chứa vô hạn ý cười.

Nguyệt Ly không để ý tới cậu ấy, dùng khăn giấy bao quanh một cây trúc, từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn.

Cô mãi ăn, Liễu Dật chụp trộm một kiểu ảnh, khoe miệng hiện lên nòng đậm ý cười.

Cuối cùng dưới sự làm nũng của Nguyệt Ly, Liễu Dật vẫn là mềm lòng để cho cô ấy ăn.

Hai người vô ưu vô lo, ngược lại tự tại thoải mái.

Biết, Liễu Dật sắp phải thi, Nguyệt Ly muốn đi về nhà. Nhưng Liễu Dật không đồng ý, gần đây bận học, khó được ra ngoài một chuyến, thật tốt thả lỏng một chút. Cậu không thể bỏ qua, hết sức bảo đảm: "Yên tâm, bài tập anh đều học tốt lắm, hôm nay chúng ta đi chơi một chuyến."

Nguyệt Ly suy nghĩ một chút, đồng ý: "Anh còn muốn đi đâu?"

"Ừ. Anh muốn đi trượt băng." Liễu Dật tràn đầy hứng thú.

"Nhưng." Nguyệt Ly khó xử nói, "Em không biết."

"Không sao." Liễu Dật cười nói, "Anh dạy cho em."

"Vậy. Được rồi." Nguyệt Ly miễn cưỡng đồng ý.

Liễu Dật xem ở trong mắt, không mới tốt, vừa có thể cùng cô gần gũi, lại có thể thả lỏng.

Tính toán nhỏ của cậu đánh cho rất vang.

Đến sân trượt băng, sau khi hai người trang bị tốt, Nguyệt Ly nhìn qua lớp kính thấy đám người chơi đùa rất vui vẻ, cũng muốn chơi, nhưng, các hoạt động thể thao của cô luôn không tốt lắm, muốn luyện đến mức vô cùng thuần thục, không biết phải mất bao lâu.

Nghĩ tới đây, cô có chút chán nản.

Vừa rồi còn cao hứng, không lâu sau, liền trở nên rầu rĩ không vui, Liễu Dật dịu dàng nói: "Yên tâm, anh bảo đảm sẽ dạy cho em thật tốt."

"Vậy em muốn xem kỹ thuật của anh trước đã."

"Được, anh sẽ chứng minh cho em thấy, em xem cho tốt." Nói xong, Liễu Dật vội vàng đi ra ngoài.

Rất nhanh, Nguyệt Ly liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn mạnh mẽ của cậu ấy, như cá gặp nước, tự do di chuyển trong sân trượt tuyết.

Mỗi một động tác, đều trôi chảy lưu loát, Nguyệt Ly không khỏi ngơ ngẩn nhìn cậu ấy đang cười tự tin trong sân trượt tuyết, là như thế rực rỡ lóa mắt.

Chẳng biết từ lúc nào, Liễu Dật một lần nữa trở lại bên cạnh cô.

Liễu Dật cười đến có chút muốn ăn đòn: "Có phải bị kỹ thuật của anh thuyết phục rồi không?"

Nguyệt Ly không chút để ý nói: "Bình thường, em nhìn đều nhanh buồn ngủ."

Sắc mặt của Liễu Dật liền ủ rũ, đôi mắt đen nhánh có chút bị thương: "Thật sự kém như vậy sao?"

Thật ra, nếu Liễu Dật làm nũng với Nguyệt Ly, cô cũng không có sức miễn dịch, con trai tuổi mười tám, vẫn ở giữa danh giới con trai và đàn ông, lúc trầm ổn, có thể khí phách độc đoán, lúc làm nũng, gương mặt rất đẹp trai, chọc người yêu thích.

Tâm cô lại mềm xuống, cô không nỡ: "Thật ra, vừa rồi anh biểu diễn rất tốt."

Liễu Dật lập tức lộ ra nụ cười tỏa nắng: "Vậy anh lập tức dạy em luyện tập."

Vào trong sân, Nguyệt Ly lại thấy rất khâm phục, Liễu Dật cười cười: "Yên tâm, có anh, anh dắt em."

"Vâng."

Nguyệt Ly hít một hơi thật sâu, bắt đầu đi theo Liễu Dật trượt.

"Cảm giác như thế nào?" Liễu Dật sợ lập tức trượt quá nhanh sẽ dọa đến Nguyệt Ly, cho nên đi rất chậm.

"Không tồi."

Lại trượt một lát, Liễu Dật cười với Nguyệt Ly: "Hiện tại em tự mình thử một chút đi, anh ở bên cạnh nhìn."

"Không được." Nguyệt Ly vội vàng từ chối.

Vừa dứt lời, Liễu Dật buông tay cô ấy ra, tâm đột nhiên căng thẳng, chân mất thăng bằng, mắt thấy sắp ngã xuống rồi, Liễu Dật nhanh tay nhanh chân ngăn ở trước mặt Nguyệt Ly, cô ngã vào một lồng ngực cứng rắn ấm áp, tay cũng nắm chặt eo của cậu ấy.

Tiếng cười trong sáng trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu.

Nguyệt Ly bất mãn nhìn chằm chằm Liễu Dật: "Anh muốn hù dọa em sao."

Liễu Dật về mặt vô tội, biểu tình lại càng mê mẩn, lắc đầu một cái: "Anh sao bỏ được hù dọa em? Anh chỉ là cho em tự luyện tập một chút thôi, anh dắt em...em vĩnh viễn không học được."

"Không học được liền không học." Giống như đang giận dỗi, cô hung hăng đánh vào vai cậu ấy.

"Nhẹ một chút." Liễu Dật giả vờ bị đau.

"Đừng giả vờ trước mặt em." Nguyệt Ly hừ nói.

"Được rồi, anh dắt em." Liễu Dật trong lòng thở dài, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Liễu Dật dắt cô tự do trượt, đặt toàn thân như đang bay lượn, nhẹ nhàng.

Liễu Dật thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn bộ dáng say mê của Nguyệt Ly, nụ cười trong đáy mắt càng đậm, khóe miệng cười càng phát ra rục rờ.

Sau một lúc lâu, Nguyệt Ly kêu mệt, Liễu Dật mới đưa cô ra khỏi sân trượt.

Vận động một chút, sắc mặt Nguyệt Ly hồng hào, khẽ thở, cả người thoải mái.

Liễu Dật toàn thân nhẹ nhõm, trong lòng lại tràn đầy hạnh phúc, có thể cùng người mình yêu cùng nhau làm chuyện mình thích, tuyệt vời vô cùng.

"Trước uống một ngụm nước đi." Liễu Dật đưa một chai nước cho Nguyệt Ly.

"Ừ." Sau khi Nguyệt Ly hồ hấp thông thuận, lại cảm thấy rất khát, đang định bảo cậu ấy đi mua nước, nhưng cậu ấy đã đưa đến bên miệng cô, cậu ấy luôn tri kỷ như vậy, trong lòng ngọt ngào. Vốn là uống nước bình thường cũng biến thành như uống rượu tiên.

Bất giác, đã gần tối, hai người cũng mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi, liền trực tiếp bắt xe đi về.

Về đến nhà, dì Trương đã nấu cơm xong, vừa đúng lúc hai người đang đói bụng, rửa tay xong, liền bắt đầu ăn.

Vừa vận động xong, khẩu vị của Nguyệt Ly rất tốt, ăn hai bát cơm.

"Về sau, mỗi tuần, đều muốn dẫn em đi vận động một lần." Sau khi ăn xong, Liễu Dật chột nhẹ nhàng nói một câu.

Nguyệt Ly hí mắt lại, giọng nói lạnh nhạt: "Cái này muốn xem tâm tình."

"Được, nghe lời em." Liễu Dật cũng không bắt ép.

"Đúng rồi, tiểu thư, hôm nay Cố Phương Phương làm sao vậy, cũng không ra khỏi cửa phòng?" Dì Trương chột chen miệng hỏi một câu.

"Cháu cũng không biết." Nguyệt Ly thờ dãi nói, "Chắc là bị thất tình."

"Không thể nào?" Dì Trương nghi ngờ, "Hôm trước đi vẫn thấy cô ta cùng Hạ thiếu rất thân mật, làm sao có thể sẽ thất tình?"

"Cháu cũng chỉ đoán thôi, không nói chính xác." Nguyệt Ly nhún nhún vai, chắc chắn nói.

"Cũng đúng, tuổi trẻ bây giờ, nói đến yêu đương, hôm nay giận dỗi, ngày mai rất nhanh sẽ làm hòa."

Buổi tối, Nguyệt Ly lại đi thăm Cố Phương Phương, gõ cửa, đợi rất lâu, cũng không thấy trả lời.

Trong lòng tức giận, Nguyệt Ly nói lớn: "Phương Phương, hôm nay chị gặp được Hạ Thần."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Không bao lâu sau, cửa mở.

Cố Phương Phương lúc này có khuôn mặt tiêu tụy, ánh mắt bi thương, hốc mắt thâm đen, đôi môi trắng bệch, nhìn hoàn toàn khác so với vẻ xinh đẹp thường ngày. Như vậy có thể thấy chuyện này khiến cô ta bị dả kích không nhỏ.

Nguyệt Ly làm ra vẻ mặt ân cần lo lắng hỏi: "Nói cho chị họ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao em lại thành ra như thế này?"

"Em..." Khóe môi hé mở, Cố Phương Phương lập tức khóc không thành tiếng, giọng nói khàn khàn: "Em bị Hạ Thần cưỡng bức rồi."

Nói xong mấy chữ này, Cố Phương Phương giống như đã tiêu hao hết sức lực, thiếu chút nữa là té ngã, may mà có Nguyệt Ly nhanh tay đỡ cô ta.

Nghe xong, ánh mắt Nguyệt Ly hiện lên vẻ mĩa mai, trong lòng vui mừng thầm mừng đây chính là báo ứng của cô ta. Chỉ là, cô nhanh chóng che dấu hết cảm xúc, đỡ Cố Phương Phương đi vào phòng, rót cho cô ta một chén nước ấm, nhẹ nhàng nói: "Cho dù xảy ra chuyện gì thì em cũng không nên bạc đãi chính mình."

Cố Phương Phương nhận cốc nước, lắc đầu: "Em không muốn, em không thể quên được." Không thể quên được ánh mắt thèm khát đêm hôm đó của anh ta, nét mặt dâm dăng, động tác thô tục, chỉ cần vừa nhắm mắt lại thì cảnh tượng đêm đó lại hiện ra, quanh quẩn trong đầu không chịu đi.

"Chị biết." Nguyệt Ly vỗ nhẹ vai của cô ta, an ủi "Đây là dả kích lớn nhất đối với một người con gái, nhưng mà em còn trẻ, còn có thể tạo ra tương lai cho mình."

"Em có thể sao?" Cô ta thì thào tự hỏi.

"Đương nhiên." Nguyệt Ly cổ vũ "Em xinh đẹp như vậy, vẻ ngoài của em sẽ là tiền vốn, hướng hồ thành tích học tập của em nổi trội như vậy, không nên cứ sống trong con ác mộng này, hiện tại em phải tỉnh lại."

"Em không làm được." Cố Phương Phương lắc đầu rất mạnh, hốc mắt nhanh chóng đọng đầy nước mắt.

Nguyệt Ly an ủi cô ta: "Không có chuyện gì là em không thể làm được cả, chỉ là xem em có nghị lực hay không mà thôi. Chị họ nói cho em một chuyện."

Cố Phương Phương khẽ gật đầu.

"Chuyện chị muốn nói là về Hạ Thần."

Giống như bị kích thích bởi cái gì đó, Cố Phương Phương theo phản xạ nói: "Em không muốn nghe."

Thở dài một tiếng, Nguyệt Ly nhẹ nhàng gỡ hai bàn tay đang che tai của cô ta ra nói: "Đây là một chuyện có thể cổ vũ cho em."

Sau một lúc lâu Cố Phương Phương mới bình tĩnh lại, Nguyệt Ly chậm rãi nói: "Em có biết không, Hạ Thần từng bị 3 cô gái trong quán ba luân phiên."

"Làm sao có thể?" Cố Phương Phương kinh ngạc.

"Thật đó." Khóe miệng Nguyệt Ly cong lên: "Vì chuyện này mà anh ta bị toàn bộ trường học chế nhạo, xấu hổ tới không ngẩng đầu lên được nhưng không phải bây giờ anh ta vẫn rất tốt sao?"

"Nhưng mà... Anh ta là con trai, em là con gái, khả năng chịu áp lực không giống nhau."

"Em quá để ý những điều vụn vặt rồi, cho dù người ta có kiên cường đến đâu thì cũng sẽ có điểm yếu, giống như Hạ Thần vậy, thứ anh ta coi trọng nhất chính là sự kiêu ngạo và tự tôn của mình, bị người khác nhạo báng chế giễu, chẳng lẽ không phải chịu áp lực lớn sao?"

Chị biết rõ hiện tại cả thể xác và tinh thần của em đều bị tổn thương nhưng em không được chìm đắm trong bi thương. Những nữ sinh giống như em có rất nhiều, thậm chí có người còn bị từ khi chỉ là học sinh trung học, nhưng mà họ vẫn không từ bỏ hy vọng. Em cần phải đứng dậy, cần phải sống thật tốt."

Nói một đoạn dài như vậy chính là để cho cô ta tỉnh lại, như vậy mới có thể lợi dụng cô ta để đối phó với Hạ Thần. Cô ta suy yếu như lúc này thì cô làm sao có thể lợi dụng được.

Cô tự rót cho mình một cốc nước, sau khi uống xong thì thở dài nói: "Chị họ chỉ có thể nói đến vậy mà thôi, em hãy suy nghĩ thật kĩ đi, chị không quấy rầy em nữa, nghỉ ngơi thật tốt đi."

Vừa bước đến cửa phòng thì Cố Phương Phương nói một câu: "Chị họ, cảm ơn chị, em sẽ cố gắng thoát ra khỏi bi thương."

Nguyệt Ly quay đầu lại, ôn nhu cười với cô ta: "Cố gắng lên, em có thể làm được."

Ra khỏi phòng, khoe môi Nguyệt Ly cong lên tạo thành một nụ cười sung sướng. Từ câu nói cuối cùng của cô ta thì Nguyệt Ly đã biết cô ta đã nghe lời cô. Nhưng mặc dù như vậy thì cô ta vẫn cần một thời gian để khôi phục lại, vừa vặn cô cũng có thời gia để bố trí cái bẫy này thật tốt.

Nguyệt Ly đã thi thử xong, vô cùng rảnh rỗi nhưng cuộc thi của Liễu Dật thì cuối tuần mới thi cho nên thời gian này cậu phải chú tâm ôn tập. Có trời mới biết khi cậu yên tĩnh một mình thì trong đầu toàn là gương mặt của cô. Nhưng mà vì đạt được thành tích tốt cậu phải cố gắng, mỗi ngày đều đi sớm về muộn, dành phần lớn thời gian để học bài, tránh gặp mặt Nguyệt Ly nhiều, cho dù có gặp mặt thì cũng chỉ tâm sự vài câu rồi lại trở về phòng nghỉ ngơi hoặc ôn tập.

Nguyệt Ly cũng hiểu điều này cho nên không đi quấy rầy cậu, trong lòng vẫn đang tính toán xem nên đối phó với Hạ Thần như thế nào.

Giữa trưa ngày hôm nay, Nguyệt Ly nhận được tin tức mà chú Trương nghe ngóng được. Đã tìm ra ba cô gái đã luân phiên Hạ Thần, trong số đó có một người tên là Hồng Nhi đã mang thai. (Đừng hỏi ta, ta cũng không biết chú Trương này là từ đâu ra AoA)

Nghe thấy vậy, trong lòng Nguyệt Ly vô cùng vui mừng, tất cả đều giống như tính toán của cô. Cô đã nghĩ ra một kế hoạch, nếu như Hạ thiều gia đã thích con gái như vậy thì để cho đám con gái này làm cho nhà của anh gà chó không yên. Hồng Nhi mang thai, Cố Phuong Phuong sau khi đã trải qua đau khổ, hai người này tất nhiên đều không phải là thổ trắng vô hại.

Cho dù lần này Cố Phuong Phuong chịu khổ nhưng từ trong đáy lòng cô ta vẫn yêu Hạ Thần, cho dù là không yêu anh ta thì cũng yêu tiền của anh ta. Nguyệt Ly đương nhiên sẽ khuyên cô ta nối lại tình xưa với Hạ Thần.

Mà lúc này lại xuất hiện một người bị anh ta làm cho to bụng. Đương nhiên thời điểm xuất hiện của người này phải là vào lúc cô ta sắp sinh để tránh cho Hạ Thần bắt cô ta phá thai.

Có một câu nói chính là mẹ quý nhờ con mà nhà giàu có thích nhất chính là con trai, chỉ cần có con trai thì chính là có chỗ đứng trong nhà học Hạ. Đến lúc đó cô sẽ cho người bày mưu tính kế cho Hồng Nhi thật tốt, sau đó lại để cho cô ta và Cố Phuong Phuong đấu với nhau. Lúc đó tất nhiên cả Hạ Thần cũng bị ảnh hưởng.

Kế hoạch hiện tại đã rất tốt nhưng tiến trình lại cần một thời gian dài. Cô dặn dò chú Trương cho người âm thầm theo dõi Hồng Nhi tránh cho lúc cần lại không tìm được người.

Sắp xếp xong chuyện của Hồng Nhi cô lại cho người thu tập tài liệu về con gái của Bí thư tỉnh ủy.

Nhân dịp thời gian gần đây rảnh rỗi, Nguyệt Ly ôn tập lại những quyển sách giáo khoa lúc trước, lại lấy thêm một chút tài liệu phân tích từ chỗ ba mẹ, sau khi phân tích xong thì đến gặp mẹ để mẹ nhận xét.

Mẹ Liễu rất hài lòng với phân tích lần đầu tiên của con gái, tuy là hài lòng nhưng cũng không thiếu chỗ sai. Những chỗ đó mẹ Liễu đều chỉ ra rõ ràng, còn chỉ cho cô những kinh nghiệm nhiều năm của bà.

Nguyệt y nghiêm túc nghe, ghi nhớ từng cái một, chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi cô có được rất nhiều điều bổ ích.

Nhìn con gái ngày càng trưởng thành, mẹ Liễu rất vui mừng.

"Mẹ, đâu đâu là chuyện con nên làm, nhìn ba mẹ mỗi đêm đều vất vả vì chuyện của công ty mà con gái chỉ có thể cố gắng học tập thật tốt, sau khi tốt nghiệp mới có thể giúp đỡ ba mẹ."

"Đứa ngốc này, thực ra ba mẹ chỉ hy vọng con là một cô gái vui vẻ không phải lo lắng gì. Không cần phải để ý những chuyện này, để Liễu Dật xử lý là được rồi."

"Nhưng mà con gái lại không muốn làm một người vui vẻ không phải lo lắng gì, con gái muốn giúp ba mẹ cơ." Giọng nói của Nguyệt Ly rất nhu hòa nhưng vô cùng kiên định.

"Được, chỉ cần là chuyện con muốn làm, ba mẹ đều ủng hộ con."

"Cảm ơn mẹ." Có cha mẹ yêu thương mình như vậy, cô thật là may mắn.

Mẹ Liễu bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, cười nói: "Đúng rồi, mẹ thấy con và Liễu Dật tình cảm như vậy mẹ cũng rất vui mừng. Mẹ muốn đợi các con đủ tuổi thì lập tức kết hôn."

Nguyệt Ly nghe vậy đỏ mặt, nói: "Mẹ..."

"Được rồi, mẹ không nói nữa, thời gian không còn sớm nữa, đi ngủ sớm đi."

"Mẹ cũng vậy."

Từ khi Hồng Nhi rời khỏi quán bar thì đã mất đi chỗ dựa kinh tế, tại thành phố này, cô ta không có nơi nương tựa. Hiện giờ mang thai, cô ta căn bản không thể ra ngoài tìm việc làm, không có ai chấp nhận thuê một phụ nữ có thai.

Trở lại căn phòng thuê của mình, sắc mặt của cô ta tái nhợt không một chút máu. Mấy ngày nữa bà chủ nhà sẽ tới đòi tiền thuê nhà rồi, cô ta không biết phải làm sao bây giờ, cô ta đã đi đến bước đường cùng rồi.

Cô ta biết rõ đây là con của Hạ thiếu gia, nhưng mà 3 chị em các cô nhất thời ham vui gây ra chuyện lớn, một ngày hôm sau các cô đã bị đuổi khỏi quán bar rồi, chỉ sợ đây là do Hạ thiếu gia trả thù.

Thế nhưng mà hiện nay cô không có khả năng sinh đứa bé này ra, nếu như đến cầu xin anh ta, anh ta có giúp đỡ không?

Đáp án, tất nhiên là không rồi.

Cô là nổi si nhục của anh ta, nếu như anh ta biết, anh ta nhất định sẽ ép cô đi phá thai.

Cô không thể mất đi đứa bé này.

Tiếng đập cửa vang lên, Hồng Nhi lau nước mắt, chỉnh trang lại một chút rồi đi ra mở cửa.

Cửa mở, nhìn về mặt thần nhiên của bà chủ nhà, Hồng Nhi có chút chột dạ, hỏi: "Bà chủ, có chuyện gì không?"

"Cô đã hai tháng không đưa tiền thuê nhà rồi."

"Tôi sẽ nhanh chóng đưa tiền." Hồng Nhi nói năng có khí phách nhưng trong lòng lại biết rõ mình căn bản không thể trả nổi tiền. Nhưng mà dù sao cũng có thể kéo dài một chút.

"Chuyện của cô tôi biết rất rõ." Bà chủ nhà vô cảm nói "Nếu như không trả tiền được thì cô có thể dọn đi."

"Không thể cho tôi vài ngày sao?" Hồng Nhi cắn môi, khẩn cầu nhìn bà chủ nhà, giọng nói run rẩy.

"Xin lỗi, chỗ tôi không phải là nhà từ thiện. Nếu như ngày mai cô không trả được tiền thì dọn đi đi."

Nói xong, không để ý tới Hồng Nhi đang đau khổ cầu xin, kiên quyết rời đi.

Hồng Nhi bỗng nhiên có một loại cảm giác giống như trời sập xuống, trong lòng ngờ ngàng, cô đoán rằng thời gian tiếp theo sẽ là thời gian gian khổ nhất cuộc đời cô.

Chẳng biết ngủ từ lúc nào, sáng hôm sau tỉnh lại, cô chậm rãi thu dọn đồ đạc của mình, sau khi dọn xong thì bước từng bước rời đi.

Vừa bước đến cầu thang thì gặp bà chủ nhà, cô áy náy chào hỏi một tiếng nhưng bà chủ nhà cũng không thèm nhìn cô.

Xuống dưới lầu, cô bỗng nhiên quỳ xuống, khóc: "Bà chủ, cầu xin bà thương xót tôi đi."

Bà chủ nhà nghiêng người tránh khỏi, làm như không nghe thấy gì, vẫn chậm rãi bước lên cầu thang.

"Bà chủ, bà là người tốt, cầu xin bà, xin hãy nể tình tôi là một phụ nữ có thai, xin là cho tôi ở lại đi."

Mặc kệ Hồng Nhi gào khóc như thế nào, đau khổ cầu xin như thế nào thì bà chủ nhà vẫn không để ý tới.

Hồng Nhi tuyệt vọng.

Bỗng nhiên cảm thấy choáng váng, ý thức dần dần mơ hồ, cô ngất đi.

Đến khi cô tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang ở trong căn phòng quen thuộc, cô không dám tin, tưởng rằng mình thấy ảo giác.

"Cô tỉnh rồi." Giọng nói bình tĩnh của bà chủ truyền tới.

Hồng Nhi không chắc chắn nói: "Là bà đã cứu tôi?"

Bà chủ nhà thờ dãi: "Nếu như ai cũng như cô thì tôi kinh doanh thế nào?"

"Thực xin lỗi." Hồng Nhi cúi đầu, khẽ nói.

"Được rồi, tôi cũng không hy vọng có người mất mạng ở đây, cô dưỡng thân thể cho tốt đi."

Buổi tối, bà chủ hầm một nồi canh gà đem đến phòng của Hồng Nhi.

"Uống đi."

Cố nhịn cho nước mắt không rơi xuống, cô kích động nói: "Cảm ơn bà, bà chủ." Cô vẫn cho rằng bà chủ là một người không biết thương người nhưng thì

ra lai là một người ngoài lạnh trong nóng.

"Không có gì, nếu như không đủ tôi đi lấy thêm cho cô."

Ngoại trừ lời cảm ơn, Hồng Nhi không biết nên nói gì. Uống bát canh gà nóng hổi, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Sau khi thấy Hồng Nhi uống xong, bà chủ nhà đi ra ngoài. Trở về phòng của mình, bà ta lập tức bấm một số điện thoại.

"Như thế nào rồi?"

"Hiện tại cô ta đã coi tôi là ân nhân."

"Rất tốt. Trước cứ chăm sóc cho cô ta thật tốt đi."

"Tôi biết rồi, vậy tiền kia..."

"Tôi sẽ cho người đưa đến, yên tâm, không thiếu phần của bà đâu."

"Vâng cảm ơn."

Trong phòng, Nguyệt Ly nghe được tin tức từ bên kia truyền đến.

"Thưa tiểu thư, tất cả đều làm theo kế hoạch, đến lúc đó sẽ để cho bà chủ nhà thổi gió bên tai thì cô ta sẽ nghe theo sắp xếp của chúng ta.

Nguyệt Ly cười cười: "Rất tốt."

"Tiểu thư còn chuyện gì nữa không?" Người đàn ông hỏi.

"Trước tiên cứ giúp cô ta dưỡng thai thật tốt, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là được rồi." Nguyệt Ly suy tư nói: "Có chuyện gì nhất định phải nhanh chóng báo lại cho tôi."

"Đã rõ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Nguyệt Ly thoáng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, Liễn Dật vào phòng, thấy cô ấy cười sung sướng như vậy, hỏi: "Nguyệt Ly, có chuyện gì mà vui như thế?"

"Tất cả đều ở trong kế hoạch." Nguyệt Ly nhìn tuấn nhan trước mắt, dịu dàng nói.

"Kế hoạch gì?" Liễn Dật cau mày, sao cậu không biết?

Nguyệt Ly giải thích: "Bây giờ anh đang cố gắng học tập, dĩ nhiên không thể để cho anh bị phân tâm."

Mặc dù Liễn Dật có chút không thoải mái, nhưng cô ấy là vì tốt cho cậu, tâm tình buồn bực rất nhanh biến mất, chỉ cần cậu và cô ấy có thể ở cùng nhau là được.

Thấy sắc mặt cậu ấy thay đổi, Nguyệt Ly đoán: "Mất hứng?"

"Vừa nãy đúng là mất hứng, nhưng, anh không có lý do gì để tức giận, quan trọng là anh và em đều tin tưởng lẫn nhau là đủ rồi."

Liễn Dật đưa mắt nhìn dung nhan xinh đẹp của cô ấy, nghiêm mặt nói.

"Anh hiểu em là được." Dừng một chút, lại hỏi, "Ăn cơm chưa?"

"Vừa tan học, còn chưa ăn, cùng đi ăn với anh đi." Không đợi Nguyệt Ly đồng ý, Liễn Dật đã bá đạo kéo tay Nguyệt Ly đi ra khỏi phòng.

Bàn tay của cậu ấy nắm thật chặt lấy tay cô, làm trong lòng Nguyệt Ly cảm thấy đặc biệt an tâm. Có cậu ấy ở bên người, tương lai có bất kỳ khó khăn gì, cậu ấy đều ở cùng với cô, mặc kệ là lên Thiên đường hay xuống Địa ngục.

Trong khoảng thời gian này, cậu rất bận, khó được Nguyệt Ly cùng cậu cùng nhau ăn cơm.

Hôm nay muốn bù lại.

Đầu tiên Nguyệt Ly chia thức ăn cho Liễu Dật, sau đó lại cẩn thận thổi, đợi nhiệt độ thích hợp, mới đưa đến bên miệng cậu ấy.

"Nguyệt Ly, em thật tốt."

"Đúng vậy, vì em thương anh." Nguyệt Ly không chút nào che giấu biểu lộ tình cảm của mình, "Đạo này anh đi sớm về trễ, thật sự rất vất vả."

Liễu Dật nghe vậy, trong lòng ấm áp, nhưng nói thẳng như vậy thật sự là rất xấu hổ, Nguyệt Ly nhìn, không khỏi bật cười, dù sao cũng là thiếu niên tâm tư.

Cười đủ rồi, Nguyệt Ly bắt đầu gấp thức ăn cho Liễu Dật, lập tức đã đầy cả bát.

Liễu Dật dờ khóc dờ cười: "Nguyệt Ly, em hi vọng anh ăn đến mập sao?"

Nguyệt Ly đã sớm nghĩ xong: "Dĩ nhiên, em hi vọng anh bồi bổ nhiều một chút, hơn nữa lượng vận động của anh lớn như vậy, rất nhanh sẽ tiêu hao hết, em không lo lắng."

"Thì ra là như vậy." Liễu Dật liền vui đầu ăn.

Một bữa cơm ăn được rất no, rất chóng đờ.

"Đi tản bộ với anh đi." Liễu Dật đứng lên nói.

"Được." Hai người đi ra ngoài, mười ngón tay đan xen, nam đẹp trai, nữ xinh gái dịu dàng, đúng là một đôi bích nhân.

Cả đời, như vậy, rất tốt, đơn giản, ấm áp.

Không cần những mưa gió, bình thường mới là hạnh phúc.

Đào mất, đã đến tết nguyên đán, việc học của Liễu Dật cũng không bởi vì cuộc thi kết thúc mà có thể lơ lửng, vẫn bận rộn như cũ, thời gian Nguyệt Ly được ở cùng cậu ấy cũng không nhiều.

Cố Phương Phương nghỉ ngơi rất lâu, rốt cuộc bình phục, chỉ là đã không còn kiêu ngạo như trước kia, trên mặt luôn mang theo sự đau buồn.

Một đêm kia, đối với cuộc đời của cô mà nói, là một cơn ác mộng, vĩnh viễn giấu ở một góc khuất nào đó trong lòng.

"Em họ, sao vậy?"

Giọng nói êm ái của Nguyệt Ly kéo suy nghĩ của Cố Phương Phương về, cô lắc đầu một cái: "Không có gì."

Cho dù cô ta có che giấu cảm xúc của mình, nhưng Nguyệt Ly chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn ra, cũng không có vạch trần, cười nói: "em không có việc gì thì tốt, trong khoảng thời gian này, em xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người đều lo lắng cho em, bây giờ em tốt lên rồi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm."

"Làm cho mọi người lo lắng, thật xin lỗi." Không còn lạnh lùng như trước, Giọng nói rất nhẹ rất nhẹ.

"Có chuyện, chị không biết có nên nói hay không?" Nguyệt Ly một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng, Cố Phương Phương nhìn thấy, khẽ cười nói: "Chị họ có chuyện gì, cứ nói thẳng, chuyện như vậy em đều gắng gượng qua được, còn sợ gì nữa?"

"Vậy em nên chuẩn bị tâm lý thật tốt." Trầm ngâm chốc lát, Nguyệt Ly chậm rãi nói, "Hạ Thần chuẩn bị rời khỏi trường học rồi. Anh ta muốn nghỉ học."

"Cái gì?" Ly thủy tinh trong tay chợt rơi xuống đất, vỡ tan, tiếng vang thanh thúy xẹt qua bên tai, Cố Phương Phương há to miệng, nói không lên lời. Đôi má hồng hào trong nháy mắt trắng bệch, trong mắt buồn bã, nước mắt trong suốt đã chứa đầy hốc mắt.

Nguyệt Ly véo một chút vào gương mặt Cố Phương Phương, nhẹ nhàng hỏi một tiếng: "Em họ, em vẫn còn không bỏ được anh ta sao?"

Rất lâu, cô ta trả lời: "Không biết, em"

Đã không có câu nói sau, trong lòng cô rất loạn, mà những người đứng xem rất rõ ràng, Nguyệt Ly cũng rất rõ ràng, Cố Phương Phương vẫn thích Hạ Thần, dù sao những gì bọn họ trải qua cũng coi như ngọt ngào, lại là mối tình đầu của Cố Phương Phương, muốn dứt bỏ thật sự không dễ dàng.

"Ai" Nguyệt Ly thờ dãi nói, "Thật ra, chính em đều biết rất rõ ràng, em vẫn thích anh ta, nếu yêu, cũng không cần dễ dàng buông tay."

"Em không có." Cố Phương Phương vội vàng phủ nhận.

"Không có? Em có thể gạt được tất cả mọi người, nhưng lại không lừa được trái tim em."

"Em thật sự không có." Cổ Phương Phương ra sức lắc đầu, "Anh ta đối xử với em như vậy, sao em còn có thể yêu anh ta được?"

"Lời nói và việc làm của em đã bán đứng em." Nguyệt Ly đứng dậy, "Nếu như vẫn còn thích anh ta, nên cố gắng tranh thủ, không cần mất đi mới biết hối hận, chị họ chỉ nói đến thế thôi, em nghỉ ngơi cho tốt."

Nguyệt Ly vừa đi, lớp nguy trang kiên cường trong nháy mắt sụp đổ, nước mắt khổ sở liên tục chảy xuống. Chị họ nói đúng, cô vẫn yêu anh ta, cho dù anh ta biến thành xấu xa, thì trong lòng cô vẫn không bỏ được.

Nhiều năm qua, tâm cao khí ngạo, cuối cùng chỉ là công dã tràng, cái gì cũng không còn. Khóc đủ rồi, trong lòng cô đã quyết định, cô không thể để cho bản thân hối hận, cô yêu anh ta, còn hơn yêu tiền của anh ta, đây là bí ai của cô, nhưng cô sẽ không buông tay.

Nguyệt Ly vừa ra khỏi cửa, sự khổ sở nhanh chóng bị gỡ xuống, khuôn mặt trắng nõn, nhộn nhạo ý cười. Cổ Phương Phương rất nhanh sẽ chân chính đứng lên, mà bên Hồng Nhi đã không sai biệt lắm, bản thân Hạ Thần vốn cũng rất khó khăn nhưng giờ không biết anh ta sẽ lựa chọn thế nào đây?

Nguyệt Ly cũng rất mong đợi, chiến tranh của phụ nữ, cũng không thua gì chiến trường, không có khói thuốc súng, lại rất tàn khốc, một nước cờ sai thua cả ván cờ.

Sau này, cuộc sống ở nhà giàu phải xem bản lĩnh của ai lớn?

Mà Hạ Thần, nhất định sẽ thấy rất phiền.

Khi anh ta chán ghét bọn họ, tình yêu ngày xưa bị mài biến mất hầu như không còn, phụ nữ sẽ vì tiền bạc và quyền lợi, từ từ tích lũy thế lực của mình.

Chờ công ty của anh ta xuất hiện nguy cơ, lại hợp tác với những công ty khác, một lần đánh anh ta xuống địa ngục, trọn đời không thể xoay người.

Muốn thực hiện mục tiêu này, một sớm một chiều, dĩ nhiên là không thể nào, ngoại trừ sau này kinh doanh tốt công ty của mình, phải xếp người vào công ty của anh ta, từng chút từng chút đem công ty của anh ta thâm tóm.

Một lần nữa suy nghĩ thông suốt, Nguyệt Ly thờ phào một cái, liền đi xuống lầu chuẩn bị bữa trưa cho Liễu Dật.

Cô nấu một nồi canh xương, hương vị thơm ngon, chờ cậu ấy về.

Liễu Dật đã sớm về, cao lớn vững trãi, đứng ở sau lưng Nguyệt Ly, môi mông nâng lên, mang theo nụ cười thỏa mãn, nhìn bóng dáng kia đang bận rộn vì cậu.

Chờ Nguyệt Ly quay đầu lại, thấy Liễu Dật đang mỉm cười nhìn mình, cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cậu ấy, ánh mắt dịu dàng, tai chột đỏ lên, giận trách: "Anh về, tại sao không nói một tiếng?"

"Không có gì, muốn nhìn em vì anh mà bận rộn, cảm thấy đặc biệt hạnh phúc."

Liễu Dật đi tới trước mặt, rất tự nhiên nói.

"Ít nói vậy." Nguyệt Ly buồn bực, "Đây là canh nấu cho ba mẹ."

"Nói thế này nghe thế khác."

"Đừng chặn em." Nguyệt Ly giương mắt, nhìn Liễu Dật cao hơn mình nửa cái đầu, mỉm môi.

Liễu Dật đã sớm nhìn thấu xiếc của Nguyệt Ly, bên tai hồng thấu bán đứng cô ấy, mắt phượng lại cao cao nổi lên.

Thấy cậu ấy đứng im, Nguyệt Ly muốn vòng qua cậu ấy, cậu ấy lại cố tình chặn lại.

Nguyệt Ly càng thêm giận, đang muốn tức giận, môi Liễu Dật đột nhiên vung trộm hôn lên má cô, phát ra tiếng kêu không nhỏ.

Mặt Nguyệt Ly đỏ lên, đang muốn nổi cáu, Liễu Dật đã sớm đứng cách xa cô

"Anh đứng lại đó cho em." Nguyệt Ly gần đến trước mặt Liễu Dật, nhưng cậu ấy lại nhanh chân, tránh thoát.

Trong lòng càng tức giận, Liễu Dật đáng chết lại dám trêu cô. Cho tới bây giờ chỉ có cô mới được trêu cậu ấy, nhưng cậu ấy lại không được.

Thấy Nguyệt Ly giận thật, Liễu Dật cũng không chạy nữa, dừng lại, vẻ mặt thay đổi, gương mặt đẹp trai tràn đầy ủy khuất, một đôi mắt đen vô tội viết chữ "Em khi dễ anh".

Cố tình, Nguyệt Ly chính là không chịu nổi đáng về uất ức yếu đuối của cậu ấy. Tâm tình vốn đang tức giận lập tức tan thành mây khói, cô lại không nổi mắng cậu ấy.

"Thôi, không để ý tới anh nữa." Không biết, nói cái gì cho phải, Nguyệt Ly xoay người đến trước bàn ăn ngồi xuống, một người buồn buồn ăn canh.

Không bao lâu, một thân người cao lớn đi đến, giọng nam trầm thấp lại tràn đầy áy náy vang lên: "Thật xin lỗi, anh không nên làm em tức giận."

Nguyệt Ly dừng một chút, tiếp tục uống canh.

Liễu Dật vẫn rất hiểu Nguyệt Ly, trong lòng có chút kích động, lập tức không ngừng cố gắng: "Anh bảo đảm, sẽ không có lần sau. Tha thứ cho anh lần này đi, có được không?"

"Đây là anh nói đó?" Nguyệt Ly chợt buông bát đĩa xuống, cười híp mắt nói, "Anh nói, lần này nên phạt anh như thế nào đây?"

"Éc. . . ." Liễu Dật nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng nhếch môi cười, "Nguyệt Ly muốn sao cũng được hết."

"Thôi, thời gian không còn sớm, nhanh ăn cơm đi." Nguyệt Ly lấy cơm cho Liễu Dật, để tới trước mặt cậu ấy.

Trong lòng Liễu Dật rất vui, bởi vì Nguyệt Ly không tức giận nữa.

Một hồi trò cười, làm cho Cố Phuong Phuong ở trên lầu thấy rất yêu thích và ngưỡng mộ, cô và Hạ Thần chưa từng có lúc không bị câu thúc như vậy?

Cô vừa nghĩ tới anh ta, vừa yêu vừa hận.

Suy đi nghĩ lại, cô bấm dây số vừa xa lạ lại quen thuộc, cô cho là sẽ không có tín hiệu, không nghĩ tới bên kia rất nhanh liền bắt máy.

"Là Phuong Phuong sao?" Giọng nam trầm thấp, tâm khê run lên, Cố Phuong Phuong gật đầu một cái, "Là em, có thể gặp mặt một lần không?"

Hạ Thần không hề nghĩ ngợi liền đồng ý: "Được, ở chỗ lần đầu tiên anh dẫn em đi."

"Được, tối nay 8 giờ, không gặp không về."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Cố Phuong Phuong từ rất sớm đã chuẩn bị đi tới nơi quen thuộc kia, vô số kí ức lại từ từ hiện lên trong đầu cô, tất cả những kí ức đó là những tháng ngày ngọt ngào. Hiện giờ mới chỉ trôi qua hai tháng ngắn ngủi, khi Hạ Thần lại một lần nữa đứng trước mặt cô, mọi chuyện đều đã thay đổi, giống như chớp mắt đã ngàn năm.

Cô đã sớm không còn là cô gái ngây thơ trầm mê bên trong lưới tình của anh ta. Hiện giờ gặp lại, vẻ mặt cô bình tĩnh, âm thanh nhàn nhạt nói: "Đã lâu không gặp, Hạ Thần."

Hạ Thần gặp lại Cố Phuong Phuong, cảm thấy cô lại đẹp hơn lúc trước, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, dáng người vô cùng quyến rũ, làn da như tuyết, khí chất xuất trần, chỉ liếc nhìn một cái cũng sẽ khiến cho người ta say mê.

Vừa rồi anh ở phía sau, yên lặng nhìn từng nụ cười, từng cái nhún mày của cô, nhưng mà rốt cuộc vẫn không thể tìm lại cô gái ngây thơ ngày đó, tất cả đều là do anh gây ra.

Nếu như ngày đó anh có thể kìm nén bản thân, không cưỡng bức cô thì hai người hẳn sẽ là một đôi tình nhân hạnh phúc.

Nhưng mà, không có nếu, đã làm cho cô tổn thương, anh muốn bù đắp lại nhưng lại sợ nhìn thấy bộ dạng lạnh nhạt chán ghét anh của cô. Khó khăn lắm mới có dũng khí gọi điện thoại cho cô muốn giải thích nhưng điện thoại của cô lại tắt máy.

Sau đó anh vô cùng hối hận, đêm đó anh như cầm thú đối với một cô gái trong sáng như cô nhất định sẽ để lại bóng đen không thể xóa nhòa trong lòng cô. Anh vừa sợ hãi vừa lo lắng, chỉ có thể cho người theo dõi cô, biết cô đã dần khôi phục, lúc này cô lại gọi điện thoại tới. Anh cảm thấy hiện tại cô và anh đều đã bình tĩnh lại, nên nói rõ ràng mọi chuyện rồi.

Thực ra, lúc đầu, anh cũng không cảm thấy mình sai. Con gái đối với anh mà nói chỉ giống như quần áo, muốn vứt lúc nào thì vứt. Nhưng mà, những đêm khuya yên tĩnh anh luôn nhớ tới ánh mắt thống khổ mà bất lực và vẻ mặt sợ hãi của cô đêm đó. Dần dần, anh phát hiện thì ra không biết từ lúc nào cô đã chiếm trọn trái tim anh.

Nhận ra điều đó, anh quyết định tương lai muốn ở bên cạnh cô. Trước tiên anh thôi học, tiến vào công ty làm việc, sớm ngày nắm giữ quyền hành thì anh và Phuong Phuong mới có thể ở bên nhau.

"Đúng vậy, đã lâu không gặp." Lời nói vốn đã chuẩn bị tốt nhưng nhất thời Hạ Thần khó có thể nói lên lời.

"Ngồi đi." Cố Phương Phương chỉ vào chỗ trống phía đối diện.

Hạ Thần cời áo khoác, vén ống tay áo lên, để lộ ra làn da màu đồng, dưới ánh nến trở nên vô cùng quyến rũ, nhưng mà Cố Phương Phương đã không còn tinh thần để chú ý tới những thứ này nữa.

"Chuyện đêm đó, anh vẫn nợ tôi một lời giải thích." Cố Phương Phương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Cô muốn biết vì sao sau đó anh vẫn không liên hệ với cô.

"Thực xin lỗi." Chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, trong mắt Hạ Thần tràn ngập tia áy náy, giọng nói vô cùng thành khẩn: "Anh biết đêm đó đã làm em tổn thương nhưng mà anh bảo đảm sẽ cho em cuộc sống mà em muốn."

Cố Phương Phương lạnh lùng chất vấn: "Cuộc sống mà tôi muốn? Hiện tại anh cho được sao?"

Ngữ khí của Hạ Thần vô cùng kiên định, lời nói ra rất có khí phách: "Em cho anh thời gian 5 năm, nhất định sanh sẽ để cho em quang minh chính đại trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Hạ."

Cố Phương Phương nhếch môi nở một nụ cười trào phúng: "Làm sao có thể?"

"Chỉ cần em tin tưởng anh thì nhất định có thể." Hạ Thần bỗng nhiên nắm chặt tay của Cố Phương Phương, chân thành khẩn thiết nhìn cô.

"Lúc trước tôi tin tưởng anh như vậy, anh cho tôi được cái gì?" Cố Phương Phương lạnh lùng nói: "Lời ngon tiếng ngọt của anh với tôi đã không còn tác dụng nữa rồi."

Hạ Thần vô cùng áy náy nói: "Lúc trước anh thực sự đã có lỗi với em nhưng mà anh bảo đảm sẽ không có lần sau."

"Anh bảo đảm thì có ích gì?" Giống như là nghe được chuyện cười hay nhất thế gian, Cố Phương Phương khinh thường nói.

Hạ Thần vô cùng kiêu ngạo nói: "Chẳng lẽ nhân phẩm của Hạ Thần anh không đáng giá đến vậy sao?"

"Đúng là như vậy." Cố gái trước kia luôn rúc vào lòng anh, luôn nghe lời anh giống như thiên lôi sai đâu đánh đó đã sớm biến mất rồi. Cô đã từng cho rằng cố gắng yêu thương anh, cho dù có vứt bỏ tôn nghiêm của mình cũng không hối tiếc, nhưng mà, người làm cho cô tổn thương nhiều nhất lại chính là anh. Giấu giếm, lừa gạt, cưỡng bức, đối với một cô gái mà nói, cả thể xác và tinh thần đều đã phải trả giá đắt. Trải qua việc này cô muốn bồi dưỡng anh thành một thê nô*, như vậy mới có thể khiến anh không tái phạm lần nữa.

(Thê nô: nguyên văn của nó là thê quân nghiêm, ý chỉ những người nghe lời vợ vô điều kiện)

"Em nói cái gì?" Hạ Thần đã nhún nhường nhận lỗi như vậy nhưng lại bị coi thường như vậy, trong lòng tất nhiên là tức giận.

"Lỗi tai anh bị điếc sao?" Cố Phương Phương cũng không muốn tiếp tục bị anh ức hiếp như vậy nên không khách khí đáp trả.

"Cố Phương Phương, cô thật to gan, không giáo huấn cô, cô lại không biết trời cao đất rộng?" Hạ Thần giận tái mặt, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Cố Phương Phương, nói.

Từ sâu trong tâm Hạ Thần vẫn là một người có chủ nghĩa đại nam tử, cúi đầu nhận lỗi như vậy, chân thành thề thốt như vậy lại bị người ta coi thường, không giận mới là lạ.

"Anh nghĩ rằng tôi sợ anh sao?" Cố Phương Phương nhún mày "Anh đừng có giả vờ giả vịt, hôm nay nói đến đây thôi, không hẹn gặp lại."

Con gái từ trước đến nay là đều là loài động vật nghĩ một đằng nói một nẻo, một chiều này gọi là lạt mềm buộc chặt, nếu như tha thứ cho anh ngay lập tức thì anh làm sao có thể quý trọng?

Hạ Thần hừ lạnh, lập tức bắt lấy cổ tay cô, dùng lực kéo cô một cái, thân thể mềm mại lập tức ngã vào lòng anh.

"Thật thơm, hương vị phát ra từ người em thực sự khiến cho người ta mê luyến." Ngửi được mùi thơm từ trên người cô gái trong lòng truyền tới, Hạ Thần không nhịn được khen một câu.

"Anh buông ra." Gương mặt xinh đẹp của Cố Phương Phương lập tức đỏ bừng, lớn tiếng quát.

"Em mềm mại như vậy, sao anh có thể buông tay." Hạ Thần mờ ám nói "Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, đêm nay, anh sẽ khiến cho em thật thoải mái."

Vừa dứt lời, môi của anh liền nuốt hết những lời cô muốn nói.

Bàn tay to lớn dạo chơi trên cơ thể quyến rũ của cô, kích thích những dây thần kinh mẫn cảm của Cố Phương Phương, rốt cục cơ thể của Cố Phương Phương cũng mềm xuống, từ từ nhắm mắt, hưởng thụ vui thích mà Hạ Thần mang lại cho cô.

Chính vì vẫn còn yêu anh, cho nên, cô lại khuất phục rồi.

Váy bị xé mở, ngón tay thô ráp đã đi vào bên trong cơ thể cô.

Nụ hôn của anh dần dần trượt xuống, tỉ mỉ hôn lên cần cổ trắng mịn của cô. Tiếng rên rỉ yêu kiều khơi dậy dục vọng bên trong Hạ Thần, tốc độ trên tay càng nhanh hơn.

Phát hiện đã đến lúc, anh lấy ra nam tính đã sớm bộc phát của mình đặt bên cửa mình của Cố Phương Phương nhưng vẫn chưa tiến vào. Điều này khiến cho Cố Phương Phương bất mãn."

"Nhanh..."

Cuối cùng Hạ Thần cũng tiến vào bên trong thân thể của cô, mạnh mẽ cử động, tàn sát bừa bãi cơ thể cô.

Một đêm say đắm, Hạ Thần thỏa mãn thở ra một hơi, Cố Phương Phương một môi quá mức nên đã ngất đi.

Nhìn gương mặt vừa trải qua kích tình càng trở nên điểm lệ động lòng người, khóe môi của anh hơi cong cong, nhẹ nhàng nói một câu bên tai cô: "Anh không ngại dùng cách này để trối em lại."

Nguyệt Ly đang xem ti vi, vừa xem vừa cắn hạt dưa.

Tiếng gõ cửa vang lên, Nguyệt Ly nghi hoặc đi mở cửa. Nhìn qua lỗ chổng trộm thì thấy là Cố Phương Phương thì mở cửa cho cô vào.

Lúc này mới phát hiện đôi má vốn hồng hào giờ lại tái xanh, cô ta vô lực run rẩy đứng trong gió, giữa hai hàng lông mày tràn đầy vẻ đau thương.

"Em làm sao vậy?" Nguyệt Ly đỡ cô ta đi vào, vội vàng rót cho cô ta một ly nước ấm.

Cố Phương Phương nhận lấy, uống từng ngụm nước xong, cơ thể dần ấm lên, cô ta mở miệng: "Em lại bị Hạ Thần cưỡng bức rồi."

Lần này không có khóc lóc giống lần trước, giọng nói bình tĩnh, nhàn nhạt, giống như đang nói chuyện của người khác. Có lẽ đây là do bị thương quá mức khiến cho tâm trở nên chết lặng.

"Làm sao lại trở thành như vậy?" Giọng điệu của Nguyệt Ly rất quan tâm nhưng trong lòng đã sớm cười sung sướng, đây là báo ứng của cô ta.

"Chúng em bất hòa trong lời nói, cho nên liên cãi nhau, vì thế anh ấy phát điên lên biến thành như vậy." Ngữ khí của Cố Phương Phương nhạt nhẽo nhưng trong lòng lại vô cùng đau đớn. Anh không để ý đến cảm nhận của cô, không thương tiếc cô. Cô như vậy còn không bằng một gái điếm.

(Đoạn này ta không hiểu, rõ ràng đoạn trên thấy Hạ Thần nhẹ nhàng lắm mà?)

Nguyệt Ly đang muốn mở miệng an ủi nhưng cô ta lại tiếp tục nói: "Anh ấy tổn thương em như vậy nhưng mà trái tim của em lại vẫn nhớ thương anh ấy. Em thật đê tiện."

Thừa nhận chính mình đê tiện, cô ta cũng rất hiểu bản thân mình. Nguyệt Ly động lòng trắc ẩn, nghĩ nghĩ một lúc cuối cùng vẫn gạt đi. Cô ta là quân cờ, một quân cờ máu chó, nếu không có cô ta, làm sao có thể khiến cho Hạ Thần đau khổ.

"Em họ, không sao." Nguyệt Ly nhẹ giọng nói "Nhất định phải vượt qua chuyện này, có biết không?"

"Em biết." Cố Phương Phương gật đầu "Em sẽ không tự sát, em sẽ không làm chuyện khiến cho người thân đau khổ nhưng kẻ thù lại vui vẻ."

"Sau chuyện này, nếu anh ta vẫn muốn tái hợp với em, em có đồng ý không?" Nguyệt Ly thử hỏi.

"Đồng ý, nhưng tất nhiên anh ấy phải có thành ý." Cố Phương Phương cong miệng cười "Nhưng mà một người phong lưu như anh ấy rất khó làm được điều này."

Nguyệt Ly nói: "Chỉ cần anh ta yêu em thì anh ta sẽ nguyện ý vì em làm bất cứ chuyện gì."

"Có lẽ vậy."

"Vậy anh ta phải có thành ý như thế nào em mới hài lòng đây?" Nguyệt Ly hỏi tiếp.

Cố Phương Phương suy nghĩ nói: "Không đụng tới bất kì cô gái nào nữa, hoàn toàn đoạn tuyệt với những bạn gái cũ, cộng thêm lời giải thích chân thành và một hôn lễ xa hoa."

"Đối với anh ta mà nói, quả thực rất khó, còn khó hơn lên trời."

"Em mệt rồi, lên lầu nghỉ ngơi trước." Cố Phương Phương ngáp một cái, trực tiếp đi lên lầu.

Về đến phòng, nước mắt vẫn rơi xuống, cô cuối cùng vẫn không thể quên đoạn tình cảm này.

Nguyệt Ly cong môi cười như hoa xuân nở rộ. Lúc này Cố Phương Phương thực sự đã bị Hạ Thần dày vò vô cùng thảm, nhưng mà tiếp theo cô muốn cho Hạ Thần tức giận bùng bùng.

Cô bấm điện thoại.

"Đạo này Hồng Nhi thế nào?"

Người đàn ông đáp: "Vấn rất tốt, tiểu thư cứ yên tâm."

"Mấy tháng rồi?"

"Khoảng 5 tháng rồi ạ."

"Siêu âm con trai hay con gái?"

"Là con trai."

"Được, tôi biết rồi. Đêm nay đưa hai cô gái kia tới trước mặt Hạ Thần đi."

Nguyệt Ly có được tin tức Hạ Thần đi uống rượu với bạn bè. Trong phòng bao, ngọn đèn mờ ảo, nhiều người như vậy anh ta hẳn là không nhận ra hai người này. Cho dù có nhận ra thì hai cô gái này cũng có thể uy hiếp anh ta. Loại người như Hạ Thần, chơi đùa với nhiều cô gái như vậy, sớm muộn cũng có một ngày cô khiến cho anh ta chết trong tay phụ nữ, như vậy mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng.

"Được, tôi lập tức đi sắp xếp."

"Đi đi."

Nguyệt Ly cúp điện thoại, giữa hai đầu lông mày tràn đầy ý cười. Tuy hiện tại không thể báo thù lớn như mà khiến cho anh ta khổ sở một chút thì vẫn có thể.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Bên trong phòng một khách sạn năm sao, xung quanh rất ồn ào, càng làm cho Hạ Thần thấy cô đơn.

"Sao lại uống rượu giải sầu?" Hạ Thần này cùng lớn lên với Hà thiếu và cũng là bạn thân, bộ dáng thất hồn lạc phách như vậy, còn một người uống rượu giải sầu, thật sự là lần đầu nhìn thấy, uống quá nhiều, cậu nhìn không nổi nữa, liền ngăn cậu ấy lại.

"Cậu không cần lo cho mình." Hạ Thần trừng mắt nhìn cậu ấy, tiếp tục uống.

"Cậu đừng uống." Hà thiếu quát lên, "Cùng anh nói một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hạ Thần mặc kệ cậu ấy, cầm một chai rượu khác, trực tiếp rót vào trong miệng.

Hà thiếu thật sự không nhìn nổi, quát lên: "Cậu đang làm cái gì vậy?"

"Tình cảm của mình không tốt." Hạ Thần buồn bực nói, trong mắt toát ra nỗi đau thương. Anh không muốn làm Cố Phương Phương bị tổn thương, nhưng cô ấy luôn một lần lại một lần chọc giận anh, làm cho anh không khống chế được. Anh không muốn nghĩ, vừa nghĩ tới cô ấy có thể sẽ không tha thứ cho anh, trái tim như bị dao cắt rất đau rất đau.

Lúc nào thì, trở nên như vậy? Anh đã quên, chỉ biết, Cố Phương Phương sẽ không tha thứ cho anh.

"Cậu nói một chút tại sao tình cảm không tốt?" Hà thiếu kéo dài giọng, nói sớm để cho cậu ấy đỡ phải kêu lớn tiếng như vậy.

"Mình thất tình." Hạ Thần lẩm bẩm nói.

Hà thiếu bật cười: "Cậu đừng đùa mình, Hạ Thần cậu, đã từng ở trong vạt bụi hoa, đúng là phiền lá không dính thân, làm sao có thể sẽ là anh hùng không qua ải nữ nhân?"

"Mình nói cho cậu không phải để cậu chế giễu mình." Hạ Thần liếc mắt nhìn cậu ấy một cái, mới tiếp tục nói, "Trước kia mình cũng nghĩ như vậy, cô ấy đối với mình là có cũng được mà không có cũng không sao, nhiều nhất, chỉ là, cô ấy không giống những người khác, tương đối đặc biệt, cho nên không

thể quên, thời gian lâu dài, lại càng phát ra rõ ràng."

Hà thiếu trầm ngâm chốc lát, hung hăng gật đầu một cái: "Đây chính là việc lớn, Cậu thật lòng thích cô ấy."

"Lẽ ra cô ấy cũng thích mình, mà mình lại." Nói đến đây, Hạ Thần dừng lại, ném chai không đi, tiện tay cầm một chai khác, lại uống.

Lúc này, Hà thiếu không ngăn cậu ấy nữa, mặc cho cậu ấy uống..., rượu vào lời ra.

Từng ngum từng ngum xuống bụng, Hạ Thần cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ, khóe miệng cũng giương lên, làm bầm gọi, Hà thiếu căn bản không nghe được bất kỳ chuyện gì hữu dụng cả, rất bất đắc dĩ.

Anh gọi người tới, hai cô gái đỡ Hạ Thần trở về phòng.

Đến gian phòng, hai cô gái nhìn nhau cười một tiếng.

Đem Hạ Thần đặt ở trên giường lớn, hai người rất nhanh cởi hết đồ của anh ta, rất lâu không được đàn ông âu yếm, giờ phút này thấy một người đàn ông cường tráng trần trụi, dĩ nhiên là rất có hứng thú.

Hai cô gái bằng tốc độ nhanh nhất cởi hết đồ ra, rất nhanh thành thạo ở trên người Hạ Thần vuốt ve kích thích.

Anh ý thức hỗn loạn, đột nhiên cảm thấy cả người nóng ran, chỗ đó cương cứng, cần người an ủi.

Không đợi anh nói, đã há miệng giúp anh, anh thoải mái phát ra từng tiếng rên rỉ, cố gắng mở mắt ra, dưới ánh đèn lò mờ, anh nhìn không rõ ràng, đem cô gái đang hôn anh cho rằng Cô Phương Phương.

Trái tim căng thẳng, lập tức ôm cô ta vào trong ngực, hung hăng hôn.

Sau đó nghe cô gái phát ra tiếng rên rỉ, càng thêm kích thích vô tận dục vọng trong lòng.

Anh đang trong cơn thể cô ta va chạm kịch liệt, miệng một người khác đang hôn lên da thịt anh, quả thật rất thoải mái.

Một lần lại một lần khoái cảm ập tới, anh rốt cuộc mất đi ý thức.

Mà hai cô gái kia mặc dù mệt chết đi, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Kết quả chính là, Hạ Thần tỉnh lại, đầu rất đau, vuốt vuốt mi tâm, giọng nói khàn khàn: "Người tới."

Cho là đang ở nhà mình, nhưng khi tay đụng phải thân thể mềm mại của một cô gái, lập tức tỉnh táo lại, mở mắt ra, thấy rõ hai người bên cạnh, nhất thời giật dử.

Mặc dù anh thích con gái ôm ấp yêu thương, nhưng điều kiện chính là ở lúc anh còn thanh tỉnh, tối hôm qua anh uống đến say mềm, anh nhớ là anh không có gọi cô gái nào cả.

"Đứng lên cho tôi."

Giọng nói lạnh lùng từ đôi môi anh chậm rãi phun ra.

Không có phản ứng, tối hôm qua hai người chia nhau đại chiến 300 hiệp, vẫn còn rất mệt.

Hạ quyết tâm, trực tiếp đem hai người kia đá xuống giường.

Lần này, hai cô gái tỉnh táo, mắng: "Tên thần kinh nào đá ta?"

"Tôi ——"

"Anh là ai?" Cô gái ngã ở bên trái đứng dậy, mê mang hỏi.

Con người Hạ Thần bốc lên cuộn cuộn lửa giận, quát lên: "Thành thật khai báo cho tôi, ai cho phép các cô lên giường của tôi?"

Cô gái kia bị giật mình, sững sờ chốc lát, lập tức tỉnh táo lại chuyện tối hôm qua, không dám nhìn người đàn ông giờ phút này đang giận dữ, cúi đầu, sợ hãi nói: "Là một người đàn ông tên Hà thiếu bảo chị em tôi đỡ anh vào phòng."

"Là cậu ta?" Hạ Thần nghiêng răng nghiêng lợi, thật đúng là anh em tốt của anh. Tùy tiện gọi tới hai cô gái, thiếu chút nữa đem anh ép khô, hiện tại cảm thấy thân thể đặc biệt rã rời.

"Thật sự." Một cô gái khác vội vã bảo đảm, "Chúng tôi chỉ lấy tiền phục vụ."

Hạ Thần nhìn lướt qua bọn họ, đáng người cùng da thịt lộ bên ngoài, rất hài lòng, lại nhìn một chút bề ngoài của bọn họ, nấp máy môi: "Ngẩng đầu lên."

Sắc mặt của hai người bỗng nhiên trắng bệch, cắn môi, do dự không dám ngẩng lên. Lúc này các cô đúng là thay phiên nhau với Hạ thiếu, theo tính cách của anh ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho các cô, cho nên đã sớm chạy mất dạng. Từ sau khi chạy trốn, mỗi ngày trôi qua trong sợ hãi, lại không dám ra ngoài tìm việc làm, miệng ăn núi lở, vận khí tốt, có người cho các cô một số tiền lớn bảo các cô thay phiên nhau phục vụ anh ta, cuộc sống không dễ, chỉ có thể liều lĩnh thử một lần rồi.

Nhìn thấy Hạ Thần say rượu, trong lòng vốn rất khẩn trương rốt cuộc có thể yên tâm. Chỉ là, tối hôm qua quá mệt mỏi, nhắm mắt lại liền ngủ mất, không lập tức bỏ đi.

"Nhanh lên một chút." Hạ Thần lạnh giọng thúc giục.

"Ôi, tôi đau bụng quá." Một cô gái ở gần cánh cửa chọt ôm bụng, xoay người muốn chạy trốn, chỉ là rất không khéo, Hạ Thần nhanh tay nhanh mắt bắt được cô ta.

Lần này thăm rồi.

Mồ hôi lạnh trên trán liên tiếp chảy xuống, giọng A Thanh run run: "Hạ thiếu, bỏ qua cho tôi đi."

"Bỏ qua cho các cô, nằm mơ." Sắc mặt xanh mét, trên tay gân xanh nổi lên, lạnh lùng giương lên khoe môi, "Tôi sẽ làm cho các cô muốn sống không được muốn chết không xong."

Tay anh, bóp chặt cổ của A Thanh.

Thấy thế, Allan bên kia, vội quỳ xuống, khóc cầu xin: "Hạ thiếu, anh bỏ qua cho chị A Thanh đi, chúng tôi đều là bị ép."

"Bị ép, bị ai ép?" Hạ Thần vừa đi, vừa gia tăng độ mạnh yếu trên tay. A Thanh hô hấp dần dần khó khăn, muốn cầu xin tha thứ cũng không phát ra được mấy chữ hoàn chỉnh.

Đứng ở trước mặt Allan, Hạ Thần mất lạnh nhìn một cái: "Nếu nói thật, tôi có thể tha cho các cô."

"Vâng Là Hà thiếu."

Chợt cửa mở ra, Hà thiếu nhìn, ba người trần truồng, buồn cười nói: "Hạ thiếu, cậu đang làm cái gì vậy, tối hôm qua 3 người rất vui vẻ phải không?"

Hạ Thần chợt buông A Thanh ra, nhanh chóng mặc một cái quần, nhìn chăm chăm Hà thiếu: "Món nợ này, tôi nhớ kỹ"

Hà thiếu bối rối: "Minh lại đắc tội với cậu sao, tối hôm qua cậu uống say mềm, mình tốt bụng gọi hai cô gái đưa cậu về phòng, ngược lại mình biến thành người xấu rồi sao?"

"Được, lần này mình không nói." Hạ Thần hít một hơi, do dự một chút, vẫn là trực tiếp hỏi ra, "Ba tháng trước, có phải là cậu thừa dịp mình uống say làm cho đôi chị em này ngủ với mình không?"

Nghe vậy, Hà thiếu bật cười, cười gập cả lưng, "Không ngờ, không ngờ, người nổi tiếng như Hạ thiếu lại bị người thay phiên nhau. Tư vị như thế nào?"

Thật sự không dám tin, Hạ thiếu mà lại bị như vậy.

"Chẳng lẽ không phải cậu?" Hạ Thần vẫn tin tưởng người bạn mình chơi từ nhỏ đến lớn, vừa nghe cậu ấy nói như vậy, lập tức hoài nghi, vừa rồi quá tức giận, chưa kịp hỏi cẩn thận.

"Không phải." Hà thiếu lắc đầu một cái.

Hạ Thần nghĩ lại cũng đúng, thiếu chút nữa bị hai cô gái kia lừa, thù mới hận cũ toàn bộ cộng vào, anh nhất định phải đem bọn họ chặt làm trăm mảnh.

Anh quay đầu nhìn lại, không có bóng người.

Anh giận dữ hỏi: "Hà thiếu, có thấy hai người kia không?"

Hà thiếu nói: "Éc. Hình như vào toilet."

"Lần này, họ chết chắc rồi." Hạ Thần vừa mắng, vừa chạy vào toilet.

Gõ cửa, không ai trả lời, trong lúc tức giận, hung hăng đá một cước, liền cảm thấy rất đau, nhưng những đau đớn này sao có thể so sánh được mặt mũi?

Cửa mở ra, không thấy người nữa.

"Đáng chết." Lúc này Hạ Thần giống như một con sư tử bị chọc giận, gặp người nào cắn người đó, về mặt hung dữ, Hà thiếu thấy, muốn đi khuyên, lại sợ hãi, chỉ là, vẫn tỉnh táo phân tích: "Hà thiếu, có lẽ bọn họ vừa chạy được một lúc, cậu gọi bảo vệ khách sạn chặn các lối ra, khách sạn lớn như vậy, không thể chạy đi nhanh như vậy."

Hạ Thần thật là bị tức hồ đồ, lập tức mặc quần áo từ tế, gọi quản lý khách sạn, bắt đầu đi tìm, bằng thời gian ngắn nhất điều tra tất cả video cửa ra của hành lang, tìm hai cô gái kia.

Nhưng, nửa ngày trôi qua, vẫn không tìm thấy người, Hạ Thần nổi giận đùng đùng, lần trước chạy, lần này vẫn để cho bọn họ chạy thoát, không bắt được bọn họ, thế không bỏ qua được.

Hạ Thần về đến nhà, vừa vào cửa, liền bị ba gọi vào phòng.

Trong lòng thầm kêu không tốt, nhưng vẫn kiên trì đi theo.

Không khí trong phòng rất căng thẳng, Hạ Thần không dám thở mạnh, sau khi đi vào, anh gọi vài tiếng, chỉ thấy ánh mắt ba anh càng ngày càng lạnh.

"Con biết là, sáng sớm nay phải ký một hợp đồng quan trọng với bên ngân hàng, vậy mà con đã đi đâu?" Giọng nói ba anh bình tĩnh, lại rất uy nghiêm.

"Con." Hạ Thần khó có thể mở miệng, chuyện này làm sao nói được?

Ba cười lạnh: "Đừng tưởng rằng ba không biết những hành vi bừa bãi của con, ba cho con biết, nếu con còn không cố gắng, con đừng mong có được công ty."

Một câu nói, làm cho Hạ Thần toát mồ hôi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, người ba luôn luôn thương yêu mình cũng trở nên vô tình như thế, mặc kệ anh làm bất cứ chuyện gì.

Cuối cùng, anh vẫn đồng ý, "Con sẽ làm rất tốt, ba."

"Đây là lần cuối ba tin con."

Nghe được ba nói như vậy, Hạ Thần thật sự rất sợ, anh luôn cho rằng anh là con trai duy nhất của ba, gia sản này, sớm muộn đều là của anh, nhưng lời nói hôm nay của ba, phá vỡ ý tưởng trước kia. Anh nhìn ra sự bất mãn từ trong mắt ba, anh thật sự không nên, anh không thể phạm sai lầm.

"Vậy con đi trước, ba." Hạ Thần từ từ đi ra ngoài, lau đi mồ hôi trên trán, lập tức gọi điện hỏi.

Mới biết, bởi vì sáng nay anh không đi ký hợp đồng, dẫn đến vốn đầu tư không đủ, tổn thất này, không thể ước lượng được.

Đến phòng khách, thường ngày mẹ Hạ vẫn luôn yêu thương anh cũng nhìn không được trách cứ.

"Con biết không, lần này ba con mất tiền nghiêm mới ký được hợp đồng?" Mẹ Hạ nghiêm mặt, nghiêm túc hỏi.

Anh nhìn thấy đau đớn trong mắt mẹ, đúng vậy, là lỗi của anh.

Anh cúi đầu, nghiêm túc nói: "Mẹ, con biết sai rồi, con sẽ ghi nhớ bài học lần này."

Mẹ Hạ thở dài nói: "Mẹ cũng là vì muốn tốt cho con, thương trường như chiến trường, một bước cũng không thể đi sai, cho dù hiện tại ba con gia tài bạc triệu, nhưng còn có rất nhiều người muốn lật đổ chúng ta, đêm không hết."

"Con sẽ ở công ty học tập thật tốt." Hạ Thần kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Nguyệt Ly đi tập thể dục buổi sáng về, sắc mặt hồng hào, hơi hơi thở dốc. Uống ngụm nước, nghỉ ngơi một chút thì điện thoại di động reo vang.

Tâm tình của cô lúc này rất tốt, nghe điện thoại: "Mọi chuyện thế nào rồi?"

"Toàn bộ theo đúng kế hoạch." Người đàn ông bên đầu dây bên kia trầm tĩnh nói: "Toàn bộ quá trình tối hôm qua Hạ Thần bị hai cô gái chơi đùa đều đã được ghi lại, lát nữa tôi sẽ cho người đưa đến cho tiểu thư."

Nguyệt Ly cong môi cười: "Được."

"Hai cô gái kia đã được đưa đến một nơi an toàn."

"Tốt, tôi biết rồi."

Nguyệt Ly tắt điện thoại, giữa chân mày và trong tim đều là cảm giác vui sướng khi trả thù.

Hạ Thần lại bị hai cô gái kia luân phiên, lúc này liệu có tức giận đến mức muốn giết người hay không đây?

Chuyện lần này là do Nguyệt Ly lên kế hoạch tỉ mỉ, cô biết Hạ Thần và bạn bè của anh ta thường xuyên đến một quán bar, quán bar này tuy đăng kí dưới tên của dì cả của cô nhưng thực chất lại là quán bar của ba cô.

Cô cố ý sai người chế tạo một cánh cửa thủy tinh có thể xoay được, chỉ cần dùng lực đẩy một chút là có thể sang được căn phòng bên cạnh.

Cánh cửa này nhìn qua không khác gì những cánh cửa khác cho nên hai người kia mới có thể thuận lợi trốn thoát. Hai người đó giúp cô nhọc nhằn Hạ Thần, cô đương nhiên sẽ giúp cho hai người đó an toàn mà sống tiếp.

Đội Liễu Dật trở về, cô phải chia sẻ với anh tin tức này để anh cũng vui lây mới được.

Phải rồi, ngày mai chính là ngày Tết Nguyên Đán, khắp nơi đều tràn ngập không khí vui mừng của ngày lễ. Hôm nay tâm tình của Nguyệt Ly rất tốt liền đi giúp dì Trương trang trí nhà cửa.

Giữa trưa, Liễu Dật trở lại. Tuy rằng ngày nào cũng gặp nhưng chỉ xa nhau có mấy tiếng đồng hồ cô đã cảm thấy nhớ cậu rồi. Nếu không có dì Trương ở đây, cô thực sự muốn lao vào lòng cậu.

Cùng nhau ăn bữa trưa ngọt ngào ấm áp, Nguyệt Ly về phòng mình chờ cậu.

"Nguyệt Ly..." Cậu từ trước đến giờ vẫn vậy, trước khi vào phòng của cô đều gõ cửa.

Nguyệt Ly cười đáp: "Vào đi."

Thấy cậu bung một ly nước ấm đi vào, Nguyệt Ly liền hỏi: "Sao vậy? Anh phải uống thuốc sao?"

Liễu Dật cười lắc đầu, dịu dàng nói: "Vừa rồi em ăn cơm xong quên chưa xúc miệng."

"Liễu Dật, anh thật tốt!" Cậu luôn luôn cẩn thận, ôn nhu che chở cho cô.

Sau khi xúc miệng xong, Nguyệt Ly kể với Liễu Dật tin tức sáng nay nhận được.

Lúc này rốt cục Liễu Dật cũng biết vì sao từ lúc bước vào nhà đã thấy cô cười tít cả mắt.

Liễu Dật cũng kể với Nguyệt Ly một chút chuyện thú vị trong trường học, hai người cười đùa, vô cùng vui vẻ.

Lúc buổi chiều, trời có mưa phùn lất phất, mưa không lớn nhưng gió lại lạnh thấu xương. Cái lạnh của phía nam không giống với cái lạnh hanh khô của phía bắc.

Vì thời tiết cho nên Liễu Dật từ bỏ ý định buổi tối đi chơi với Nguyệt Ly.

Buổi tối, ba mẹ khó có được một ngày về sớm, người một nhà vui vẻ hòa thuận ăn một nồi lẩu ấm áp.

Bọn họ một nhà bốn người ấm áp nhưng Cố Phương Phương lại cô đơn một mình.

Ba mẹ mất sớm, về sau đều phải một mình đối mặt với mọi chuyện. Vốn tưởng rằng Hạ Thần sẽ là hy vọng tương lai của cô nhưng mà cuối cùng lại chỉ là một giấc mộng.

Hành động của anh khiến cho cả tâm hồn và thể xác cô đều bị tổn thương nặng nề, cô và anh cuối cùng vẫn không thể quay về như xưa, những ngọt ngào lúc trước giờ chỉ còn là hồi ức.

Cho dù trong lòng yêu anh nhưng mà phần tình cảm này vì hành động cầm thú đêm đó của anh mà giảm đi rất nhiều. Cô không thể khôi phục lại như trước trong một sớm một chiều.

Con người luôn luôn học được trưởng thành sau khi đã trải qua đau thương.

Qua ba ngày, Cố Phương Phương đã tốt hơn rất nhiều, cuộc sống lại tiếp tục, cô không thể sống mãi trong đau khổ được.

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô nhìn dãy số xuất hiện trên màn hình, trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn nghe: "Hạ Thần, có chuyện gì?"

Thanh âm vẫn êm ái như vậy nhưng giọng điệu đã không còn một chút tình cảm, không còn sự sung sướng vui vẻ mỗi khi nhận được điện thoại của anh như trước kia. Bây giờ chỉ bình tĩnh nhàn nhạt, điều này khiến cho Hạ Thần vốn tràn đầy nhiệt tình có chút uể oải.

Nhưng mà Hạ Thần là ai chứ, là một người mặt dày vô cùng, anh ta tin tưởng cô sẽ tha thứ cho anh.

"Anh muốn giải thích với em." Tất cả những ngày không có cô bên cạnh Hạ Thần đều cảm thấy trống rỗng. Vừa nhắm mắt thì trong đầu lại hiện ra hình bóng của cô. Anh biết, anh thực sự yêu cô rồi, trước kia chỉ là có chút ưa thích, ham mê sắc đẹp của cô.

Về mặt Cố Phuong Phuong không chút thay đổi: "Không cần, tôi coi như bị chó cắn là được."

"Em hãy nghe anh nói, anh là thật lòng." Hạ Thần biết cô đã bị tổn thương nhưng mà khó khăn lắm mới liên lạc được với cô, nếu như cứ giấu trong lòng thì không bằng một lần nói rõ luôn: "Anh yêu em, chính là vì yêu em cho nên mới không chịu được trong lòng em có người khác, mới có thể không không chế được. Anh làm em tổn thương, anh biết, anh sẽ cố gắng để bù đắp cho em"

"Bù đắp? Tôi nhận không nổi." Cố Phuong Phuong nghe anh nói như vậy, mặc dù có chút động lòng nhưng mà ác mộng đêm đó khiến cho cô vô cùng sợ hãi. Cô chỉ nghĩ muốn thoát khỏi anh. Tình yêu của anh có thể cho rất nhiều người, nhưng mà cái cô muốn là duy nhất. Trước kia chị họ khuyên cô, cô bỏ ngoài tai không nghe, hiện giờ mới hối hận. Nhưng mà, trên đời này không có thuốc hối hận, gieo nhân nào gặt quả ấy, chuyện chính mình gây ra thì phải tự nhận lấy hậu quả.

"Phuong Phuong, cho anh một cơ hội, được không? Anh sẽ cho em mọi thứ tốt nhất trên đời." Hạ Thần hạ mình cầu xin.

"Không được." Cố Phuong Phuong lạnh lùng nói: "Anh phải biết rằng thứ gì cũng có thể dùng tiền để mua, chỉ có tình cảm là không thể."

Nói xong lập tức tắt điện thoại.

Nước mắt lại rơi không ngừng, sớm biết là như thế, sao lúc trước còn làm vậy? Hạ Thần chúng ta thực sự không thể trở về như trước kia được nữa.

Lúc này truyền đến tiếng gõ cửa, giọng nói quan tâm của Nguyệt Ly truyền đến.

Cố Phuong Phuong lau nước mắt, vội vàng ra mở cửa: "Chị họ, có chuyện gì vậy?"

Nguyệt Ly liếc mắt một cái liền nhận ra vẻ mặt Cố Phuong Phuong không tốt, ánh mắt hồng hồng, không biết lại khổ sở vì chuyện gì mà khóc. Cô không nói ra, chỉ cười nói: "Vừa rồi em không xuống ăn cơm, chị đem lên đây cho em một phần."

Trong lòng Cố Phuong Phuong như có một dòng nước ấm chảy qua, vẫn còn có người quan tâm đến cô: "Cảm ơn chị, chị họ."

"Không cần khách khí." Nguyệt Ly gấp một miếng thịt đưa đến bên miệng cô ta: "Nhân lúc còn nóng, mau ăn đi."

"Được."

Không bao lâu, Cố Phuong Phuong ăn xong, Nguyệt Ly để bát đĩa sang một bên, ngồi bên cạnh cô ta hỏi: "Nói cho chị họ biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tại sao mắt lại đỏ như vậy?"

Chị họ đã hỏi, cô cũng không muốn dấu giếm: "Là Hạ Thần gọi điện, muốn em quay lại với anh ấy."

Nguyệt Ly ôn nhu hỏi: "Vậy em đồng ý rồi sao."

"Em đã không đồng ý." Cố Phuong Phuong kiên định đáp. "Trước đây em yêu anh ấy nhưng tình yêu của em cũng không thể tha thứ cho hành động của anh ấy."

"Nhưng mà, từ trong đáy lòng em vẫn có một giọng nói bảo em tha thứ cho anh ta, có phải không?" Tuy câu nói của Nguyệt Ly là câu hỏi nhưng giọng điệu vô cùng khẳng định.

Cố Phuong Phuong sững sốt một hồi, ra sức lắc đầu: "Không phải, em đã không còn yêu anh ta nữa rồi."

"Hành động và lời nói của em đã bán đứng em rồi." Nguyệt Ly thở dài: "Phải dùng cảm đối mặt với tình cảm của mình mới có thể vượt qua chướng ngại này."

Rất lâu sau Cố Phuong Phuong mới nói: "Chị họ, chị nói đúng, ở sâu trong lòng em có một giọng nói như vậy, nhưng mà em không thể."

Nói xong, nước mắt lại rơi xuống, trải qua loại sóng gió này, một đóa hoa từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong nhà kính làm sao có thể chịu được.

Nguyệt Ly ôm Cố Phuong Phuong vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về: "Không sao, em sẽ vượt qua thôi, chị họ tin tưởng em."

Gào khóc một trận, Cố Phuong Phuong mới dừng lại.

Cố Phuong Phuong xin lỗi nói: "Chị họ, thực xin lỗi, em làm ướt quần áo của chị rồi."

"Không sao." Nguyệt Ly cười lắc đầu: "Chỉ cần em có thể nghĩ thông suốt là được rồi."

"Em đã nghĩ thông rồi, cho dù như thế nào, em cũng sẽ không chấp nhận quay lại với anh ta." Cố Phuong Phuong nhắc lại, khẳng định lựa chọn của mình. Cô tin tưởng cô sẽ tìm được một người đàn ông thực sự thuộc về cô.

"Em hiểu là tốt rồi." Nguyệt Ly gật đầu "Thời gian không còn sớm, chị không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa."

Cố Phuong Phuong đứng dậy tiễn Nguyệt Ly rời đi.

Ra khỏi phòng, tươi cười trên mặt Nguyệt Ly biến mất. Cô còn trông cậy cô ta gả vào nhà giàu có, đến lúc đó cô ta có thể giúp cô đào tẩu bí mật hoặc là để cho cô ta đấu đá cùng những người phụ nữ khác, khiến cho Hạ Thần sút đầu mẻ trán. Cô tuyệt đối không để cho cô ta rút lui.

Nhưng mà Hạ Thần muốn cứu vãn cuộc tình này không phải là không có khả năng, cô em họ này của cô cực kì thích tiền bạc, chỉ cần có thể gả cô ta đi là được.

Liễu Dật ở trong phòng chờ Nguyệt Ly, thấy cô rầu rĩ bước vào thì lập tức đứng dậy hỏi: "Làm sao vậy? Bị Cố Phuong Phuong bắt nạt hả?"

Nguyệt Ly thờ dãi: "Cô ta làm sao có thể bắt nạt em chứ!" Nhưng mà mọi chuyện cũng không đi theo kế hoạch của cô. Cô phải tính toán lại, khiến cho không thể xuất hiện thêm điều gì ngoài ý muốn nữa.

"Có gì buồn bực thì nói cho anh có được không, có lẽ anh có thể giúp đỡ em, hoặc là chỉ nghe em nói cũng được." Liễu Dật chờ mong nhìn cô, con ngươi màu đen lóe sáng giống như ánh sao giữa bầu trời đêm.

"Được." Thấy biểu tình của cậu như vậy, cô không thể từ chối khi cậu làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu, vẻ mặt ủy khuất. "Thực ra Cố Phuong Phuong không muốn quay lại bên Hạ Thần."

Liễu Dật chăm chú nghe, yên lặng chờ đợi đoạn dưới.

"Anh cũng biết rằng nếu như cô ta không quay lại với Hạ Thần thì làm sao có thể tiếp cận anh ta, sao có thể giúp chúng ta tìm ra chứng cứ có lợi?"

"Thực đáng tiếc là anh vẫn còn đi học, không thể giúp em xử lí chuyện này." Về mặt Liễu Dật đau khổ, rầu rĩ nói.

Nguyệt Ly cười cười: "Chỉ cần tấm lòng này của anh em đã thấy vô cùng vui vẻ. Đợi vài năm nữa là anh có thể làm bất kì chuyện gì, không cần sốt ruột."

"Được rồi."

Nguyệt Ly ngáp một cái: "Hiện giờ không còn sớm nữa, anh trở về nghỉ ngơi đi."

"Được." Nói xong, Liễu Dật nhanh chóng hôn lướt lên trán cô một cái, khoe miệng nở nụ cười thỏa mãn, lúc này mới cam tâm rời đi. Hạnh phúc chỉ đơn giản là vậy, thật là tốt, không cần quá khoa trương giả tạo, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.

Cởi áo khoác, Nguyệt Ly vui mừng vào ổ chăn ấm áp, nhanh chóng tiến vào giấc mơ.

Ngày hôm sau là Tết Nguyệt Đán, bắt đầu năm mới, Nguyệt Ly dậy thật sớm, hôm nay ba mẹ nghỉ là, Nguyệt Ly cố ý dậy sớm làm bữa sáng cho họ.

Mẹ cô phải quản lí mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty còn ba thì thường xuyên phải đi công tác, người một nhà lúc nào cũng ở gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Hôm nay là ngày đoàn viên, cô vui vẻ bận rộn trong nhà bếp.

Vừa nướng bánh mì vừa nấu cháo thịt nạc và trứng bắc thảo* chờ mọi người ngủ dậy là có thể ăn.

(*Trứng Bắc Thảo (hay trứng Bách Thảo, Bách nhật trứng, Thiên niên bách nhật trứng), là một món ăn từ trứng, món trứng này được làm từ trứng vịt, ủ trong một hỗn hợp từ đất sét, tro, muối, vôi, và trấu... trong nhiều tuần lễ, hay nhiều tháng. Bạn nào muốn biết thêm thì có thể hỏi thêm bác google)

Liễu Dật rửa mặt xong, xuống lầu, nhìn người đang bận rộn trong bếp, trong mắt là một mảnh ôn nhu. Ba mẹ đều ở nhà, người một nhà đoàn tụ, thật tốt.

Vào phòng bếp, Liễu Dật cười hỏi: "Chị, có cần giúp đỡ không?"

Nguyệt Ly quay đầu dặn một câu: "Không cần, bây giờ em muốn ốp trứng, anh cách xa một chút."

"Anh giúp em rửa rau." Liễu Dật thấy còn một chút rau xanh còn chưa rửa liền tự động đem đến bên vòi nước rửa sạch.

Nguyệt Ly cẩn thận ốp từng quả trứng cũng không chú ý tới cậu rửa rau bằng nước lạnh.

Đợi cô lấy trứng bày ra đĩa xong mới nhìn thấy cậu như vậy vội vàng hỏi: "Tại sao lại rửa bằng nước lạnh, nước rất lạnh đó?"

Liễu Dật cười ý nói không sao, cậu là một nam sinh, một chút lạnh giá đó quả thực không có gì đáng ngại "Em yên tâm, không sao đâu, sấy khô một chút là được."

"Được rồi, anh cũng đã rửa sạch rau rồi, mau đi đi, nơi này không còn việc gì để anh làm nữa đâu."

"Được." Liễu Dật bê chiếc đĩa đựng trứng ốp ra ngoài.

Đứng lúc ba Liễu và mẹ Liễu xuống lầu: "Ba mẹ, ăn sáng thôi."

Hai người gật đầu rồi ngồi xuống bàn ăn.

Nguyệt Ly lại bận rộn một hồi, thấy bánh mì trong lò nướng đã xong, cháo cũng đã nhừ, trước tiên mở vung ra rồi múc vào bốn bát. Sau đó gọi Liễu Dật lấy bánh mì trong lò nướng ra, bữa sáng đã bắt đầu rồi.

Người một nhà cùng nhau ăn bữa sáng, sau đó bởi vì trời vẫn có mưa phùn nên kế hoạch đi chơi bị hủy bỏ. Liễu Dật và Nguyệt Ly ngồi bên cạnh ba Liễu nghe ông kể những chuyện thú vị đã gặp được mỗi dịp đi công tác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Thời gian từng giờ trôi qua, đến gần tối, Nguyệt Ly lại xin vì hai người lớn trong nhà làm bữa tối.

Liễu Dật và di Trương làm trợ thủ giúp đỡ Nguyệt Ly.

Bữa tối, như cũ là trải qua không khí ấm áp.

Hôm sau, ba mẹ đã sớm ra cửa, Nguyệt Ly và Liễu Dật dậy thật sớm đưa Ba đi.

Hôm nay thời tiết có chút âm u, còn có gió lạnh rét buốt, Liễu Dật cảm thấy thật vất vả có một lần như vậy, muốn mang Nguyệt Ly đi trượt băng lần nữa.

Nguyệt Ly suy nghĩ một chút, gật đầu: "Đi thôi."

Sau khi ăn sáng xong, Liễu Dật tâm tình rất tốt nắm tay Nguyệt Ly cùng nhau đi đến sân trượt băng.

Bởi vì vẫn đang là ngày lễ, có rất nhiều người tới, hai người đợi một lúc lâu, mới đến lượt bọn họ trả tiền, lấy giày, đổi đồ.

Đợi đến lúc chuẩn bị xong mọi thứ, Liễu Dật nắm tay cô, cùng đi vào.

Cách thời gian lần trước đi trượt băng, đã mấy tuần rồi, lúc này tâm tình của Nguyệt Ly vẫn như cũ, rất khản trương, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng lạnh nhạt.

Liễu Dật dẫn Nguyệt Ly đi mấy vòng, liền hỏi: "Có thể tự mình thử một chút sao?"

Nguyệt Ly nghĩ lại những gì cậu ấy dạy cho cô, hít sâu một hơi, gật đầu một cái: "Em sẽ cố gắng hết sức."

Nguyệt Ly chậm rãi trượt, mắt nhìn chăm chăm phía trước, vẻ mặt khản trương căng thẳng.

Trong lòng Liễu Dật có chút lo lắng, đề cao tinh thần, nhìn chăm chăm vào từng cử động của Nguyệt Ly. Một khi có chuyện gì xảy ra, sẽ nhanh chóng đỡ được cô ấy.

Dần dần, Nguyệt Ly đã có chút cảm giác, cứ làm như vừa rồi, trượt nhanh hơn một chút. Mặc dù tốc độ không tính là nhanh, nhưng cô lại cảm nhận được cảm giác tự do tự tại bay lượn vui vẻ.

Tâm tình vốn rất khản trương giờ đã bình tĩnh lại, trên mặt Nguyệt Ly hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, Liễu Dật ở ngay bên cạnh, nụ cười xinh đẹp của cô hoàn toàn chiếu vào đôi mắt sáng trong đen nháy của cậu.

Tất cả đều rất thuận lợi, đang muốn rẽ, không biết tại sao, chân Nguyệt Ly mềm nhũn, mắt thấy sẽ ngã xuống, cô quá sợ hãi, trong đầu lập tức hiện lên gương mặt của Liễu Dật.

Liễu Dật nhìn thấy, cũng rất kinh hãi, tim nhảy vọt tới cổ họng, ánh mắt của cậu vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô ấy, mới có thể lấy tốc độ nhanh nhất đỡ được cô ấy.

Roi vào lồng ngực ấm áp quen thuộc, Nguyệt Ly nhẹ nhàng thở ra, ngẩng nhìn gương mặt mừng rỡ của cậu ấy, cô khẽ mỉm cười với cậu ấy: "Em không sao, thả em xuống đi."

"Không thả." Liễu Dật nói, giọng nói có chút run.

"Được rồi, yên tâm, em không sao ." Nguyệt Ly đứng lên, dịu dàng nói, "Em chỉ là không cẩn thận."

"Thôi." Liễu Dật không giống bị dọa, nói, "Hay là anh dắt em trượt đi."

". Được rồi." Giọng nói cậu ấy kiên quyết, Nguyệt Ly cũng không tiện nói cái gì nữa.

Liễu Dật bảo trì tốc độ đều đặn, mang theo Nguyệt Ly vui chơi thỏa thích.

Tiếng cười vui vẻ của hai người, vang vọng ở sân trượt tuyết.

Thời gian tốt đẹp trôi qua rất nhanh, lúc này, đã là bốn giờ chiều. Nguyệt Ly đã dần dần thích môn trượt băng này rồi, có chút không bỏ được.

Liễu Dật nhìn ra cảm xúc của cô ấy, cười nói: "Lần sau còn có cơ hội, sau này chúng ta sẽ lại đến."

Về đến nhà, trời đã tối rồi.

Di Trương đã nấu canh xong, thấy bọn họ về, lập tức múc một bát canh cho bọn họ.

Uống canh gà nóng hôi thơm ngon, thân thể lập tức ấm áp không ít.

Sau khi ăn xong, Liễu Dật lập tức đi mở nước nóng, vận động suốt một ngày, thân thể cũng ra một ít mồ hôi, con gái lại có vẻ mảnh mai, tắm rửa sớm, thân thể cũng sẽ thoải mái hơn.

Tắm nước nóng xong, chôn ở trong chăn ấm, tất cả đều tốt đẹp như vậy, tất cả việc phiền lòng cũng theo gió bay đi.

Nhưng, yên tĩnh lại, lại không thể không suy nghĩ làm cách nào lật đổ Hạ Thần. Đây là một việc lớn, hiện tại nhiều lắm cũng chỉ có thể làm cho anh ta phiền lòng phiền não. Về chuyện của công ty, đều phải chờ tới khi cô tốt nghiệp.

Bỏ ra khỏi đầu, hôm nay rất vui vẻ, hai người đều vui vẻ như vậy.

Không khỏi cười một tiếng, đúng lúc, Liễu Dật đi vào, nhìn thấy nụ cười vừa cô ấy, cậu cũng sẽ vui vẻ theo.

"Nghĩ gì thế?" Giọng nói Liễu Dật dịu dàng trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến.

Nguyệt Ly cứ như vậy nhìn thẳng vào cậu ấy, một đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy đen bóng, hơi nhếch lên, lông mi thon dài ở gò má hiện ra nhận nhậ ánh sáng, cái mũi cao thẳng, đôi môi lạnh bạc lại hoàn mỹ, xem ra không phải âm nhu như vậy, mà là tràn đầy nam tính kiên cường.

Liễu Dật bị Nguyệt Ly nhìn chăm chăm, trên mặt nóng lên, khẽ nghiêng mặt sang bên, lắp lại, "Nguyệt Ly, đang suy nghĩ gì đấy?"

Nguyệt Ly mỉm cười nói: "Không có gì." Nhìn thấy cậu ấy mặc đồ ngủ đơn bạc, nhíu nháu mảy, vội nói, "Mau lên đây đi."

Sắc mặt Liễu Dật đỏ hơn, lại sắp nhỏ ra máu: "Không cần đâu, anh lập tức trở về mặc quần áo."

"Mau lên đây." Nguyệt Ly thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói.

Liễu Dật dừng chốc lát, từ từ lên giường, đắp chăn kín, lập tức đưa lưng về phía Nguyệt Ly.

"Về sau, phải chú ý thân thể của mình." Nguyệt Ly lãnh nghiêm mặt dặn dò, lời nói lại lộ ra sự quan tâm đối với cậu ấy.

Liễu Dật nhỏ giọng trả lời: "Anh biết rồi."

"Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đi học."

"Ừ."

Đem nay, đối với Liễu Dật mà nói, là một ngọt ngào hành hạ.

Sau khi tắt đèn, Liễu Dật vẫn như cũ có chút lo lắng khẩn trương, đợi nghe được tiếng hít thở đều đều, cậu cũng bình tĩnh lại, xoay người, mượn ánh trăng mờ lung, nhìn gương mặt đang ngủ của Nguyệt Ly .

Gương mặt thanh lệ xinh xắn, tóc đen, môi anh đào khẽ nhếch, làm cho người ta rất muốn hôn một cái.

Rốt cuộc, không kềm chế được rung động trong lòng, cậu cẩn thận hôn lên môi cô ấy, hơi thở trong veo mê người của con gái tràn ngập trong miệng cậu, làm người ta mê mẩn.

Dần dần, tay của cậu bắt đầu không an phận, ở trên người cô ấy dao động, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng mịn màng của cô ấy, cho dù cách lớp áo.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Nguyệt Ly có chút nhột, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng. Âm thanh này, đối với Liễu Dật mà nói, quả thực là chất xúc tác, nụ

hôn đơn giản đã sớm không thỏa mãn được cậu, cậu nghĩ càng tiến một bước.

Cậu hôn lên thân thể mềm mại của cô ấy, bắt đầu từ trán, một đường dịu dàng hôn xuống Nguyệt Ly còn đang ngủ say.

Nụ hôn ẩm ướt tê dại, đi tới cái cổ tuyết trắng, bờ vai mượt mà, đang muốn tiếp tục, Nguyệt Ly chợt mở mắt ra, nhất thời dọa Liễu Dật nhảy dựng, giống như con mèo trộm thịt, Liễu Dật lập tức dời đi chỗ khác.

Nhưng, Liễu Dật không nghe thấy âm thanh gì, lại nhìn, Nguyệt Ly hai mắt nhắm nghiền, giờ phút này, vừa bị giật mình, nhiệt huyết sôi trào trong cơ thể nháy mắt trở nên lạnh nhạt, nghĩ tới ngày mai còn phải đi học, liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm Nguyệt Ly liền tỉnh, thời gian còn sớm, sợ quấy rầy đến Liễu Dật nghỉ ngơi, cô rón rén xuống giường, thay xong quần áo, rửa mặt xong, Liễu Dật vẫn còn ngủ say, Nguyệt Ly nhìn thời gian, đối với học sinh cấp 3 mà nói, tám bảy giờ, đã coi là muộn rồi, cô lập tức vén chăn lên, hô: "Liễu Dật, rời giường ——"

Liễu Dật mơ mơ màng màng, tối hôm qua ngủ rất trễ, bây giờ vẫn còn cảm thấy mệt mỏi, không muốn dậy. "Để cho anh ngủ tiếp đi."

"Sắp muộn rồi."

Nguyệt Ly ghé vào lỗ tai cậu ấy hô một câu.

Liễu Dật lập tức mở mắt ra, Nguyệt Ly cười cười: "Đừng lè mề nữa, mau rời giường."

Liễu Dật ngẩn người một chút, rất nhanh tỉnh táo lại, nhanh chóng rời giường trở về phòng mình, 10 phút sau, Liễu Dật đã làm xong, bởi vì sắp muộn, nên hôm nay không ăn bữa sáng do Nguyệt Ly làm.

Hôm nay, cô cũng phải về trường, thu dọn đồ đạc.

Cho nên, gọi tài xế Trương Bá giúp một tay.

Mình Minh thấy Nguyệt Ly, nhất thời kích động đến rơi nước mắt, ôm Nguyệt Ly, không muốn buông tay, oán trách: "Không có lương tâm, trở về lâu như vậy, cũng không gọi điện thoại cho mình."

"Được rồi, không phải đã tới rồi sao?" Nguyệt Ly nhẹ giọng an ủi, "Buổi trưa mời cậu đi ăn."

"Vậy còn được." Mình Minh từ trong ngực cô ra ngoài, "Hôm nay sao cậu lại tới trường vậy?"

"Đương nhiên là nhớ cậu." Nguyệt Ly cười nói, "Vội lại lấy ít đồ mang về."

"Được rồi, mình dọn dẹp giúp cậu."

Sau một tiếng, Nguyệt Ly dưới sự giúp đỡ của Mình Minh, dọn hết đồ muốn mang về, Nguyệt Ly kéo va li đi ra ngoài.

Mình Minh đi theo, đến cầu thang, hai người cùng nhau xách, từ từ đi xuống.

Cuối cùng đã tới dưới lầu, Trương Bá cũng đi tới giúp một tay, đem hành lý bỏ vào đuôi xe, Mình Minh cũng chuẩn bị xong, lên xe của Nguyệt Ly, cùng nhau đi ra ngoài.

Mình Minh vừa lên xe liền hỏi lung tung, Nguyệt Ly sắp chống đỡ không nổi nữa.

Mặc dù có lúc rất phiền, nhưng có người quan tâm đến mình, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Về đến nhà, Nguyệt Ly đem đồ đạc sắp xếp xong, liền mang theo Mình Minh đi siêu thị, mua không ít thứ.

Buổi trưa, Nguyệt Ly tự mình xuống bếp, Mình Minh ở phòng khách xem ti vi.

Liễu Dật về nhà đã ngửi thấy mùi đồ ăn, khẩu vị mở ra, xác định 100% là Nguyệt Ly đang làm đồ ăn cho cậu.

Nhìn thấy một cô gái xa lạ trong phòng khách, Liễu Dật đi đến lên tiếng chào hỏi.

Mình Minh nhìn thấy Liễu Dật, ánh mắt sáng lên, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bạn trai nhỏ của Nguyệt Ly, cao cao gầy gầy, gương mặt, đơn thuần đẹp trai, dịu dàng như ngọc.

"Xin chào, cậu là Liễu Dật phải không?" Mình Minh cười hỏi.

Liễu Dật gật đầu một cái: "Cậu chính là Mình Minh mà Nguyệt Ly thường nhắc tới đúng không?"

"Đúng vậy." Mình Minh càng xem càng hài lòng, người này không tệ. "Ngồi xuống, nói chuyện với mình một chút đi."

Liều Dật ngồi xuống, tự rót nước cho mình: "Được."

Bên này Minh Minh đang cũng Liều Dật tán gẫu chuyện của Nguyệt Ly, Nguyệt Ly nếu biết hai người đang nói xấu mình, khẳng định sẽ hối hận.

Minh Minh từ trước đến giờ tùy tiện, nói chuyện mấy câu liền biết, Liều Dật có vẻ là người hiền lành, càng hỏi càng rõ ràng, làm cho cậu rất lúng túng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn bóng hình xinh đẹp trong bếp.

Minh Minh cũng nhìn ra Liều Dật không bình tĩnh, vẫn như cũ duy trì mỉm cười, cũng không hỏi nữa. Liều Dật rót cuộc thở phào nhẹ nhõm, lập tức đứng dậy đi vào bếp.

"Có muốn anh giúp một tay không?" Liều Dật nhếch miệng cười nói.

Nguyệt Ly cười một tiếng với cậu: "Không, anh đi ra ngoài đợi một chút, xong ngay đây."

"Được rồi."

Khi Nguyệt Ly bung đĩa hành tây xào thịt nạc cuối cùng ra, Minh Minh muốn ăn, các món ăn đều bốc lên hương thơm, nghĩ tới cậu ấy giấu tài lâu như vậy, không khỏi lườm cậu ấy một cái: "Ly Ly, cậu thật đúng là giấu tài đó."

Nguyệt Ly khiêm tốn cười một tiếng: "Một chút tay nghề của mình, không đáng nhắc tới."

Minh Minh không nhận được thức ăn ngon hấp dẫn, bắt đầu động đũa, mỗi món đều nếm thử một lần, không thể không thừa nhận, "Ly Ly, tài nấu nướng của cậu rất tốt, sớm biết liền kêu cậu thường mua đồ ăn đến ký túc xá nấu."

"Về sau có rất nhiều cơ hội."

Liều Dật thấy hai người trò chuyện rất vui vẻ, chỉ có một người yên lặng ăn cơm.

Một bữa cơm, Minh Minh ăn rất no.

Chuông cửa chợt vang lên, Nguyệt Ly làm cho dì Trịnh đi mở cửa, một người không tưởng tượng được lại đến.

"Hạ thiếu, sao anh ta lại có thời gian đến đây thế?" Minh Minh nhếch miệng, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt.

"Đúng vậy, mình cũng buồn bực." Nguyệt Ly phụ họa một câu.

"Tôi tìm Phương Phương."

Hạ thần mặc kệ họ, nói xong, trực tiếp đi lên lầu.

"Thật không hiểu lễ phép." Minh Minh cười nhạo.

"Cậu nên biết, thiếu gia nhà giàu, luôn luôn là độc lai độc vãng, muốn làm cái gì thì làm cái đó, sao cần những người khác đồng ý?" Nguyệt Ly nhẹ nhàng cười một tiếng.

Tiếng nói của các cô, không lớn không nhỏ, Hạ Thần lại nghe rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Hạ Thần đen mặt nhưng trong lòng lúc này chỉ có một ý nghĩ là tìm Cố Phương Phương giải thích. Đám người này, chỉ cần không cản trở anh ta và Phương Phương thì anh ta cũng chẳng muốn so đo với loại con gái tóc dài não ngắn này.

Anh ta đã từng tới đây một lần, nhớ rất rõ, chuẩn xác tìm đến phòng của Cố Phương Phương, khẽ gõ cửa, dùng giọng nói tự cho là ôn nhu nhất của mình nói: "Phương Phương, anh đến thăm em."

Không có ai đáp lại.

Lại gọi một tiếng, vẫn không có ai đáp lại.

Nguyệt Ly nhìn cười, thanh âm lạnh lùng nói: "Hạ thiếu gia, anh vẫn nên quay về đi, Phương Phương sẽ không gặp lại anh nữa."

Hạ Thần nhìn Nguyệt Ly, lại thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: "Không liên quan gì đến cô, đừng có xen vào."

Nói xong, xoay người, tiếp tục gõ cửa, nhẹ nhàng gọi.

"Anh đi đi." Cố Phuong Phuong nhỏ giọng nói một câu, coi như trả lời.

"Anh sẽ không đi." Đường như xuyên qua cánh cửa này, anh ta thấy được bóng dáng xinh đẹp tiều tụy. Trong lòng vô cùng đau đớn, trong con ngươi màu đen tràn ngập tình ý dịu dàng.

"Thật chưa." Minh Minh hỏi hốt nói.

"Người ta là chân tình, cậu quan nhiều như vậy làm gì?" Nguyệt Ly giả vờ cảnh cáo thực ra chính là đổ thêm dầu vào lửa. "Chỉ là người ta nói gieo nhân nào sẽ gặt quả đấy, đáng đời."

"Liều Nguyệt Ly, cô có thể đừng làm phiền nữa được không?" Hạ Thần lại cảnh cáo "Nếu người còn dám nói một câu, thì cứ chờ xem."

Vừa dứt lời, thanh âm mềm yếu vô lực của Cố Phuong Phuong truyền đến: "Hạ Thần, anh không cần uy hiếp chị họ, muốn làm gì thì cứ nhắm vào tôi đây."

"Được rồi, em mở cửa trước đi đã." Quả nhiên uy hiếp là hữu dụng nhất, Hạ Thần cong môi. Đối với cô nhóc này xem ra cách tốt nhất là vừa đánh vừa xoa.

"Anh muốn nói gì thì đứng bên ngoài nói đi, tôi nghe." Trong lòng Cố Phuong Phuong vẫn rất sợ hãi, cũng không dám một mình ở trong một phòng với anh ta, cho dù căn phòng đó chính là phòng của mình. Hạ Thần này một khi tức giận lên, năng tin rằng cái gì anh ta cũng dám làm.

Hạ Thần cũng không phải dễ khuất phục như vậy: "Em biết rằng chuyện giữa anh và em sao có thể để cho cả người khác nghe thấy được?"

"Anh rốt cục có muốn nói hay không." Cố Phuong Phuong đã không còn muốn để ý đến anh ta rồi.

Anh ta luôn được con gái yêu thích, có ai không thuận theo anh ta, chỉ có cô gái nhỏ này mới nhốt anh ta ở ngoài cửa.

Anh ta cảm thấy Cố Phuong Phuong chỉ là đang nháo loạn một chút, chỉ cần dỗ dành thì nhất định sẽ mở cửa ra cho anh ta. "Phuong Phuong, anh đem theo một chiếc nhẫn kim cương chế tác từ nước ngoài tới để bày tỏ sự xin lỗi của anh."

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng giết phong cảnh vang lên: "Thương tổn người ta, chỉ một cái nhẫn kim cương mà muốn người ta hồi tâm chuyển ý?"

Nguyệt Ly cười gật gật đầu: "Đúng vậy, muốn xin lỗi thì cũng phải đủ thành ý."

Liều Dật cũng bổ sung một câu: "Hạ Thiếu gia, cho dù không có thành ý cũng phải có tâm ý."

Hạ Thần vốn định phát hỏa nhưng nghĩ lại thấy bọn họ nói cũng không sai. Trước kia luôn là người khác phải lấy lòng anh ta, chỉ cần anh ta tùy tiện mua một số thứ đắt tiền là đã có thể giải quyết xong bọn họ, hoặc là đưa bọn họ đi ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Nhưng mà hiện tại là Cố Phuong Phuong, không phải những cô gái khác, gọi điện thoại thì cô không chịu nghe máy hoặc là trực tiếp tắt máy. Anh ta thực sự nhìn không được, chỉ sợ cứ tiếp tục như vậy thì hai người rất khó có thể quay lại bên nhau. Hôm nay đến đây cũng gặp không ít phiền toái.

Nhưng mà, những thứ này cũng là chút thành ý, không làm khó được anh ta.

Anh ta lại tập trung tinh thần, tiếng gọi mang theo tình cảm sâu sắc: "Phuong Phuong, em mở cửa đi, cách một cánh cửa vẫn rất bất tiện, không thể nói hết tình cảm của anh với em."

Ba người ở dưới lầu xem kịch vui, nhìn vẻ mặt của Hạ Thần, không thể không thừa nhận, soái ca có khuôn mặt yêu nghiệt nói xong lời nói tình cảm sâu sắc, nhìn qua thực sự có vài phần giống tình thánh.

Lúc này Cố Phuong Phuong có vẻ rất mâu thuẫn, nghĩ tới chiếc nhẫn kim cương quý giá mà anh ta đem đến, bỏ lỡ rất đáng tiếc nhưng nghĩ đến ác mộng tối hôm đó thì lại do dự. Cuối cùng, cô ta đi đến bên cánh cửa.

"Hạ Thần, anh đi đi, chúng ta không thể quay lại được nữa." Cố Phuong Phuong rung rung nói "Niệm tình chúng ta đã từng ngọt ngào, đêm đó coi như là giấc mộng của tôi đi."

"Em tốt đẹp như vậy, đêm đó khiến cho anh lưu luyến không quên, đắm chìm trong đó, tuyệt đối không cho phép em rời xa anh." Hạ Thần nhớ lại đêm hôm đó, trên mặt anh ta liền nở nụ cười thỏa mãn, nghĩ đến sẽ có người đàn ông khác thay thế anh, trong lòng anh đau như dao cắt. Anh không cho phép, câu cuối cùng vô cùng bá đạo."

"Thật 'chân thành'" Minh Minh buồn nôn.

Nguyệt Ly khinh thường liếc nhìn qua rồi lại quay đầu nhìn Liễu Dật ngồi bên cạnh.

Ánh mắt ôn nhu của Liễu Dật nhìn Nguyệt Ly chăm chú. Cô là trân bảo trong lòng cậu, cậu sẽ đối xử tốt với cô cả đời.

Cảm nhận ánh mắt sáng rực của cậu, tai Nguyệt Ly đỏ lên, lại quay đầu lại, tiếp tục xem kịch vui.

"Anh vô sỉ." Lời nói chân thành đối lấy lời mắng mỏ của đối phương. Anh ta thoải mái nhưng Cố Phương Phương lại giống như bị xe tải cán qua, cả người đau nhức, có lẽ cả đời này cô ta cũng không quên được.

"Đúng, là anh vô sỉ, anh biết lỗi rồi." Hạ Thần nắm tay nắm cửa, thật lòng giải thích: "Cho anh một cơ hội có được không, anh sẽ chịu trách nhiệm với em."

"Chịu trách nhiệm?" Ba người dưới lầu không nhịn được cười lên. Hạ Thần này, đồ người ta cũng không nên lấy chuyện mọi người đều biết để tới dỗi.

Nhìn thấy ba người kia cười vui sướng như vậy, lửa giận trong lòng lại dâng lên, tuy rằng anh ta cũng nhận ra là mình nói sai nhưng mà có cần phải phản ứng như vậy không?

"Câm miệng hết cho tôi." Hạ Thần thực sự nhìn không nổi nữa, đám người này, nếu có cơ hội, nhất định phải chinh chết bọn họ.

"Chẳng lẽ chúng tôi cười cũng cần anh cho phép hay sao?" Nguyệt Ly nhếch môi, hỏi lại. Tên này, thực là một kẻ tự cao tự đại.

"Cô..." Hạ Thần giận dữ quát lớn "Các người lập tức cút cho khuất mắt tôi."

Thực sự là làm cho anh ta tức chết, hiện tại còn đang nghĩ làm thế nào để lại có được trái tim của Phương Phương thì một đám người này lại tới khiến cho anh ta khó chịu.

"Hạ thiếu gia quên rồi sao, nơi này là nhà của tôi." Liễu Dật không nhanh không chậm đứng dậy, khoe miệng khê nhếch tạo ra một nụ cười trào phúng "Tôi nghĩ người phải rời đi hẳn là anh mới đúng."

"Tên con nuôi chết tiệt này, thực sự muốn chết sao?" Hạ Thần vô cùng tức giận, mở miệng ra là chửi rủa, sự nhẫn nại của anh ta đã tới cực hạn.

Liễu Dật vừa nghe lập tức nổi giận, trên trán xuất hiện gân xanh, con ngươi màu đen sâu không thấy đáy giống như một hồ nước lạnh lẽo, đôi môi mỏng mím chặt, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Cậu hí hóp mắt, cắn răng gằn từng tiếng hỏi: "Anh có giỏi thì lặp lại lần nữa."

"Tôi có gì mà không dám, cậu chính là một tên con nuôi ba mẹ đều chết, có gì đặc biệt hơn người." Hạ Thần tức giận cũng không nghĩ được nhiều, từ điển của anh ta cũng không có từ 'sợ'.

Liễu Dật đi thẳng lên cầu thang, Nguyệt Ly muốn cản cũng không được, dù sao mỗi người đều có tôn nghiêm, không thể để cho người khác tùy ý nhục mạ.

Đang do dự không biết có nên ngăn cản Liễu Dật hay không thì cậu đã chỉ còn cách Hạ Thần có vài bước, trong đôi mắt đen tràn ngập lửa giận.

Hạ Thần cũng không chịu yếu thế, trừng mắt nhìn Liễu Dật, khinh thường nói: "Có ngon thì tới đây."

Liễu Dật đang muốn động thủ thì bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Cố Phương Phương vội vàng chắn trước mặt Hạ Thần, ôn nhu nói: "Em họ, chị nhận lỗi với em, em đừng đánh anh ta."

"Phương Phương, em tránh ra." Hạ Thần muốn tiến lên kéo cô ta ra thì Cố Phương Phương quay lại, đau đớn quát: "Chẳng lẽ anh không thể an phận một chút sao, cậu ấy là người thân của tôi, anh nhục mạ cậu ấy chẳng khác nào nhục mạ tôi, có hiểu không?"

"Anh..."

Hạ Thần không thể phản bác được.

Liễu Dật lạnh lùng nói: "Chị họ, tên này mắt nạt chị như vậy, để em trút giận giúp chị, chị tránh ra đi."

"Chị không thể, cho dù là người nào bị thương chị cũng đều không dễ chịu, đừng khiến chị khó xử có được không?" Ánh mắt Cố Phương Phương đỏ ửng, khàn giọng khàn cầu.

Lúc này Nguyệt Ly và Minh Minh cũng đuổi lên tới nơi, Nguyệt Ly giữ chặt Liễu Dật, đến bên tai cậu nói nhỏ: "Nhỏ mà không nhịn sẽ hỏng chuyện lớn, nổi nóng ngày hôm nay, ngày khác sẽ trả lại gấp bội."

Liễu Dật nhìn Nguyệt Ly, cũng biết rằng nếu đánh tiếp mình cũng không có lợi gì, cuối cùng vẫn bỏ đi.

Nguyệt Ly đi theo.

Mình mình không biết làm thế nào cũng vội vàng theo sau. Thấy mọi chuyện cuối cùng cũng giải quyết xong, Cố Phương Phương xoay người muốn về phòng thì lại bị Hạ Thần ôm lấy từ phía sau.

"Anh buông ra." Cố Phương Phương nghĩ muốn thoát ra nhưng mà sức mạnh của nam nữ không giống nhau, căn bản không có tác dụng gì, Hạ Thần vẫn như không biết.

Giọng nói trầm thấp của Hạ Thần từ từ truyền đến: "Phương Phương, cho anh cơ hội giải thích có được không?"

"Còn có gì để giải thích nữa đây?" Vừa rồi vì không muốn mọi chuyện lớn ra cho nên cô mới ra ngoài để ngăn cản, hiện tại mọi chuyện đã giải quyết, cô tất nhiên muốn về phòng. Anh đối với cô có lực hấp dẫn trí mạng, chỉ có trốn tránh anh cô mới có thể bình tĩnh.

Nhưng câu tiếp theo lại khiến cho nội tâm bình tĩnh của Cố Phương Phương nổi lên những con sóng nhỏ.

Anh vô cùng ôn nhu dịu dàng nói: "Đây là chiếc nhẫn kim cương anh tặng em, trong chiếc nhẫn này chất chứa nỗi nhớ của anh, tình yêu của anh cũng là lời xin lỗi của anh. Anh biết đêm đó đã khiến em tổn thương nhưng mà anh sẽ dùng quãng đời còn lại để đền bù, để yêu em, thương tiếc em, nhất quyết không phụ em."

Những lời nói thâm tình khiến cho trái tim Cố Phương Phương mềm lại, từ sâu trong lòng cô vẫn yêu anh, đúng là những tổn thương mà anh gây ra cho cô cô sẽ không bao giờ quên nhưng mà câu nói tiếp theo của anh lại khiến cho trong lòng cô dậy sóng cuộn cuộn.

"Anh yêu em, yêu đến nỗi muốn vì em mà làm mọi chuyện, kể cả không cưới con gái của Bí thư tỉnh ủy."

Lời thề son sắt của Hạ Thần, vẻ mặt nghiêm túc, không hề có nửa phần đùa cợt.

Cố Phương Phương lắc lắc đầu: "Em không đáng, em không xứng với anh, anh buông tha cho em đi."

Nói xong, nước mắt đã trào ra, xẹt qua gương mặt tái nhợt của cô, rơi xuống lòng bàn tay Hạ Thần. Anh ta xoay người Cố Phương Phương lại, lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt cô: "Tin tưởng anh một lần, có được không?"

Thành lũy chắc chắn trong lòng mà khó khăn lắm mới dựng nên chỉ vì mấy câu nói của anh ta mà sụp đổ. Cố Phương Phương khẽ gật đầu: "Được, em tin anh một lần cuối cùng."

Hạ Thần vui sướng không thôi, kích động ôm lấy Cố Phương Phương quay vòng vòng, tiếng cười sang sảng vang vọng khắp lầu hai.

Cố Phương Phương buồn bực: "Thả em xuống đi."

"Được, anh lập tức thả em xuống." Hạ Thần vội vàng đặt cô xuống: "Thực xin lỗi, là anh quá kích động rồi."

Cố Phương Phương nói khẽ: "Theo em vào đi."

Mang theo vẻ mặt thỏa mãn, Hạ Thần lại một lần nữa bước vào phòng của Cố Phương Phương. Tâm trạng của hai lần rất khác nhau, lần trước chỉ là vì thấy thích cô cho nên mới nói linh tinh để dỗ dành cô nhưng lần này là thật lòng yêu cô, nguyện ý vì cô làm bất cứ điều gì.

Hạ Thần cho rằng mình đủ lòng đủ cánh có thể che chở cho vợ mình, đến sau này mới biết được tình cảm mãnh liệt khi còn trẻ dần phai một đi vì nỗi lo toan củi gạo dầu muối thường ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

Có người vui mừng, có người buồn, giờ phút này vẻ mặt Liễu Dật bi thương, luôn luôn kiên cường như cậu, con người đen lại có nước mắt. Không thể không thừa nhận, Hạ Thần trực tiếp trúng chỗ đau lớn nhất của cậu, một cái ba mẹ qua đời cô nhi.

Nguyệt Ly đuổi tới, thấy cậu ấy dưới tàng cây cách đó không xa, vội vàng chạy tới.

Sau đó, ôm chặt lấy cậu ấy, giọng nữ dịu dàng êm tai vang lên bên tai Liễu Dật: "Dật, không có chuyện gì, đừng nghe Hạ Thần nói vớ vẩn."

Liễu Dật xoay người, tựa đầu vào vai của cô, người thấy mùi thơm nhàn nhạt toát ra từ cơ thể cô ấy, nghe những lời nói quan tâm của cô ấy, đáy lòng một trận lại một trận âm áp chảy qua.

"Nhà chúng ta anh là người giỏi nhất, cũng là người quan trọng nhất trong lòng em, mặc kệ người khác nói anh cái gì, đều không thể lay động địa vị của anh ở trong lòng em." Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói, chữ chữ lại vang vang mạnh mẽ, sưởi ấm trái tim rét lạnh của cậu.

Đối diện với ánh mắt tràn đầy tình yêu của Nguyệt Ly, Liễu Dật tức giận biến mất hơn phân nửa, nhưng từ đó kết thù với Hạ Thần càng sâu hơn, mối thù này biến thành lực lượng, còn có sự ủng hộ của Nguyệt Ly, hai phần tín niệm này, để cho hắn ở một đường nặng nề trong khốn cảnh lan truyền ra.

Năm năm sau.

Trung tâm đường phố sầm uất, một tòa kiến trúc cao vút đứng sừng sững ở trung tâm thành phố.

Tầng cao nhất là nơi làm việc, đồ dùng làm việc rất đơn giản, ngoại trừ đồ dùng cần thiết liền không có cái những thứ khác, phía trước cửa sổ màu trắng sát đất, trồng hai chậu hoa lan, hương thơm nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, thấm vào ruột gan. Âu phục màu đen, người con trai đang đứng trước cửa sổ cầm điện thoại di động trò chuyện.

"Nguyệt Ly, tan tầm muốn đi đâu ăn?" Liễu Dật câu môi, hỏi ý kiến của cô ấy.

Năm năm dần trưởng thành, thiếu niên ngày xưa ngây ngô, đã lột xác thành một nhà kinh doanh thành đạt, xử sự chừng mực, nhã nhặn lễ độ, hào hoa phong nhã. Bỏ vào đầu óc buôn bán độc đáo sắc bén, còn có sự phát triển nhanh chóng của khoa học kỹ thuật, kinh tế trong nước phát triển mạnh, thời gian mấy năm, một công ty vốn không có tên tuổi, nhanh chóng nổi lên, tiếng tăm vang xa.

Cho dù việc đời thay đổi, cậu ấy vẫn như cũ là người kia ở trong lòng Nguyệt Ly, cưng chiều cô, yêu cô.

"Em nghe." Giọng nói ngọt ngào từ bên kia truyền đến, Nguyệt Ly đang cảm thấy khó, ý tưởng chợt lóe lên, cười nói, "Nghe nói, quán rượu đài sen có Cua Đồng không tệ, chúng ta đi nếm thử một chút, có được không?"

"Được, nghe lời em, lát nữa anh đến đón em."

"Ừ."

Liễu Dật tắt điện thoại, đơn giản dọn dò thư ký một chút, liền chạy thẳng tới phòng làm việc của Nguyệt Ly.

Năm phút sau, Liễu Dật đến cửa phòng làm việc, rón rén đi vào.

Nguyệt Ly đang vui đầu xem tài liệu, bỗng nhiên sau lưng có một đôi tay che ánh mắt cô lại.

Nguyệt Ly cả kinh, nghe thấy tiếng cười trong sáng truyền tới bên tai, cô hiểu ra.

"Đừng làm rộn." Nguyệt Ly nhẹ nhàng mở miệng.

"Được." Buông tay ra, Liễu Dật thấy tài liệu trên mặt bàn, nhú nhú mày, "Sao vẫn chưa xem xong?"

Nguyệt Ly mỉm cười nói: "Anh chờ em một lát, xong ngay đây."

Liễu Dật đưa mắt nhìn bên mặt của Nguyệt Ly, mở miệng nói: "Được rồi, năm phút."

Nguyệt Ly có chút khó xử: "Mười phút có được không?"

Liễu Dật cũng không đồng ý: "Năm phút đã là quá nhiều rồi, em phải biết, ăn cơm xong, còn phải về gấp. Việc của anh, cũng không ít hơn em"

Nguyệt Ly gật đầu một cái, giọng nói buồn buồn: "Được rồi."

"Em cũng biết, gần đây em bận rộn công việc đều xem nhẹ anh."

Nguyệt Ly nghe lời nói của Liễu Dật giống như cô dâu nhỏ bị khi dễ, bị chọc cười, trong công việc, nghiêm túc đứng đắn, cẩn thận tỉ mỉ, khôn khéo quả quyết, mà ở trước mặt cô, cậu ấy vẫn như trước là một cậu bé.

Nghe tiếng cười như chuông bạc, ánh mắt Liễu Dật càng dịu dàng, khóe miệng cũng giương cao lên.

Sau khi cười xong, Nguyệt Ly lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết, nhưng vẫn chậm một phút.

Liễu Dật nhìn Nguyệt Ly, mắt phượng hẹp dài, thoáng qua một tia giao hoạt, thừa dịp cô vừa đứng dậy, Nguyệt Ly đã ngã vào trong ngực cậu, đôi môi ấm áp của cậu dán lên môi cô ấy, nuốt tiếng kinh hô của cô ấy.

Đầu lưỡi linh hoạt của cậu, dễ dàng tiến vào trong miệng, nước miếng ngọt ngào chảy vào miệng của cậu, quét qua hàm răng trắng tinh của cô ấy, quấn lên cái lưỡi thơm tho của cô ấy, chơi đùa một trận.

Nguyệt Ly sau một lúc sững sờ, lập tức đáp lại, đôi tay quàng lên cổ cậu ấy, trêu đùa đối phương, như gần như xa, chọc cho Liễu Dật sắp phát điên, nụ hôn thật dài kết thúc, hai người đều thở hổn hển.

"Môi sưng lên sao?" Nguyệt Ly tỉnh táo lại, vội hỏi.

Liều Dật cầm gương cho cô ấy, cười cười: "Tự xem đi."

Cô gái trong gương, hai gò má hồng hồng, mặt mày hàm xuân, đôi môi khẽ nhếch, không nói ra được xinh đẹp động lòng người.

Liều Dật rất thích bộ dáng bây giờ của cô ấy, nâng lên khoe môi: "Được rồi, đi thôi, không ai nhìn ra đâu, kỹ thuật của anh, em nên tin."

Trong phòng rộng rãi sáng sủa, Nguyệt Ly và Dật cùng ăn bữa trưa, thanh nhàn thoải mái.

Thấy Nguyệt Ly chi lo ăn Cua Đồng, Liều Dật nhẹ giọng nhắc nhở: "Cua âm hàn, không thể ăn quá nhiều."

Nguyệt Ly làm nũng: "Khó được ăn một lần, để cho em ăn thoải mái một lần đi."

Đồ ăn rất ngon, làm cho người ta ăn xong lại muốn ăn nữa, đặc biệt là cùng với người yêu, tâm tình dĩ nhiên là rộn rã vui vẻ.

"Đây là con cuối cùng." Liều Dật hạ quyết tâm, nhưng đối diện với ánh mắt tràn đầy mong chờ của cô ấy, tâm lại mềm.

"Hai con."

Liều Dật bắt đầu cười: "Liên hai con thôi."

Nguyệt Ly đang muốn lại ăn một con, chuông điện thoại di động vang lên, nói với Liều Dật một tiếng, cô đứng dậy đi nghe điện thoại.

"Sao vậy, em họ?" Giọng nói của Nguyệt Ly có chút bất đắc dĩ, nói đến Cố Phương Phương, từ lúc bị Hạ Thần quán quít lấy, rồi cuộc đổi ý, đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, lại xảy ra tình trạng, ba mẹ anh ta không đồng ý cho anh ta và con gái của bí thư tỉnh ủy hủy bỏ hôn ước. Bởi vì chuyện này, bị nhốt ở nhà một thời gian rất dài, Cố Phương Phương biết rất đau lòng. Tuổi trẻ, càng phản đối, tình cảm càng mãnh liệt.

1 năm sau, Cố Phương Phương mang thai, sinh một bé trai mập mạp, lần này, ba mẹ Hạ Thần rốt cuộc thừa nhận quan hệ của bọn họ, có thể vào cửa nhà anh ta, nhưng Hạ Thần vẫn như cũ phải kết hôn với con gái của bí thư tỉnh ủy. Hôn lễ ở nửa năm sau, Hạ Thần rốt cuộc cưới con gái của bí thư tỉnh ủy, hai người kính tặng như bằng (kính tặng như bằng: kính nhau như khách), ai đi đường nấy, dù thế nào đi nữa bọn họ là chính đám hỏi kết thân, cần chính là quan hệ, bọn họ hạnh phúc hay không hạnh phúc, cũng không nằm trong phạm vi suy nghĩ.

Cố Phương Phương bởi vì chuyện kết hôn của Hạ Thần tranh cãi ầm ĩ một trận, cuối cùng biết được, bọn họ không có làm chuyện đó, chỉ có quan hệ trên danh nghĩa, lúc này mới yên tâm, Hạ Thần có một tòa biệt thự ở bên ngoài.

Khi đứa bé được một tuổi, Nguyệt Ly làm cho Hồng Nhi xuất hiện, Hồng Nhi mang theo đứa bé hơn một tuổi xuất hiện ở tiệc sinh nhật của con bọn họ.

Cố Phương Phương và Hạ Thần đều cả kinh, cô ta nhớ đến hôm nay là sinh nhật con mình nên cố gắng chịu đựng, đợi có kết quả xét nghiệm ADN, đứa bé kia đúng là con riêng của Hạ Thần, ngay hôm đó, Hạ Thần lại cửa một nhát dao vào tim cô, lại có tiền án, không thể không lần nữa hoài nghi nhân phẩm của Hạ Thần.

Trong người Hồng Nhi không có đồng nào, không nơi nương tựa, xin Hạ Thần cho ở lại, cuối cùng, Hạ Thần đồng ý.

Từ đó, Hồng Nhi tiến vào chiếm giữ biệt thự của Hạ Thần, cuộc sống của bọn họ bởi vì sự xuất hiện của cô ta, đã thay đổi hoàn toàn.

Hồng Nhi, là con cò cô đưa đến để chia rẽ bọn họ, để cho bọn họ khổ sở.

Không thể không nói, Hồng Nhi cũng rất phối hợp, Hạ Thần vừa đẹp trai, lại có tiền, đáng giá cô ta ra sức. Mới đầu là bình yên vô sự, bởi vì Hạ Thần uống rượu say, Hồng Nhi nhân cơ hội lần nữa lên giường với Hạ Thần.

Sau khi Cố Phương Phương biết, giận dữ, cùng Hạ Thần ầm ĩ một trận, so với những lần trước nghiêm trọng hơn rất nhiều, lúc này cô ta mang theo đứa bé rời đi.

Hai người giằng co ba năm, sau cùng Cố Phương Phương mới một lần nữa trở lại bên cạnh Hạ Thần, mà Hồng Nhi thì bị an trí ở một ngôi nhà khác, anh ta hưởng thụ tề nhân chi phúc (Tề nhân chi phúc: Có may mắn được cả thê lẫn thiếp).

Mà Cố Phương Phương lại một lần nữa bị lừa gạt. Như vậy bình tĩnh qua nửa năm, Cố Phương Phương lại một lần nữa gọi điện thoại cho Nguyệt Ly, vừa nghe giọng nói, Nguyệt Ly đã biết.

"Chị họ, em rất hối hận." Tiếng khóc của Cố Phương Phương, từ bên kia truyền đến.

"Không khóc." Nguyệt Ly giả vờ, an ủi, "Nói cho chị họ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

"Hạ Thần cùng cái kia Hồng Nhi lại vẫn vương không dứt, sau lưng em, bí mật lui tới." Cố Phương Phương bởi vì chuyện của Hạ Thần, đã sắp tâm lực lao lực quá độ rồi. Ngán ngùng mấy năm, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô một lần lại một lần tin tưởng anh ta, đôi lần cũng là sự phản bội của anh ta.

Nguyệt Ly thủ phân tích, thật ra, trong lòng đã khẳng định: "Làm sao em biết được, hoặc là Hồng Nhi đang cố ý nói dối để chia rẽ tình cảm giữa em và Hạ Thần thì sao?"

"Chị họ, là em gọi điện thoại cho Hạ Thần, nhưng cô gái Hồng Nhi kia lại nghe máy." Cố Phuong Phuong nghiêng răng nghiêng lợi nói, đối với Hồng Nhi rất cảm hận, nhưng hận nhất là Hạ Thần, nếu như không phải anh ta lăng nhăng, những người phụ nữ khác sẽ có con của anh ta sao?

"Thì ra là như vậy, chị hiểu." Nguyệt Ly gật đầu một cái, "Em tốt nhất nên hỏi Hạ Thần, yêu nhau quan trọng nhất là tin tưởng nhau, nếu như em không tin tưởng anh ta, các em tốt nhất nên chia tay."

"Nhưng, anh ta đã đồng ý với em ngoại trừ cung cấp tiền sinh hoạt, sẽ không gặp mặt cô ta." Cố Phuong Phuong vội la lên.

"Có lẽ có tình huống đặc biệt gì đó, em nên hỏi rõ ràng lại nói." Giọng nói của Nguyệt Ly có chút không nhịn được, "Chị còn có chuyện, chị tắt máy trước."

Nói xong, Nguyệt Ly tắt điện thoại, đi về chỗ ngồi.

Nguyệt Ly chăm chọc, "Không có việc gì cũng gọi điện tới, phiền chết được."

Liễu Dật cười một tiếng: "Không cần để ý đến cô ta, chúng ta tiếp tục ăn của chúng ta."

"Ừ." Nguyệt Ly từ từ ăn Cua Đồng.

Ăn cơm xong, Liễu Dật lái xe về nhà, hai người cùng ngủ trưa. Buổi chiều, tiếp tục đi làm.

Hai cái miệng nhỏ bình thường hạnh phúc, Hạ Thần ngồi hưởng tề nhân chi phúc, không có niềm vui ban đầu, chỉ có phiền lòng. Cố Phuong Phuong cả ngày muốn chính danh, không muốn chịu đựng cuộc sống không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mà Hồng Nhi đâu, thỉnh thoảng gọi điện thoại, tâm sự, gọi anh ta tới với cô ta.

Anh ta ở tình thế khó xử, đến bên ai mới tốt?

Đang do dự, Cố Phuong Phuong lại gọi điện thoại tới.

"Này, vợ chuyện gì thế?" Bởi vì không cách nào cho cô ấy một thân phận hợp pháp, Hạ Thần đặc biệt áy náy, lại có quá khứ bị tổn thương, giọng nói mềm mỏng có thể chảy ra nước rồi.

Nghe lời nói dịu dàng của anh ta, cổ nức tức giận ở trong lòng, cố gắng giữ bình tĩnh: "Anh và con đi Hồng Nhi kia vẫn còn có lui tới sao?"

Hạ Thần căng thẳng, chẳng lẽ cô ấy biết? Lăn lộn vài năm ở thương trường, thái độ làm người của Hạ Thần tự nhiên rất cẩn thận, mắt sắc không nói chơi, chuyện như vậy, không bị bắt gian tại trận, anh ta sao có thể thừa nhận, lớn tiếng phủ nhận: "Không có, ai vu oan cho anh?"

"Thật sao?" Cố Phuong Phuong ở trong lòng cười lạnh, rõ ràng là có lui tới, lại dám phủ nhận, nếu dám nói rõ ràng bọn họ đã làm cái gì, có cần phải che giấu giấu sao? Cô càng ngày càng chắc chắn suy đoán trong lòng.

"So với vàng còn thật." Hạ Thần cười đùa nói, "Đúng rồi, anh mua một chuỗi dây chuyền vàng cho em có được không?"

"Tục không chịu được." Khóe miệng của Cố Phuong Phuong cong lên, trong lòng lại càng hoài nghi, rõ ràng nói sang chuyện khác.

"Nhưng anh biết, vợ anh thích anh tục." Nói xong lời yêu thương, thuận tay cầm tới. "Lát nữa anh gọi người mang đến cho em."

"Không cần, anh tự mình mang tới đi." Tiền cũng phải lấy, xã hội này không có tiền, cũng rất khó sống. Cô sinh ra trong nhà nghèo nên biết rất rõ, vì vậy, mỗi tháng cô còn phải gửi tiền sinh hoạt về cho ông bà ngoại tuổi đã cao. Bọn họ có công ơn nuôi dưỡng, cô là cháu gái của bọn họ sao có thể bỏ mặc?

Vừa nói xong, trở lại chỗ ngồi, vuốt vuốt mi tâm, Hạ Thần thờ dài, gần đây thật TMD phiền, nhưng chưa yên tĩnh được mấy phút, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Nhìn màn hình điện thoại, là mẹ anh gọi tới, do dự chốc lát, anh ấn xuống nút nghe, cố gắng làm cho giọng nói của mình như bình thường: "Mẹ, chuyện gì vậy?"

"Còn không phải là nhớ con sao." Mẹ Hạ oán trách nói, "Gần hai tháng rồi con không về nhà, vợ con cũng muốn gặp con một chút?"

"Vợ con rất tốt, ngày ngày đều gặp."

Mẹ Hạ sửa đúng: "Không phải Cố Phuong Phuong, là con gái bí thư tỉnh ủy."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Ngữ khí của Hạ Thần rất khó chịu: "Mẹ cũng biết con không có hứng thú với cô ta mà." Chút chuyện lông gà vò tỏi ấy cũng tới làm phiền anh ta.

"Mẹ biết, nhưng mà, dù sao nó cũng là người vợ mà con cưới hồi đàng hòa..." Mẹ Hạ thao thao bất tuyệt nói không ngừng.

Tâm tình Hạ Thần càng thêm buồn bực, hận không thể đập vỡ di động nhưng mà đối phương lại là mẹ của anh ta, là người mẹ luôn luôn yêu thương anh ta. Rốt cục anh ta vẫn đợi bà nói xong sau đó tìm cơ tắt điện thoại.

Hạ Thần ngồi phịch xuống bàn làm việc, những thứ chuyện linh tinh này cứ thay nhau đến khiến cho anh ta đau cả đầu, không có tâm tư làm việc nữa liền gọi điện thoại mời mấy người bạn thân đến quán bar uống rượu.

Chính là cái gọi là 'một ly rượu giải trăm nỗi sầu', Hạ Thần càng uống thì càng cảm thấy tinh táo, uống vào rất nhiều. Những người bạn bên cạnh khuyên nhủ anh ta cũng bỏ ngoài tai.

"Uống, mọi người cạn ly." Hạ Thần lại gọi ly rượu thủy tinh lên, mấy người khác liếc nhìn nhau, cùng cạn ly với anh ta.

Lại uống hết một chai.

Hà đại thiếu gia cuối cùng cũng nhận không được, quát lớn: "Hạ Thần, cậu sao vậy, mụ rượu giải sầu cũng không cần thiết phải uống nhiều như vậy."

Bình thường mọi người ở cạnh nhau đều gọi theo thứ bậc ở trong nhà, lần này Hà đại thiếu gia lại gọi tên đầy đủ của Hạ Thần, hiển nhiên là đã bị bộ dạng bất lực của anh ta làm cho tức giận. Hồi nhiều lần cũng không nói, Hạ Thần hăng hái bắt cần đòi trước kia đã đi đâu rồi? Mời kết hôn vài năm liền trở thành bộ dạng hèn nhất này?

"Cậu mặc kệ mình." Hạ Thần quát một câu rồi lập tức đi tìm rượu.

Hà đại thiếu gia ra hiệu, tất cả mọi người đều giấu cổ đi.

"Rượu đâu?" Hạ Thần cảm thấy có chút choáng váng, nhưng mà anh ta còn muốn uống rượu.

Những người khác đều im miệng không nói.

Qua một lúc lâu sau, Hạ Thần lung lay đứng lên, ợ một hơi rượu: "Được, các người không cho, tự tôi đi tìm."

Có người muốn đi đỡ nhưng Hà đại thiếu gia lại xua tay ngăn cản.

Hạ thần mơ mơ màng màng đi vài bước, bỗng nhiên ngã nhào trên đất, lồm bồm mấy câu loạn xạ rồi nhắm mắt, không có phản ứng.

Hà đại thiếu gia thờ dài, cho người đỡ anh ta lên xe của mình rồi lái xe đưa anh ta trở về.

Cố Phuong Phuong vẫn đang chơi đùa với con trai của mình bỗng nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc, vừa ra ngoài liền thấy Hà đại thiếu gia đang đỡ Hạ Thần lên lầu.

Cô ta lập tức đi đến giúp đỡ, khó hiểu nhìn về phía Hà đại thiếu gia: "Có chuyện gì vậy?"

Cố Phuong Phuong rất ít khi nhìn thấy Hạ Thần uống say tới bất tỉnh nhân sự như vậy.

"Một lời khó nói hết, trước tiên dìu cậu ấy đi nghỉ ngơi đã."

Hai người đỡ Hạ Thần vào phòng, Cố Phuong Phuong cố chịu mùi rượu trên người anh ta, cởi tây trang trên người anh ta xuống, lại tháo giày da sau đó đắp kín chắn cho anh ta. Lúc này mới quay lại nhìn Hà đại thiếu gia: "Hà thiếu gia, rốt cuộc là có chuyện gì? Đang yên đang lành sao lại như vậy?"

Hà đại thiếu gia thờ dài một tiếng, nói: "Thực ra ta cũng không biết, cậu ấy gọi chúng tôi đi uống rượu, chúng tôi liền tới nhưng mà cậu ta chính là tự mình ra sức uống thành như vậy, cái gì cũng không nói."

Cố Phuong Phuong xoay người nhìn thoáng qua Hạ Thần ở trên giường, lắc lắc đầu, không tránh khỏi có chút tức giận, có chuyện gì sao không nói với cô?

"Nếu không có chuyện gì vậy tôi đi trước, chị dâu, chị chăm sóc cậu ấy thật tốt nha."

Cố Phuong Phuong tiễn Hà đại thiếu gia rồi sai người nấu một bình trà giải rượu, đưa Bảo Bảo về phòng nhỏ. Hạ Thần phiên bản nhỏ bị người lớn đá ra ngoài rồi.

Hạ Thần bị mấy người phụ nữ làm cho tâm phiền ý loạn, Liễu Dật cũng lo lắng vì phụ nữ. Vốn tính là sau khi làm việc ở công ty hai năm thì sẽ kết hôn, nhưng mà ba mẹ Liễu lại có ý để cho Nguyệt Ly ra nước ngoài học tập kiến thức quản lý, sau này trở về có thể giúp công ty nhiều hơn.

Nguyệt Ly bước vào văn phòng của Liễu Dật luôn không cần thư kí báo trước, vừa bước vào đã nhìn thấy đôi mắt kiếm của Liễu Dật đang nhú chặt, vẻ mặt nghiêm túc, môi mỏng hơi mím.

Cậu rốt cuộc là làm sao vậy?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Nguyệt Ly nhẹ nhàng đi tới, gọi một tiếng: "Liễu Dật..."

Không có đáp lại.

Nguyệt Ly càng cảm thấy có chuyện không đơn giản, Liễu Dật rất ít khi thất thần như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Cô hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, đi đến trước mặt cậu, lắc lắc cậu mấy cái.

Lần này Liễu Dật cũng hoàn hồn, thấy Nguyệt Ly, mỉm cười: "Nguyệt Ly, sao lại tới đây?"

"Anh nghĩ gì mà tập trung như vậy, em gọi cũng không nghe?" Nguyệt Ly phụng phịu, không hề giận hờn.

Liễu Dật trầm ngâm một chút, chăm chú nhìn đôi mắt sáng rực đang chứa nghi hoặc của Nguyệt Ly, thờ dãi nói: "Ba vừa gọi điện nói có ý cho em ra nước ngoài học tập."

"Cái gì?" Nguyệt Ly kinh hãi, cô thế nào cũng không nghĩ tới có chuyện này. Ra nước ngoài học, ít nhất cũng phải nửa năm hoặc một năm mới có thể trở về. Hai người ở chung một chỗ đã năm năm, sao có thể chịu nổi xa cách lâu như vậy?

Ra nước ngoài, còn phải suy xét nhiều yếu tố nữa.

Trong một khoảnh khắc đó Nguyệt Ly đã suy nghĩ rất nhiều, cô kiên định nói với Liễu Dật: "Em sẽ không ra nước ngoài, em không rời xa anh."

"Anh cũng vậy." Liễu Dật ôm chặt Nguyệt Ly, sức lực như muốn khảm cô vào bên trong cơ thể của mình, vĩnh viễn không chia lìa. Nhưng mà hiện thực phơi bày trước mặt, Nguyệt Ly có thể tùy hứng nhưng cậu không thể. Bọn họ không còn là những đứa trẻ cái gì cũng không hiểu nữa, vì sự phát triển của công ty, vì lợi ích lâu dài của công ty, cậu không thể chỉ lo đến tình cảm của bản thân.

Liễu Dật khó khăn nói bên tai cô: "Nguyệt Ly, đây là ý của ba, đều là vì muốn tốt cho chúng ta, chúng ta còn trẻ, đợi hai năm nữa cũng không sao."

"Hai năm?" Nguyệt Ly ôm chặt eo của cậu, cười khổ nói: "Trong thời gian đó có thể xảy ra rất nhiều chuyện, em sợ..."

Liễu Dật ôn nhu an ủi: "Sẽ không có chuyện gì, chúng ta rồi sẽ tốt thôi."

"Chúng ta đang yêu nhau như vậy, sao có thể chịu nổi xa cách, ngộ nhờ tình cảm phai nhạt thì làm sao bây giờ, ngộ nhờ anh thay lòng đổi dạ thì làm sao bây giờ, ngộ nhờ..." Lời còn chưa dứt thì cũng âm thanh còn lại đều bị Liễu Dật nuốt xuống. Lưỡi của cậu nhẹ nhàng lướt qua môi của cô, thật cẩn thận, sau đó mới từ từ tiến vào bên trong, đảo qua hàm răng trắng tinh, hút lấy ngọt ngào của cô cuối cùng quán quýt cùng chiếc lưỡi thom tho của cô, an ủi nội tâm của cô.

Chất lỏng ẩm ướt đột nhiên rơi bên môi cậu, cậu từ từ rời đi, sau đó tinh thể hôn lên đôi mắt đang nhắm của cô. Nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu không dám dùng sức giống như đang hôn lên bảo bối quý giá nhất vậy.

Nội tâm đang xao động thoáng cái bình tĩnh lại, Nguyệt Ly nghĩ đến sẽ phải xa cách, toàn thân như nhuốm một nỗi ưu thương vô tận khiến cô không thể suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ muốn ở bên cạnh cậu, có thể ở bên cạnh thêm một giây thôi cũng tốt.

Nguyệt Ly không muốn tách ra nhanh như vậy, vào lúc cậu quán quýt lấy cô thì cô cũng đáp lại, mạnh mẽ gặm cắn, mùi máu tươi phảng phất trong khoang miệng.

Liễu Dật biết môi của cô có thể đã bị chảy máu, muốn buông cô ra nhưng mà Nguyệt Ly lại quán quýt không rời, giống như không cảm thấy đau đớn trên môi, vẫn trầm mê với đầu lưỡi của cậu.

Có lẽ, đau đớn trên thân thể có thể làm cho người ta tạm thời quên đi sợ hãi trong lòng.

Nụ hôn này trôi qua rất lâu, thật hy vọng thời gian có thể dừng lại vào khoảnh khắc này.

Cuối cùng Liễu Dật cũng buông Nguyệt Ly ra, nhìn gương mặt xinh đẹp đang buồn bã của cô trong lòng cũng vô cùng đau đớn, tiếng nói ôn nhu dường như có thể chảy ra nước: "Nguyệt Ly, sẽ không lâu đâu, tin tưởng anh, hiện tại khoa học kĩ thuật cũng rất phát triển, chúng ta có thể trò chuyện qua video, lúc anh đi công tác cũng sẽ tới thăm em."

Đôi mắt của Nguyệt Ly đọng đầy nước mắt, tròng nháy mắt những giọt lệ như những hạt trân châu rơi xuống, cô ôm chặt lấy cậu: "Em thực sự không rời xa anh."

Liễu Dật biết giờ phút này cô cần phát tiết cho nên để cho cô khóc trong lòng mình.

Đợi cô khóc xong, Liễu Dật cầm khăn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên đôi má của cô.

Nhìn người con gái mà mình yêu thương đau khổ như vậy trong lòng cậu cũng không dễ chịu chút nào nhưng cậu là đàn ông. Bọn họ phải cố gắng phấn đấu vì tương lai, bỏ cái nhỏ mới có thể có được cái lớn. Nếu cậu cũng không thể buông tay thì nếu như sau này có ngày công ty xuống dốc, cô sẽ oán giận cậu, trách cứ cậu. Như vậy bọn họ sẽ càng đau khổ, đau dài không bằng đau ngắn.

Trong lúc khóc, Nguyệt Ly đã suy nghĩ cẩn thận, ba sẽ không ra quyết định một cách tùy ý, ra nước ngoài, học tập hệ thống quản lý tiên tiến, tăng cường kiến thức, cho dù cô không thể thích ứng ngay lập tức với nước ngoài hoặc là có phát sinh những vấn đề khác nhưng chúng quy được nhiều hơn mất. Ba mẹ dốc sức vất vả nhiều năm, cô không thể để họ phải thất vọng, cô muốn đem công ty, thành quả của họ làm cho càng phát triển hơn nữa.

Sau khi yên tĩnh rất lâu, Nguyệt Ly nhìn Liễu Dật, nói: "Liễu Dật, em biết rồi, em sẽ đi."

Liễu Dật nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trơn bóng của cô, cười nói: "Anh biết là Nguyệt Ly của anh là người con gái hiểu chuyện nhất mà." Nói xong bắt đầu giúp cô lau sạch vết máu ở vết thương nhỏ bên môi.

Nguyệt Ly không nói lời nào, tùy ý để cậu lau sạch sau đó nhìn ra bầu trời đã tối ở bên ngoài, nói một câu: "Chúng ta về nhà đi."

"Được, chúng ta về nhà."

Trên xe, Liễu Dật nghiêng đầu hỏi Nguyệt Ly: "Đói bụng chưa, chúng ta ăn tối xong rồi trở về có được không?"

"Được." Đã nghĩ thông suốt, Nguyệt Ly tất nhiên không nghĩ nhiều nữa, lại bình thường như trước.

Liễu Dật đưa cô tới cửa hàng đồ nướng mà hai người thường ghé qua ăn một bữa. Mặc dù những đồ dầu mỡ này không tốt cho sức khỏe nhưng mà nhìn thấy cô ăn vui vẻ như vậy cậu cũng không nỡ ngăn cản. Hiếm có một dịp như vậy, cứ để cho cô ăn đi.

Ăn xong, hai người vui vẻ trở về nhà.

Ba Liễu nhìn thấy Nguyệt Ly trở về, lập tức gọi cô lại, đi thẳng vào vấn đề: "Con gái, ba đã liên hệ với một công ty nước ngoài, muốn cho con sang bên đó học tập, chiều nay ba đã bảo Liễu Dật nói cho con, con có đồng ý đi hay không?"

Mẹ Liễu vội vàng hòa ái nói: "Con gái, con cứ nói đi, đi hay không toàn bộ là do con quyết định."

Biết là mẹ có ý tốt, nhìn ánh mắt chờ đợi của ba, cô không hề do dự gật đầu: "Con đi."

"Vậy là tốt rồi." Trên mặt ba Liễu tràn ngập ý cười: "Các thủ tục rất nhanh sẽ xong thôi, chậm nhất là ngày 20 tháng sau sẽ xuất phát."

Hôm nay đã là 23, ngày 20 tháng sau, còn không tới một tháng nữa. Liễu Dật sẽ thật quý trọng từng giây từng phút.

"Con gái, muốn ở nước ngoài bao lâu?" Mẹ Liễu không biết trước đó ba Liễu đã sắp xếp tốt với vàng hời, bà còn tưởng rằng cô sẽ không đi.

"Ít nhất là hai năm."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 56

Đêm tối đen, ánh trăng sáng chiếu vào.

Rất lâu, Nguyệt Ly dặn dò: "Phải nhớ mỗi ngày gọi điện cho em, cho dù rất bận."

Đêm nay, Liễu Dật không ngủ, chờ Nguyệt Ly mờ mắt, nghiêng người, nhắm mắt một bên mặt thanh lệ của cô ấy, cười đồng ý: "Anh biết rồi."

"Ngày lễ ngày tết, phải sớm gửi quà cho em."

Đáy mắt tan không được nhu tình, Liễu Dật cứng chiều nói: "Không thành vấn đề, bảo đảm đều là thứ em thích."

"Không cho phép thừa dịp lúc em không có mặt, tán gái lung tung." Những lời này, giọng điệu đặc biệt nghiêm túc.

Liễu Dật cười cười, " Bao nhiêu năm như vậy, em đều đem anh ăn được gấu gao, anh làm sao có thể tìm người khác chứ?"

"Hai năm, cô độc, tịch mịch, em đều không sợ, chính là lo lắng có một ngày anh sẽ thay đổi." Nguyệt Ly buồn bã nói, "Ai rồi cũng sẽ già đi, lòng người dễ thay đổi, đặc biệt là xã hội thực tế như vậy." Kịp trước, đó là một con ác mộng bí ẩn, làm cho cô không có cảm giác an toàn.

"Bé ngốc." Liễu Dật nhéo nhéo gương mặt của cô ấy, giả bộ tức giận nói: "Nếu như thật sự thay đổi, đã sớm thay đổi, còn đợi đến bây giờ sao? Chẳng lẽ em vẫn chưa tin anh sao?"

"Tin, nhưng em lại không ở bên cạnh anh, cho dù anh không muốn, nhưng người khác dùng thủ đoạn, đàn ông nói chuyện làm ăn, thường ở hộp đêm, bị người bỏ thuốc làm sao bây giờ?"

Nói xong, Nguyệt Ly xoay người, đưa tay khẽ vuốt gò má như ngọc của cậu ấy, bá đạo nói: "Thân thể của anh, lòng của anh, tất cả lần đầu của anh đều phải cho em."

Trên đời này, không có cô gái nào, muốn đàn ông của mình bị người khác nhúng chàm.

"Được, tất cả đều cho em." Con ngươi đen của Liễu Dật nhộn nhạo ý cười, "Hiện tại liền cho em có được không?"

Tai cô bắt giác đồ lên, trách mắng, "Ghét, hiện tại không được."

"Đã nhìn thật lâu." Liễu Dật tiến tới bên tai cậu nhẹ nhàng nói nhỏ, giọng nói dịu dàng mị hoặc lòng cô, hơi thở nóng bỏng thổi vào, tê tê ngứa, toàn thân Nguyệt Ly run lên, ma xui quỷ khiến, liền đồng ý. Cô và cậu ấy chỉ có một tháng, hiện tại bọn họ chỉ kém một cái nghi thức.

Liễu Dật nghe vậy, nhanh chóng đặt lên thân thể cô ấy, nụ hôn rơi xuống cái trán tròn bóng, đôi mắt sáng ngời, cái mũi xinh xắn, cuối cùng rơi vào đôi môi đỏ mọng của cô ấy.

Cô hưởng thụ nụ hôn của cậu ấy, đáy lòng mê mẩn bối rối, giữa những nụ hôn nhẹ dịu dàng của cậu ấy dần dần biến mất trong vô hình.

Nụ hôn của cậu ấy từ từ rồi trở nên nóng bỏng, bá đạo, cuồng liệt sau khi quét qua bên trong cô, gút gao mút vào nước miếng của cô, trêu chọc cái lưỡi thơn thớt của cô.

Bàn tay to của cậu ấy, cũng không nhàn rỗi, ở dưới đáng người linh lung của cô bắt đầu vuốt ve, vuốt ve, cuối cùng Nguyệt Ly bật ra những tiếng rên rỉ, những tiếng kêu mê của cô gái, kích thích dục vọng mãnh liệt của đàn ông, gia tăng độ mạnh yếu, đốt lửa trên người cô.

Môi của cậu dôi đi, tới cái cổ trắng mịn, lưu luyến một hồi, đi xuống bờ vai mịn màng, cuối cùng cậu kéo áo ngủ của cô ấy ra, hôn lên bầu vú trắng mịn no đủ của cô ấy.

Một cái tay vuốt ve ở bên kia, những tiếng rên rỉ đứt quãng ngọt ngào truyền vào trong tai của Liễu Dật, thằng nhỏ của cậu đã sớm sung lên khó chịu, hận không thể ở bên trong cô rong ruổi.

Nhưng, đây là lần đầu tiên của cô ấy, phải cẩn thận, đem những gì nên làm đều phải làm thật tốt.

Cậu hi vọng, cậu sẽ cho cô ấy một đêm khó quên, mà không giống như lúc trước Hạ Thần đã cho Cố Phương Phương.

Phụ nữ cần thương, cần yêu, mà không phải như món đồ chơi, khi tâm tình tốt thì cho viên đường, khi tâm tình không tốt thì đánh mắng.

Chẳng biết từ lúc nào, chiếc áo ngủ của Nguyệt Ly đã bị cởi ra, Liễu Dật dịu dàng hôn, do bầu ngực luôn mảnh mai, bàn tay không mạnh không nhẹ trấn an Tuyết Phong của cô.

Khi cậu ấy hôn lên u cổ của cô, những tiếng rên rỉ bị kìm nén bật thốt lên, Liễu Dật gia tăng độ mạnh yếu mút vào, đầu càng tiến vào gần, thằng nhỏ càng thêm sung đến khó chịu, cái trán đã che kín tình tứ mờ mờ.

Toàn thân Nguyệt Ly tê dại, tâm thần nhộn nhạo, một cổ chất lỏng ấm nóng từ u cổ tràn ra, Liễu Dật ra sức hút tất cả vào trong miệng.

Nụ hôn của cậu lại đi lên, những ngón tay thay thế đôi môi, từ từ tiến vào, vật lạ đâm vào, Nguyệt Ly hơi nhíu mày.

Liễu Dật luôn quan sát phản ứng của Nguyệt Ly, thấy vậy, vội vàng khấn trương hỏi, "Đau không?"

"Có một chút." Nguyệt Ly giật giật môi.

Liễu Dật chậm lại tốc độ, tình nguyện chính mình khổ, cũng muốn đem đau đớn giảm đến nhỏ nhất.

Từng đợt rồi lại từng đợt sóng nhiệt tràn ra, sâu trong nội tâm thoáng hiện lên cảm giác trống rỗng, gò má của Nguyệt Ly càng đỏ lên, đẹp như đào mận.

"Liễu Dật ——" cô nhẹ nhàng gọi tên của cậu ấy.

Liễu Dật nghe được tín hiệu của cô ấy truyền đến, nhếch môi cười cười, nhanh chóng cởi quần áo trên người, thằng nhỏ đã sung vù, đè lên đào nguyên, hỏi một câu: "Có thể tiến vào không?"

Nguyệt Ly đưa tay nhéo một cái bên hông, thở gấp nói: "Chán ghét ——"

Lấy được sự đồng ý, nụ cười trên mặt Liễu Dật như ngôi sao sáng chói, một cái động thân, tiến vào.

Cậu chống thân thể lên, ở phía trên của Nguyệt Ly, đưa mắt nhìn về mặt cô ấy có chút khở sở, ân cần nói: "Có cái gì cứ nói với anh."

Mặc dù bị bên trong cô ấy gắt gao bao lấy, cái trán đã chảy ra rất nhiều mồ hôi, nhưng đối với người trong lòng là Nguyệt Ly, cậu nhất định phải cẩn thận, không thể chỉ chú ý đến cảm nhận của mình.

"Anh đừng động, rất đau." Nguyệt Ly thở hắt ra, cau mày nói.

Liễu Dật cố gắng chịu đựng: "Được."

Nhìn cậu ấy cố gắng chịu đựng, Nguyệt Ly không đành lòng, nói: "Anh bắt đầu đi."

Liễu Dật mừng rỡ như điên, cậu cũng sắp phóng ra trong cơ thể của cô ấy. Hiện tại, có thể ném trái cảm giác nhớ nhung bao năm rồi.

Cậu chậm rãi lướt động, ra ra vào vào, không dám quá nhanh, dù sao cũng là lần đầu tiên, cô ấy cần chính là sự dịu dàng trấn an, không thể gấp gáp, những thứ này cậu đều ghi nhớ trong lòng.

Cô ấy là bảo bối của cậu, cậu không nỡ thương tổn cô dù chỉ là một chút.

Dần dần, cảm giác đau đớn biến mất, càng ngày càng cảm thấy tê dại, cảm giác trống rỗng lại xuất hiện, Nguyệt Ly ôm chặt lấy eo của cậu ấy.

Cảm nhận được cô ấy đã thả lỏng, quen với tiết tấu của cậu, cậu bắt đầu tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng tiến vào, lại nhanh chóng rút ra, Nguyệt Ly rên rỉ không ngừng, toàn tâm đón ý nói hòa với cậu ấy.

Chỗ kết hợp, mang đến vô hạn khoái cảm, Liễu Dật cảm thấy thoải mái cả người.

Một cái tiến vào cuối cùng, cậu phóng tất cả vào trong cơ thể của cô ấy.

Nghỉ ngơi một chút, Liễu Dật lập tức bật đèn, lau người cho mình và Nguyệt Ly một chút, sau đó, lại nhanh chóng trở lại trên giường, ôm cô ấy thật chặt, cả đêm ngủ ngon.

Hôm sau tỉnh lại, toàn thân đau nhức, mở mắt ra, Liễu Dật đã sớm đi rồi, chỉ thấy điện thoại để một tờ giấy.

Cô lấy xem, cười cười.

Nội dung bên trong, bảo cô tắm rửa sạch sẽ, nhớ ăn bữa sáng, còn chuẩn bị thuốc, nếu cảm thấy không thoải mái, nhớ uống thuốc.

Người tri kỷ cẩn thận như vậy, còn đòi hỏi gì nữa đây?

Cả đời này, có cậu ấy làm bạn, đời này của cô không giống kiếp trước như vậy bi thảm, cậu ấy và cô sẽ hạnh phúc, cả đời, yêu nhau đến vĩnh viễn.

Ăn sáng xong, Nguyệt Ly gọi điện thoại cho Liễu Dật.

Liễu Dật mặt mày hớn hờ, cười híp mắt nói: "Nguyệt Ly, sao rồi?"

Nguyệt Ly rói rảm một chút, nói: "Sáng nay em không đi làm, có sao không?"

"Yên tâm, anh đều thu xếp xong rồi, hôm nay coi như em xin nghỉ." Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Liễu Dật chậm rãi truyền đến, làm cho lòng cô vốn có chút xao động dần dần an tĩnh lại. Thật ra, cô biết, Liễu Dật sẽ thu xếp ổn thỏa, chỉ là, cô muốn nói chuyện với cậu ấy, nhất thời lại không biết nên nói gì, liền tìm một đề tài sứt sọc như vậy để mở đầu.

Đơn giản trò chuyện một lát, biết anh ấy bận việc, liền tắt máy.

Thừa dịp hôm nay nhàn rỗi, Nguyệt Ly nghĩ tới chính mình bận rộn công việc, rất ít có cơ hội xuống bếp, vì vậy, lái xe đến siêu thị mua thức ăn.

Khu vực tươi sống, Nguyệt Ly cẩn thận chọn, chỉ có nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, mới có thể nấu ra đồ ăn ngon nhất.

Gần một giờ, Nguyệt Ly mới mua xong những thứ mình muốn.

Trên đường lái xe trở về, chợt mây đen cuộn cuộn, phút chốc, mưa to tầm tã, mưa rất lớn, Nguyệt Ly vừa lên một con dốc, xe bỗng nhiên dừng lại.

Nguyệt Ly nóng vội, đây cũng không phải lần đầu tiên, cô biết là xe bị hỏng, nhưng, mưa lớn như thế, người ta sẽ không ra ngoài sửa.

Dừng xe sát vào lề đường, Nguyệt Ly ướt đầm cả người, cô lau nước mưa trên mặt, thở một hơi, lấy điện thoại di động ra, phát hiện điện thoại di động bị nước vào, không khởi động được.

Hôm nay thật là xui xẻo mà.

Bất đắc dĩ, cô chỉ hy vọng mưa nhanh tạnh.

Chờ hơn 30 phút, mưa đã nhỏ hơn, thừa dịp này, Nguyệt Ly chạy tới cửa hàng đối diện, gọi điện thoại công cộng.

Số điện thoại của dì Trương ở trong máy cô, cô lại không nhớ rõ, trước mắt, đành phải gọi cho Liễu Dật.

Liễu Dật đang họp, trợ lý của cậu ấy nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, biết là Nguyệt Ly gọi, do dự một lát, liền gõ cửa đi vào, nói nhỏ vào tai Liễu Dật.

Liễu Dật cảm thấy căng thẳng, lập tức tạm dừng cuộc họp, nhận điện thoại: "Này, Nguyệt Ly, xảy ra chuyện gì?"

"Anh cũng nghe thấy mà, mưa rất lớn, em bị kẹt ở ven đường, không thể về nhà." Nguyệt Ly lớn tiếng nói, giọng nói có chút áy náy, "Anh có thể tới đón em không?"

Liễu Dật không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý: "Được anh lập tức tới đón em."

Nguyệt Ly nói cho Liễu Dật vị trí đang đứng, lo lắng chờ cậu ấy đến.

Liễu Dật dặn dò một chút, lập tức chạy tới nhà để xe, tự mình lái xe đi đón cô ấy.

Mưa lớn như thế, chắc chắn bị ướt rồi, nghĩ vậy, Liễu Dật càng đau lòng, trong mắt toát ra sự lo lắng, mày kiếm nhíu chặt.

Hận không thể, có một đôi cánh, lập tức bay đến bên cạnh cô ấy, xua tan lạnh lẽo trên người cô ấy, cho cô ấy vô hạn ấm áp.

Rét lạnh xâm nhập, Nguyệt Ly hắt hơi một cái, thân thể cũng run lên. Trong lòng vẫn chờ đợi, Liễu Dật có thể đến nhanh một chút.

Rốt cuộc, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia, khi vội vàng chạy tới chỗ cô, trên mặt nở một nụ cười sáng lạn: "Anh đã đến rồi."

Liễu Dật nhìn sắc mặt tái nhợt, toàn thân ướt đẫm của Nguyệt Ly, rất đau lòng, không nói hai lời, lập tức ôm cô ấy vào trong xe, mở máy sưởi lên.

Liễu Dật lái xe rất nhanh, mười phút đã về đến nhà, cậu tự mình ôm cô ấy vào phòng.

Dì Trương nhìn Nguyệt Ly ướt nhẹp, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng đi chuẩn bị khăn giấy. Liễu Dật ôm cô ấy vào phòng, cởi quần áo ướt sũng của cô ấy ra, đắp cái chăn mềm nhẹ ấm áp cho cô ấy.

Nguyệt Ly không nói gì, ánh mắt thủy chung theo dõi cậu ấy, mọi hành động đều xem ở trong mắt, mặc dù thân thể rất lạnh, tâm lại rất ấm áp.

Luôn có một người, đang bảo vệ cô, che chở cô, còn cầu mong gì nữa chứ?

"Anh đi thay quần áo đi." Nguyệt Ly nhẹ nhàng nói. Dọc theo đường đi vẫn luôn ôm cô, lại bị dầm mưa một chút, quần áo chắc chắn đã bị ướt rồi.

Liễu Dật gật đầu một cái: "Được."

Bằng tốc độ nhanh nhất Liễu Dật thay xong quần áo đi sang phòng Nguyệt Ly, đúng lúc thấy dì Trương bưng khăn giấy lên, gọi: "Dì Trương, để cháu mang lên phòng cho."

Dì Trương biết bọn họ tình thâm, cười đưa bát tới.

Liễu Dật rón rén đi vào, ngồi xuống bên giường, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Nguyệt Ly dịu dàng nói: "Uống chút canh gừng, chống lạnh."

"Ừ."

Liễu Dật múc một muỗng, nhẹ nhàng thổi, đợi nhiệt độ thích hợp, mới đưa đến bên miệng Nguyệt Ly.

Được chăm sóc như vậy, trong lòng rất ngọt ngào, nhưng cô không hy vọng cậu ấy vì cô mà chậm trễ công việc, khẽ cười nói: "Những việc này em có thể tự mình làm, anh về đi, công việc quan trọng hơn."

"Công việc cũng không quan trọng bằng vợ?" Liễu Dật nhếch môi cười khê, nói xong lời ân ái, không giống thiếu niên ngây ngô của năm đó, hiện tại chính là ông cụ non.

"Này, anh dứt cho em xong, trở về công ty đi." Thân là tổng giám đốc của công ty, đã sớm quen thuộc nghiệp vụ, mỗi ngày đều có rất nhiều cuộc họp, xã giao.

Liễu Dật nghiêm mặt nói, trong mắt chứa đầy ý cười: "Chưa thấy qua chồng như vậy sao."

Nói xong, lại múc một muỗng canh gừng đưa đến bên miệng, Nguyệt Ly vui vẻ uống xong.

Nguyệt Ly rất phối hợp, rất nhanh đã uống xong, Liễu Dật dặn dò mấy câu, liền đứng dậy rời đi.

Liễu Dật chính là cảng tránh gió che mưa của cô, cậu ấy và cô sẽ cùng nhau sáng tạo tương lai tốt đẹp.

Sau khi Liễu Dật đi, Nguyệt Ly bảo dì Trương đi lấy xe của cô về, vốn định làm một bữa ăn ngon cho cậu ấy, lại bị một trận mưa phá hỏng.

Thôi, đợi mưa tạnh, rồi bảo dì Trương đi mua vậy.

Cô đắn đo dì Trương muốn mua những thứ gì, không bao lâu, chuông điện thoại vang lên.

Chú Lưu vẫn phụ trách giám thị và chú ý Hồng Nhi gọi điện tới: "Tiểu thư."

Nguyệt Ly nhàn nhạt hỏi "Chuyện gì?"

Chú Lưu do dự một chút, đơn giản kể lại: "Hồng Nhi nói muốn bà chủ nhà cho cô ta thuốc kích thích (thuốc kích dục)."

"Cô ta muốn bỏ thuốc Hạ Thần, rất tốt, chú cứ làm theo là được." Bên môi của Nguyệt Ly hiện lên một nụ cười nhạt, "Loại thuốc này được tính rất mạnh."

Tốt nhất là Hồng Nhi ép khô anh ta, đỡ phải đi tai hại người khác, mục tiêu cuối cùng, chính là về sau bắt lặc.

"Chuẩn bị nhiều một chút."

"Được."

"Một tháng sau, cháu sẽ ra nước ngoài, nhưng không có gì ảnh hưởng, chú cứ dựa theo kế hoạch ban đầu hành động là được."

"Vâng"

Tắt điện thoại, Nguyệt Ly liền yên tĩnh chờ xem kịch hay ở tương lai gần.

Tối hôm đó, Nguyệt Ly phát sốt.

Cũng không phải rất nghiêm trọng, nhưng Liễu Dật lại lo lắng, trong mười mấy năm qua, cô ấy rất ít ngã bệnh, nhiều lắm cũng chỉ là cảm vặt, khi nhìn thấy trên mặt cô ấy không có chút huyết sắc nào, cái trán lại rất nóng, gọi mấy tiếng cũng không thấy trả lời, lo lắng khẩn trương trong lòng luẩn quẩn, đợi bác sĩ gia đình đến khám và chữa bệnh, mở hộp thuốc ra, mới yên tâm.

Đút thuốc cho Nguyệt Ly, cậu vẫn canh giữ ở bên người cô ấy, ngay cả ba Liễu và mẹ Liễu khuyên về nghỉ ngơi cũng không muốn.

Nhìn Liễu Dật quý trọng con gái mình như thế, nhiều năm tâm huyết, cũng không uổng phí, còn vượt qua cả sự mong đợi, hai ông bà an ủi trong lòng, về sau có Liễu Dật chăm sóc Nguyệt Ly, bọn họ có thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Khi Nguyệt Ly tỉnh lại, nhìn chiếc cảm đầy râu ria lún phún, gương mặt tiêu tụy, quảng thâm quanh mắt và mái tóc rối bời của Liễu Dật, trong đôi mắt cô tràn ngập sự đau lòng. Từ khi phát sốt tới giờ, cho dù có mơ mơ màng màng nhưng vẫn tỉnh táo. Cậu vẫn ở bên cạnh cô, thường thường nắm lấy tay cô nói đến lý tưởng của cô và cậu, đến tương lai của bọn họ, còn có cả con cái.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tụy có hơi lồi thoi nhưng vẫn rất tuấn lãng của cậu, nhẹ nhàng nói: "Liễu Dật, đi lên nghỉ ngơi một chút đi."

Liễu Dật liền cởi áo và quần tây bên ngoài ra, chui vào trong ổ chăn, ôm chặt lấy Nguyệt Ly.

"Em làm anh sợ muốn chết, về sau không được phép làm anh lo sợ như vậy nữa."

Thanh âm nam tính trầm khàn ấm áp, để lộ ra nội tâm tràn đầy bất an của cậu. Nguyệt Ly vừa nghe cũng cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng cậu.

Cậu lo lắng cho cô như vậy, nhưng cô chẳng qua cũng chỉ bị bệnh nhẹ mà thôi, tuy vậy cô vẫn rất vui vẻ, cậu lại yêu thương cô đến như vậy.

"Làm sao vậy?" Nguyệt Ly rất tùy ý nói: "Nhìn anh khẩn trương kia, em cũng đâu phải mắc bệnh nặng gì."

Liễu Dật không nói gì, chỉ vùi đầu vào trong ngực cô, cảm xúc trong nội tâm dao động rất lớn, cũng khiến cho Nguyệt Ly vô cùng rung động. Cô vươn

đôi tay ôm lấy cậu, yên lặng hưởng thụ một chút an nhàn này.

Không bao lâu sau, Liễu Dật ôm Nguyệt Ly ngủ say sưa.

Nguyệt Ly nhẹ gạt tóc mái trên trán cậu ra, ngắm nhìn gương mặt an tĩnh khi ngủ say của cậu, cảm thấy rất đau lòng.

Nguyệt Ly đã ngủ rất lâu, hiện tại không buồn ngủ nữa, cô nhẹ nhàng xuống giường, khoác áo vào, mở cửa sổ ra hưởng thụ không khí mát mẻ, đôi gò má trắng nõn đã có huyết sắc, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Rửa mặt xong, đi Trung bưng một bát cháo yến mạch nóng hổi tới cho cô, Nguyệt Ly từ từ ăn.

Đi Trung thấy Nguyệt Ly ăn xong, vừa thu dọn bát đĩa vừa nói: "Tiểu thư, vài ngày gần đây thiếu gia đều ở bên cạnh chăm sóc cháu, tuy là tuổi trẻ nhưng người cũng không phải làm bằng sắt, cháu khuyên bảo nó một chút."

Nguyệt Ly gật gật đầu: "Cháu biết, cháu ngủ mấy ngày rồi?"

"Hai ngày rồi." Đi Trung lo lắng nói: "Liễu Dật nó ban ngày đi làm, buổi tối ngoại trừ lúc đi vệ sinh ra thì đều ở bên cạnh cháu."

"Đi Trung, đi giúp cháu mua mấy nguyên liệu nấu ăn đi."

"Được."

Liễu Dật tỉnh lại, sờ sờ bên cạnh thấy không có ai lập tức tỉnh táo lại.

Nhanh chóng mặc quần áo tử tế đi xuống lầu, một mùi hương thơm ngát bay vào trong mũi làm cậu lập tức hiểu ra, Nguyệt Ly đang nấu ăn.

Đi Trung thấy bề ngoài Liễu Dật hơi lờ lững liền vội vàng nhắc nhở: "Thiếu gia, người đi rửa mặt đi."

Liễu Dật hoàn hồn, gật gật đầu, vui mừng tươi cười, xoay người rời đi.

Nguyệt Ly bung đồ ăn, đặt lên bàn, xới cơm trước đũa Liễu Dật xuống. Cô đã nghe được cuộc đối thoại của Liễu Dật và đi Trung nên biết cậu đã tỉnh dậy rồi, đã đi rửa mặt, sẽ nhanh chóng xuống đây thôi.

Khi thấy Liễu Dật đã chỉnh tề, Nguyệt Ly vẫy tay gọi cậu: "Liễu Dật, mau tới đây ăn cơm đi."

Liễu Dật ngồi xuống đối diện Nguyệt Ly, dưới ánh mắt mềm mại như nước của Nguyệt Ly, bắt đầu ăn cơm.

Thật lâu không được ăn món ăn Nguyệt Ly làm, Liễu Dật ăn rất vui vẻ. Thấy cậu ăn ngon như vậy Nguyệt Ly cũng thấy vui mừng.

Hai người đều vui vẻ nhưng lại có hai người khác dù có ăn sơn hào hải vị cũng không vui.

"Anh nói đi, rốt cuộc là vì sao?"

Cố Phương Phương thờ ơ nhìn Hạ Thần.

Lần trước anh uống rượu, cô vẫn không biết tại sao, cho dù có hỏi nhưng anh vẫn không trả lời.

Hôm nay khó được một ngày anh về sớm, đương nhiên phải hỏi rõ ràng, cô làm vợ anh, cô có quyền biết được.

Sắc mặt Hạ Thần trầm xuống: "Chuyện của đàn ông, em không cần hỏi đến."

"Em là vợ của anh, quan tâm anh một chút chẳng lẽ không được sao?" Sắc mặt Cố Phương Phương không tốt, hỏi ngược lại. Trước kia hẳn đều ngoan ngoãn nghe lời cô, sao gần đây lại thay đổi? Đều là do đồ đệ tiện Hồng Nhi kia, từ khi cô ta xuất hiện, cô và Hạ Thần đã cãi nhau vô số lần.

Gần đây Hạ Thần bị chuyện của công ty làm cho phiền não, còn chưa giải quyết được, lúc này không an ủi anh thì thôi lại còn vặn hỏi mấy chuyện vặt vãnh này, ảnh hưởng đến tâm tình của anh. Anh ta trầm giọng nói: "Em chỉ cần ở nhà chăm sóc con cho tốt, những thứ khác không cần quan tâm."

Hiện tại anh có chút không chịu nổi cô, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Hồng Nhi ôn nhu đáng yêu.

"Em cứ muốn quan tâm." Mấy năm gần đây vì Cố Phương Phương vẫn được Hạ Thần yêu thương nuông chiều nên tính cách càng ngày càng khó chịu, hẹp hòi, trong mắt không chứa được một hạt cát bé tẹo.

Hạ Thần cuối cùng cũng nổi giận, mạnh mẽ đập đũa xuống, thân âm này khiến cho Cố Phương Phương chấn động, từ rất lâu rồi cô chưa thấy anh tức giận tới vậy. Trước kia đều là anh làm sai cho nên nỗ lực lấy lòng cô. Trong lòng đã sinh ra bất mãn và chán ghét thì dù chỉ một câu nói cũng có thể khiến nó khuếch đại ra. Hiện tại Hạ Thần rất không vui, giọng điệu của anh rất âm u: "Đừng quên toàn bộ những thứ này đều là tôi cho cô, cô ngoan ngoãn bình tĩnh một chút, nếu không, cô sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng."

Cố Phương Phương kinh ngạc, trong mắt có bất ngờ, có sợ hãi, còn có không thể tin được. Hạ Thần đứng dậy rời đi. Từ khi cô đi theo anh đến nay,

chưa bao giờ anh nặng lời với cô như vậy. Vết sẹo liền lại thì sẽ quên mất đau đớn đã từng gặp phải, câu này chính là để nói Cố Phương Phương. Vài năm sống sung sướng đã sớm biến cô thành người khác hoàn toàn.

Bọn họ trước kia vẫn rất tốt đẹp, tại sao gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Cô hiện tại không thể hết hoảng, hít một hơi thật sâu, uống một hớp nước, ổn định tâm trạng lại, cô bắt đầu suy nghĩ cẩn thận mấu chốt của vấn đề là gì.

Hiện tại bên người Hạ Thần cũng không có ai, người đầu tiên cô nghi ngờ là Hồng Nhi, người này rất có thủ đoạn, nếu không sao có thể từ sau khi cô ta xuất hiện thì nhà này bắt đầu gà chó không yên.

Vừa rồi Hạ Thần bỏ đi, ai biết anh ta có nuôi dưỡng tình nhân ở bên ngoài hay không.

Nhìn vào thói hư tật xấu của hắn, có đến 80% là có khả năng này.

Cô lập tức vận dụng quan hệ trong tay, phái người theo dõi nhất cử nhất động của anh ta, đến cùng anh có nuôi tình nhân bên ngoài hay không? Hạ Thần, đừng làm em thất vọng.

Đi khỏi nhà, trong lòng Hạ Thần buồn bực, cảm thấy cái nhà này quả thực một khắc cũng không yên ổn liền lái xe ra ngoài.

Người theo dõi thấy Hạ Thần ra ngoài cũng lập tức lái xe đi theo.

"Bà chủ, tôi là A Bưu." A Bưu gọi điện thoại cho Cố Phương Phương.

Cố Phương Phương giật mình: "Anh ta có động tĩnh rồi sao?"

"Vâng, ông chủ lái xe ra ngoài, hiện tại tôi đang đi theo."

"Được, có gì bất thường lập tức báo cho tôi." Giọng nói của Cố Phương Phương lạnh xuống, mới trở về không tới một tiếng đồng hồ đã bỏ ra ngoài, anh không muốn trở về cái nhà này đến vậy sao?

Tôi muốn xem đến cùng anh muốn chơi trò gì!

A Bưu cẩn thận đi theo, không dám khinh thường.

Đi gần nửa giờ chỉ thấy Hạ Thần lái xe vào một tiểu khu. Cậu ta trốn ở phía sau vẫn theo dõi Hạ Thần đi tới một căn nhà nào đó, thấy được Hồng Nhi vội tới mở cửa cho Hạ Thần.

Cậu ta lập tức gọi điện thoại báo cáo: "Bà chủ, ông chủ đến chỗ của Hồng Nhi."

Cố Phương Phương vừa nghe, khóe miệng liền hiện lên một nụ cười lạnh, biết ngay là ngựa quen đường cũ mà.

"Gửi địa chỉ chỗ đó cho tôi."

A Bưu gửi địa chỉ cho Cố Phương Phương, cô bảo cậu ta đến cửa tiểu khu chờ cô. Đôi gian phu dâm phụ này, xem tôi thu thập các người thế nào.

Lái xe, đi tới địa chỉ mà A Bưu đã gửi.

Ngồi trong xe, Cố Phương Phương không hiểu nổi, vẫn nói là yêu mình, vừa quay lưng liền ôm ấp người khác. Xem ra mấy năm nay cô sống quá an nhàn cho nên mất trí nhớ rồi.

Anh ta qua lại với nhiều người, ai cũng có thể là ví dụ sống cho cô nhìn.

Cô thật ngốc, lại có thể cho rằng anh thực sự yêu cô, cho nên mới quay lại với anh.

Có lẽ với những người phụ nữ khác anh ta cũng nói như vậy, ngoài Hồng Nhi ra, còn có nhiều người phụ nữ khác.

Vì quá tin tưởng anh ta cho nên quên mất đề phòng.

Giờ phút này Hạ Thần đang uống rượu đỏ với Hồng Nhi, nói lời tâm tình.

Rượu của Hạ Thần đã bị bỏ loại thuốc kích thích mà Hồng Nhi nhờ người tỉ mỉ tìm kiếm. Anh ta uống một ngụm lớn, không bao lâu, thuốc bắt đầu phát huy công dụng.

Trong giây lát, con ngươi của Hạ Thần nhiễm dục vọng, dưới ánh đèn màu da cam, Hồng Nhi quỳn rũ động lòng người nhẹ nhàng nở nụ cười, mê người đến như vậy.

Bàn tay to lớn của hắn túm một cái liền có thể đem yêu tình quỳn rũ kia ôm vào lòng.

Anh ta nắm chiếc cằm xinh xắn của cô ta, môi lập tức phủ lên trên đôi môi đỏ mọng, mạnh mẽ hôn.

Bàn tay vuốt ve trên người cô ta, lập tức cởi được áo ngoài, chỉ còn lại áo lót.

Trêu đùa với hai ngọn núi trước ngực xong, đôi tay lập tức tiến vào bên trong bắp đùi của cô ta.

Hồng Nhi bị khiêu khích, toàn thân nóng lên, nhiệt tình đáp lại.

Tiếng rên rỉ kiều mị kích thích ngọn lửa trong lòng Hạ Thần, công dụng của thuốc phát huy tới mức tối đa, hai người nhanh chóng đều bị dục vọng chi phối. Hạ Thần nắm cây gậy sắt của mình, mạnh mẽ tiến vào.

Hai người đang nhiệt tình quấn lấy nhau thì lúc nàu chuông cửa vang lên.

Thanh âm không hợp lúc này vang lên làm cho Hồng Nhi hơi tỉnh táo lại mà Hạ Thần đã sớm không còn lí trí, chỉ muốn điên cuồng rong ruổi trong cơ thể cô ta.

Chuông cửa lại vang lên, Hồng Nhi thầm mắng tên thần kinh nào tới bấm chuông vậy.

Hạ Thần hoàn toàn không để ý, thanh âm rên rỉ của Hồng Nhi càng kích thích hắn.

Cố Phuong Phuong ở ngoài cửa tuy không nghe rõ nhưng mà tiếng rên rỉ của đồ đệ tiện Hồng Nhi kia lớn như vậy, cô nghe một chút, cô đã không còn là thiếu nữ chưa hiểu chuyện đời, vừa nghe là biết bọn họ đang làm gì.

Cô tức điên lên, đồ đệ tiện chết tiệt này, lại có thể quyến rũ anh ta như vậy. Tôi nhất định sẽ không để yên cho cô.

Vẫn không có ai ra mở cửa, Cố Phuong Phuong độc ác nói: "Còn không mở cửa tôi sẽ tìm người tới phá cửa đó."

Một câu nói này của cô khiến cho Hồng Nhi cảm thấy nguy hiểm. Cô ta biết Cố Phuong Phuong này độc ác như thế nào, tuyệt đối có thể nói được làm được. Cô ta cũng không hy vọng có người khác tới vậy xem.

Rốt cuộc Hạ Thần cũng phòng thích bên trong cơ thể cô ta. Hồng Nhi muốn đẩy anh ta ra nhưng mà cảm nhận được bên dưới anh ta vẫn cứ ngắc.

Hồng Nhi biết cứ tiếp tục như vậy thì chuyện này sẽ trở thành trò cười cho hàng xóm, tuyệt đối không được. Quyết định rồi, Hồng Nhi lập tức mạnh tay đẩy Hạ Thần ra, nhanh chóng mặc một cái áo choàng ngủ vào rồi khóa trái cửa phòng ngủ lại.

Cô ta mở cửa nhà nhưng bên ngoài vẫn có một cánh cửa sắt chống trộm, ngáp một cái, giống như vừa mới tỉnh dậy nói: "Đêm hôm khuya khoắt, cô chạy tới đây làm gì?"

"Đương nhiên là tôi tìm Hạ Thần." Cố Phuong Phuong lạnh lùng nói: "Ngây người ở đó làm gì, còn không mau mở cửa."

"Thực buồn cười, cô đã khiến cho anh ấy đuổi tôi đi, sao bây giờ lại đến trước cửa nhà tôi tìm anh ấy?" Hiện tại Hồng Nhi đứng trước cửa nhà mình, đương nhiên không giống lúc trước. Cô ta muốn trả lại toàn bộ những nhục nhã mà mình đã phải chịu. "Cô không quản được người đàn ông của mình lại trách tôi ta, quả thực là không thể hiểu nổi."

"Cô, đồ đệ tiện này, cô vẫn không thừa nhận, xem đôi xử lí cô thế nào." Từ bé đến giờ, Cố Phuong Phuong chưa từng bị nhục nhã như vậy, lập tức chỉ muốn tát cho cô ta một cái nhưng mà cách một cánh cửa, cánh tay chỉ có thể thò vào một chút.

Hồng Nhi cũng không ngu ngốc mà đứng yên để cô đánh, lập tức lùi về sau mấy bước, buồn cười nhìn cô.

Nụ cười kia quả thực là đổ thêm dầu vào lửa, Cố vốn đã tức giận lúc này càng thêm tức điên lên, khuôn mặt xinh đẹp trở nên hung dữ, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

"Cô có mở hay không?" Cố Phuong Phuong trừng mắt nhìn Hồng Nhi, quát.

"Tôi không mở." Hồng Nhi nhìn bộ dạng vụn vặt của cô ta, độc ác nói, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này bỗng nhiên truyền tới tiếng gõ cửa kịch liệt và thanh âm nam giới khàn khàn, Cố Phuong Phuong nở nụ cười lạnh lẽo: "Tiện nhân này, cô còn gì để giải thích?"

"Cô..." Sắc mặt Hồng Nhi lúc xanh lúc trắng, thật không nghĩ tới lúc này Hạ Thần lại gây ra âm thanh, sớm biết như vậy thì đã không cần thuốc mạnh như vậy, thực là hối hận. Cô ta trực tiếp đóng cửa.

Cố Phuong Phuong không nghĩ tới đến lúc này mà cô ta còn đóng cửa, ngây ra một lúc rồi lập tức quát: "Tiện nhân kia, cô mở cửa ra, cô có tin tôi lập tức tìm người tới phá cửa hay không?"

"Cô có bản lĩnh thì phá đi, tôi cho cô xem người đàn ông của cô hầu hạ trên thân tôi thế nào." Lúc này Hồng Nhi cũng không quan tâm nữa, Cố Phuong Phuong này quả thực là quá lên mặt rồi, lúc này để cho cô ta tiến vào thì cô ta sẽ bỏ qua cho cô sao? Khăng định cô ta sẽ đập phá căn nhà này, cô ta muốn quát thì quát, hiện tại trút giận trước, muốn phá cửa, dù sao cũng không dễ như vậy.

Hồng Nhi lập tức đi mở cửa, Hạ Thần lúc này toàn thân khô nóng, hai tròng mắt chứa đầy lửa đục, giống như một con hổ đói khát lâu ngày bị xổng chuồng, hận không thể nuốt Hồng Nhi vào bụng.

Anh ta trực tiếp xé nát áo choàng trên người Hồng Nhi, nắm lấy eo của cô ta, lập tức tiến vào.

Tiếng rên rỉ đứt quãng truyền tới lỗ tai của Cố Phương Phương. Cô mắng to: "Đồ dê tiện, tiện nhân không biết xấu hổ này, chỉ biết cướp đoạt người đàn ông của người khác, cô cả đời không thể ra ngoài ánh sáng."

Hồng Nhi vừa thờ dốc vừa đáp trả: "Cô cho là cô tốt hơn tôi sao, nghĩ rằng mình rất cao thượng, cô cũng không được thấy ánh sáng đâu, tôi và cô kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi."

"Cô, hồ li tinh này, cô dám dăng như vậy, cứ chờ đó đi, tôi sẽ gọi người tới." Cố Phương Phương vô cùng tức giận, trực tiếp nói: "Cô chờ 10 phút, tôi sẽ phá cửa nhà cô, tôi thật muốn xem cô biểu diễn như thế nào?"

"Cô cứ phá đi, nghĩ tôi sợ sao?" Hồng Nhi bị ép tới nóng này, cứ tới đi, ai sợ ai chứ!

"Cô không sợ, được, được." Cố Phương Phương đã gọi A Bưu thím người, rất nhanh sẽ trở lại. Đồ dê tiện này, hôm nay phải cho cô ta biết được chống đối với cô là chuyện sai lầm nhất trong đời của cô ta, phải khiến cho cô ta quỳ xuống xin tha thứ.

"Cô cứ việc gọi người tới đi, tôi ở trong này chờ." Hồng Nhi cũng mạnh mẽ nói, đêm nay, xem ai sẽ là người cười đến cùng!

Hình ảnh mãnh liệt bên trong, mỗi một giây một phút đều là hành hạ đối với Cố Phương Phương, cô cố gắng nhịn xuống chờ A Bưu trở về.

Rốt cục A Bưu cũng trở về mang theo hai thợ sửa khóa. Cố Phương Phương để cho bọn họ phá khóa. Bọn họ mất một thời gian mới có thể phá được khóa cửa chống trộm.

Nghe được âm thanh, trong lòng Hồng Nhi bắt đầu lo lắng, Cố Phương Phương quả nhiên đủ độc ác, gặp tình huống như vậy, không xấu hổ rồi đi mà còn dám đi vào. Cô ta dám đi vào cô liền biểu diễn thật tốt cho cô ta xem.

"Bảo bối, em thất thân rồi." Hạ Thần bỗng nhiên nhếch miệng cười tà mị.

Tiếp theo chính là một đợt cử động điên cuồng khiến cho Hồng Nhi mất hồn.

Hạ Thần hưởng thụ sự ẩm áp bên trong Hồng Nhi. Cuộc đối thoại của hai người phụ nữ lúc trước, anh ta không nghe được, anh ta chỉ biết là phải thu tập người phụ nữ này như thế nào.

Cửa cuối cùng cũng mở, Cố Phương Phương thoái mái bước vào, nhìn hai người đang dính lấy nhau trên sofa, khóe miệng nở một nụ cười trào phúng: "Đồ dê tiện, hôm nay là ngày chết của cô."

Hồng Nhi ngẩng đầu, kinh hãi nhìn Cố Phương Phương, trong lòng có dự cảm không tốt.

Nghe thấy âm thanh Hạ Thần nhú mày hô: "Ai vậy?"

Mọi người đoán xem, tiếp theo sẽ thế nào? He he! Muốn biết sao? Vậy chờ chương sau đi nhé. Chương sau tuyệt đối vô cùng đặc sắc

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

"Anh nói tôi là ai?" Cố Phương Phương đi lên trước, lạnh lùng liếc nhìn trên ghế sofa, một đôi nam nữ trần truồng.

Mặc dù phát tiết một lần, Hạ Thần tinh thần vẫn còn tràn đầy, nhìn thấy Cố Phương Phương xinh đẹp như vậy, nghe lời nói của cô ấy, hoàn toàn như là phụ nữ đang mời mọc, bàn tay to muốn đi bắt lấy cô ấy, nhưng Cố Phương Phương vẫn còn tức giận, mắt thấy anh ta muốn tới đây, liền nhanh chóng né tránh.

Hạ Thần chụp hụt, cũng không buồn bực, càng thêm hứng thú, nhếch miệng, "Anh thích, có cá tính."

Hồng Nhi choáng váng, sao Hạ Thần lại muốn đi tìm Cố Phương Phương.

Cô cũng không thể để cho anh ta và Cố Phương Phương ở trước mặt cô biểu diễn tới phản kích cô, hung ác nghĩ, nhanh chóng chần ở trước mặt Hạ Thần, cười duyên nói: "Thần ——"

"Cô tránh ra." Hạ Thần hung hăng hất cô ta ra, chạy tới tìm Cố Phuong Phuong. Dù sao, ở trong mắt Hạ Thần, Cố Phuong Phuong xinh đẹp hơn Hồng Nhi.

Hồng Nhi hoàn toàn tròn tròn mắt, sao Hạ Thần lại đẩy cô ra.

Cô không thể để cho Cố Phuong Phuong chế giễu, tiếp tục cố gắng, ôm lấy

Hạ Thần từ phía sau.

"Thần, đừng đi." Hồng Nhi khò sở mở miệng, hai mắt lã chã muốn rơi lệ.

Cố Phuong Phuong buồn cười nhìn hai người, đến lúc này, Hồng Nhi còn không biết xấu hổ quẩn quýt lấy Hạ Thần. Nhìn Hạ Thần vận vẹo khuôn mặt, trong mắt tràn đầy dục vọng, nhất định là cô ta đã bỏ thuốc Hạ Thần rồi, thật sự là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Hạ Thần muốn, dục vọng mạnh mẽ, thân thể phụ nữ mát rượi làm cho anh ta trực tiếp đẩy Hồng Nhi xuống, nhanh chóng động thân đi vào.

Hồng Nhi đau đớn một trận, dùng sức đánh vào bả vai của anh ta: "Nhẹ một chút, Thần."

"Không phải cô rất muốn sao?" Hạ Thần ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, em muốn." Hồng thoáng nhìn thấy Cố Phuong Phuong lơ đãng, có chút thất vọng, tại sao cô ta không có phản ứng như cô mong muốn?

Mặc dù Cố Phuong Phuong rất tức giận, nhưng giận dữ biến thành cười, từ lúc mở cửa đi vào, cô còn sợ gì nữa, người ta cũng không để ý, cô còn sợ gì? Nếu nói mất thể diện thì anh ta càng mất thể diện hơn so với cô.

Liên tục rên rỉ, cộng thêm tiếng tranh cãi ồn ào lúc trước, làm cho hàng xóm chú ý, mấy người đi vào, nhìn hình ảnh trước mặt, đều cả kinh, sau đó nhỏ giọng nghị luận âm ỉ, không bao lâu, liền tự động tản ra.

Cố Phuong Phuong biết, ngày mai Hạ Thần và Hồng Nhi sẽ trở thành trò cười của hàng xóm.

Hạ thần hồn nhiên không biết, chỉ biết thân thể khao khát.

Tiếng cười to vang vọng ở trong nhà, Hồng Nhi mở đôi mắt mê ly ra, nhìn Cố Phuong Phuong toàn thân phát ra lãnh ý, không biết tại sao, khẽ run rẩy, càng ôm chặt Hạ Thần hơn.

Theo lời Cố Phuong Phuong, A Buru cầm máy ảnh, nghiêm túc chụp lại.

Hồng Nhi nhìn động tác của A Buru, hô to: "A Buru, nếu anh dám chụp, anh chờ bị đuổi việc đi, anh làm vậy là phạm pháp, rình coi người ta **. Tôi muốn kiện anh."

A Buru vẫn làm như không nghe thấy, nghe theo chỉ thị của Cố Phuong Phuong, tìm góc độ tốt tiếp tục chụp.

Cố Phuong Phuong cười đáp trả: "Ha ha, cô đi đi, việc này của cô không thể lộ ra ngoài ánh sáng, một khi lộ ra, cô sẽ không còn diễn trò nữa."

"Được, chúng ta cá chết lưới rách, liên tính tôi không tốt, cũng sẽ không cho cô sống dễ chịu, tôi muốn ép khô Hạ Thần." Hồng Nhi cũng bị khơi dậy dục vọng chiến đấu, bây giờ đã không có đường lui nữa rồi. "Hạ Thần, sẽ chỉ có phản ứng với tôi, một mình cô một mình trông phòng, tịch mịch khó nhịn, sớm muộn gì cũng đi ngoại tình thôi. Đến lúc đó, một đồng cô cũng đừng mong lấy được"

"Yên tâm, tôi không phải **, càng không phải loại phụ nữ phóng đảng, không có đàn ông, tôi vẫn có thể sống tốt." Cố Phuong Phuong giọng nói kiên quyết, hiện tại cô có con trai, đàn ông như vậy, chỉ có thể dựa vào con trai.

Dược tính mạnh, làm cho Hạ Thần và Hồng Nhi làm gần hai giờ, sau khi xong việc, Hạ Thần ngất đi ở trên người Hồng Nhi. Hồng Nhi mơ mơ màng màng, ánh mắt sưng mù, toàn thân đau nhức, đã sớm quên mất sự tồn tại của Cố Phuong Phuong.

Cố Phuong Phuong từ trên cao nhìn xuống hai người này, kéo Hạ Thần ra, trực tiếp tát cho cô ta một cái.

Năm ngón tay đỏ ửng, hiện lên trên gò má bên trái của Hồng Nhi, tia máu từ từ chảy ra từ khóe miệng.

Tiếp theo lại là một cái tát nữa, sau đó, Cố Phuong Phuong ra lệnh cho A Buru dạy dỗ Hồng Nhi.

Sức lực của một người đàn ông khỏe mạnh so với phụ nữ lớn hơn, rất nhanh, gương mặt vốn rất xinh đẹp liền bầm dập, bởi vì đau đớn không ngừng rơi lệ, thể những vừa hoan ái cực hạn, làm cho cô ta bị kiệt sức, căn bản không có cách nào đánh trả, ý thức khôi phục, hung tợn trừng mắt nhìn Cố Phuong Phuong.

Cảm nhận được ánh mắt của cô ta, Cố Phuong Phuong lại càng ra lệnh đánh cho đến chết.

Cuối cùng, Hồng Nhi ngất đi, A Buru nhìn về phía Cố Phuong Phuong, nghe chỉ thị.

"Thôi, dừng lại đi." Cố Phuong Phuong nói: "Đem bọn họ đổi tư thế thành mặt đối mặt." Ngày hôm sau, anh nhìn thấy bộ dáng của con đi này còn thích được nữa không?

Chờ A Bru xử lý tốt, Cố Phuong Phuong hài lòng rời đi.

Bởi vì một lần cãi nhau, tình cảm của Cố Phuong Phuong dành cho Hạ Thần dần dần nhạt đi, trong mắt chỉ có con trai, địa vị và tiền bạc của Hạ Thần, tình yêu được coi là gì, cuối cùng vẫn không bằng tiền bạc càng làm cho người ta mê muội.

Cô không phải chưa từng nghĩ tới, sau này sống cùng anh ta, một nhà ba người vui vẻ hạnh phúc, nhưng, anh ta một lần lại một lần làm tổn thương cô, tình cảm có nhiều hơn nữa cũng không chịu được.

Trở lại biệt thự, A Bru mở miệng: "Bà chủ, ngộ nhờ ngày mai ông chủ biết tôi làm như vậy, trả thù tôi...tôi nên làm cái gì bây giờ?"

"Tôi đã thu xếp xong xuôi, anh trở về quê của anh." Cố Phuong Phuong mặt không chút thay đổi nói, "Trước tiên tránh đi một thời gian, tiền mỗi tháng, tôi đều đúng hạn gửi cho anh."

A Bru cúi đầu: "Cảm ơn bà chủ."

"Trước tiên đi theo tôi lên trên lầu, lấy phim gốc ra."

"Vâng"

Ngày hôm sau, Hạ Thần tỉnh lại, bởi vì tối hôm qua điên cuồng vận động, cả người suy yếu.

Đội hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn người trước mắt, nhất thời kinh hãi, ở đâu ra yêu quái ngủ ở bên cạnh anh thế này?

Anh một cước đá văng Hồng Nhi vẫn còn đang ngủ mê man ra, vội vàng mặc quần áo vào, cũng không quay đầu lại chạy đi.

Hình ảnh máu me như vậy đối với thiếu gia nhà giàu mà nói thật đúng là lần đầu nhìn thấy, trong lòng âm thầm quyết định đánh chết cũng không lại đặt chân đến nơi này, thật sự quá đáng sợ.

Hồng Nhi bị một cú đá rất mạnh làm tỉnh lại, mở mắt ra, liền cảm thấy thân thể truyền tới đau đớn, còn có trên mặt bị sưng lên đau nhức.

Cô đi vào phòng vệ sinh, soi vào gương, nhìn thấy gương mặt trong gương sợ hết hồn, tiếng kinh hô chói tai, vang dội trong phòng.

"Đây không phải là cô ——"

Cô ra sức lắc đầu, nhắm mắt lại, rất hy vọng đây chỉ là một giấc mơ. Chờ khi mở mắt ra, vẫn là bộ dạng kia, máu đã sớm đông lại, đọng lại ở trên mặt, thịt ở trên gương mặt có thể thấy rõ ràng, cô nhẹ nhàng chạm vào, đau đơn lan tràn toàn thân.

Cẩn thận nhớ lại những chuyện đã xảy ra, trong chốc lát, cô liền biết được.

Đều do con đi Cố Phuong Phuong kia, cô ta nhân lúc cô đang suy yếu, hung hăng tát cô, món nợ này, cộng với trước kia, cô tuyệt đối sẽ không dễ yên.

Việc cấp bách bây giờ, cô đơn giản sửa sang lại đáng vẻ một chút, lập tức chạy vội ra ngoài, cô phải đi bệnh viện, đem mặt chữa khỏi, bây giờ cô còn phải dựa vào gương mặt này lấy lòng Hạ Thần.

Khi Nguyệt Ly biết được chuyện này từ chú Lưu, bởi vì đang bị bệnh tâm tình không tốt chút nào, lập tức vui vẻ ra mặt, cả người vui vẻ.

Hai người phụ nữ chiến tranh trực tiếp ảnh hưởng đến đàn ông, nếu như không có đứa bé, có lẽ đàn ông sẽ thấy vui vẻ, phụ nữ vì tranh đoạt một người đàn ông, thỏa mãn bản thân hư vinh, lại có thể, nhân cơ hội tìm những người khác chơi bởi trắng hoa.

Đáng tiếc, Hạ Thần cũng không phải người chỉ biết lo cho bản thân, cũng không là người cô đơn, anh ta có hai đứa con trai, mẹ đứa bé lại như nước với lửa, không thể hòa hợp, tề nhân chi phúc (chỉ cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều con cháu) cũng không phải là dễ dàng.

Liễu Dật bụng bát cháo nhỏ, lúc gần tới, nghe thấy tiếng cười của Nguyệt Ly như chuông bạc, khúc miệng của cậu giương lên, nhiều ngày lo lắng cũng dần dần biến mất.

Mấy ngày nay bị ốm, tâm tình của Nguyệt Ly vẫn không tốt chút nào, cậu tự nhiên cũng không tiện đi đâu?

Trừ công việc ở ngoài, cậu đều không mượn tay người khác, tự mình chăm sóc cho Nguyệt Ly mọi thứ như: Ăn, mặc, ở, đi lại.

Vào phòng, Liễu Dật cười hỏi: "Có chuyện gì mà vui như thế?"

Nguyệt Ly khẽ mỉm cười với cậu ấy: "Được, chia sẻ với anh."

"Chỉ là, trước tiên đem cháo ăn đã." Liễu Dật thổi nhẹ, đưa đến bên miệng cô ấy, "Ăn đi."

Ăn xong cháo, Nguyệt Ly bắt đầu đơn giản kể lại chuyện trong nhà Cổ Phương Phương, bởi vì biết được Hạ Thần có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cô ta tự mình đi dạy dỗ người phụ nữ kia.

"Anh đoán kết quả sẽ như thế nào?" Nguyệt Ly có ý tạo cái nút, khoe mắt mỉm cười ngăm nhìn Liễu Dật.

"Nhất định là Cổ Phương Phương toàn thắng." Liễu Dật thuận miệng nói.

"Chiến dịch lần này không thắng lợi." Nguyệt Ly cười đùa nói, "Phụ nữ ghen tuông vì đàn ông, cuối cùng cả hai đều bị thua thiệt."

Không biết tại sao, Nguyệt Ly có chút bi thương, nghiêm khắc nói: "Em lại nhắc nhở anh lần nữa... nếu anh dám có người phụ nữ khác ở bên ngoài, anh sẽ biết tay em."

Liễu Dật buồn cười nói: "Anh đều bảo đảm bao nhiêu lần? Vĩnh viễn sẽ không, trái tim anh chỉ có mình em."

Câu nói sau cùng, vẻ mặt nghiêm túc, lời thề son sắt.

"Cho dù thời gian thay đổi, thế giới thay đổi như thế nào, trái tim anh cũng sẽ không thay đổi."

Nguyệt Ly ôm lấy Liễu Dật, giọng nói run run: "Không biết vì sao, em rất sợ, sẽ suy nghĩ lung tung."

Liễu Dật khẽ vuốt bả vai của cô ấy, dịu dàng nói: "Không có chuyện gì, anh không biết tại sao em lại không có cảm giác an toàn như vậy, nhưng anh sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh."

Liễu Dật vẫn biết, đáy lòng của cô ấy có một bí mật được che giấu rất sâu, cô ấy không nói, cậu sẽ không hỏi, cậu sẽ đợi đến khi cô ấy tự mình nói với cậu.

"Ừ, em tin anh."

"Thời gian không còn sớm, anh phải đi làm." Liễu Dật rất bất đắc dĩ nói.

"Nhanh như vậy?" Nguyệt Ly kinh ngạc, sau đó chu miệng lên, làm nũng nói, "Ồ thêm một lát thôi."

Liễu Dật thở dài: "Anh cũng muốn vậy, nhưng em biết, công việc rất quan trọng."

"Được rồi." Nguyệt Ly cũng chỉ là ngoài miệng nói một chút mà thôi, "Anh nhớ về sớm, anh chờ anh cùng nhau ăn cơm tối."

"Được."

Liễu Dật hôn một cái lên trán của Nguyệt Ly, dưới ánh mắt dịu dàng của Nguyệt Ly nhẹ nhàng rời đi.

Nguyệt Ly xem TV một lát, thấy buồn ngủ, tắt tv, liền chậm rãi ngủ.

Khi tỉnh lại, thấy đôi mắt đen thâm thúy của Liễu Dật đang lảng lảng nhìn cô, cô nhẹ giọng hỏi: "Đã tối rồi sao?"

Liễu Dật cười gật đầu một cái: "7:30 rồi."

"Được rồi, anh chờ em một chút, em lập tức đi xuống."

"Được."

Nguyệt Ly nhanh chóng rửa mặt, đi tới trước bàn ăn ngồi xuống, Liễu Dật đã nấu cơm xong, cũng bày đồ ăn lên bàn.

Hai người nhai kỹ nuốt chậm, ăn rất vui vẻ, lúc này, chuông điện thoại của Nguyệt Ly đột nhiên vang lên.

Liễu Dật rất là buồn bực liếc mắt nhìn Nguyệt Ly, Nguyệt Ly buông tay, bày tỏ bất đắc dĩ.

"Này, Phương Phương, có chuyện gì vậy?" Giọng nói bình thản, có chút không kiên nhẫn.

"Chị họ, cuộc sống hiện tại qua không được nữa." Cổ Phương Phương bi thương nói, "Hạ Thần ở bên ngoài, lại lên giường với con đi Hồng Nhi kia lần nữa."

Nguyệt Ly trầm ngâm một lát, nói: "Thật ra, em đồng ý sống cùng anh ta, nên nghĩ tới cục diện hôm nay."

"Em biết rõ." Cổ Phương Phương nhỏ giọng nói, "Hiện tại em chỉ muốn tiền của anh ta."

"Em muốn làm như thế nào?" Nguyệt Ly nghi ngờ.

"Em trộm cơ mật công ty của anh ta, chị cho em một số tiền lớn." Cố Phương Phương suy đi nghĩ lại, mới có cái quyết định này. Bây giờ tình cảm của Hạ Thần dành cho cô, đã sớm không giống ngày xưa, thậm chí sinh lòng chán ghét, thay vì bị anh ta bỏ rơi, còn không bằng làm cho anh ta sụp đổ, để cho anh ta vĩnh viễn không thể đứng dậy, vừa báo thù, lại có thể có một số tiền lớn, yên ổn sinh sống ở nước ngoài, rất tự do thoải mái. Huống chi, ba mẹ Hạ Thần cũng không thích đứa cháu này, mà thích đứa bé của con đi Hồng Nhi kia hơn, bởi vì đứa bé kia càng giống ông ta, nên bà ta thích nó hơn, chờ con trai của cô lớn lên thừa kế, còn phải đợi bao nhiêu năm? Cô chờ không được, gia đình đấu tranh kịch liệt, cô cũng không thể xác định sau khi lớn lên, con trai cô có đấu thắng con trai của con đi kia không. Cho dù có thể thắng, ông bà ta thiên vị như vậy, con trai của cô cũng không được chia bao nhiêu tiền.

Như vậy là bảo đảm nhất, cô biết công ty của chị họ và công ty của Hạ Thần vẫn là quan hệ cạnh tranh, chị họ luôn luôn rất tốt với cô, nhất định sẽ giúp cô, cô cũng khẳng định, chị họ sẽ cho cô một số tiền lớn.

Mấy năm sống trong gia đình giàu có, cô biết, cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng ban đầu, có con trai, con trai chính là nơi dựa vào nửa đời sau của cô.

Nguyệt Ly vốn tính toán nghĩ khi Cố Phương Phương đang đau lòng muốn chết, quạt quạt gió, châm lửa một chút, không nghĩ, cô ta cũng tự mình hiểu lầm, giúp cho cô.

Nguyệt Ly không biến sắc: "Tại sao có thể có ý nghĩ như vậy?" Cô vẫn không thể xác định Cố Phương Phương có phải thật sự muốn làm vậy hay không, hỏi thêm một câu.

"Em không chịu nổi anh ta nữa, cũng không chịu nổi ba mẹ của anh ta." Cố Phương Phương uất ức nói, "Bọn họ cũng không thích em, càng không thích con trai của em. Hơn nữa quan hệ của em và Hạ Thần không tốt, em sợ đến lúc đó, một đồng cũng không cho em...em phải đề phòng rắc rối có thể xuất hiện."

"Em nghĩ kỹ chưa?"

"Em đã nghĩ rất kỹ rồi, chị họ, anh rể nếu như có thể thu mua cổ phần công ty của nhà họ Hạ, đến lúc đó, nhất định sẽ là công ty lớn nhất, buôn bán càng phát triển hơn, hiện tại em cũng không có tình cảm gì nữa, chỉ muốn tiền nuôi dạy con trai."

"Nếu như, em tiếp tục sống ở nhà họ Hạ, bọn họ chẳng lẽ cũng sẽ không nuôi dạy cháu nội của bọn họ sao?" Nguyệt Ly hỏi ngược lại.

Cố Phương Phương kiên quyết nói: "Đến lúc đó cũng không phải do em làm chủ nữa, em phải tự mình nuôi dạy con mình, không thể để cho con em sau khi lớn lên không thân (cận) với em"

"Được, chị đồng ý với em." Nguyệt Ly suy nghĩ một chút, "Chỉ là, chị họ nhắc nhở em, trộm bán cơ mật là phạm pháp."

Cố Phương Phương nói tiếp: "Cho nên, chị họ, trước tiên giúp em lấy được quốc tịch nước Mỹ, đến lúc đó, chuyện này một khi làm xong lập tức ra nước ngoài."

"Em họ, ngược lại nghĩ đến chu đáo." Nguyệt Ly cười khẽ, "Chỉ là, làm quốc tịch có chút khó khăn, cần phải có thời gian, em làm xong, chị sẽ lập tức an bài cho em ra khỏi nước. Chờ sau khi điều kiện đầy đủ, lập tức giúp em làm quốc tịch."

Cố Phương Phương suy nghĩ một chút, để lấy được quốc tịch nước Mỹ hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng.

Hai người thỏa thuận xong, lại hẹn thời gian nói chuyện cụ thể hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

"Là Cố Phương Phương?" Liễu Dật nhíu mày hỏi. Trong mấy năm nay, cô ta không ít lần quấy rầy Nguyệt Ly nhà cậu.

"Đúng vậy." Nguyệt Ly ăn một miếng cơm, cười khanh khách nói "Cô ta muốn giúp em một chuyện lớn."

"Cái gì?" Liễu Dật không thể tin tưởng Cố Phương Phương, nghi ngờ hỏi: "Em xác định là cô ta không lừa em chứ?"

"Có phải hay không, gặp mặt sẽ rõ thôi." Nguyệt Ly uống một ngụm nước canh " Nhưng mà, em tin tưởng hiện nay cô ta không có thời gian rảnh rỗi để mà lừa phỉ đâu."

"Cô ta muốn giúp em cái gì?"

Liều Dật chớp mắt, tò mò hỏi.

Nguyệt Ly thấy nhà ăn không có ai thì thẳng thắn nói nhưng mà âm lượng cũng rất nhỏ: "Cô ta muốn giúp em lấy trộm cơ mật của công ty Hạ Thần, lật đổ bọn họ, đến lúc đó chia cho cô ta chút lợi ích."

Liều Dật lâm vào trầm tư, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, rất lâu mới nói: "Cô ta hiện tại dù sao cũng là người của Hạ Thần, anh sợ cô ta có âm mưu khác, không thể sơ suất."

Nguyệt Ly gật gật đầu: "Em biết, em đã cho người theo dõi cô ta, những thông tin cô ta trộm được cũng sẽ có người đi xác minh thật giả."

"Ừ, có chuyện gì nhớ phải nói cho anh biết." Liều Dật dặn dò.

Sau khi ăn xong, hai người ra ngoài tản bộ.

Trời chiều nghiêng nghiêng, ánh nắng đỏ tươi, dưới bóng cây loang lổ có hai người đang chậm rãi đi bên nhau.

"Về sau sẽ không có cơ hội như thế này nữa." Nguyệt Ly bỗng nhiên buồn bã, tình yêu đang nồng nhiệt lại phải chia li, thật là tàn nhẫn.

"Yên tâm" Liều Dật nắm tay nàng, ôn nhu cười, ánh mắt sáng trong: "Tuy và sau này sẽ cách trăm sông ngàn núi nhưng mà còn có trò chuyện qua video, chúng ta vẫn có thể nhìn thấy nhau. Đáng về buồn bực này không hợp với em."

Nguyệt Ly tức giận: "Chẳng lẽ em không thể buồn bực sao?"

Liều Dật cười sùng sịnh: "Có thể, vợ của anh làm cái gì cũng được."

Hai người đi một lúc, mồ hôi đầm đìa, Nguyệt Ly lau mồ hôi cho Liều Dật nói: "Trở về đi, hôm nay thật nóng."

Hai người trở về, cùng nhau xem TV một lúc, bởi vì Nguyệt Ly vẫn còn chưa khỏi hẳn bệnh cho nên Liều Dật muốn cô đi ngủ sớm một chút.

Nguyệt Ly đang xem phim, không muốn đi ngủ. Liều Dật không chống cự được cô làm nũng đành đồng ý cùng cô xem một tập nữa.

Xem tivi xong, Nguyệt Ly liền đi nghỉ ngơi.

Liều Dật đến thu phòng của mình, mở máy tính ra, nhanh chóng gõ chữ trả lời email.

Chuông điện thoại di động vang lên, Liều Dật nhìn lướt qua màn hình, do dự một chút, tắt cuộc trò chuyện trên máy tính rồi mới nghe điện thoại: "Giám đốc Trần, có chuyện gì vậy?"

"Liều Dật, chúng ta nói chuyện riêng không cần khách sáo như vậy." Người kia tùy tiện cười nói.

"Cũng đúng, anh Tần gọi cho em có chuyện gì vậy?" Sắc mặt Liều Dật trầm xuống, hỏi?

"Đương nhiên là chuyện tốt rồi." Người đàn ông kia cười vui vẻ: "Có một món tiền lớn, muốn gọi cậu đến đầu tư."

"Anh nói một chút em nghe xem." Liều Dật làm ra vẻ rất hứng thú nhưng đầu óc lại vận chuyển với tốc độ cao.

"Chính là có một mảnh đất ở vùng ngoại ô, chúng ta hợp tác để khai phá mảnh đất này, thế nào, có hứng thú không?"

Liều Dật hỏi: "Là mảnh đất nào ở ngoại ô?"

"Chính là mảnh đất cạnh khu Phúc Tân đó."

"Là mảnh đất đó?" Liều Dật nhíu mày, không chút vội vã trả lời: "Để em nghĩ một chút."

"Đây chính là điểm khai phá quan trọng của chính phủ, một khi chúng ta tiến hành, chính là chờ mỗi ngày tiền rơi vào túi mà thôi."

Liều Dật cười lạnh, thật đúng là coi thường cậu ít tuổi không hiểu chuyện sao? Mảnh đất kia tuy là điểm khai phá quan trọng nhưng dùng để làm phòng cho thuê giá rẻ. Hơn nữa thanh danh của người họ Tần này trên thương trường không tốt lắm, nếu không cẩn thận, để anh ta ngáng chân mình một cái thì hậu quả sẽ khôn lường.

Hiện tại ngành bất động sản nhìn như có thể kiếm tiền rất dễ nhưng thực ra là do người kinh doanh bất động sản tuyên truyền, nâng giá nhà lên cao. Hiện tại cung lớn hơn cầu, rất nhiều căn nhà xây dựng ra rồi nhưng vẫn không có ai thuê.

"Chi sợ không được, việc này em không tự quyết định được." Liều Dật uyển chuyển nói, tên này có máu mặt trong giới hắc đạo, tạm thời không thể chọc vào, cự tuyệt trên điện thoại cũng không phải hành động sáng suốt.

Người kia cười gượng: "Cũng được, ngày khác anh sẽ tìm ba cậu bạn bạc, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Liễu Dật nhíu mày, nghĩ thầm, người này cực kì khó chơi, lần này không đạt được ý nguyện, nhất định còn có lần sau nữa, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng.

Cuối cùng cũng trả lời xong email, tiếp tục phê duyệt một số văn kiện, nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ rồi.

Đúng lúc muốn đi tắm rửa thì cửa thư phòng mở ra, Nguyệt Ly mặc áo ngủ, tay cầm bát canh hạt sen chậm rãi bước vào.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Ngừ khí của Liễu Dật tuy có chút chất vấn nhưng đáy mắt lại chứa đầy sự quan tâm.

"Em dậy đi vệ sinh, thấy thư phòng của anh còn sáng nên nấu một bát canh nóng cho anh." Nguyệt Ly đưa canh tới, cười nói "Anh làm việc vất vả như vậy, em sợ anh chưa già đã yếu."

"Chưa già đã yếu? Có cần anh chứng minh cho em không, hả?" Liễu Dật nhíu mày, trong con ngươi đen tràn đầy ý trêu chọc.

"Thật không đúng đắn." Nguyệt Ly thu lại nụ cười, nói "Mau uống canh đi."

Dưới ánh mắt đăm đăm đuổi của Nguyệt Ly, Liễu Dật uống cạn bát canh.

"Đi tắm đi."

Nguyệt Ly cầm bát không, nói mấy câu rồi trở về phòng.

Tắm rửa xong, Liễu Dật đi thẳng đến phòng Nguyệt Ly.

Liễu Dật nhẹ nhàng bước lên giường, ôm lấy Nguyệt Ly từ phía sau.

Cảm nhận được hơi ấm từ phía sau, Nguyệt Ly cong môi, gương mặt mang theo ý cười chìm vào giấc ngủ.

Lại là một ngày đẹp trời, bệnh của Nguyệt Ly cũng đã khỏi hẳn, tâm tình rất vui vẻ.

Chỉ là người vốn nằm bên cạnh đã đi mất, tâm tình vốn tốt đẹp của Nguyệt Ly lại có một tia buồn bực.

"Tiểu thư, xuống ăn sáng đi." Tiếng gọi của di Truong truyền đến.

"Được, cháu sẽ xuống ngay."

Ăn sáng xong, Nguyệt Ly rảnh rỗi không có việc gì làm bèn cầm tờ báo lên đọc.

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, tiếng chuông này Nguyệt Ly rất quen thuộc, là điện thoại của Liễu Dật từ thư phòng truyền đến. Nguyệt Ly nhanh chóng đi xem, trên màn hình là một dãy số lạ. Nguyệt Ly nghe, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm phụ nữ tràn ngập ý cười.

"Tại sao không nói lời nào?"

Người phụ nữ kia nghi hoặc.

Nguyệt Ly ngây ngốc một hồi rồi mới trả lời: "Không biết cô là?"

"Tôi là Tần Song." Đối phương tự giới thiệu "Là bạn học cũ của Liễu Dật, cô là ai?"

Nguyệt Ly sững sốt một hồi mới nhớ ra, thì ra là cô ta, là người bạn học mà Liễu Dật từng đưa về nhà.

Tại sao cô ta lại gọi đến? Có một loại dự cảm không tốt quanh quẩn trong lòng cô, cô thần nhiên nhưng lại vô cùng kiên quyết nói: "Tôi là bạn gái anh ấy."

"A..." Nụ cười của Tần Song có chút cứng ngắc, cô ta cho rằng mấy năm nay cậu vẫn độc thân, không nghĩ rằng cậu đã có bạn gái, cuối cùng cũng chỉ là cô ta tự đa tình.

"Là hợp lớp, tôi đặc biệt gọi tới mời cậu ấy đi." Tần Song nói "Vào thứ năm tuần sau, cô giúp tôi nói lại với cậu ấy, hợp lớp ở nhà hàng Ngân Hoa."

"Được, tôi sẽ nói lại với anh ấy."

"Tạm biệt."

Nguyệt Ly cúp điện thoại, trong lòng có chút buồn bực.

Cô biết, từ trong đáy lòng cô vẫn tin tưởng cậu, tin tưởng cậu sẽ không có lỗi với cô, nhưng mà, cô ta vừa xuất hiện, giống như một cây kim găm vào lòng. Nhớ lại năm đó, Tần Song đúng là đã có ý nghĩ không an phận với Liễu Dật.

Cô nhất định phải thương lượng với Liễu Dật, công khai quan hệ của bọn họ với mọi người, đỡ cho những người phụ nữ khác có ý nghĩ không an phận.

Đêm đó, Liễu Dật trở về, toàn thân là mùi rượu. Nguyệt Ly kinh hãi, không yên lòng đưa cậu trở về phòng, có chuyện gì cũng phải đợi cậu tỉnh lại mới nói được.

Giúp đỡ cậu nằm xuống giường xong, trong lòng Nguyệt Ly chất chứa vô số tâm sự, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Di Trương bê canh giải rượu tới, Nguyệt Ly múc từng thìa dứt cho cậu.

Ngày hôm sau, Liễu Dật tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, cau mày. Lúc này, một thanh âm nhu hòa vang lên ở bên tai cậu: "Uống ngụm nước đi."

Liễu Dật ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nhẹ nhàng ôn nhu của Nguyệt Ly, cậu xin lỗi nói, thanh âm có hơi khàn khàn: "Làm phiền em rồi."

Nguyệt Ly cười cười: "Uống nước đi, em đã bảo di Trương nấu canh giải rượu rồi."

Liễu Dật lăm bằm lâu bầu uống xong, cũng hơi hơi tỉnh táo lại, đưa chén cho Nguyệt Ly, đôi con ngươi đen như lấp lánh ánh sáng: "Anh vẫn khát."

"Được, em rót thêm cho anh."

Nguyệt Ly lại rót một chén nước cho Liễu Dật.

Liễu Dật uống xong bắt đầu giải thích, cậu cúi đầu, tai hơi đỏ ửng, hoàn toàn giống như một đứa trẻ vừa gây ra lỗi lầm: "Tôi hôm qua uống rượu là bởi vì cổ phiếu của công ty lại tăng, lượng tiêu thụ sắp tới cũng rất tốt, các vị giám đốc mới rủ nhau liên hoan, uống hơi nhiều một chút."

"Uống ở đâu vậy?"

"Đương nhiên là nhà hàng, tâm tình anh rất tốt nên uống nhiều một chút." Sau đó Liễu Dật lại bổ sung một câu nhấn mạnh "Tất cả đều là đàn ông."

Nghe cậu nói xong, Nguyệt Ly cảm thấy rất sáng khoái, có đôi khi, rõ ràng là lựa chọn tin tưởng cậu nhưng vẫn cứ suy nghĩ linh tinh. Nhưng mà, cái người phụ nữ Tần Song này lại xuất hiện, tuyệt đối phải đề phòng.

"Em cũng không có trách anh." Nguyệt Ly ngồi xuống "Chỉ cần anh không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là được, chỉ là dù sao uống rượu cũng không tốt lắm, lần sau uống ít đi."

Liễu Dật thấy cô không tức giận thì gật đầu liên tục: "Anh biết rồi."

"Tiểu thư, canh giải rượu nấu xong rồi."

Tiếng của di Trương truyền đến, Nguyệt Ly ra ngoài nhận bát canh từ trên tay di Trương, lại quay lại ngồi bên giường cậu. Lần này đến lượt cô dứt canh cho cậu. Cô giống như cậu, cẩn thận thổi rồi mới dứt cho cậu, sau khi cậu uống thì lại vội hỏi có nóng không, có đắng không? Trong lòng Liễu Dật rất ấm áp, hưởng thụ sự chăm sóc của Nguyệt Ly.

Bát canh này, Liễu Dật uống chậm vô cùng, tốn không ít thời gian, Nguyệt Ly dịu dàng tình cảm, ánh mặt trời chiếu vào giống như khoác lên người cô một tầng ánh sáng, an tĩnh bình yên, vừa xinh đẹp, vừa trong trẻo dịu dàng.

"Hôm nay không cần đi làm sao?" Nguyệt Ly hỏi.

Liễu Dật cong môi cười nói: "Đúng vậy, hôm nay là chủ nhật. Anh ở nhà với em."

"À phải rồi, có chuyện muốn nói với anh. Tần Song, bạn học của anh tối hôm qua có gọi điện, nói là thứ năm tuần sau có tổ chức họp lớp ở nhà hàng Ngân Hoa." Nguyệt Ly thản nhiên nói nhưng mắt không chớp nhìn biểu tình của Liễu Dật.

Liễu Dật "À..." một tiếng, không có phản ứng đặc biệt gì, trầm ngâm một hồi, nói: "Đúng lúc, anh đưa em đi làm quen với bọn họ."

"Có bất tiện hay không?"

"Không đâu." Liễu Dật nắm tay cô "Hiện giờ có rất nhiều bạn học của anh đã kết hôn để sẽ đưa vợ hoặc chồng tới, không có gì bất tiện hết."

"Được rồi."

Nguyệt Ly đem bát không ra ngoài, Liễu Dật nhanh chóng mặc quần áo tử tế, sau khi rửa mặt xong, hai người cùng nhau ăn bữa sáng.

"Hôm nay muốn đi đâu chơi?" Liễu Dật đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng hỏi.

Nguyệt Ly hơi khó xử, vài năm nay những địa điểm hay ở trong thành phố hai người đều đã đi qua hết, không có nơi nào đặc biệt muốn đến.

Giống như đọc hiểu suy nghĩ của Nguyệt Ly, Liễu Dật đề nghị: "Nếu không chúng ta tới những thành phố khác thử xem."

"Nghĩ thì rất tốt nhưng mà lạ nước lạ cái cũng không có gì thú vị." Nguyệt Ly thờ dãi "Đi đâu thì tốt đây?"

Liễu Dật nhìn mặt trời ở ngoài cửa sổ, nở nụ cười, lộ ra răng nanh trắng nõn "Ở nhà là tốt nhất, em sợ nóng mà."

Cuối cùng hai người không đi đâu cả, ở nhà, hưởng thụ thời gian hai người an nhàn không có ai quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thủ Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Lại đã Thứ hai, Nguyệt Ly và Liễu Dật bởi vì tối hôm qua đại chiến kịch liệt, hai người vội vàng thức dậy, liền chạy tới công ty.

Nguyệt Ly tinh thần không được tốt lắm, mơ mơ màng màng, ngủ gà ngủ gật, còn Liễu Dật thì lại tinh thần sáng láng, mặt mày hớn hở.

Dừng lại ở một quán ăn để ăn sáng, đây là một quán làm ăn tương đối khá, lúc ra ngoài đã ước định tốt lắm, nếu không lúc này, nhất định phải sắp xếp chỗ ngồi.

Người thấy mùi thơm, Nguyệt Ly có chút tinh thần, bĩu môi: "Em muốn ăn bánh bao hấp."

Liễu Dật nghiêm túc lái xe, nhìn thẳng phía trước, nhếch miệng: "Ồ ngay bên tay phải của em."

Nguyệt Ly một đêm đại chiến, đã sớm đói bụng, ăn rất nhanh.

Đến công ty, hai người cùng nhau vào thang máy đi lên.

Nguyệt Ly ở tầng hai, Liễu Dật hôn một cái vào má cô ấy, vẫy tay tạm biệt.

Nguyệt Ly mở máy tính ra, đi lên MSN, một tin nhắn ngắn của Liễu Dật gửi tới, kích vào xem, chỉ đơn giản là hỏi thăm, Nguyệt Ly nhắn lại cho cậu ấy nói phải cố gắng làm việc, thời gian đi làm không thảo luận tình cảm cá nhân.

Rất nhanh, bên kia gửi đến một khuôn mặt buồn, nghĩ đến gương mặt tuần lẳng tính trẻ con của cậu ấy, Nguyệt Ly liền không nhịn được khẽ cười.

Thời gian của cậu ấy và cô không nhiều lắm, phải quý trọng mỗi một phút.

Nhưng vui mừng không bao lâu, một cuộc điện thoại của thư ký, làm cho cô nổi giận dùm dùm.

"Tổng giám đốc, không tốt." Giọng nói cuồng quýt của thư ký Lý từ đầu bên kia truyền đến.

"Không nóng nảy, từ từ nói." Nguyệt Ly uống một ngụm sữa.

Thư ký Lý nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Công ty thu mua nguyên liệu có vấn đề."

Nguyệt Ly hơi kinh ngạc, rất nhanh tỉnh táo lại, trầm giọng hỏi: "Ai phụ trách?"

Thư ký Lý trả lời: "Là cậu của cô."

"Cậu tôi đi làm khi nào?" Nguyệt Ly cau mày, nghi ngờ nói.

"Là mấy ngày trước, Vợ của Đồng Sự Trưởng giới thiệu, trực tiếp đến bộ phận thu mua nguyên liệu làm phó phòng. Hôm trước, trong nhà trưởng phòng có việc xin nghỉ, anh ta liền tự tiện quyết định mua lô hàng lông cừu kia."

"Được rồi, tôi đã biết, cậu lập tức bảo cậu ta đến phòng làm việc của tôi. Còn có lập tức ngừng sản xuất lô hàng này lại, tìm người mua lần nữa." Nguyệt Ly trầm giọng ra lệnh. Người cậu này, thật là một ngày không gây chuyện, một ngày không yên. Trước kia, gây chuyện không ít, từng ngày người trong tù ba năm.

Mười phút sau, cậu của Nguyệt Ly xuất hiện ở trong phòng làm việc của Nguyệt Ly.

Cậu cười híp mắt hỏi: "Nguyệt Ly, cháu tìm cậu có chuyện gì?"

Nguyệt Ly giận tái mặt, lạnh lùng nói: "Đây là công ty, không phải ở nhà, xin gọi tôi là tổng giám đốc."

Thấy không khí không đúng, cậu sửa miệng, "Tổng giám đốc Liễu, cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Nguyên liệu có phải là cậu ký tên mua không?" Nguyệt Ly chất vấn. Cô vẫn luôn không thích người cậu này, nhiều tuổi như vậy, không tốt làm người, cả ngày không biết tiến thủ.

"Đúng vậy." Cậu gật đầu một cái, "Có vấn đề gì không?"

Nguyệt Ly vỗ bàn một cái, "Cậu có biết, cậu mua nguyên liệu như thế nào không, cậu mua lông cừu, đều là hàng loại hai, làm sao sản xuất quần áo được?"

"Cậu." Bị chất vấn, cậu không nói được lời nào, cậu muốn giải thích, nửa ngày mới nói được một chữ.

"Cậu nói đi?" Nguyệt Ly hét lên, hiển nhiên là giận đến không nhẹ, "Một khi bán đi, sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự và uy tín của công ty, cho dù có bao nhiêu tiền cũng không mua được."

Hồi lâu, cậu ấp úng nói: "Thật ra, chỗ vẫn mua lông cừu quá đắt, cậu liền chọn một nơi giá cả rẻ một chút, cậu xem cũng rất tốt, thế nào cũng không nghĩ đến."

"Không nghĩ tới bị người lừa gạt?" Nguyệt Ly nghe cậu ta giải thích như vậy, càng tức, "Cậu, cậu không phải là đứa trẻ nữa, chẳng lẽ không biết giá rẻ sẽ không có hàng tốt sao, huống chi, cậu có biết gì về nhà sản xuất lông cừu này không, cũng bởi vì giá rẻ, dẫn đến bị tổn thất rất nhiều?"

"Đó không phải là rẻ sao?" Cậu cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Nguyệt Ly bị tức đến nổi không biết nói cái gì cho phải.

Sau một lát, Nguyệt Ly lên tiếng lần nữa: "Chức vụ trong công ty không thích hợp với cậu...cậu trở về đi thôi."

Vừa nghe Nguyệt Ly nói như vậy, cậu nóng nảy, "Mặc dù cậu làm không đúng, nhưng cậu có thể thay đổi, Nguyệt Ly, cháu cho cậu một cơ hội đi."

"Là chính cậu không quý trọng." Nguyệt Ly tức giận nói, "Cậu tham những món lợi nhỏ, đừng cho là cháu không biết, tiền hoa hồng bên trong đã vào túi cậu rồi."

"Cậu. Không có."

"Thôi, cháu cũng không muốn nói nhiều với cậu, cậu thu dọn một chút, là có thể đi." Nguyệt Ly không muốn lại nhìn thấy cậu ta.

"Cậu không đồng ý." Cậu cũng không muốn đi, điều kiện đãi ngộ ở nơi này rất tốt, ra khỏi cánh cửa này, dựa vào bằng cấp cao đẳng của cậu, sẽ có công việc nhẹ nhàng như vậy sao.

"Cậu không đồng ý cũng không có tác dụng." Nguyệt Ly không muốn lại nhìn cậu ta, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

"Ta đi tìm chị gái."

"Cho dù cậu đi, ra chuyện như vậy, xem ở quan hệ thân thích cháu không bắt cậu bồi thường, đã coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, không cần được voi đòi tiên." Nguyệt Ly cười lạnh, "Được rồi, cậu có thể đi."

Cậu mang theo tức giận ra khỏi phòng làm việc của Nguyệt Ly.

Sau khi cậu ta đi, Nguyệt Ly lập tức bấm số của Liễu Dật.

Giọng nói của Liễu Dật nhẹ nhàng: "Chuyện gì, Nguyệt Ly?"

"Cậu tham món lợi nhỏ, mua hàng loại hai, làm tổn thất không nhỏ." Nguyệt Ly lời ít mà ý nhiều, đối với việc làm của mẹ rất bất mãn. "Em thật sự không nghĩ ra, sao mẹ lại cho cậu ta vào công ty."

Liễu Dật an ủi: "Em cũng không cần vì chuyện này mà tức giận, anh sẽ giải quyết việc này."

"Em đã giải quyết rồi, đuổi việc cậu ta, em cũng không muốn nuôi sâu mọt như vậy." Nguyệt Ly hừ lạnh, "Anh cũng biết, em ghét nhất người như vậy."

"Nói thế nào, cũng là quyết định của mẹ, em nên nói trước với mẹ một tiếng."

"Thôi, mẹ sẽ hiểu." Nguyệt Ly nhún nhún vai, "Hôm nay em muốn ăn, Tô Hùm do anh làm."

"Được." Liễu Dật cười đồng ý, "Chỉ là, em không được ăn quá nhiều."

"Cái gì, lại nữa?" Nguyệt Ly rất bất mãn. "Tâm tình của em không tốt."

"Tâm tình không tốt, càng không thể ăn lung tung, anh làm com cà-ri cho em ăn được không, em muốn ăn bao nhiêu, anh liền nấu bấy nhiêu." Liễu Dật chính là chú ý thân thể của Nguyệt Ly, thân thể của cô đối với hải sản, dễ dàng dị ứng, vẫn là không nên ăn mới tốt.

"Ừ, còn phải thêm trứng gà, chân giò hun khói." Nguyệt Ly lui một bước.

"Không thành vấn đề." Liễu Dật dặn dò, "Tốt nhất là có chuyện gì cứ nói với anh, em đừng quan tâm quá nhiều, một tháng cuối cùng, chúng ta đều phải vui vẻ."

"Hết cách rồi, ba vất vả để thành lập công ty này, em không phải dám qua loa." Nguyệt Ly giận nói, "Anh đừng khuyên nữa, khuyên cũng vô dụng."

"Được rồi." Liễu Dật đáp lời, lại lên gửi một tin, tắt cả mọi chuyện, đều gửi qua cho cậu trước, cậu loại bỏ một chút, trước khi truyền tới tai Nguyệt Ly.

Cậu không hy vọng bất kỳ ngoại lực nào, làm ảnh hưởng đến một tháng cuối cùng của bọn họ.

Nghĩ đến phải xa nhau một thời gian, tim cứng lại, hận không thể lập tức ôm cô ấy vào lòng, thương yêu một phen.

Buổi trưa về đến nhà, Liễu Dật bận rộn ở trong bếp.

Nguyệt Ly đang nằm trên ghế sofa mềm mại, từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chuông điện thoại vang lên, Nguyệt Ly oán giận một câu, nhìn màn hình lóe sáng, nghĩ thầm, nhất định là cậu kể khổ với mẹ cô.

"Này."

Mẹ Liễu dịu dàng hỏi: "Đang yên lành sao con lại đuổi việc cậu của con?"

Giọng nói mặc dù nhẹ nhàng, lại có ý trách cứ.

Tâm tình của Nguyệt Ly vừa tốt lên nháy mắt biến mất, trầm giọng nói: "Mẹ, chẳng lẽ cậu không nói cho mẹ biết cậu đã làm gì ở công ty sao?"

"Cậu con nói, không biết tại sao bị con mắng chửi một trận, sau đó liền đuổi việc." Mẹ Liễu giải thích. "Trong này có phải có hiểu lầm gì hay không?"

"Hiểu lầm?" Nguyệt Ly cố gắng áp chế con giận trong lòng, tận lực làm cho giọng nói của mình bình tĩnh, "Cậu ấy tự ý quyết định mua hàng loại hai, làm công ty bị tổn thất không nhỏ, còn kiếm lợi bỏ túi riêng, mẹ nói con có thể dễ dàng tha thứ sâu một như vậy ở lại công ty sao?"

Mẹ Liễu vừa nghe, chuyện là như thế, sừng sốt một lát, lại truyền tới giọng nói của Nguyệt Ly: "Mẹ, ngài bao che người nhà, con không phản đối, nhưng người này nhất định phải có một chút năng lực."

"Được, mẹ biết rồi." Mẹ Liễu nhẹ nhàng nói, "Lần này là mẹ không đúng."

"Không có việc gì, mẹ, mẹ có về ăn com trưa không?"

"Không, thân thể con không tốt lắm, tự chăm sóc mình cho tốt."

"Vâng."

Lại trò chuyện với mẹ một chút, mùi com bay tới, Nguyệt Ly muốn ăn, liền tắt máy trước.

"Nguyệt Ly, ăn com."

Liễu Dật bung một bát com cà-ri to, đi tới.

Nguyệt Ly đứng dậy, đến trước bàn ăn, cầm cái thìa, nhẹ nhàng xúc một thìa, tỉ mỉ thưởng thức.

"Ăn rất ngon, Dật tài nấu nướng của anh, thật sự không chê vào đâu được."

"Vây phải ăn cho hết." Liễu Dật cười nói, "Thân thể của em có chút mỏng manh."

"Em biết rồi." Nguyệt Ly đồng ý.

Sau khi ăn xong, hai người lên giường nghỉ trưa.

Người đẹp trong ngực, thân thể của Liễu Dật không hiểu khô nóng.

Nguyệt Ly cọ ở trước ngực cậu ấy, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nắm chặt eo của Liễu Dật.

Đột nhiên, một cái lửa nóng nhô lên trong đùi cô, cô đương nhiên biết, đang muốn lạng lẽ lùi ra xa, hình như Liễu Dật biết cô muốn làm gì, trước một bước ôm cô vào trong ngực.

Nguyệt Ly sắc mặt ửng hồng, khẽ nói: "Liều Dật, đừng."

Liều Dật nhú mày, ánh mắt tối đen: "Anh không muốn làm gì, chỉ muốn ——"

Lời còn chưa dứt, cậu ấy đã đặt một nụ hôn lên môi cô, như chuồn chuồn lướt nước, liếm láp môi trái tim của cô.

Dần dần, cậu ấy vươn đầu lưỡi ra đưa vào miệng cô, dịu dàng quét qua khoang miệng cô, mút vào nước miếng ngọt ngào của cô, cuối cùng lưỡi của cậu ấy và cô quấn quýt cùng một chỗ

Úm ngậm nga, dứt quãng truyền vào trong tai Liều Dật, trong tay nắm chặt nơi đầy đặn, làm cho người dục vọng mãnh liệt.

Môi của cậu chậm rãi dời đi, cẩn thận hôn lên gương mặt của cô ấy, cái mũi xinh xắn, mặt mày, như quý trọng chỉ bảo trong tay.

"Liều Dật, không. Muốn." Muốn ngăn cản, nhưng giọng nói phát ra lại mềm mại yếu ớt, Liều Dật mất điếc tai ngo, vẫn như cũ đốt lửa trên người cô.

Còi nịt vú ra, lộ ra tuyết trắng anh đào, làm người ta thêm nhỏ dãi, Liều Dật không cần suy nghĩ đã ngậm vào trong miệng, bên kia thì dùng tay trấn an (an ủi).

Thay phiên yêu thương từng bên một, môi của cậu đi xuống bụng trắng mịn của cô ấy, tỉ mỉ gặm cắn, bàn tay thăm dò vào trong đùi.

Nguyệt Ly chỉ cảm thấy cả người khô nóng, ngứa ngáy khó nhịn, trong đầu đột nhiên trống rỗng, sóng tình mãnh liệt ập đến, dịch mật chảy ra, toàn bộ bị Liều Dật mút vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Trở về giường một lần nữa, Liều Dật thấy Nguyệt Ly đã tỉnh, cậu đau lòng nói: "Sao không ngủ thêm một lúc nữa?"

"Em nghe thấy mẹ gọi điện thoại tới nên tỉnh lại." Nguyệt Ly thần nhiên nói: "Em thật không hiểu tại sao mẹ lại bao che cho cậu như vậy."

"Có lẽ là vì cậu là em út ở trong nhà, mọi người vẫn luôn chiều chuộng ông cho nên mới vậy." Liều Dật phân tích: "Em cũng không cần phiền lòng vì việc này, cố gắng làm việc thật tốt, ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều thật vui vẻ là được rồi."

"Em biết rồi."

Hai người hạnh phúc ân ái nhưng Hạ Thần thì cả gia đình và sự nghiệp đều gặp chuyện không vui, cả ngày đều là đáng về nghiêm mặt, khó chịu, nhân viên nhìn thấy cũng không dám lớn tiếng nói chuyện.

Trong phòng họp, không khí cứng ngắc, mọi người đều cảm như hén, không ai dám thở mạnh.

"Vương Càn, cậu nói cho tôi biết, vì sao một quý gần đây, lượng tiêu thụ của công ty lại giảm hẳn một nửa." Hạ Thần nhẹ nhàng dùng tay gõ gõ bàn, giọng điệu âm trầm, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong lòng bàn tay và trên trán Vương Càn đều ứa mồ hôi lạnh, anh ta không tin được tổng giám đốc lại hỏi anh ta, non nóp lo sợ đứng dậy, sợ hãi nói: "Tôi... Tôi không biết."

"Không biết đúng không?" Hạ Thần khéo dài ngữ điệu, ý lạnh trong giọng nói càng nhiều khiến cho Vương Càn run rẩy. Sau đó anh ta nghiêm mặt nhìn Hạ Thần nói: "Tôi sẽ lập tức thống kê số liệu cho ra kết quả, tổng giám đốc đợi một chút."

"Bỏ đi, không cần làm nữa, cậu có thể về nhà rồi." Hạ Thần không mặn không nhạt nói.

Giống như sét đánh giữa trời quang*, Vương Càn trừng to mắt không dám tin, anh ta bị sa thải sao?

(Ý nói sự việc bất ngờ, không thể xảy ra)

Sau khi kinh ngạc, Vương Càn lắp bắp hỏi: "Vì... Vì sao?"

Hạ Thần cười lạnh: "Vừa rồi là cơ hội cuối cùng của cậu, là do cậu không quý trọng thôi."

Mặt Vương Càn xám như tro, ngàn tính vạn tính cũng không tính được mọi chuyện đã bại lộ rồi.

"Tốt nhất là cậu nhỏ tiền ra, nếu không thì ngồi đợi ăn cơm tù đi."

Vương Càn vào công ty cũng đã bảy năm, cũng là một nhân viên lão thành, không ai nghĩ tới anh ta lại làm ra chuyện như thế này. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được, bên ngoài thành thật như vậy nhưng bên trong lại xấu xa đến thế.

Sự kiện này cũng không vì Vương Càn bị đuổi việc mà kết thúc, Hạ Thần vẫn còn giận dữ, tiếp theo lại có một đồng người bị răn dạy.

Lượng tiêu thụ giảm, lợi nhuận cũng giảm đi, đây là khó khăn lớn nhất mà Hạ Thần phải đối mặt từ khi điều hành công ty tới nay.

Cuộc họp kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Một lần nữa trở lại văn phòng, Hạ Thần vẫn còn tức giận thì mẹ Hạ gọi điện đến.

"Alo, có chuyện gì?" Hạ Thần không kiên nhẫn nói.

Mẹ Hạ cũng biết gần đây công ty có chuyện, ôn nhu nói: "Mẹ muốn gặp cháu nội, con bảo Hồng Nhi đem cháu đến cho mẹ với ba con gặp một chút đi."

Vốn dĩ hai người bọn họ muốn đích thân nuôi nấng con trai của Hồng Nhi nhưng mà Hồng Nhi sống chết không chịu, lấy chết uy hiếp, cuối cùng họ phải thỏa hiệp, chỉ bảo cô ta thỉnh thoảng đưa đứa bé tới nhà ông bà ngủ một tối.

Hiện tại đã hơn một tuần rồi không gặp cháu nội bảo bối, bà sao có thể không nóng lòng.

"Con đâu có cấm cô ta đem thằng bé tới." Giọng nói của Hạ Thần vô cùng khó chịu, hiển nhiên là tâm tình không tốt.

"Được rồi, tối nay con bảo cô ta đưa thằng bé tới gặp mẹ và ba con đi, không quấy rầy con nữa, tạm biệt." Mẹ Hạ cũng biết giờ phút này không nên quấy rầy, nói xong liền cúp máy.

"Tạm biệt."

Nhớ tới gương mặt kinh khủng kia, Hạ Thần liền cảm thấy buồn nôn.

Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn lấy điện thoại lên gọi.

Nghe tiếng thông báo điện thoại tắt máy, Hạ Thần tức giận ném điện thoại đi động. Hôm nay thật là xui xẻo, chuyện gì cũng khiến anh ta bức mình.

Xoa bóp mi tâm, Hạ Thần nhắm mắt lại.

Lúc này, ở trong một căn phòng u tối, một đôi nam nữ đang nhiệt tình quấn lấy nhau, tiếng thở dốc của người đàn ông, tiếng rên ti của người phụ nữ hòa vào nhau tạo thành một khung cảnh chứa đầy dục vọng.

"Thoải mái sao?" Người đàn ông nói.

"Đương nhiên." Hồng Nhi nhẹ nhàng nói: "Đúng là anh hiểu em nhất."

"Đó là tất nhiên, trước kia chúng ta cũng rất hợp nhau." Bàn tay của người đàn ông đi tới bên đùi trong của Hồng Nhi khiến cho cô ta không ngừng rên rỉ.

"Em cũng vậy, em thích anh nhất." Khóe miệng Hồng Nhi cong lên, đây là Lý Toàn người thanh mai trúc mã ngày trước của cô ta, ngày đó nàng đã gặp phải anh ta trong bệnh viện. Anh ta tốt bụng, chăm sóc cô ta vô cùng cẩn thận, không lâu sau, lửa tình của hai người lại bùng cháy trở lại.

Cô ta thường đến nhà anh ta, hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc mà cô ta chưa từng được hưởng khi ở bên cạnh Hạ Thần.

Chỉ là cô ta lừa anh ta chuyện mình đã có một đứa con. Khoảng thời gian mặt cô bị thương, cô đã nhờ bà chủ nhà trước kia chăm sóc đứa bé.

"Hồng Nhi, gả cho anh đi." Người đàn ông kia bỗng nhiên chân thành nói.

"Em..." Hồng Nhi do dự, dù sao hiện tại cô ta không chỉ có một mình mà còn có một đứa bé, còn có cửa của Hạ Thần không biết có qua được không. Nhất thời cô ta không thể trả lời được.

Thấy Hồng Nhi do dự, Lý Toàn sốt ruột hỏi: "Em không muốn sao?"

"Không phải." Hồng Nhi lắc đầu "Là em còn có một số chuyện chưa giải quyết được."

"Có chuyện gì, nói ra chúng ta cùng nhau giải quyết." Lý Toàn nắm tay cô ta, ánh mắt kiên định nhìn Hồng Nhi.

Thiếu chút nữa Hồng Nhi không nhận được mà nói ra sự thật nhưng mà nghĩ tới rất ít người đàn ông chấp nhận nuôi con của người khác nên vẫn không nói.

"Em muốn suy nghĩ một thời gian." Cô ta quay lưng lại, nhẹ nhàng nói.

Lý Toàn ôm lấy cô ta: "Được, anh chờ em."

Hai người lại quấn lấy nhau, Hồng Nhi trở về nhà lại thấy được Hạ Thần đã lâu không gặp. Cô ta cho rằng Hạ Thần sớm đã quên cô ta rồi chứ.

"Cô đi đâu vậy hả?" Ánh mắt thâm sâu của Hạ Thần nhìn thẳng vào Hồng Nhi.

"Đương nhiên là đi dạo phố rồi." Hồng Nhi cười khê nói, ngồi vào bên cạnh anh ta: "Hôm nay ngọn gió nào thổi anh tới vậy?"

"Cô nói xem?" Hạ Thần không muốn nói nhiều: "Đưa bé đâu?"

"Em đã nhờ một người bạn chăm sóc giúp rồi." Hồng Nhi còn tưởng là anh ta tới vì cái gì, hóa ra là đứa bé.

"Nhờ người bạn trông hộ? Bạn của cô có thể chăm sóc tốt đứa bé sao? Nếu như đứa bé có chuyện gì vậy thì cô chờ chôn cùng nó đi." Hạ Thần lạnh lùng cảnh cáo. Hiện tại một đồng chuyện làm anh ta phiền lòng, anh ta không có thời gian phong hoa tuyết nguyệt* với cô ta.

(Ý chỉ tình yêu nam nữ)

"Thần, anh thật là ác độc." Ánh mắt của Hồng Nhi bỗng nhiên trở nên âm u. Thì ra cô không có một vị trí nào ở trong lòng anh ta, chỉ là một thứ đồ chơi khi anh ta buồn chán hay cô đơn. May mắn cô cũng không có thực lòng với anh ta, nếu không quả thực sẽ biến thành oán phụ. Nếu như anh ta vô tình vậy cô có thể quang minh chính đại đi với người khác, vài năm nay cô đã tích trữ được không ít tiền bạc. Nghĩ vậy, ánh mắt của cô ta trở nên bình tĩnh không một gợn sóng.

"Tôi độc ác? Nếu không nhớ cô đã sinh cho tôi một đứa con trai thì cô nghĩ là cô còn có thể sống đến bây giờ sao?" Hạ Thần âm trầm nói, trong giọng nói không có chút độ ấm nào.

"Thần, anh thực sự là một người tuyệt tình." Hồng Nhi xoay người nói khẽ: "Anh cũng biết mặt em bị thương, nhưng ngay cả nhìn một cái anh cũng không thèm nhìn, trong lòng em đau khổ như thế nào anh có biết không? Em yêu anh như thế nhưng anh lại đối xử với em như vậy."

Hồng Nhi đã sớm khóc không thành tiếng, trong lòng lại biết rằng tâm tình Hạ Thần không tốt, không thể trêu chọc anh ta, cô phải giả vờ nhu nhược khiến anh ta đồng tình, như vậy mới có thể tranh thủ được nhiều lợi ích hơn.

Hồng Nhi quả thực rất hiểu Hạ Thần. Hạ Thần thấy bộ dạng cô ta đáng thương như vậy có chút mềm lòng, nhớ lại những chuyện trước kia, trong mắt có tia áy náy, rất lâu sau mới nói: "Về sau tôi sẽ không trở lại đây nữa, tôi sẽ viết một tờ chi phiếu, coi như là phí chia tay đi."

Nói xong, lấy ra một tờ chi phiếu và bút, nhanh chóng viết xong đưa cho Hồng Nhi.

Hồng Nhi nhìn con số trên chi phiếu, trong lòng mừng như điên nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ kinh ngạc: "Thần, anh không cần em nữa, về sau em biết sống như thế nào?"

Ngữ khí của Hạ Thần dịu đi không ít: "Yên tâm, trên đời này không có ai rời xa ai đó thì không thể sống nổi, về sau cô hãy tự lo cho mình đi, đứa bé để ba mẹ tôi nuôi dưỡng."

"Thần, anh không cần em, em cũng không thể giữ anh lại nhưng vì sao ngay cả đứa bé anh cũng cướp đi?" Hồng Nhi giống như là điên rồi, vội vàng quỳ xuống trước mặt anh ta, đau khổ cầu xin. Nói thế nào cũng là con của mình, diễn trò cũng phải diễn nghiêm túc một chút.

"Lấy năng lực của cô có thể cho đứa bé cái gì, nếu như đứa bé biết rõ thân phận của cô nó sẽ nghĩ như thế nào? Điều này cô đã nghĩ tới chưa?" Hạ Thần nói có lý, Hồng Nhi căn bản không thể phản bác.

Sau đó Hạ Thần lúi kéo Hồng Nhi lái xe đến trước nhà bà chủ nhà trước kia.

Nhìn thấy vẻ mặt hồn nhiên khi ngủ của con trai, tình thương người mẹ của Hồng Nhi trào dâng, không giống như lúc trước, vẻ mặt là thực sự chân thành, đúng là một người mẹ không rời xa con. Nhưng mà Hạ Thần nói đúng, đi theo cô, đứa bé chỉ có thể vất vả. Cuối cùng cô chỉ nhìn thoáng qua rồi cắn răng giao đứa bé cho Hạ Thần.

Xe đi xa, Hồng Nhi nhìn chiếc xe dần dần biến mất, trong lòng khó chịu không nói nên lời. Bà chủ nhà an ủi vài câu, cũng thuận tiện biết được đầu đuôi câu chuyện.

Bên này, Nguyệt Ly cũng nhanh chóng nhận được điện thoại của chú Lưu.

"Có chuyện gì?" Tâm tình Nguyệt Ly hôm nay rất tốt, thanh âm thanh thúy êm tai.

"Hạ Thần chán Hồng Nhi rồi, cho cô ta phí chia tay, đưa cả đứa bé đi rồi." Chú Lưu kể lại mọi chuyện một cách đơn giản.

Nguyệt Ly trầm ngâm một lúc rồi nói: "Đi thì đi, sau này cũng không cần cô ta làm gì nữa, chú nghỉ ngơi một thời gian rồi cùng những người khác theo dõi Cố Phương và Hạ Thần đi."

"Biết rồi, tiểu thư." Chú Lưu trả lời.

Tắt điện thoại, khoe miệng Nguyệt Ly cong lên, vì Cố Phương Phương đã đồng ý giúp cô trộm bí mật của công ty Hạ Thần, quân cờ Hồng Nhi này trở thành có cũng được mà không có cũng không sao. Cô ta có thể toàn thân rút lui cũng là chuyện tốt.

Chỉ cần đánh ngã Hạ Thần thì anh ta sẽ chẳng còn gì nữa. Vài năm nay anh ta cũng đã bị những người phụ nữ này làm cho sứt đầu mẻ trán, lúc này chính là lúc đánh anh ta một kích cuối cùng, khiến cho anh ta không thể xoay người, đến lúc đó, đối phó với anh ta dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Đáng tiếc cô chỉ ở trong nước một tháng nữa thôi, không thể nhìn thấy bộ dạng nghèo túng của Hạ Thần rồi.

Thời gian không còn sớm, Liễu Dật còn chưa về, cô tiện tay gọi điện thoại cho anh.

"Alo, Nguyệt Ly, đợi anh đến nổi thấy phiền rồi sao?" Tiếng cười truyền tới từ đầu dây bên kia.

"Đúng vậy, sao anh còn chưa về?" Nguyệt Ly cười hỏi.

"Anh đang lợi dụng thời gian rảnh để nhận điện thoại của em đó, đoán là uống rượu xong cũng đã khuya rồi, em không cần chờ anh, đi ngủ sớm một chút đi." Liễu Dật nhẹ nhàng dặn dò.

"Anh đúng là... Không được uống nhiều rượu biết chưa." Nguyệt Ly cảnh cáo "Nếu còn uống nữa thì anh cũng dừng về nữa."

Liễu Dật đồng ý: "Biết rồi, Nguyệt Ly."

"Còn nữa, về sau những bữa tiệc như thế này có thể từ chối thì từ chối, ở bên cạnh em nhiều một chút được không?" Nguyệt Ly ôn nhu nói: "Một mình ở trong nhà em cảm thấy rất vắng vẻ."

"Vừa hay, anh sẽ cố gắng thêm nữa, để cho em sinh một bảo bối sớm một chút, như vậy sẽ không vắng vẻ nữa, có được không?" Thanh âm trên chộc của Liễu Dật truyền đến khiến cho Nguyệt Ly hơi sững sờ. Hiện tại bọn họ còn quá trẻ, sinh con có phải là hơi sớm không, huống chi, cô sắp phải ra nước ngoài rồi.

"Sao vậy, không nguồn sao?" Ngữ khí Liễu Dật có chút thay đổi.

"Không phải là không muốn mà là tình huống không cho phép." Nguyệt Ly thở dài: "Anh cũng biết em sắp phải ra nước ngoài rồi."

Liễu Dật lập tức hiểu ra, cậu đã quên mất việc này, hơi tiếc nuối nói: "Vậy chờ em trở về chúng ta lại tiếp tục cố gắng."

"Đến lúc đó nói sau đi."

Người khác đã bắt đầu thúc giục, Liễu Dật đành phải tắt điện thoại.

Nguyệt Ly mở tivi nhìn xem một lúc thì di động vang lên, tưởng là Liễu Dật gọi về nhưng mà lại là Cố Phương Phương: "Em họ, có chuyện gì vậy?"

Cố Phương Phương cười nói: "Gần đây lượng tiêu thụ của công ty Hạ Thần giảm không ít, khiến cho toàn bộ công ty rơi vào tình trạng khó khăn."

"Vậy sao, đúng là một tin tức tốt." Nguyệt Ly cong môi cười.

"Phải rồi, chị họ, tôi mai chị có rảnh hay không?"

"Đương nhiên là rảnh."

"Được, vậy chúng ta hẹn nhau ở nhà hàng Thanh Hoa." Cố Phương Phương đề nghị: "Tám giờ được không?"

"Được, đến lúc đó chúng ta lại nói chuyện."

Mọi chuyện càng ngày càng đặc sắc, Hạ Thần tuyệt đối không thể tưởng tượng được Cố Phương Phương lại phản bội anh ta.

Một người phụ nữ vì con của mình tất nhiên phải chuẩn bị đề phòng thật chu đáo rồi, cái loại trắng hoa như Hạ Thần khoa có thể khiến cho cô ta tin tưởng.

Coi như Cố Phương Phương đã nghĩ thông, sau khi kết thúc mọi chuyện, công ty bị đóng cửa, Hạ thần bị giam, lúc này Nguyệt Ly mới có thể buông bỏ toàn bộ hận thù trong lòng.

Hạ Thần, ngày lành của anh sắp kết thúc rồi, phải quý trọng hiện tại thật tốt đi, về sau, cả đời này của anh cũng không thể có được gia nghiệp như những bậc cha chú đời trước đâu.

Trong căn phòng tao nhã, dưới ánh đèn nhu hòa, người phụ nữ mặc váy hoa đang mưu tính một âm mưu.

"Em họ, em muốn chị giúp em như thế nào?"

Nguyệt Ly uống một ngụm cà phê, giọng điệu thoải mái hỏi

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

"Trừ giúp em làm hộ chiếu, còn phải chuẩn bị tốt tiền bạc." Cố Phương Phương cũng không khách khí, nói thẳng.

"Không cần những thứ khác sao?" Nguyệt Ly nhú mày.

Cố Phương Phương lắc đầu một cái: "Đương nhiên không phải, những tài liệu cơ mật của Hạ Thần, khẳng định không dễ dàng tìm được, lúc đấy cần chuyên gia phá giải mật mã khóa."

"Vậy có thể nói kế hoạch của em sao?" Nguyệt Ly lạnh nhạt nói, "Dù sao, chuyện của công ty, chị biết rõ hơn em."

"Nói cũng được." Cố Phương Phương suy nghĩ một chút, nói, "Đầu tiên đương nhiên là em và anh ta khôi phục quan hệ, lấy được tin tưởng, moi ra một chút tin tức quan trọng, buổi tối cho anh ta uống thuốc ngủ, như vậy em sẽ có đủ thời gian để tìm."

"Kế hoạch ngược lại không tệ, chỉ là một khi bị phát hiện, hậu quả không phải em có thể thừa nhận." Nguyệt Ly nhắc nhở, cũng đề nghị, "Đầu tiên em phải diễn làm sao để anh ta không phát hiện ra, tiếp theo, thuốc ngủ có phát tác, cuối cùng, khi em làm việc, nhớ rõ đem mấy thứ đặt về vị trí ban đầu."

"Chị họ, nghĩ đến thật chu đáo." Cố Phương Phương khen, "Chị nói, em đều sẽ chú ý."

"Sau khi em lấy được tài liệu cơ mật, tìm cách copy ra ngoài, sau đó gửi đến hòm thư của chị." Nguyệt Ly nói: "Trực tiếp lấy trộm ra ngoài, rất không an toàn."

Cố Phương Phương gật đầu một cái: "Em biết rồi." Thật may là cùng chị họ bàn bạc trước, nếu không xảy ra sơ suất gì, cô đúng là không dám tưởng tượng cuộc sống tương lai.

"Còn nữa, thật ra em đừng vội vàng đi, nếu không có về em chột dạ." Nguyệt Ly giải thích nói, "Đến lúc đó, em có thể nhìn thấy bộ dáng nghèo túng của anh ta."

"Có vẻ không sai." Cố Phương Phương nghĩ đến một ngày kia, tâm tình bỗng nhiên đặc biệt vui sướng, trước kia cô thật sự yêu Hạ Thần, nhưng, mấy năm nay, tất cả cảm tình cũng bị những chuyện vụn vặt cãi vã làm tiêu tan hầu như không còn, anh ta lãng nhãng lạm tình, cô đối với anh ta đã rất thất vọng, anh ta bị đánh ngã, cô cũng sẽ tự do.

Công ty của anh ta phá sản, công ty của chị họ nhất định càng phát triển hơn, cô lấy được càng nhiều hơn so với nhận được từ Hạ Thần.

Hiện tại, cô đều phải vì con trai suy tính.

"Chỉ là, em phải cẩn thận mọi thứ, một chút sai lầm cũng không thể có." Nguyệt Ly nhắc nhở lần nữa, "Còn có vô luận như thế nào, không có bằng chứng, tuyệt đối không thể thừa nhận."

Cố Phương Phương ghi nhớ từng việc, lần này cô cho anh ta một kích trí mạng, để trả thù anh ta những năm nay lạnh nhạt bạo lực, bên ngoài....

Sau khi hai người xác định không có sai lầm, lại trò chuyện những việc khác một chút, đã đến mười giờ, ai về nhà nấy.

Vào phòng, liền nhìn thấy vẻ mặt không vui của Liễu Dật.

Nguyệt Ly đi qua, cười hỏi: "Sao vậy, ai chọc giận anh rồi?"

"Còn không phải em sao." Liễu Dật hơi mím môi, giọng nói có chút đáng thương: "Anh sớm rời khỏi bữa tiệc trở về, em đi đâu mà lâu như vậy?"

Nguyệt Ly có chút dờ khóc dờ cười, "em cũng không phải là không có cách nào sao, em muốn cùng Cố Phương Phương bàn bạc chút chuyện, rất quan trọng."

"Chuyện gì, mà anh không biết?" Liễu Dật đáng thương hơn.

"Được rồi, em cho anh biết." Nguyệt Ly chịu không nổi bộ dáng đáng thương tội nghiệp này của cậu ấy, liền nói nhỏ vào tai.

Sau khi nghe xong, Liễu Dật vẻ mặt nghiêm túc: "Chuyện này còn phải lên kế hoạch cho tốt, anh không thể để cho em gặp chuyện không may."

"Em thấy cũng rất tốt." Nguyệt Ly kỳ quái, "Anh còn cảm thấy có vấn đề gì sao?"

"Thứ nhất, Cổ Phương Phương vẫn không xác định được phòng của anh ta có đặt camera siêu nhỏ hay không." Liễu Dật nghiêm mặt nói, "Phá giải mật mã khóa, tuyệt đối không thể tùy tiện tìm lung tung."

"Anh lo lắng cũng không sai, nhưng, mật mã khóa không nhất định cần chuyên gia, vẫn còn muốn xem xét tình hình bên Phương Phương." Nguyệt Ly ngược lại không quan tâm.

Liễu Dật cũng không nghĩ như vậy, cậu phải suy xét để không có một chút sai lầm, cậu không thể để cho Nguyệt Ly ra một chút việc.

"Vậy em cũng phải chuẩn bị cho tốt." Liễu Dật nghiêm túc nói, "Phải hết sức cẩn thận, đều có khả năng xuất hiện sai lầm, anh không hy vọng, em bị cuốn vào trong đó." "Không được." Nguyệt Ly không hề nghĩ ngợi, "Em nhất định phải làm cho anh ta vĩnh viễn không thể xoay người."

"Nguyệt Ly, em nói cho anh biết, tại sao em phải đối phó Hạ Thần như vậy?" Đây là vấn đề cậu vẫn nghi ngờ, cậu không muốn đợi thêm nữa, cậu liền tự mình hỏi. Không biết như thế nào, cậu mơ một giấc mơ thật dài, cậu mơ thấy cậu gặp được Nguyệt Ly ở nhà tù, về mặt cô ấy tiêu tụy, cậu lại thấy rất đau lòng, cậu muốn hỏi, cô ấy lại nhìn thẳng vào cậu, không nói gì.

Cậu muốn bắt được cô ấy, lại khó có thể chạm tới, cuối cùng tỉnh giấc, mồ hôi lạnh toát thân, nhìn Nguyệt Ly vẫn còn ngủ say, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Em" Nguyệt Ly cảm thấy bây giờ đã không cần thiết phải lừa gạt cậu ấy nữa, lạnh nhạt nói, "Được, em cho anh biết."

"Anh biết không, em đã chết qua một lần." Nguyệt Ly thanh âm rất nhẹ, sắc mặt bỗng dung tái đi, Liễu Dật nhìn lên, trong lòng kinh hãi, vội vàng ôm cô ấy vào trong ngực, dịu dàng nói: "Anh ở bên cạnh em, em đừng sợ."

"Trước kia em rất thích Hạ Thần."

Nghe được cô ấy như vậy nói, trong lòng Liễu Dật rất khổ sở, nhưng càng thêm yêu thương cô ấy hơn, cô ấy chưa bao giờ nói cho cậu biết đã gặp phải chuyện gì?

"Nhưng, Hạ Thần rất lạnh nhạt, bao nuôi rất nhiều phụ nữ, cuối cùng, Cổ Phương Phương thừa dịp tới thăm em, cô ta ngang nhiên phát sinh quan hệ với Hạ Thần, hai người nhanh chóng yêu đôi phương, em tuyệt vọng muốn đi chết, nhưng, khi đó trong nhà lại xảy ra chuyện, khủng hoảng kinh tế, em đi cầu xin bọn họ, nhưng, bọn họ cũng không muốn giúp, còn hãm hại em bị ngồi tù."

Nguyệt Ly làm như không có chuyện gì, giống như đang nói chuyện của người khác, nhưng, hốc mắt Liễu Dật lại đỏ lên, lo lắng đau xót, truyền khắp toàn thân, hiện tại cậu chỉ có thể ôm cô ấy thật chặt, truyền âm áp cho cô ấy.

"Không có chuyện gì, đều đã qua rồi." Nguyệt Ly cười với cậu ấy, "Cho nên, em nhất định phải rửa sạch sỉ nhục này."

Liễu Dật không biết nên an ủi cô ấy như thế nào, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt cô ấy.

Thời gian từ từ trôi qua, Nguyệt Ly đã ngủ.

Liễu Dật ôm cô ấy trở về phòng, hôn khẽ lên gương mặt của cô ấy, cứ như vậy lặng lẽ nhìn cô ấy, cảm thấy nhìn cả đời cũng không đủ. Cậu không biết, thi ra sự thật lại bi thương xót xa như vậy.

Giọng nói của cậu trầm thấp, vô hạn nhu tình: "Nguyệt Ly, đời này, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, để cho em cả đời không buồn không lo. Hạ Thần, anh đối phó giúp em, em an tâm ở nhà làm quý bà đi."

Đã không biết bao nhiêu lần cậu nói ra tình yêu của mình, cậu sẽ quý trọng cô ấy.

Cuối cùng, cậu rời khỏi giường, đến phòng làm việc, mở máy vi tính ra, thu thập tài liệu liên quan.

Cậu cũng hiểu một chút về công ty của Hạ Thần, nhưng, còn chưa đủ, hiện tại cậu muốn một kế hoạch vẹn toàn, ý tưởng của Cổ Phương Phương mặc dù tốt, nhưng, cuối cùng có một chút nguy hiểm.

Bất giác, mặt trời đã nhô lên từ phía đông, lại một ngày mới, cậu xoa xoa giữa hai lông mày, đi xuống chuẩn bị bữa sáng.

Nguyệt Ly xuống lầu, liền thấy bóng dáng Liễu Dật đang bận rộn, tươi cười đi tới.

"Sao lại dậy sớm như vậy?" Nguyệt Ly đến phía sau cậu ấy, ngửi mùi trà sữa tươi mới, lại muốn ăn.

Liễu Dật đang chiên trứng gà, không quay đầu lại, giọng nói khàn khàn: "Em ra ngoài chờ một lát, xong ngay đây."

"Được."

Nguyệt Ly chờ một lát, Liễu Dật liền bung đĩa com còn có thêm trứng chiên để trước mặt Nguyệt Ly, tiếp theo, trà sữa thơm ngon, bánh bao mới ra lò.

"Ăn đi."

Nguyệt Ly chú ý tới mắt của cậu ấy có viền màu đen, trong mắt có tia máu, đau lòng vội hỏi: "Liễu Dật, tối hôm qua anh không nghỉ ngơi sao?"

Liễu Dật nhẹ nhàng cười một tiếng: "Không có việc gì, tối hôm qua phải xử lý chuyện tình hơi nhiều, liền quên thời gian."

"Vậy sáng hôm nay anh không cần đi làm, ở nhà nghỉ ngơi đi." Nguyệt Ly không đành lòng nhìn gương mặt tiều tụy của cậu ấy, ánh đèn dịu dịu, mặc dù vẫn đẹp trai như cũ, nhưng cô không thể để cho cậu ấy mệt mỏi, "Thân thể tốt, mới là quan trọng nhất, ngộ nhỡ, nhìn anh xem, sao có thể đi làm được?"

"Yên tâm, anh còn trẻ, thức một hai đêm không có việc gì." Liễu Dật biết Nguyệt Ly quan tâm mình, lo lắng cho mình, nhưng hiện tại công việc không thể để vậy. "Yên tâm, tối nay anh sẽ nghỉ ngơi thật tốt."

Nguyệt Ly cũng biết tính tình của Liễu Dật, quyết định chuyện gì, sẽ không dễ dàng sửa đổi, liền không khuyên nữa, gấp trứng gà vào bát cậu ấy.

Liễu Dật không phụ sự kỳ vọng của Nguyệt Ly, từng ngậm từng ngậm ăn.

Sau khi ăn sáng xong, Nguyệt Ly không để cho Liễu Dật lái xe, bảo bác Trương lái xe đưa bọn họ đến công ty.

"Liễu Dật, anh ngủ một lát đi, đi đường ít nhất cũng phải mất 20 phút." Nguyệt Ly ánh mắt tràn đầy đau lòng, Liễu Dật không tiện từ chối, gật đầu đồng ý, "Khi nào đến nơi thì gọi anh."

"Ừ."

Liễu Dật tựa vào vai Nguyệt Ly, khóe miệng nâng lên, mang theo nụ cười chìm vào giấc ngủ.

Nguyệt Ly khẽ vuốt gương mặt của cậu ấy, giống như bàn tay của mẹ, như dòng nước ấm.

"Tiểu thư, đến."

Bác Trương nhỏ giọng mở miệng, Nguyệt Ly trả lời một tiếng, đẩy Liễu Dật một chút.

Liễu Dật mơ hồ nói: "Đừng quấy rầy, anh còn muốn ngủ."

Cái vẻ mặt ngủ nướng này, giọng nói mềm nhẹ, làm Nguyệt Ly nhớ tới bộ dáng đáng yêu của cậu ấy khi còn bé.

Cô cũng không đành lòng, nhưng, nếu đã đến rồi, cũng chỉ có thể, đánh thức cậu ấy dậy.

"Nguyệt Ly, anh còn muốn ngủ."

Nguyệt Ly vừa đẩy, lại nghe được cậu ấy hơi ngáy thơ van xin, cuối cùng vẫn là đau lòng cậu ấy, nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút, vậy để cho cậu ấy ngủ thêm mười phút nữa.

Bởi vì bị gọi tỉnh Liễu Dật có chút mơ hồ, Nguyệt Ly dẫn cậu ấy đến phòng làm việc, tự mình múc nước cho cậu ấy rửa mặt, lần này, Liễu Dật rút cuộc tỉnh táo.

Nguyệt Ly cũng thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng tỉnh, em đi xuống."

"Đợi chút." Liễu Dật gọi cô ấy lại khi cô ấy muốn rời đi, quay người lại, liền rơi vào lồng ngực ấm áp của Liễu Dật, nụ hôn của cậu ấy, cũng đi theo rơi xuống, cậu ấy hôn rất mềm rất nhẹ, cẩn thận mút vào cánh môi mềm mại của cô ấy, cuối cùng mới xâm nhập vào trong miệng, cùng với cái lưỡi của cô ấy dây dưa chơi đùa.

Nụ hôn vừa kết thúc, tinh thần của Liễu Dật so với vừa rồi tốt hơn nhiều, cười nói: "Làm phiền em, Nguyệt Ly."

Giờ phút này, Nguyệt Ly sắc mặt ửng hồng, nhẹ nhàng lên tiếng, liền xoay người đi ra ngoài.

Liễu Dật nhanh chóng xử lý tốt chuyện của công ty, sau đó, tiếp tục tìm tài liệu.

Muốn phá đổ công ty của Hạ thần tuyệt không phải chuyện dễ dàng, cậu phải cẩn thận phân tích hợp tác với nhà máy xi nghiệp.

Chỉ có hợp tác với các nhà máy xi nghiệp khác để đối phó anh ta, mới có thể thu tóm công ty của anh ta một cách nhanh nhất.

Muốn hợp tác với những người làm ăn lâu năm cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chỉ là, Liễu Dật vẫn còn tìm được một chút tin tức có lợi. Từng có tin tức, nói em họ của Hạ Thần có mâu thuẫn với con trai của giám đốc công ty Trần Thị, mặc dù nhà họ Hạ tốn công sức giải quyết, nhưng, nhà họ Hạ và nhà họ Trần kết thành kẻ thù, bề ngoài hòa hợp nhưng bên trong không hợp.

Chương 63

Liễu Dật suy tư một lúc liền cho người chuẩn bị thiệp mời, vài ngày nữa, cậu muốn đích thân gặp mặt bàn bạc với Tổng giám đốc của Trần thị.

Còn về bí mật công ty mà Nguyệt Ly có được tuy có thể gây tổn hại cho công ty của Hạ Thần nhưng mà tuyệt đối không đủ để cho nó sụp đổ.

Nếu như có thể hợp tác cùng một nhà máy nguyên liệu thì mới có thể tiêu diệt công ty của Hạ Thần.

Cậu còn phải lên kế hoạch chuyện này thật cẩn thận.

Bên kia, Cố Phương Phương cũng đang suy nghĩ làm sao để lấy được sự tin nhiệm của Hạ Thần. Gần đây, cô ta liên tục đối xử tốt với anh ta, trên giường cũng vô cùng phối hợp cho nên quan hệ của hai người dần dần có chuyển biến tốt đẹp. Nhưng mà nếu như muốn trở lại như trước kia thì đã là không thể rồi. Huống hồ anh ta còn không biết về đoạn video quay lại cảnh ân ái của anh ta và Hồng Nhi hôm đó.

Chợt nghe tiếng Bảo Bảo khóc, cất ngang suy nghĩ của Cố Phương Phương, cô ta lập tức đi đến bên đứa bé.

"Không khóc, Bảo Bảo ngoan." Cố Phương Phương ôm con mình, ôn nhu dỗ dành.

Nhưng mà vẫn không có tác dụng gì, đứa bé vẫn khóc, lúc này Cố Phương Phương kiên gọi bảo mẫu tới cho bé uống sữa.

Được ăn, đứa bé lập tức nín khóc.

Nhận lại Bảo Bảo từ tay bảo mẫu, Cố Phương Phương ôm con trên tay, nhẹ nhàng đi về phòng.

Đỡ đứa bé ngủ say, Cố Phương Phương lúc này mới đặt bé xuống chiếc nôi của bé.

Yên tĩnh lại, Cố Phương Phương lại suy nghĩ về chuyện lúc trước chưa nghĩ ra.

Sau một hồi suy nghĩ, cô ta quyết định đêm nay sẽ cho Hạ Thần uống thuốc mê. Phòng làm việc của Hạ Thần cô cũng đã vào mấy lần, cũng biết những nơi anh ta có thể sẽ để tài liệu mật. Quan trọng hơn là cô ta biết hiện nay cổ phiếu của công ty hạ xuống, nếu như tài liệu bị trộm, đơn đặt hàng càng giảm thì anh ta sao có thể tiếp tục chống đỡ được công ty.

Mấy năm nay theo bên cạnh Hạ Thần, cô cũng học được sự nhẫn nại và độc ác của anh ta.

Năm nay cô cũng đã 25 tuổi rồi, đàn ông ai chẳng thích phụ nữ trẻ đẹp, qua vài năm nữa, cô già đi, nhan sắc cũng không còn thì khẳng định là Hạ Thần sẽ ghét bỏ cô. Cô sẽ không cho anh ta có cơ hội bỏ rơi cô mà phải là cô khiến cho anh ta không có cơ hội trở mình, còn cô, vẫn có thể sống một cuộc sống an nhàn sung sướng.

Buổi tối, Hạ Thần bận rộn suốt một ngày trở về nhà, ngửi được mùi thức ăn thơm ngào ngạt, tâm tình tốt lên không ít. Mỗi ngày trở về đều có người chờ mình, anh ta cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn.

"Những thứ này đều do em làm?" Hạ Thần rất ít khi nhìn thấy Cố Phương Phương xuống bếp, không nghĩ tới cô lại nấu ăn ngon như vậy.

"Đương nhiên, dù sao em mỗi ngày cũng không có việc gì làm cho nên mới học nấu vài món, anh nếm thử đi." Cố Phương Phương dịu dàng cười với anh ta.

"Được, anh lập tức ăn đây." Hạ Thần bỏ cặp xuống, cởi áo vest, xắn ống tay áo lên, ngồi vào bàn bắt đầu ăn, vừa ăn vừa khen "Thật là ngon, về sau anh muốn ngày nào cũng được ăn cơm em nấu."

Trong lòng Cố Phương Phương cười lạnh, hiện tại cô đang muốn tính kế anh ta đương nhiên phải biểu hiện thật tốt, không để cho anh ta nhìn ra manh mối.

Ăn cơm xong, Hạ Thần đưa Cố Phương Phương đi mua sắm.

Từ sau khi bọn họ cãi nhau vô số lần thì anh ta cũng không đưa cô đi mua sắm nữa.

"Thích cái gì, em cứ chọn đi." Về mặt Hạ Thần tràn đầy ý cười, khuôn mặt tuấn mĩ khiến cho các cô gái đi ngang qua đều si mê.

Trước kia, Cố Phương Phương cũng đã từng giống như những cô gái kia, nhưng mà đã trải qua rất nhiều chuyện khiến cho cô biết, cửa lớn nhà giàu cũng không tốt như trong tưởng tượng.

Quan trọng nhất là thỏa mãn về mặt tinh thần, hiện tại cô chỉ chú ý đến con trai của mình mà thôi, tình yêu gì đó đã quá xa rồi. Cửa lớn nhà giàu cũng chỉ có thiếu gia phong lưu mà thôi, anh ta sẽ không dừng lại vì bất kì cô gái nào, chỉ biết thay đổi hết cô này đến cô khác.

Vai nam chính trong phim thần tượng đều là gạt người, tình yêu hoàn hảo chỉ là truyện cổ tích mà thôi.

Mượn một câu nói trên internet thì chính là đời không như là mơ.

Thấy Cố Phuong Phuong nhìn chăm chăm vào chiếc váy bên kia, Hạ Thần ôn nhu cười hỏi: "Có phải thích chiếc váy kia hay không?"

Nghe vậy, Cố Phuong Phuong nhìn một hồi rồi đáp: "Cũng không tệ lắm."

"Vậy thì mua đi." Hạ Thần không chút khách khí, giá cả không thành vấn đề, chỉ cần cô thích là được. Quẹt thẻ rất nhanh, nhân viên bán hàng liền gói lại giúp họ.

Hai người lại đi dạo một vòng, Cố Phuong Phuong nói đã mệt mỏi, Hạ Thần nhanh chóng mua cho cô một chai nước rồi lái xe về nhà, người ngoài nhìn vào nhất định sẽ cho anh ta là người chồng tốt biết chăm sóc vợ.

Nhưng mà, Cố Phuong Phuong lại rất rõ ràng, tất cả đều là giả vờ, anh ta sẽ yêu người nào đó sao? Trừ khi mặt trời mọc đằng tây.

Về tới nhà, tắm rửa xong, nằm trên giường xem tivi, chuông điện thoại vang lên, là chị họ Nguyệt Ly. Cô cười vui vẻ nghe điện thoại: "Chị họ..."

Nhưng phía bên kia lại truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Em là Liễu Dật."

Cố Phuong Phuong cũng cảm thấy kì quái, hỏi: "Mượn như vậy rồi, có chuyện gì không?"

"Kế hoạch của chị và Nguyệt Ly em đã biết rồi nhưng mà lúc này không phải là lúc thực hiện kế hoạch đó." Liễu Dật nghiêm túc nói.

"Cái gì?" Trong lòng Cố Phuong Phuong giật mình, cô đã chuẩn bị thuốc rồi, sao đột nhiên hiện tại lại bảo dừng, cô thấp giọng nói: "Vì sao?"

"Cho dù thành công thì hiện tại cũng chỉ có thể khiến cho công ty của Hạ Thần bị thương nặng, không thể khiến nó lập tức đóng cửa, phá sản." Liễu Dật nói ra nguyên nhân một cách đơn giản: "Em đã có kế hoạch rồi, chị chỉ cần nghe theo sắp xếp của em là được. Nếu không làm như vậy, cứ tùy tiện hành động, lỡ như xuất hiện biến cố nào đó, chúng ta đều không muốn như vậy."

Cố Phuong Phuong suy nghĩ, cuối cùng vẫn đồng ý.

Dù sao Liễu Dật cũng hiểu biết chuyện kinh doanh hơn cô, huống hồ cô cũng biết cậu là người có năng lực, hơn nữa cậu cũng không có lí do gì để lừa gạt cô.

Liễu Dật lại dặn dò một câu: "Còn nữa, chị phải tiếp tục giả vờ làm một người vợ hiền lành, chỉ có được anh ta tin tưởng thì khi chị ra tay mới có thể càng nhanh gọn..."

"Chị biết rồi, chúng ta liên lạc sau, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Bên kia, Nguyệt Ly thấy Liễu Dật nhếch miệng cười thì đoán hẳn là thành công rồi.

"Tại sao lại không hỏi?" Liễu Dật vươn người qua hôn lên mặt cô một cái.

"Khẳng định là thành công rồi, cần gì phải hỏi chứ." Nguyệt Ly rót hai ly rượu đỏ, nói: "Nào, chúc cho kế hoạch của chúng ta thành công mỹ mãn."

"Được, cheers."

Hai người cụng ly, đều một hơi uống cạn ly rượu.

Sau đó đôi môi của Liễu Dật nhẹ nhàng rơi xuống môi cô, Nguyệt Ly ôm lấy cổ Liễu Dật, nhiệt tình đáp lại cậu.

Môi lưỡi giao thoa, nước miếng hòa trộn, hai người đều cùng chìm đắm trong nụ hôn lãng mạn.

Hai người đều chủ động khiêu khích đối phương, đưa nhau lên đỉnh cao khoái cảm.

Một phòng cảnh xuân vô cùng kiều diễm.

Mỗi một ngày qua đi, ngày Nguyệt Ly phải ra nước ngoài càng ngày càng gần.

Hai người đều quý trọng từng giây từng phút ở bên nhau thế nhưng Liễu Dật vẫn có thể nhân dịp này hoàn thành cuộc bàn bạc với Tổng giám đốc của Trần thị.

Liều Dật cũng điều tra tìm ra các công ty cũng có thù hận với công ty của Hạ Thần, sau đó liên hệ, tỏ ý muốn hợp tác với bọn họ.

Nguyệt Ly nhìn Liều Dật càng ngày càng gầy đi, trong lòng cũng rất đau đớn, mỗi ngày về nhà đều nghiên cứu thực đơn bổ dưỡng để làm cho cậu ăn nhưng mà hiệu quả cũng không rõ ràng.

Buổi tối, hai người ôm nhau ngủ, Liều Dật nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Rất nhanh thôi, em có thể nhìn thấy ngày công ty của Hạ Thần phải đóng cửa."

"Thật sao?" Trong lòng Nguyệt Ly rất cảm động, nghĩ tới mấy ngày nay cậu vất vả ngược xuôi lại càng thấy thương cậu: "Liều Dật, anh vất vả rồi."

"Vì em, làm chuyện gì cũng đáng, huống hồ Hạ Thần này lại là kẻ thù của cả anh và em, anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cho anh ta." Lúc nói những lời này, trong mắt Liều Dật hiện lên một tia ngoan độc nhưng khi nhìn về phía Nguyệt Ly thì lại ôn nhu như nước.

Một buổi sáng nào đó, Cố Phương Phương vừa dỡ con xong thì điện thoại vang lên, cô ta nghe điện thoại: "Alo?"

"Thời cơ đã đến, đêm nay chị có thể xuống tay rồi." Liều Dật cười nói.

"Vậy sao? Chị đợi ngày này thật lâu rồi." Trong mấy ngày nay, cô có thể cảm nhận được thái độ quan tâm của Hạ Thần với mình, anh ta giảm bớt đi ra ngoài, chỉ ở nhà với cô. Nhưng mà trái tim đã tan vỡ của cô không thể hàn gắn lại, những chuyện đã qua không phải một hai câu hay một sớm một chiều là có thể tha thứ được.

Thực ra chỉ cần cô có tiền, không có đàn ông thì vẫn có thể sống tốt như cũ, việc gì phải yêu vào để rồi cả thể xác và tinh thần đều bị thương.

"Đêm nay phải xem chị biểu hiện thế nào rồi, đêm nay sau khi chuẩn bị xong thì nhắn tin cho em."

"Được." Vì giờ khắc này, Cố Phương Phương đã sớm chuẩn bị từ lâu rồi. Huống hồ cô cũng đã lên vào phòng làm việc xem những tài liệu mấy ngày trước Hạ Thần đem về, đó đúng là những hạng mục hợp tác với các công ty khác cùng với bản thiết kế quy hoạch.

Tắt điện thoại, lại nhìn đồng hồ, Cố Phương Phương quyết định đi mua nguyên liệu tự mình xuống bếp, coi như là báo đáp những tiền bạc mà anh ta đã cho cô.

Giữa trưa, Hạ Thần gọi điện thoại về, anh ta có cuộc họp, không về ăn trưa.

Vừa hay để cho Cố Phương Phương có thời gian chuẩn bị kỹ càng. 6 giờ chiều, Hạ Thần mệt mỏi trở về.

Cố Phương Phương giúp anh ta cởi áo khoác, rót nước cho anh ta.

Hạ Thần nhanh chóng ngồi vào bàn ăn, hưởng thụ những món ăn mà Cố Phương Phương mất cả buổi trưa mới làm ra được.

Nhìn một bàn đồ ăn, Hạ Thần không khỏi đau lòng: "Vất vả cho em rồi."

"Anh nói gì vậy, đây là điều em nên làm." Cố Phương Phương miễn cưỡng nở một nụ cười tươi tắn: "Mau ăn cơm đi."

Vốn định bỏ thuốc vào rượu nhưng mà lại thấy không ổn lắm, bỏ vào đồ ăn thì hẳn là sẽ không có hiệu quả ngay lập tức. Cô chuẩn bị một loại rượu nồng độ rất cao nhưng lại rót vào bên trong một bình rượu bình thường. Hạ Thần về nhà được ăn ngon, tất nhiên tâm tình sẽ tốt, Cố Phương Phương rót rượu cho đều là một ngụm uống cạn ly rượu.

Không bao lâu sau Hạ Thần bắt đầu hơi say, nhìn bóng dáng Cố Phương Phương lay động trước mắt, cuối cùng há miệng thở dốc, không nói được gì đã gục xuống.

Nhân lúc này, Cố Phương Phương nhanh chóng mở cặp của anh ta ra, tìm được không ít những hợp đồng làm ăn còn chưa thỏa thuận xong, còn có giá nhập hàng của các công ty cung cấp nguyên liệu, tất cả các loại tin tức đều bị Cố Phương Phương chụp lại. Bản thân cô ta giữ lại một bản sau đó cũng gửi cho Liều Dật một bản. Cầm mấy hợp đồng làm ăn phi pháp trước đây, trên đó còn có con dấu của Hạ Thần, đến lúc đó, tài chính của công ty không lưu thông được, công ty bị thương nặng, tôi xem anh còn có thể trở mình được không.

Sau đó, Cố Phương Phương thu thập nữ trang, đồ đạc và toàn bộ tiền bạc của mình cho vào vali.

Chuẩn bị xong, Cố Phương Phương liền đem theo đứa bé và vali đi đến nhà chị họ.

Đến nhà họ Liều, Liều Dật nhanh chóng ra mở cửa. Cố Phương Phương đưa những hợp đồng làm ăn phi pháp của Hạ Thần cho Liều Dật. Rạng sáng cùng ngày hôm đó, Liều Dật tiễn Cố Phương Phương và Nguyệt Ly mà cậu yêu thương ra nước ngoài.

Cậu nhất định sẽ chờ cô trở về.

Hôm sau Hạ Thần tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, anh ta theo phản xạ gọi: "Phương Phương..."

Nhưng mà trong căn biệt thự to như vậy chỉ có tiếng của Hạ Thần.

Hạ Thần đi khắp các phòng tìm một lượt, không thấy một bóng người nhưng mà lại thấy quần áo trong tủ đều biến mất, đứa bé cũng không thấy. Những thứ có liên quan đến Phương Phương đều không còn nữa.

Cô đã bỏ đi đâu? Tại sao không nói gì với anh ta?

Hạ Thần càng thêm nghi hoặc, nội tâm càng bất an.

Anh ta lập tức gọi điện thoại cho Cố Phương Phương nhưng tổng đài lại thông báo không có tín hiệu. Trái tim của anh ta giống như rơi xuống hầm băng, bằng kinh nghiệm mấy năm nay, anh ta biết rằng mọi chuyện không phải ngẫu nhiên.

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận thì chuông điện thoại đã vang lên, là thư ký gọi tới: "Tổng giám đốc, xảy ra chuyện rồi, công ty nguyên liệu hôm nay ngừng cung cấp hàng cho chúng ta, hiện tại nguyên liệu dự trữ đều đã dùng hết, có vài công nhân đã bãi công không làm nữa rồi."

Hạ Thần kinh hãi, lập tức tỉnh táo lại, anh ta lạnh lùng chất vấn: "Tại sao có thể như vậy?"

"Tôi cũng không biết, hiện tại không thể nào liên hệ được với người của bên công ty kia." Thư ký rụt rè nói, ở bên này cũng cảm nhận được lửa giận hùng hục của Hạ Thần ở đầu dây bên kia.

Trầm ngâm một lát, Hạ Thần nói: "Lập tức liên hệ với những công ty khác."

"Vâng ạ." Thư ký đáp.

Vừa cúp điện thoại xong, tổng thanh tra của công ty lại gọi đến, lúc này Hạ Thần đang tức giận vì hai chuyện trước đó nên lập tức quát: "Chuyện gì?"

Vị tổng thanh tra kia bị giật mình, hồi lâu mới hoàn hồn lại, cẩn thận nói: "Là xí nghiệp của công ty liên bang nước ngoài muốn lấy hàng nhưng mà hiện tại không đủ nguyên liệu, hàng hóa không đủ để xuất kho."

Hạ Thần xoa xoa mi tâm, hôm nay thực sự là chuyện đen đủi không ngừng tìm đến: "Không phải là đã kí hợp đồng sao, còn chưa tới thời hạn giao hàng, sao lại muốn lấy hàng trước?"

Hạ Thần ném đi động, gương mặt giận dữ, trên trán nổi gân xanh, tay nắm chặt thành nắm, lửa giận trong mắt rực cháy ngút trời. Hiện tại rốt cục anh ta cũng rõ ràng, thì ra là kẻ dê tiện Cố Phương Phương thông đồng với người ngoài để hãm hại anh ta. Anh ta bỗng nhiên cảm thấy giống như vị vạn kiếp xuyên tâm, trong lòng đau xót đến nỗi không thở nổi. Bị người mình yêu phản bội lại đau khổ như vậy.

(Tên này cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác của Nguyệt Ly kiếp trước rồi. Đáng đời!!!!!!!)

Đang suy nghĩ làm sao mới có thể tìm Cố Phương Phương báo thù thì chuông cửa vang lên, anh ta lại tức giận quát to: "Ai vậy?"

"Cảnh sát." Xuyên qua cánh cửa, giọng nói đàn ông lạnh lùng truyền đến.

Hạ Thần khần trương ra mở cửa thấy ba người cảnh sát đứng bên ngoài thì giận dữ nói: "Các người muốn gì?"

"Có người kiện anh tội kinh doanh quán bar phi pháp, hiện tại mời anh theo chúng tôi về phối hợp điều tra."

Nhìn hợp đồng trong tay cảnh sát, bên dưới còn có con dấu của mình, anh ta lắc đầu hô: "Tôi không có, các người vu khống tôi."

"Có vu khống hay không thì mời anh về đồn điều tra."

Hạ Thần tuy không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn bị đưa tới đồn cảnh sát. Việc này nhanh chóng được truyền thông đưa tin, cổ phiếu của công ty Hạ Thần hạ đến mức thấp chưa từng có.

Sau khi Hạ Thần bị bắt, tài chính của công ty bị đông lại, công nhân nhao nhào bãi công đòi tiền lương.

Các cổ đông đều là hồ ly, thấy công ty xảy ra chuyện không nay thì đều bán hết cổ phiếu trong tay với giá thấp ra ngoài, buông tay không để ý đến chuyện của công ty nữa.

Vì không thể giao hàng đúng hạn cho công ty liên bang nên phải bồi thường hợp đồng, còn có các khoản vay ngân hàng, hiện tại các ngân hàng đều gấp rút đến đòi nợ.

Thực đúng là sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới. Thời điểm biết được Hạ Thần gặp chuyện không may, ba mẹ Hạ Thần còn đang du lịch ở Hawaii, sau khi nhận được tin thì lập tức về nước.

Xảy ra chuyện như vậy, không có bất kì thân thích nào đồng ý ra tay giúp đỡ, hao phí tiền tích góp nhiều năm mới có thể bảo lãnh cho Hạ Thần ra ngoài.

Ở trong nhà giam vài ngày, Hạ Thần tỉnh tỉnh cao ngạo, lại là người giàu có, những tù nhân khác đều ghét người giàu, đương nhiên anh ta đã bị đánh không ít. Tuy anh ta có học Taekwondo nhưng mà nhiều người như vậy anh ta vẫn không thể chống cự được.

Khi anh ta ra tù, mặt mũi bầm dập, toàn thân đều là vết thương, không có chỗ nào lành lặn. Người đã từng là thiếu niên hăng hái giờ đã sớm không còn,

lúc này anh ta chỉ muốn tìm Cố Phương Phương báo thù.

Trở lại biệt thự, mẹ Hạ dùng toàn bộ thời gian để chăm sóc con trai duy nhất của bà, trong mắt tràn đầy đau lòng và bất đắc dĩ. Trải qua vài ngày dưỡng thương, Hạ Thần đã khỏe lên không ít nhưng mà lại trở lên trầm mặc, cả ngày lầm lì không nói gì.

Mẹ Hạ sắc thuốc cho anh ta xong, bê đến cho anh ta.

Trở về phòng khách, mẹ Hạ đầy lo lắng nói với ba Hạ: "Thần nhi cứ như vậy cũng không phải cách hay, ông lên khuyên nó một chút đi."

Ba Hạ thờ dãi, cau mày nói: "Đã kích lần này đối với nó mà nói chính là một kích trí mạng, tôi đã khuyên nó vài lần nhưng nó đều không nghe."

Mẹ Hạ đau lòng nói: "Chẳng lẽ hiện tại thực sự không có cách nào để cho nó tỉnh lại sao?"

"Thảo chuông phải cần người buộc chuông." Ba Hạ nhớ tới điều này: "Trừ phi tìm được Cố Phương Phương, giải thích rõ ràng với con trai, nếu không thực sự rất khó."

"Chuyện này có liên quan gì đến cô ta?" Mẹ Hạ khó hiểu nói, đối với việc con trai có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài bà đều không quan tâm.

"Ồi chào... Trước khi chúng ta ra nước ngoài, mỗi khi nó trở về căn biệt thự của Cố Phương Phương thì đều cười khanh khách, vẻ mặt hạnh phúc, tôi sao có thể không nhìn ra chứ?"

"Nói cũng đúng." Mẹ Hạ gật đầu.

Bỗng nhiên cửa mở ra, người vợ hợp pháp của Hạ Thần đến đây, chính là con gái của Bí thư tỉnh, Thẩm Tuệ.

Thẩm Tuệ cười chào hỏi hai người một tiếng, tiện tay mở một tờ giấy ra đưa cho ba Hạ.

Ba Hạ vừa nhìn thấy, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc nhưng lại nhanh chóng trấn định trở lại: "Đây là lựa chọn của cháu, bác không có quyền phản đối, mấy năm nay cháu cũng chịu khổ rồi."

Thẩm Tuệ cười cười: "Dù sao lúc trước cũng là theo nhu cầu của hai bên, anh ấy có phụ nữ bên ngoài, cháu cũng có đàn ông bên ngoài. Hai nhà chúng ta chỉ cần một quan hệ ràng buộc, hiện tại mọi người như vậy, cháu cảm thấy chuyện này không nên tiếp tục kéo dài rồi."

"Hạ Thần ở trên lầu, cháu lên tìm nó đi"

"Được." Thẩm Tuệ đứng dậy đi lên lầu.

Mẹ Hạ ngồi một bên hà miệng nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Con trai phong lưu đa tình như vậy, hiện nay gia cảnh nhà họ lại nghèo túng, bà còn mặt mũi nào mà bảo cô ấy ở lại.

Thẩm Tuệ nhẹ nhàng gõ cửa: "Hạ Thần, tôi có thể vào không?"

Im lặng một hồi, khước miệng anh ta giật giật: "Vào đi."

Thẩm Tuệ nhìn người đàn ông nằm trên giường, đôi mắt bình tĩnh như nước, thản nhiên nói: "Ký giấy thỏa thuận ly hôn đi."

"Được."

Hạ Thần nhanh chóng kí xuống, dù sao hiện tại anh ta chỉ còn hai bàn tay trắng, cô cũng không có tính toán gì.

"Đây là hai vạn, tuy không nhiều lắm nhưng cũng là vợ chồng một thời gian, một chút tâm ý của tôi, anh nhận lấy đi." Thẩm Tuệ lấy ra một tờ chi phiếu, để lên tủ đầu giường.

Hạ Thần nghiêm mặt nói: "Không được, Hạ Thần tôi còn chưa đến mức phải nhận tiền của người khác."

"Nhận lấy đi, hiện tại anh cũng không dễ dàng." Nói xong Thẩm Tuệ xoay người rời đi.

Hạ Thần tự giễu cười, không thể tin được Hạ thiếu gia lại có ngày lưu lạc đến bước đường cần phụ nữ cứu trợ. Đúng là hiện nay tài chính bị đông cứng, anh ta không thể không cúi đầu trước hiện thực, đều nói tiền bạc là thời đại, không ai có thể phá vỡ quy tắc này.

Không bao lâu sau, mẹ Hạ vội vã đi lên: "Thần nhi, ngân hàng đến nói căn biệt thự kia của con phải niêm phong, có muốn mẹ đến đó giúp con chuyển đồ đạc về không?"

Hạ Thần gật gật đầu, anh ta sớm đoán sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy. Hiện tại anh ta đã không có tiền, những bộ đồ vest quý giá kia đương nhiên phải giữ thật kĩ.

Một tuần sau, tòa án ra quyết định, những bất động sản thuộc tên công ty sẽ được cho thuê, cổ phiếu của công ty cũng bị những công ty khác thu mua, từ đó công ty nhà họ Hạ có truyền thống trăm năm đã tuyên bố phá sản rồi.

Sau khi tất cả những vết thương của Hạ Thần đã lành thì bắt đầu đi xung quanh tìm việc nhưng đều bị từ chối.

Anh ta tuyệt vọng nên đến quán rượu uống rượu, giải tỏa sự buồn bực và không cam lòng.

Uống lại uống, không bao lâu anh ta liền say rồi, mơ mơ màng màng. Quán ăn đêm rỗng rảnh trộn lẫn, không hề thiếu đồng chí* Hạ Thần có một khuôn mặt vô cùng tuấn mã, hấp dẫn không ít những người này, chờ tới khi anh ta say rồi họ liền nhao nhao động thủ.

(Cái từ đồng chí này... khụ, e hèm... là chỉ gay đó.)

Một ly rượu giải trăm mối sầu, đây là mục đích Hạ Thần tới đây, có người lôi kéo anh ta, anh ta muốn tránh nhưng lại bị người ta ghim chặt.

Đột nhiên bị ném tới một cái giường mềm mại, đang muốn vùng dậy thì chân tay đều bị dây thừng trói lại, sau đó bị người ta cưỡng ép rút thuốc vào miệng, anh ta lập tức mất đi ý thức.

Ba gã đàn ông chậm rãi rời còi y phục của Hạ Thần, sau đó thay phiên nhau đè lên.

...

Hạ Thần tỉnh lại, ngoại trừ đau đầu thì những cơn đau từ tứ chi đều truyền đến trái tim anh ta làm cho anh ta cảm thấy không khỏe, hô hấp cũng khó khăn.

Là ai?

Anh ta xốc chấn lên, một thứ mùi nồng đậm lan tỏa trong không khí. Là đàn ông, đương nhiên là anh ta hiểu đây là mùi gì, vậy mà, anh ta vậy mà lại bị đàn ông khác...

Đúng là sỉ nhục, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Nhưng mà, hiện tại anh ta không quyền không thể, còn có thể làm gì?

Nhưng anh ta không cam tâm.

Nợ nần nhiều như vậy, mỗi ngày đều có người tới đòi nợ, khiến cho trong nhà gà chó không yên, sau cùng, ba mẹ Hạ dùng một chút quan hệ cuối cùng để đưa Hạ Thần ra nước ngoài.

Liễu Dật ngoại trừ lúc vui đầu vào công việc thì trong đầu đều là đáng điệu, giọng nói và nụ cười của Nguyệt Ly, cậu chịu đựng tương tư dày vò trong hai năm cuối cùng cũng đợi được ngày cô trở về. Cậu sớm đã thu xếp công việc để ra sân bay đón cô.

Thời điểm thấy bóng dáng của người con gái mình ngày nhớ đêm mong xuất hiện, Liễu Dật không kiềm chế được tình cảm trong lòng, nhanh chóng bước lên phía trước ôm lấy Nguyệt Ly.

"Em cuối cùng cũng trở về!"

Những lời này ẩn chứa nỗi nhớ vô hạn còn có cả sự run rẩy của cậu.

Nguyệt Ly tựa vào lồng ngực vẫn ấm áp như cũ kia, lúc này đôi mắt đã sẫm đỏ ửng, trong mắt đã rom rớm nước mắt, cô kích động nói: "Em cũng mỗi ngày đều nhớ anh."

Liễu Dật rất muốn ôm hôn đôi môi mềm mại nhưng ngại sân bay là nơi công cộng cho nên chỉ ôm cô rồi dắt cô lên xe.

Cậu ngồi ghế lái, Nguyệt Ly ngồi bên ghế phụ, trên xe, nhìn khung cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong lòng Nguyệt Ly có chút bùi ngùi.

Liễu Dật hơi nghiêng đầu hỏi: "Nguyệt Ly, em muốn ăn cái gì? Anh đã đặt chỗ trước hết rồi, chỉ cần em tùy ý chọn một nơi anh cũng có thể đưa em đi ôn lại kỉ niệm trước kia của chúng ta."

Nguyệt Ly cười: "Được, chỉ là không biết qua hai năm rồi, tất cả những nhà hàng trước kia có còn mở hay không?"

Đến nhà hàng, nhanh chóng có người đến dẫn bọn họ vào.

Một bữa tối dưới ánh nến huyền ảo, Nguyệt Ly say sưa ăn những đồ ăn đã lâu chưa được ăn, thấy cô ăn vui vẻ, nụ cười của Liễu Dật cũng chưa bao giờ tắt.

"Ăn nhiều một chút." Trong đôi mắt của Liễu Dật tràn đầy tình cảm dịu dàng, hận không thể gấp tất cả đồ ăn cho Nguyệt Ly. Để cho cô ăn no, cậu mới có thể ăn cô.

Sau khi ăn cơm xong, Nguyệt Ly ăn quá nhiều nên muốn đi tản bộ, trong lòng Liễu Dật có chút bất mãn nhưng vẫn đồng ý, đưa cô đi hóng gió, còn đi lại quanh sân nhà 10 phút.

Về đến phòng, Liễu Dật giống như một con sói đói lâu ngày, lập tức ôm lấy đầu cô, điên cuồng hôn xuống, nụ hôn mang theo nỗi nhớ vô hạn và tình cảm sâu sắc.

Nguyệt Ly cũng nhiệt tình phối hợp với cậu, ôm lấy vòng eo gầy gò của cậu, hai người đều ôm nhau thật chặt giống như hận không thể hòa người kia vào trong máu thịt của mình, vĩnh viễn không rời xa.

Khi cậu tiến vào cơ thể của cô, cô vô cùng thỏa mãn.

Khi hai người lên tới đỉnh cao dục vọng, cậu nói khẽ bên tai cô: "Anh yêu em, suốt đời."

"Em cũng yêu anh, suốt đời này."

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Báo Thù Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.